43

ILIAD

ILIUS QUI

3

ณ บัดนี้ มันได้เคลื่อนกายอย่างนุ่มนวล แลดู ว่าสุภาพที่สุด เข้ามาหยุดยืนสงบนิ่ง แกว่ง งวงไปมาช้า ๆ อยู่ตรงตำแหน่งที่หล่อนนอน อยู่เมื่อคืน สูงใหญ่ทะมึนทึน และความที่มีระยะใกล้กับหิน ใหญ่ที่หล่อนกำบังอยู่ ทำให้ต้องแหงนคอตั้ง

ดวงตาของมันแลนิ่งมาที่หล่อน มองดูแล้วมันหาใช่ดวงตาของสัตว์ประเภทช้างป่าสามัญธรรมดาไม่ แต่เป็นดวงตาประดุจมีวิญญาณของปิศาจร้ายเข้าไปอาศัยสิงสถิตอยู่ เต็มไปด้วยลับลมและเล่ห์เหลี่ยมหยั่งรู้

แม้จะเป็นเวลากลางวันแสก ๆ เช่นนี้ ความที่เข้ามาเผชิญหน้ากันอย่างกระชั้นชิด และแม้ว่าจะโดยข้อตกลงที่รู้ล่วงหน้ามาก่อนแล้วก็ตาม ดาริน วราฤทธิ์ ขนลุกเกรียวทั้งกาย บังเกิดอาการร้อนและหนาวสลับกัน สติสัมปชัญญะจะมั่นคงสักเพียงใด แต่ก็ไม่วายผวาไปด้วยอาการสยองเกล้า

หล่อนยังไม่กล้าที่จะขยับเขยื้อนกายใด ๆ ทั้งสิ้น และมันก็ยังยืนนิ่งตระหง่านอยู่ตรงนั้น เกือบจะดูเหมือนโขดหิน ถ้าไม่ใช่เพราะงวงและใบหูที่แกว่งอยู่ไปมา ลักษณะอาการเหมือนจะรอคอยให้หล่อนโผล่ออกมาเอง

อีกครั้ง ที่หญิงสาวพยายามสงบจิต ภาวนาถึงพระพุทธ-คุณ จนกระทั่งสามารถรวบรวมสติพลังใจให้กลับคืนมาได้ครบถ้วน

"มันตรัย?"

หล่อนร้องเรียกออกไปเสียงหนัก ๆ

คชสารงาดำ ชูงวงขึ้น เป่าลมขึ้นไปบนอากาศอีกครั้งเหมือนจะเป็นการตอบรับ

"นี่เจ้าจะมารับข้า ตามที่ตกลงกันไว้เมื่อคืนนี้ใช่ไหม?"

พยายามร้องถาม พูดจากับมันต่อไปอีก

ไม่มีเสียงตอบใด ๆ มาจากช้างผีสิงตัวนั้น ไม่มีแม้แต่การจะให้เสียง นอกจากดวงตาที่กลอกกลิ้งแลมาทางหล่อนเท่านั้น มันเห็นหล่อนในที่ซุ่มตัวอย่างชัดเจนแน่นอน

"เอาล่ะ ถ้าหากเจ้าเป็นพาหนะ ที่มันตรัยส่งให้มารับข้าจริง ก็จะแสดงอาการตอบรับให้ข้าแน่ใจ...จงหมอบลงเดี๋ยวนี้หมอบลง!!"

อย่างไม่มีอะไรที่จะต้องเคลือบแคลงอีกเลย ช้างงาดำสนิทปานนิลตัวนั้น ค่อย ๆ ย่อเข่าหน้าทรุดลงก่อนอย่างแช่มช้า ต่อจากนั้นขาหลังทั้งสองก็หย่อนตามลงมา สภาพของมันกลายเป็นหมอบลง ตามคำสั่งของหล่อนที่เสี่ยงสั่งการออกไป

ดารินลืมตาโพลง ขนลุกเกรียวอีกครั้ง **หล่อนไม่มีทางเลี่ยงแล้ว ถ้าหากว่าหล่อนยังปรารถนาที่จะให้รพินทร์ ไพรวัลย์ รอดพ้นจากการติดตามรังควานมุ่งร้ายของมันตรัยตามที่ตกลงกันไว้แล้ว หล่อนจะต้องไปกับไอ้ช้างปิศาจที่มาด้วยอำนาจสั่งด้วยกฤติยามนต์ของจอมมหาภูตผู้อมตะตนนั้น**

เป็นตายร้ายดีอย่างไร ค่อยไปแก้ไขปัญหาเอาข้างหน้า นี่คือข้อตัดสินใจของดาริน วราฤทธิ์

ปืนในมือไร้ประโยชน์เสียแล้ว หล่อนสอดเข้าซองตามเดิม ติดเป็กสายรัดอย่างมั่นคงกันตกหล่น แล้วก็ค่อย ๆ คลานออกมาจากช่องหินที่ลอดเข้าไป โผล่ออกมาทางเบื้องหน้าของมัน ที่ทรุดหมอบอยู่ประดุจภูเขาลูกย่อม ๆ บริเวณที่หล่อนคลานออกมา อยู่ในระยะที่ปลายงวงของมัน ถ้าจะยื่นกวาดออกมาก็จะถึงตัวพอดี แต่มันก็ยังคงม้วนงวงสงบนิ่งอยู่ในอาการที่ดูเหมือนแสนจะเชื่อง หญิงสาวลุกขึ้นก้าวเดินเข้าไปหยุดอยู่ด้านหน้าของมัน พร้อมกับฝืนยิ้มให้

“ก็เป็นที่ยอมรับรู้กันละนะ ระหว่างข้ากับเจ้า ว่าเราจะต้องไปด้วยกันตามความต้องการของนายเจ้า แต่ข้าอยากจะรู้เหลือเกินว่าตลอดราตรีที่ผ่านมา ภายหลังจากที่นายของเจ้าได้ให้คำมั่นสัญญากับข้าแล้ว ที่จะไม่แตะต้องกระทำการร้ายใด ๆ ต่ออัคนีรุทร์และคณะของเขาอีก มันตรัยได้ปฏิบัติตามสัจจะที่ให้ไว้หรือไม่ ส่วนสำหรับข้านั้นก็ได้ยอมเสียสละตนเองแล้ว ถ้าหากว่าวิญญาณของมันตรัยได้สิงสู่อยู่ในตัวเจ้า ณ บัดนี้ และสามารถเข้าใจในสิ่งที่ข้าถามนี้ ก็ขอให้ยื่นงวงของเจ้าออกมาและสัมผัสกับมือของข้า”

พร้อมกล่าว ดารินยื่นมือขวาของหล่อนออกไปตรงหน้าคชสารผีสิงตนนั้น คลายงวงที่ม้วนจุกปากในท่าหมอบยื่นออกมาแล้วใช้ปลายจะงอยงวงค่อย ๆ วางแตะลงบนฝ่ามือของดาริน สัมผัสของมันสากหยาบกระด้าง แต่อย่างน้อย ณ บัดนี้ โดยอาการชนิดนั้นมันส่อความหมายแห่งความเป็นมิตรและดูเหมือนจะเป็นการตอบคำถามของหล่อนอย่างแจ่มชัด

ดารินพยักหน้าช้า ๆ ถอนใจเยือก

“เสียดายเหลือเกินนะ ที่เจ้าพูดไม่ได้ แต่ก็ดูจะเข้าใจอะไรในคำพูดของข้าทุกอย่าง ตกลง! เราจะไปด้วยกัน สุดแล้วแต่เจ้าจะพาข้าไปเถอะ นรกขุมไหนข้าก็ไม่หวั่นอีกแล้วทั้งสิ้น”

อย่างไม่มีการลังเลอะไรอีกเลย ดารินก้มลงคว้ากระบอกไม้ไผ่บรรจุน้ำ ที่ร้อยไว้ด้วยเส้นเถาวัลย์เหนียวคล้องสะพายไหล่ไว้แล้ว โดยความชำนาญที่ตนเองเคยขึ้นไปอยู่บนคอช้างมาก่อนแล้วจากเจ้าด้วน หล่อนเหยียบที่โคนงาของมันจับใบหูอันใหญ่มหึมานั้น เหนี่ยวโหนกายไต่ขึ้นไปนั่งคร่อมอยู่บนคอของมันอย่างคล่องแคล่ว

พอหล่อนนั่งบนคอของมันได้เหมาะมั่นเรียบร้อยดีแล้ว ช้างงาดำเชือกนั้นก็ขยับตัวลุกขึ้นยืนอย่างนิ่มนวล เต็มส่วนสัดอันสูงใหญ่ของมัน ร่างของดารินลอยเด่นอยู่เหนือป่าหินในทันที หล่อนตบเบา ๆ ลงบนศีรษะของมัน กล่าวต่อไปว่า

“เจ้าคงรู้ดีอยู่แล้วว่า เจ้าจะต้องนำข้าไปอย่างไร จึงจะสมความประสงค์ของนายเจ้าที่ใช้มา เจ้าต้องพยายามหลีก

หลบกับเจ้าด้วนช้างของข้าไว้ให้ดี ถ้าเจ้าด้วนพบกับเจ้าเมื่อใด มันจะต้องพุ่งเข้าใส่เจ้าเมื่อนั้น และถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าจะเลือกเจ้าด้วน ไม่ใช่เลือกเจ้า...วิธีเลือกของข้าก็คือ จะเอาลูกปืนกรอกลงไปกลางหัวโต ๆ ของเจ้านี่แหละ และข้าไม่คิดอีกแล้วว่าต่อไปมันจะเกิดอะไรขึ้น เพราะฉะนั้น เจ้าต้องหาทางเลี่ยงเจ้าด้วนให้ดี อย่าเผชิญหน้าเป็นอันขาด เจ้าเข้าใจไหม?”

ประโยคสุดท้าย หล่อนก้มลงมาพูดอยู่ริมใบหูของมัน

ช้างผีลงแผดเสียงร้องออกมาเบา ๆ เป็นครั้งแรก กระนั้นสำเนียงเสียงร้องของมันก็ดังก้องกังวานไปทั้งป่าหินจะฟังว่าเป็นเสียงรับคำก็ได้ หรือจะฟังเป็นเสียงหัวเราะเยาะหยันของมันตรัยก็ได้ แล้วมันก็เริ่มหมุนตัวกลับช้า ๆ นำหล่อนออกเดินดุ่ม ๆ ผ่านไปตามป่าหินอันกว้างใหญ่ไพศาลนั้น โดยตัดออกเส้นทางด่านใหญ่ อาการเดินของมันราบเรียบ เปรียบไม่ผิดอะไรกับช้างเลี้ยงฉะนั้น ดูว่ามันจะย่างเท้าไปอย่างช้า ๆ ก็จริง ทว่าแต่ละก้าวของสัตว์ใหญ่ มันก็มีอัตราความเร็วเท่ากับมนุษย์ตัวกระจ้อยร่อยที่วิ่งเหยาะ ๆ

ก่อนจะพ้นเขตป่าหิน ล่วงลงสู่ดงไม้ที่เห็นทึบทะมึน หล่อนก็มองเห็นพลายใหญ่อีกสองเชือก ซึ่งมีอาการเหมือนจะซุ่มคอยอยู่ก่อนแล้ว เดินขนาบใกล้เข้ามา แบบพี่เลี้ยงคุ้มกันแล้วเข้าขบวนใกล้ชิดมาทั้งซ้ายและขวา แต่ละตัวมีขนาดใหญ่เท่า ๆ กันทั้งสิ้น เพียงแต่เป็นช้างสีดองาสั้นกุด จับหมู่ไปด้วยกัน รวมเป็นสามตัว โดยมีเจ้างาดำเดินอยู่ตรงกลาง หล่อนก็ตระหนักแน่ว่า บัดนี้ ตัวหล่อนเองตกอยู่ในการควบคุมเหมือนเชลยของมันตรัยเสียแล้ว

“รพินทร์...ชีวิตของฉัน เดี๋ยวนี้ยอมสละให้เธอแล้วนะ ฉันตายได้ แต่ขออย่าให้เธอต้องเป็นอะไรไปเลย”

หญิงสาวรำพึงกับตนเอง หล่อนปลงตกหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ยอมตนให้พาหนะของมันตรัยนำไปสู่จุดใดจุดหนึ่งก็สุดแล้วแต่มัน ระยะทางจะอีกยาวไกลเท่าไหร่ ใช้เวลานานสักแค่ไหน อะไรคอยอยู่เบื้องหน้าฝากไว้กับวิบากกรรมที่มองไม่เห็น หล่อนปรารถนาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น...ขอให้เขาผู้นั้นรอดปลอดภัยเป็นพอ

และยามนี้ ดวงจิตของหล่อนก็ถูกแบ่งออกเป็นสองวิญญาณ ที่เข้ามาผนวกรวมกันแล้ว วิญญาณหนึ่ง คือ ดารินวราฤทธิ์ ส่วนอีกวิญญาณหนึ่ง คือจิตรางคนางค์แห่งอดีตกาลทั้งชาตินี้และชาติแต่ปางบรรพ์ ไม่มีอะไรคัดค้านกันเลย **นั่นก็คือความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวและเฉียบขาด สมชาติขัตติยนารี ผู้มีเลือดทุกหยดพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับชะตากรรม ความลำบากยากเข็ญทุกชนิดจนถึงที่สุด เพราะยึดความรักเป็นสรณะ**

ประดุจนางพญาไพรอีกครั้ง เหนือคอคชสาร ที่นำหล่อนบุกป่าใหญ่ไพรกันดาร ไปด้วยอาการเดินปกติของมัน ชนิดที่ไม่ส่อว่าจะเร่งรุดหรือเร่งร้อนใดๆ นัก หญิงสาวกวาดสายตาสังเกตจดจำภูมิประเทศทางผ่านไปโดยตลอด สัญชาตญาณสู้และความรอบคอบเฉลียวฉลาด ยังคงเป็นคุณสมบัติเฉพาะตัวของหล่อนอยู่เหมือนเดิม มิได้ตกหล่นไปเลย ผ่านไปใกล้คาคบ

ไม้ตอนใดที่อุดมงดงามไปด้วยกล้วยไม้ป่าอันสวยงาม หล่อนก็ชะโงกกายเอื้อมมือไปเด็ดมาทัดหูแซมผมไปเรื่อย ๆ

เจ้าช้างผีสิงแสนรู้ ก็ดูเหมือนจะเอาใจหล่อนเป็นพิเศษ แหล่งใดที่เต็มไปด้วยดอกเอื้องสะพรั่ง มันก็จะเดินช้าลงและเฉียดใกล้เข้าไปเพื่อให้หล่อนเอื้อมเด็ดได้ถนัดมือ อาการเดินเยื้องย่างของมันเล่า ก็แสนที่จะทะนุถนอมผู้ที่นั่งเด่นอยู่บนคอของมัน พยายามไม่ให้หล่อนต้องหวาดเสียวว่าจะตกหล่นพลัดลงมา หรือเกิดความสะเทือนใด ๆ ทั้งสิ้น สร้างความรู้สึกที่สนิทสนมคุ้นเคยและไว้วางใจแก่หล่อนเพิ่มขึ้น ราวกับว่าวิญญาณของปุโรหิตมันตรัยสิงอยู่ในตัวของมันอย่างเต็มที่ฉะนั้น พลางก็หวนระลึกตรึกนึกทบทวนไปถึงเรื่องราวแต่ปางก่อน ที่ได้ทราบมาจากคำบอกเล่าของมันตรัย ในเรื่องราวความเป็นมาระหว่างหล่อนเองและเขาผู้นั้น...จิตรางคนางค์และอัคนีรุทร์!

ไม่อยากจะเชื่อ แต่ก็ต้องเชื่อ!

มันมีหลักฐานอะไรต่ออะไรหลาย ๆ อย่าง มาสอดคล้องเจือสมกันอย่างกระดิกไม่ได้เลย หล่อนและเขามีอดีตต่อกันมาอย่างสุดเศร้าสะเทือนใจเหลือประมาณ และนี่ตัวเขาผู้นั้นเล่า? ยังจะได้ล่วงรู้ถึงความนัยเหล่านี้บ้างหรือไม่ ว่าตนเองนั้นเป็นใคร ได้สร้างพฤติกรรมใด ๆ ไว้กับหญิงที่ตนก็แสนรักไว้บ้าง หวนกลับมาเกิดและพบกันชาติใหม่นี้ ความรักจึงเต็มไปด้วยอุปสรรคลำเค็ญเสียเหลือแสน แล้วนี่ยังจะต้องมีการพลัดพรากจากกันไปอีกสักกี่ชาติ โดยที่ความรักไม่อาจที่จะสมหวังได้ ประวัติศาสตร์แห่งความรักอันมีขวากหนามขวางกั้นนี้ จะซ้ำรอยไปอีกกี่ภพ

หล่อนหยิ่งในเกียรติภูมิ ส่วนเขาก็ทระนงอยู่ในศักดิ์ศรี

ทั้ง ๆ ที่ต่างฝ่ายก็ต่างแสนรัก กระทั่งในที่สุด ความตายก็มาพรากหล่อนไปจากเขา

ชาตินี้จะซ้ำรอยเดิมอีกหรือไม่?

ดารินยิ้มทั้งน้ำตา เมื่อคิดมาถึงคำบอกเล่าที่ว่า อัคนีรุทร์เป็นผู้มาลักพาขโมยศพของจิตรางคนางค์ไป และมิได้เษกสมรสกับสตรีใดอีกเลย นับตั้งแต่สิ้นสตรีอันเป็นยอดรักไปแล้ว จวบชั่วอายุขัยของกษัตริย์หนุ่มผู้ทระนงผู้นั้น ก็แล้วชาตินี้เล่า รพินทร์จะปฏิบัติต่อดารินคนนี้เหมือนแต่ปางบรรพ์อีกหรือไม่?

ชาติก่อน ในเงื้อมมือของมันตรัย ตลอดจนความโทมนัสผิดหวังที่ชายคนรักเป็นผู้ประหารบิดา แม้เขาจะมิได้ตั้งใจก็ตาม และถูกผู้เป็นอาขบถทรยศต่อราชบัลลังก์ หล่อนตัดสินใจผละหนีทุกสิ่งทุกอย่างด้วยการดื่มยาพิษ มาชาตินี้เล่า หล่อนกำลังตกอยู่ในเงื้อมมือของมันตรัยผู้รอคอยอีกวาระหนึ่ง หล่อนจะผละหนีหลีกเร้นได้อย่างไร...

ดารินตั้งปัญหาถามตนเอง...

เช้าตรู่ของวันเดียวกันนี้ คณะของคุณชายเชษฐา พากันตื่นขึ้นพร้อมกันหมด ก่อนแสงตะวันขึ้นเสียด้วยซ้ำ!

เจ้าด้วน เป็นผู้ปลุกคณะทั้งหมดขึ้น ด้วยเสียงร้องก้องของมัน ครั้งแรกทั้งหมดสะดุ้งขึ้นด้วยความตกใจ คิดว่าคงจะเกิดเหตุร้ายอะไรขึ้น แต่ก็ไม่สัมผัสกับสิ่งผิดปกติในปางพักชั่วคราวที่อาศัยหลับนอนเอาแรงกันอยู่ ภายหลังจากตรวจสอบกันอย่างถี่ถ้วนระมัดระวัง ก็สำเหนียกได้ว่า ที่มันส่งเสียงร้อง

เอะอะขึ้นนั้น ก็เป็นความหมายที่ต้องการจะปลุกคณะทั้งหมดให้ลุกขึ้นมาเตรียมเผชิญกับภาระอันหนักอึ้งแห่งวันใหม่นั่นเอง เพราะเมื่อเชษฐายกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู ก็เห็นว่ามันเป็นเวลา 05.30 น. พอดี ไก่ป่าและนกบางชนิดกำลังขานขันและส่งเสียงร้องอยู่เป็นระยะ

"มันปลุกเตือนเรา ให้ออกตามนายหญิงแล้วนาย!"

หนานอินบอกกับคณะเจ้านาย หลังจากลุกขึ้นมาตรวจสอบสถานที่อยู่พักใหญ่คู่กับคะหยิ่น

เจ้าช้างป่าหางด้วนคู่ใจของดาริน ยืนโยกกายชูงวงแผดเสียงร้องแปร๋แปร๋นสนั่นดงอยู่เช่นนั้น และมันก็เข้ามายืนอยู่ทางด้านศีรษะของเชษฐากับอนุชาเสียด้วย ซ้ำยังเอาปลายงวงเขี่ยหลังไชยยันต์ ผู้ลุกขึ้นมานั่งงังเงียขยี้ตาอยู่ หัวคะมำไปข้างหน้าจนเขาต้องอุทานเสียงหลง

ทุกคนก็พร้อมในฉับพลันทันทีเหมือนกัน เชษฐาไม่ยอมเสียเวลา แม้แต่จะให้พวกนั้นหุงหา สั่งให้ทุกคนกินอาหารเช้าด้วยเครื่องเรชั่น ซึ่งประหยัดเวลาที่สุด ท่ามกลางสายหมอกที่ยังปกคลุมทึบ ทุกคนได้ผ่านการหลับนอนพักผ่อนกันไม่มากนัก แต่ก็สามารถสลัดความอ่อนระโหยโรยแรงออกไปหมดสิ้น เพราะความหวังก็คือการรอให้ถึงวันใหม่ เพื่อออกติดตามค้นหาน้องสาวคนเล็กของคณะผู้สูญหายพลัดพรากไปนับเป็นวันที่ 2 เข้าไปแล้ว

"ขอบใจมาก เจ้าด้วนที่ปลุก! เจ้าคงจะรู้ดีอยู่แล้วซินะว่านายหญิงของเจ้าอยู่ที่ไหน"

เชษฐาเดินตรงเข้าไปลูบที่งวงของมัน บัดนี้ เขามีความ

สนิทกับมันไม่ผิดอะไรกับน้องสาว ช้างป่าคู่บารมีของดาริน เอาปลายงวงไซ้ดมไปตามใบหน้าและทรวงอกของคุณชายใหญ่ พร้อมกับส่งเสียงร้องออกมาอีกเหมือนจะเร่งเตือน ไชยยันต์ก็หัวร่อหึๆ ร้องบอกมาว่า

"ประเดี๋ยวซิโว้ย ด้วน! ขอพวกเรากินเอาแรงก่อน พวกเราเป็นห่วงนายหญิงของเอ็งไม่น้อยไปกว่าเอ็งหรอก ขอเวลาสัก 5-6 นาทีเท่านั้น แล้วเอ็งพาไปให้ดีก็แล้วกัน"

อนุชานั้น พิจารณาดูอาการของเจ้าพลายหางด้วน ที่พวกเขาช่วยกู้ชีวิตมันขึ้นมาจากหล่มโคลนเงียบๆ ในขณะที่ใช้ส้อมจิ้มเนื้อกระป๋องยัดใส่ปากพอให้หนักๆ ท้อง ทุกคนกินอาหารกันอย่างเร่งรีบ และจัดเตรียมของเพื่อการออกเดินทางกันอย่างรวดเร็ว ทั้งๆ ที่อากาศในป่ายังมืดมิด แต่ก็เป็นที่รู้กันว่า อีกไม่นาน แสงแดงของตะวันก็จะเยือนเข้ามาแล้ว ลูกหาบที่ร่วมตายมาด้วยกัน 10 คน 5 ค่ ไม่มีใครแสดงความเฉื่อยชาเกียจคร้าน ทุกคนล้วนอยู่ในสภาพที่ร้อนใจทั้งสิ้นภายหลังเมื่อตื่นกันขึ้นมา

ระหว่างที่ทุกคน กำลังจัดเตรียมตัวกันชุลมุนอยู่นั้น เจ้าด้วนเดินวนอยู่รอบๆ คณะทั้ง 15 คน แสดงอาการกระสับ-กระส่ายอยากจะเคลื่อนที่เต็มที่ มันทำท่าออกเดินไปได้ 7-8 ก้าวแล้วก็หยุด บ่ายหัวกลับมาอีก เหมือนจะรอ และมีอาการวิ่งเร่งตลอดเวลา

"กลาง พี่ไม่อยากจะถามโง่ๆ ออกมาเลยนะ แต่ก็อดที่จะถามไม่ได้ ในฐานะที่เธอกับลุงอินชำนาญกว่าพวกเราทุกคน

ให้ความหวังได้สักกี่เปอร์เซ็นต์ ในการที่เราจะติดตามน้อยในวันนี้”

อดีตพรานชดหรี่ตาลง ขณะที่มองจับไปยังเจ้าด้วน

“ทุกสิ่งทุกอย่างแห่งความหวังของเรา ฝากไว้กับเจ้าด้วนตัวเดียวครับ ท่าทางมันร้อนรนเหลือเกิน อยากจะให้เราออกเดินทางให้เร็วที่สุด มันจะเป็นผู้นำทางเราที่มีประสิทธิภาพยิ่งกว่าผม หรือลุงอินเสียอีก”

“แน่ใจหรือว่า มันจะนำเราไปให้พบน้อยได้?”

ไชยยันต์ย้ำถามมาอีกคนหนึ่ง

“แน่ใจอย่างที่สุด เพียงแต่ว่าจะช้าหรือเร็วเท่านั้น ท่าทีของมันบ่งบอกชัดอยู่นั่น มันรู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร เพียงแต่มันบอกเราไม่ได้เท่านั้น”

“เราจะเริ่มกันยังไงนี่?” เชษฐาถามอีกเพื่อความมั่นใจ

“เดินตามมันครับ มันพาไปที่ไหน เราก็ไปที่นั่น”

“แล้วเราจะเดินตามมันทันได้ยังไง มันจะต้องเดินเร็วกว่าเราแน่ๆ และไอ้ด้วนนี่มันจะมีสติปัญญาล่วงรู้จนถึงกับว่าจะต้องเดินไปในระยะที่เราพอเดินตามทันหรือ ประเดี๋ยวมันก็จ้ำอ้าวๆ หายลับตาไปเท่านั้น มิกลายเป็นว่า พวกเราทั้งหมดต้องแล่นตามมันไปรึ?”

“ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนั้นหรอก นายใหญ่!...”

หนานอินบอกต่ำๆ ขยับผ้าขาวม้าเคียนเอวแน่นกระชับ

“ไอ้นี่มันรู้เกินช้างป่าทั่วๆ ไปมากนัก แค่มันพูดไม่ได้เท่านั้น ถ้าเราเดินไม่ทัน มันก็จะต้องหยุดรอ หรือม่ายก็จะต้องหวนกลับมาให้เราเห็นอีก หรือถ้ามันตะลุยล่วงหน้าลิ่วไป

ก่อน ก็แปลว่ามันต้องการจะเข้าไปให้ถึงตัวนายหญิงก่อน เพราะเกิดอันตรายที่มันจะต้องรีบไปช่วยนายหญิงก่อน ไม่ต้องกลัวหลงพลัดกัน หนานอินสาวรอยมันได้ ตอนกลางคืน มันยังรู้เลยว่าเราออกตามไม่ได้ มันก็ปล่อยให้พวกเรานอน พอใกล้รุ่งมันยังเข้ามาปลุกแบบนี้ ก็แปลว่ามันรู้เกินช้าง เกินสัตว์...นายใหญ่ตรวจดู 'นาคบาศ' ให้ดีอีกครั้งยังอยู่หรือเปล่า นั่นแหละสำคัญมาก สำคัญกว่าลูกปืนของเราเสียอีก"

ประโยคหลังครูพรานเตือนมา

เชษฐาตรวจสอบอีกครั้ง แล้วพยักหน้า

"ไว้ใจเถอะ ยังอยู่เรียบร้อยดี ไม่ไปไหนหรอก ว่าแต่ฉันยังไม่รู้เลยว่าจะใช้มันยังไงเมื่อไหร่?"

"เอาไว้ให้ถึงเวลาเสียก่อน แล้วหนานอินจะบอกนายเองว่าจะใช้ยังไง ถ้ายังไม่ถึงเวลา มันก็แค่เป็นซากงูเห่าสองตัวกลืนกินหางกันเป็นวงกลมเท่านั้น แต่ถ้าถึงเวลาแล้ว นายจะได้เห็นกะตาว่า ฤทธิ์เดชของบ่วงงูที่นาคเทวีให้นายกับพวกเรามาโดยเฉพาะนั้นน่ะ จะเป็นยังไงบ้าง ต่อให้อีกร้อยของไอ้ผีดิบมันตรัย ก็ไม่มีโอกาสได้ผุดได้เกิด หรือทำฤทธิ์อะไรกับใครได้อีกแล้ว...เฮ้ย! ไอ้ช้วน พวกเอ็งพร้อมหรือยัง"

หนานอินตะโกนถามไปทางหัวหน้าลูกหาบ ที่กำลังจัดของกันอย่างรีบด่วน

"พร้อมแล้ว ลุง"

"ถ้างั้นเตรียมตัว เราจะออกเดินทางเดี๋ยวนี้แหละ เก็บของทุกชิ้นให้หมด เราจะไม่หวนกลับมาที่นี่อีกแล้ว ออกเดินทางต่อไปเลย"

การตัดสินใจทั้งหมด ฝ่ายของเชษฐามอบหน้าที่เด็ดขาดให้แก่หนานอินกับอนุชาอยู่แล้ว และทั้งสองก็มีการหารือกันก่อนแล้วเบา ๆ ตามลำพัง ทันทีที่ตื่นขึ้นมาล้างหน้าทานอาหาร

"เดี๋ยวนี้เลยรึ? มันยังมืดอยู่มากนะ หมอกก็ลงจัดด้วย"

เชษฐาขอความเห็น

"ไม่เป็นไรครับพี่ใหญ่ รีบออกเดินทางเสียเดี๋ยวนี้แหละ ประเดี๋ยวก็สว่างเอง ไม่ต้องกลัวเรื่องทิศทาง หรืออันตรายในความมืด เพราะเรามีเจ้าด้วนเป็นตัวนำอยู่แล้ว มีอะไรขึ้นมันจะเตือนเราเอง ขอให้พวกเราเดินตามหลังมันเท่านั้น...ไปครับ ช้าไม่ได้!"

แม้ความมืดและความหนาวเย็นยังปกคลุมไปทั้งราวป่า ฝ่ายของเชษฐาทั้งหมดก็ออกเดินทางทันที โดยมีเจ้าพลายหางด้วนเดินนำไปในลักษณะหันรีหันขวาง เหมือนจะอยู่ในอาการห่วงหน้าพะวงหลังนำไป หนานอินและอนุชาเป็นคู่แรกที่ตามหลังไปโดยเว้นระยะห่างพอควร แต่ด้วยฝีเท้าที่ออกจ้ำเต็มที่ เพราะช้างเดินช้าก็ยังเร็วกว่าคนที่เดินเร็วมากนัก เชษฐาไชยยันต์เคียงคู่กัน โดยมีคะหยิ่นคอยเดินอยู่ใกล้ ๆ ถัดไปจึงเป็นพวกลูกหาบภายใต้การควบคุมของนายตาบ

ทุกคนหวังไว้ว่า อีกไม่นานก็จะเห็นแสงตะวันรุ่งในช่วงระยะเดินทางขั้นแรกนี่แหละ เพราะเวลาในขณะนี้มันก็ใกล้พระอาทิตย์ขึ้นเต็มทีแล้ว หากไม่ติดกิ่งไม้ใบหนาทึบที่บดบังอยู่และถ้าหากทางด้านตะวันออกไม่มีขุนเขาใหญ่บังตะวันไว้

"ถ้าพระไม่หลุดจากคอน้อยระหว่างถูกน้ำพัด เขาจะต้องไม่เป็นอะไรอย่างเด็ดขาด"

พี่ชายใหญ่ของคณะเอ่ยพึมพำออกมา เหมือนจะพูดกับตนเองขณะสาวเท้าสวบ ๆ คู่ไปกับไชยยันต์

"ป่ารอบด้าน นอกจากความมืดแล้ว ก็ยังปกคลุมทึบไปด้วยละอองหมอก น่าเกรงอันตรายยิ่งในการเคลื่อนที่ แต่ความมั่นใจทั้งหลายฝากไว้กับเจ้าด้วน อันเป็นสัตว์ป่าอยู่แล้วในกรณีที่ว่า โดยสัญชาตญาณป่า มันจะต้องเลือกเดินนำไปในเส้นทางที่ปลอดภัยแน่นอน"

รอบด้านตกอยู่ในความเงียบวังเวง คงได้ยินแต่เสียงฝีเท้าของทั้งกลุ่ม 15 คน เดินเหยียบพื้นกันไปอย่างพยายามให้เกิดเสียงน้อยที่สุด สลับไปกับเสียงขานขันมาแต่ไกลของไก่ป่า อันบ่งความหมายว่าสภาพไพรอยู่ในลักษณะปกติของมัน ไม่มีเค้าของวิกฤติใด ๆ ที่จะแทรกแซงเข้ามาในยามนี้ นาน ๆ ครั้งก็จะได้ยินเสียงหนานอินตะโกนร้องสั่งการอะไรกับเจ้าด้วน หรือมิฉะนั้นก็สั่งให้มันหยุดรอ ยามเมื่อมันเร่งรีบผละห่างเกินไปนัก และก็มีเสียงแปร๋นตอบมาบ้างบางขณะของช้างนำทาง เสียงมันหักกิ่งไม้และเสียงที่บุกพงตัดทาง ซึ่งแน่ละ มันคงจะใช้วิธีลัดเส้นทางเพื่อทำเวลาให้มากที่สุด ไม่ได้อาศัยเดินไปตามทางด่าน ซึ่งนั่นก็แปลได้ชัดว่า มันรู้ตำแหน่งที่หมายของมันดีอยู่แล้ว หาใช่การเดินนำงมไปอย่างเปะปะไม่

"วันกับคืนเต็ม ๆ ที่เขาพลัดจากเราไป"

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นอย่างสุดกังวล ทำลายความเงียบ จากสภาพที่เดินรุดกันไปเหมือนคนใบ้

"ถึงแม้น้อยอาจไม่ได้รับอันตรายใด ๆ แต่ก็นึกไม่ออกว่าเขาจะหาทางยังชีพได้ยังไง จากการหลงพลัดไปคนเดียว ไม่มีอุปกรณ์อะไรติดตัวเลยแม้แต่เครื่องหลัง เกือบจะเรียกได้ว่าตัวเปล่า มือเปล่า จะหาอาหารกินที่ไหน จะหาที่พักนอนให้ปลอดภัยได้ยังไง"

"ฉันคิดว่าฉันไม่ห่วงอะไรนักในข้อนั้น ขอเพียงอย่าให้เขาได้รับอันตรายบาดเจ็บ จากการที่ถูกกระแสน้ำพัดแทงไปอย่างแรงนั้นเท่านั้น น้อยชำนาญในการดำรงชีพอยู่ในป่ามาดีพอสมควรแล้ว จากประสบการณ์ที่เคยผ่านมาก่อน...มันเป็นคราวเคราะห์ของเขาจริง ๆ พวกเรามีอยู่ทั้งหมดตั้งหลายคนกลับกลายเป็นว่ามีเขาคนเดียวเท่านั้นที่พลัดหลุดจากใต้ชะง่อนกำบัง ปลิวหายไปกับสายน้ำ และเหตุการณ์มันก็เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาพวกเราทุกคน โดยไม่อาจช่วยไว้ได้ทัน"

เชษฐาตอบด้วยเสียงแผ่วขรึมในสภาพเดียวกัน

การสะกดตามหลังเจ้าด้วนไปตลอดเวลานั้น ทางด้านหน้าคืออนุชาและหนานอินใช้ไฟฉายเป็นครั้งคราว เพื่อสำรวจดูภูมิประเทศใกล้ชิดรอบ ๆ ทางผ่าน แล้วก็ดับมืดลงตามเดิม หรือบางทีก็ฉายย้อนหลัง เป็นสัญญาณบอกทิศทางให้เชษฐากับไชยยันต์ตามมาได้อย่างถูกต้อง อากาศในหุบท่ามกลางพื้นแผ่นดินที่ชุ่มแฉะ แม้จะเย็นเยียบสักเพียงใดก็ตาม โดยการออกแรงเดินกันอย่างเร่งด่วนเช่นขณะนี้ เริ่มทำให้ร่างกายสร้างพลังงานความร้อนขึ้นมาช่วยให้เกิดความอบอุ่นขึ้น สำหรับทางด้านพวกลูกหาบที่มีภาระแบกของเดินอยู่ด้านหลังนั้น คะหยิ่น

กับนายตาบหัวหน้าลูกหาบใช้ไต้ส่องทาง โดยจุดขึ้นสองอันเพื่อให้พวกนั้นสังเกตเห็นพื้น กันไม่ให้เหยียบหินพลาดลื่นล้ม

เส้นทาง แม้จะมองไม่เห็นโดยถนัดนัก ความรู้สึกของทุกคนก็ตระหนักได้ว่ามันเป็นระยะที่ค่อยๆ เทลาดลงไปตามลำดับ เป็นการเดินลงเขา เลียบริมฝั่งลำธารที่มาจากน้ำตก อันตรายอื่นใดยังไม่มีวี่แวว นอกจากความลื่นของสถานที่ ซึ่งถ้าไม่ระวังให้ดี อาจเสียหลักถลำศีรษะพุ่งลงไปข้างหน้าเมื่อถึงตำแหน่งที่ลื่นจัด มีเสียงของอดีตพรานชด หรือคุณชายอนุชาร้องตะโกนเตือนมาให้ทกคนระมัดระวังในเรื่องนี้ เป็นการร้องบอกมาในความมืด อันมองไม่เห็นตัวแน่ชัดว่าอยู่ตรงไหน รู้แต่เพียงอยู่เบื้องหน้าไม่ห่างไกลนัก

“ทำไมเราไม่เดินไปให้ทันกลาง และไปพร้อมๆ กัน”

ไชยยันต์ตั้งคำถามขึ้น

“เราตั้งขบวน เว้นช่วงระยะการเดินอย่างนี้แหละ ถูกต้องที่สดแล้ว ปล่อยให้กลางกับลงอินนำหน้าสำรวจไปก่อน เพราะสองคนคล่องตัวกว่าเรามาก เกิดอะไรขึ้น เขาจะได้เตือนมาที่เราได้ทันการ เอาไว้ให้สว่างมองเห็นอะไรได้ชัดๆ เสียก่อนแล้วค่อยเดินไปด้วยกัน”

ประมาณ 20 กว่านาทีต่อมา นับแต่แรกเคลื่อนที่ ขณะนั้นใกล้ 06.00 น. เข้ามาจวนเจียน แต่สภาพของป่าก็ยังคงมืด และคลุมไปด้วยหมอกอยู่เช่นนั้น ฝ่ายที่เดินสาวรอยมาเบื้องหลังสังเกตเห็นไฟฉายสว่างวูบๆ ขึ้น 3 ครั้ง และเงาตะคุ่ม

ของอนุชาหยุดยืนอยู่กับที่โดยไม่เคลื่อนไหว มีเปลวไลท์เตอร์สว่างแวบ พร้อมปลายบุหรี่แดงวาบในความมืด

เมื่อเชษฐา และไชยยันต์ กับขบวนตามหลังเดินมาถึง ก็เห็นอดีตพรานชดยืนสูบบุหรี่รออยู่ตรงตำแหน่งโขดหินใหญ่ ริมธารน้ำที่ไหลอยู่รินๆ ไม่มีวี่แววของหนานอินหรือเจ้าด้วน ซึ่งคงจะล่วงหน้าไปก่อนแล้ว

ก่อนที่ใครจะเอ่ยปากตั้งคำถามขึ้น อนุชา วราฤทธิ์ อดีตนักเดินป่าผู้ยิ่งยงก็บอกเรียบๆ ขึ้นว่า

“ไอ้ด้วนกับลงอินข้ามธารย้อนกลับไปฝั่งโน้นแล้วครับ ลุงอินขึ้นนั่งบนคอของมันไป มันนำตัดตรงบริเวณนี้ ซึ่งน้ำตอนกลางค่อนข้างลึกระดับเกือบถึงท้องมัน ถ้าเราขืนตัดทางตามมัน ก็คงแทบท่วมหัว น้ำในธารนี่ก็เย็นราวกับน้ำแช่น้ำแข็ง ผมกำลังรอพวกเราให้มาถึงพร้อมกันเสียก่อน แล้วจะหาทางที่น้ำมันตื้นกว่านี้ หรือบริเวณที่มีโขดหินงอกโผล่ขึ้นจากน้ำเป็นระยะๆ พออาศัยเป็นสะพานข้ามไปได้โดยไม่ต้องลุยลงไปให้เปียก”

“รอบคอบดีมาก พวกเราทุกคนไม่อยู่ในฐานะที่จะลุยน้ำข้ามธารไปได้หรอก ต้องหาวิธีอย่างเธอว่านั่นแหละ”

พี่ชายใหญ่เห็นด้วย

“ตามผมมาครับ”

อนุชาบอก แล้วเริ่มเคลื่อนที่เลาะเลียบริมฝั่งธารต่อไป พร้อมกับใช้ไฟฉายในมือส่องกราด ค้นหาบริเวณที่จะข้ามฟากไปโดยไม่ต้องลุยน้ำ หรือจะลุยบ้างก็ไม่ควรจะลึกเกินหัวเข่า ทุกคนตามเขาไป พร้อมทั้งช่วยกันส่องไฟตรวจบริเวณ ขณะนั้น

เสียงกู่ตะโกนเป็นสัญญาณดังมาจากหนานอินบอกให้ทราบว่าแกกับเจ้าด้วนข้ามธารไปอยู่บนฝั่งตรงข้ามได้เรียบร้อยแล้ว

"รอก่อนลุงอิน อย่าเพิ่งเดินไปไหน พยายามรั้งไอ้ด้วนไว้ก่อนด้วย"

พรานชดป้องปากร้องบอกไป มีเสียงรับคำมาพร้อมกับเสียงกิ่งไม้ฝั่งโน้นหักผัวะผะลู่ระเนน นั่นคงเป็นเพราะลำตัวของเจ้าด้วนที่บุกเสียดสีขึ้นไป

มีเสียงร้องตอบรับคำมาจากครูพราน แล้วก็มีเสียงเอะอะโวยวายด่าโขมงโฉงเฉง เพราะเจ้าด้วนนำลุยไปตามกิ่งคาคบไม้ในระดับสันหลังของมัน ทำให้กิ่งใบไม้ครูดตามหน้าตาของแก เกือบจะทำให้พลัดตกลงมาจากคอ ทุกคนทางด้านนี้ได้ยินเข้า ก็หัวเราะกันออกมาเบา ๆ ด้วยความขบขัน เป็นครั้งแรกในการที่แกเอ็ดตะโรด่าเจ้าด้วน ไม่มีใครต้องเป็นห่วงใด ๆ หนานอินเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะตัวแกเองก็พรานช้างเก่ามาก่อนคนหนึ่ง อย่างน้อยแกก็จะต้องบังคับมันได้อยู่ หรือมิฉะนั้นก็ส่งภาษากันรู้เรื่องได้ โดยเฉพาะช้างแสนรู้ตัวนั้น

"ไปด่ามันมาก ๆ ระวังมันจะสลัดลงมาจากหลังแล้วเอาตีนคลึงเสียนะลุง"

ไชยยันต์ป้องปากตะโกนบอกไป เพื่อทำสภาพอันเคร่ง-เครียดของคณะให้คลี่นเครงขึ้นมาบ้าง

"ไม่ต้องกลัวหรอก นายทหาร! หนานอินถ้าได้ขึ้นมาบนคอช้างแบบนี้แล้ว ต่อให้มันเป็นช้างป่าดุร้ายเกเรสักขนาดไหน หนานอินก็เอามันอยู่ ถ้าไม่กลัวพวกเจ้านายจะหาว่าหนานอิน

เอาเปรียบ หนานอินจะไม่ลงไปเดินให้เมื่อยอีกแล้ว จะขี่คอมันไป”

“ฮ้า! เอาเปรียบกันยังงั้นไม่ได้นา ลุง! ถ้ายังไงละก็ ให้ฉันกับนายใหญ่ขึ้นไปอยู่บนหลัง ขี่มันไปโดยไม่ต้องเดิน ส่วนลุงกะพรานชดและไอ้พวกนี้เดินตามไปจะดีกว่า”

เสียงครูพรานหัวเราะลั่นมา

“นอกจากนายหญิงกะหนานอินแล้ว ไม่มีใครขึ้นมาอยู่บนหลังไอ้ด้วนได้นานหรอก นายทหาร! ไอ้นี่มันร้ายนัก ชอบเดินลอดกิ่งไม้เตี้ย ๆ เสมอหลังของมัน ใครไม่รู้ทัน ขืนขึ้นมาอยู่บนหลังมัน ก็ถูกกิ่งไม้กวาดตกลงไปคอหักตายเท่านั้น ตะกี้หนานอินก็เกือบพลัดตกไปทีแล้ว”

อีกไม่กี่นาทีต่อมา ระหว่างที่เดินฉายไฟส่องตรวจหาบริเวณที่จะข้ามฟาก โดยไม่ต้องลุยน้ำลงไปลึก ๆ อนุชาก็ค้นพบบริเวณที่ทางน้ำไหลมีระยะบีบแคบส่วนหนึ่ง ต่ำกว่าระดับที่ยืนรอคอย พรรคพวกอยู่เมื่อครู่นี้ลงมาราว 25 เมตร ตำแหน่งนั้นมีโขดหินที่โผล่พ้นผิวน้ำ งอกเต็มไปหมด มีระยะระหว่างก้อนต่อก้อนห่างกันมากที่สุดไม่เกิน 1 วา แต่สลับทแยงคดเคี้ยวเล็กน้อย มีพื้นกรวดที่อยู่ริมตลิ่งค่อนข้างชัน แต่ก็อยู่เหนือเส้นทางน้ำไหล เป็นแนวชายฝั่งห่างออกไปอีก 3-4 เมตร ก็จะสามารถไต่รากไม้ขึ้นฝั่งตรงข้ามได้

“คงไม่มีที่ไหน จะสะดวกไปกว่าตรงนี้อีกแล้วครับ เราจะข้ามกันที่นี่แหละ โดยอาศัยเหยียบไปตามโขดหิน แต่พวกลูกหาบที่หาบของอยู่จะต้องระวังให้มาก”

“ตกลง”

เชษฐาพยักหน้าเห็นด้วย

“พี่ใหญ่กับไชยยันต์ข้ามไปก่อนครับ แล้วช่วยฉายไฟไว้ด้วย ผมจะค่อยคุมพวกลูกหาบให้ข้ามตามไปโดยยืนคุมอยู่ฝั่งนี้ก่อน แล้วจะตามไปเป็นคนหลังสุด”

พรานชดว่า แล้วหันไปร้องสั่งความกับคะหยิ่นและนายตาบ

ชั่วอึดใจใหญ่ คณะทั้งหมดก็สามารถข้ามฝั่งธารมายังด้านตรงข้ามได้หมด อย่างทุลักทุเลเล็กน้อย โดยเฉพาะพวกลูกหาบที่ทำหน้าที่แบกของอันเป็นภาระหนักอยู่เกือบจะเสียหลักพลัดตกลงไปในกระแสน้ำอันแสนเย็น แต่คะหยิ่นและอนุชาก็คอยเป็นพี่เลี้ยง ช่วยประคับประคองพยุงให้พวกนั้นนำสัมภาระและตัวเองข้ามไปจนได้ครบ

มันก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่เจ้าด้วนและครูพรานโผล่เป็นเงาทะมึนออกมาจากโขดหินริมฝั่งธาร เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าขบวนของทุกคน เป็นการรวมตัวกันอีกครั้ง พอเข้ามาถึงหนาน-อินก็ออกเสียงบังคับให้เจ้าด้วนคู้เข่าหน้าลง แล้วแกก็ไต่ลงมาจากคอของมัน

ขณะนั้น ความดำสนิทของราวป่าที่เป็นฉากกำบังอยู่ เริ่มจะปรากฏแสงสลัวรางขึ้นบ้างแล้ว พอจะมองเห็นร่างกายของแต่ละคนรางๆ ในระยะที่ยืนรวมหมู่กันอยู่ สังเกตได้ว่าใครเป็นใคร

“เคาละ ตะวันเริ่มขึ้นแล้ว ต่อไปจะสะดวกขึ้นอีกมากในการเดินทางของเรา”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นอย่างยินดี แล้วตัวเขาเองก็มาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าช้างป่าแสนรู้อีกครั้ง เอ่ยขึ้นอย่างอ่อนโยนกับมันว่า

“นำทางต่อไปเถิดด้วน! เจ้าตัวเดียวเท่านั้นที่รู้ดีว่าขณะนี้นายหญิงอยู่ที่ไหน”

เจ้าด้วนแกว่งงวง ถอยหลังเล็กน้อยแล้วเบนตัวออกเดินเข้าพงรกชัฏ ทุกคนก็เคลื่อนตาม ไชยยันต์ร้องตามหลังมันไปว่า

“นำไปให้พบนายหญิงนะโว้ยไอ้คุณด้วน! ไม่ใช่นำไปป่าช้าช้าง หรือแหล่งขุมมหาสมบัติที่ไหน สั่งกันเสียก่อน”

เจ้าด้วนไม่ได้ตอบคำของไชยยันต์ เพราะมันพูดไม่ได้ แต่ใช้เท้าหลังเขี่ยก้อนกรวดขนาดย่อม ๆเท่ากำปั้นลูกหนึ่งกระเด็นหวือมาทางเบื้องหลัง ซึ่งมีไชยยันต์อยู่ใกล้ส่วนหลังของมันที่สุด เฉียดหัวเขาไปนิดเดียว กระทบกับหีบห่อสัมภาระที่พวกลูกหาบกำลังหาบหามกันอยู่ดังปึก ไชยยันต์ร้องว๊ากด่าลั่นป่า ก้มลงคว้าก้อนหินขึ้นมาได้ก้อนหนึ่ง ขว้างเป็นการแก้แค้นไปที่บั้นท้ายของมันเต็มเหนี่ยว กระทบขาหลังเจ้าด้วนดังปุ แต่มันไม่ได้ระคายผิวสะดุ้งสะเทือนอะไรเลย

“ไอ้เวร! ไอ้เปรตหางด้วน !...สันดานอันธพาลไม่หาย นี่เอ็งกะจะเอาหินเข่นกบาลข้าเชียวเรอะ ไอ้นี่...รู้งี้พ่อไม่ช่วยเอ็งขึ้นมาจากหล่มโคลนเสียรู้แล้วรู้รอด ปล่อยให้ติดแหงกตายห่าอยู่ในปลักเลนนั่นก็จะดีหรอก”

ทุกคนพากันหัวเราะได้อีกครั้ง แม้กระทั่งพวกลูกหาบเชษฐาตบต้นคอสหายเบา ๆ พูดยิ้ม ๆ ว่า

“นี่ไม่มีใครจะชวนทะเลาะแล้วเหรอไชยยันต์ ถึงหาเรื่องทะเลาะกับไอ้ด้วน ประเดี๋ยวมันหมั่นไส้แกขึ้นมา แกล้งเดินอ้าวไปโดยไม่รอ เราก็ต้องวิ่งตามมันตาปลิ้นไปเท่านั้น...ไป! อย่ามัวแต่ไร้สาระไม่เป็นประสาอยู่เลย ป่านนี้น้อยจะเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้”

ไชยยันต์เองก็หัวเราะหึๆ โคลงหัวดิก นึกไม่ถึงว่าไอ้ด้วนจะมีทีเด็ดถึงขนาดนี้ นอกจากจะเกเรแสนรู้ไปสารพัดอย่างแล้วมันยังมีนิสัยทะลึ่งขี้เล่น บางทีอาจเหมือนเขาก็ได้กระมัง

ร่างใหญ่โตปานภูเขาย่อมๆนั้นแหวกพงรกลู่เป็นทางประดุจเรือนำร่องล่วงหน้าไปก่อน ช่วยให้ฝ่ายมนุษย์ที่เดินตามหลังผ่านหนทางที่มันเปิดเอาไว้เข้าไปได้โดยสะดวก ลักษณะของมันบ่งชัดว่ามีเป้าหมายที่แน่นอนในการไป เพียงแต่บางขณะอาจหยุดหันรีหันขวาง เพื่อจะคิดหาหนทางเดินบ้างเท่านั้น ในกรณีที่มาประจันกับป่าเถาวัลย์อันเกาะเกี่ยวพันกันหนาแน่นเกินไป สุดกำลังที่มันจะนำร่างกายอันใหญ่โตผ่านเข้าไปได้ ซึ่งมันจะเลือกหนทางที่ไปได้ง่ายกว่า

และจากการตรวจสังเกตของอนุชากับหนานอิน บุคคลทั้งสองบอกกับคณะทั้งหมดได้ในทันทีว่า อาการเดินนำของไอ้ด้วน ไม่ได้เป็นการนำอย่างส่งเดชแน่นอน

มีอยู่หลายครั้งที่มันหยุด และชูงวงร่อนขึ้นสูง ส่ายไปมาเหมือนจะสูดหากลิ่นไออะไรบางอย่าง

“ไม่มีผิดหวังหรอกครับ อย่างน้อยที่สุดเราก็จะต้องได้

ร่องรอยอะไรของน้อยเพิ่มขึ้นแน่ ๆ ในวันนี้ ผมรู้สึกจากอาการของมันว่า มีเจตนาที่แน่วแน่ไม่แพ้พวกเราเลยในการค้นหาตัวน้อย”

“พี่รู้สึกเช่นนั้นแหละ มันน่ารักเหลือเกินเจ้านี่ เสียดายที่เมื่อวานนี้ มันไปถูกโขลงช้างของมันตรัยช่วยกันผลักลงไปติดหล่มโคลนหวังฆ่าให้ตายเสียก่อน ถ้ามันไม่ติดหล่ม พี่คิดว่ามันคงตามพบน้อยตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว”

เชษฐากระซิบตอบ ความเชื่อมั่นเริ่มทวีขึ้นตามลำดับ

“อะไรก็ช่างเถอะ อย่าผ่านำพวกเราเข้าไปในดงหนามพุงดอหรือรังตังช้างก็แล้วกัน”

เพื่อนผู้ร่วมตายของพี่น้องราชสกุลวราฤทธิ์ อดไม่ได้ที่จะบ่นออกมาเบา ๆ

“มันไม่โง่เหมือนแกหรอกไชยยันต์ ไม้ที่เป็นอันตรายต่อคน ก็เป็นอันตรายกับมันเหมือนกัน เรื่องอะไรที่มันจะฝ่าเข้าไปให้ฉลาดน้อย”

พรานชดบอกมาเบา ๆ อย่างรำคาญใจ ไชยยันต์ยักไหล่นิดหนึ่ง แล้วหุบปากลงได้

แสงสว่างเริ่มเพิ่มขึ้นทุกขณะเมื่อเวลาผ่านไป และในที่สุดก็สามารถจะมองเห็นสัญลักษณ์แห่งอรุโณทัยเด่นชัด จากลำแสงของระวีที่ส่องลอดกิ่งไม่หนาทึบเหนือศีรษะขึ้นไป เสียงนกยูงและชะนีร้องแว่ว ๆ มาจากยอดไม้แห่งใดแห่งหนึ่ง บางขณะก็ได้ยินเสียงกระพือปีกตัดอากาศอยู่วาบ ๆ ของฝูงนกเงือกที่บินอยู่เหนือยอดป่าผ่านศีรษะไป

เส้นทางไหลบ่าผ่านมาในระดับสูงของกระแสน้ำ ที่ทำนบแตกเมื่อคืนวาน ยังสังเกตเห็นได้ตามแนวส่วนสูงของลำต้นไม้ใหญ่ ๆ อันมีเศษวัชพืช เศษดินปลิวตามน้ำที่ไหลท่วมมาขึ้นไปติดค้างอยู่ คะหยิ่นชี้ให้เชษฐาและไชยยันต์ดู ส่วนอนุชาและหนานอินซุบซิบหารือกันไปตลอดเวลา พร้อมกับตรวจสังเกตทุกระยะ โชคดีอย่างมากที่ทั้งคณะมีเจ้าด้วนเป็นมัคคุเทศก์นำทาง จึงไม่จำเป็นจะต้องตรวจค้นหาร่องรอยของดาริน วราฤทธิ์ด้วยตนเอง สิ่งที่จะทำก็เพียงแต่สะกดหลังตามมันไปเท่านั้น

ในภาวะสิ่งแวดล้อมเช่นนี้ หากไม่มีเจ้าด้วนเสียตัวเดียว ต่อให้หนานอินก็คงจะต้องงงเป็นไก่ตาแตก เนื่องจากอาณาบริเวณของกระแสน้ำที่ไหลบ่าท่วม มันกินแดนกว้างใหญ่ไพศาลเหลือเกิน

พอขึ้นชั่วโมงที่สามของการเดินอย่างไม่มีการหยุดพักเลย จากความหนาวเย็น กลายมาเป็นความร้อนระอุอ้าว เหงื่อเริ่มผุดซึมไปหมดทุกคน เส้นทางเดินยังอยู่ในเขตป่าดึกดำบรรพ์ที่ขึ้นหนาทึบไปด้วยไม้ใหญ่ แทบจะมองไม่เห็นท้องฟ้า โดยมีเจ้าด้วนเดินนำดุ่ม ๆ อยู่เบื้องหน้า บางขณะมันก็ลับหายไป เพราะมันเดินได้รวดเร็วกว่าฝ่ายมนุษย์ บางขณะก็ปรากฏให้เห็นบั้นท้าย และความฉลาดเยี่ยมของมันก็คือ หากยามใดมันลับหายไปจากสายตา ก็จะใช้วิธีหักกิ่งไม้ไว้เป็นสัญญาณให้เห็นได้ ราวกับพรานนำทางชั้นดี ทั้ง ๆที่ส่วนมากแล้ว ก็จะปรากฏรอยเท้าตามธรรมชาติของมันเดินให้เห็นแกะรอยง่ายอยู่แล้ว แต่ก็ยิ่งดีหนักขึ้นไปอีก ป้องกันไม่ให้ช้างป่าอื่น ๆ เข้ามาสวมรอยได้ เพราะในอาณาจักรไพรอันตรายเช่นนี้ ไม่ได้มีมัน

ซึ่งเป็นช้างอยู่เพียงตัวเดียว มันจึงทำสัญญาณไว้ด้วยการหักทิ้งกิ่งไม้ที่ผ่าน

ชั่วโมงที่สี่ ป่าเริ่มจะโปร่งขึ้นเล็กน้อย เสียงไอ้ด้วนฟาดงวงอยู่ตูมตามกับพงไม้ข้างหน้า แล้วส่งเสียงร้องยาวก้อง ทุกคนที่เดินตามมันไปโดยไม่เห็นตัว เพราะมีเนินปลวกกับแนวพงไม้เล็กๆ ขึ้นบังทึบไปหมด สลัดไรเฟิลลงจากไหล่เตรียมพร้อมเงี่ยหู

"มีอะไรผิดปกติขึ้นแล้วครับ พี่ใหญ่"

อนุชาบอกแผ่วต่ำ พยายามคลำหาที่มาของเสียง และคาดคะเนให้ได้ว่า มันควรจะอยู่ตำแหน่งใดด้านหน้าในขณะนี้ เงียบไปอีกอึดใจ เสียงของมันก็แปร่นยาวขึ้นอีก

"มันร้องเรียกพวกเรา นาย! อยู่ทางด้านซ้ายมือหลังเนินปลวกลูกโน้นแน่ๆ"

หนานอินบอกเร็วปรื๋อ แล้วออกสาวเท้านำไปทันทีอย่างรวดเร็ว อนุชาติดหลังไปอย่างกระชั้นชิด เชษฐา ไชยยันต์ถือปืนในท่าพร้อมจะประทับขึ้นไหล่ นำพวกลูกหาบเว้นระยะพอสมควร ติดตามเข้าไปโดยไม่ชักช้า

อึดใจเดียว ก็มีเสียงหนานอิน ซึ่งวิ่งคู่กันไปกับพรานชดก็ตะโกนลั่นบอกมาว่า

"เสือ! นาย...เสือใหญ่ นอนตายอยู่ตรงนี้!"

เมื่อทุกคนอันตามหลัง พากันแล่นเข้ามาถึง พบเจ้าด้วน

ยืนส่ายไปมาอยู่โคนไม้ใหญ่ขนาดหลายคนโอบต้นหนึ่ง ส่งเสียงร้องกึกก้องโกญจนาทอยู่เช่นนั้น และเสียงพูดกันบ๊งเบ๊งฟังไม่ได้ศัพท์ของหนานอินกับพรานชด ที่เข้าไปมงอยู่กับอะไรชนิดหนึ่งซึ่งกองยาวเหยียดอยู่กับพื้น

เชษฐา ไชยยันต์ คะหยิ่น และลูกหาบทุกคนเบิกตาโพลง เมื่อมองเห็นได้ถนัดว่ามันคือเสือใหญ่ขนาดแปดศอก เท่า ๆ กับเสือเบงกอล นอนตายอยู่ห่างจากโคนต้นไม้ใหญ่นั้นประมาณ 5-6 วา พงวัชพืชบริเวณใกล้เคียงกับซากที่มันนอนอยู่ แหลกกระจุยกระจายด้วยแรงดิ้น และเลือดซึ่งบัดนี้เป็นสีคล้ำแล้ว กองเรี่ยราดอยู่กับใบไม้แห้ง

“อะไรกันนี่ มันไปยังไงมายังไง?” เชษฐาหลุดปากอุทาน

อนุชา กับหนานอินที่เข้ามาถึงก่อน และคงได้พิจารณาไว้ก่อนแล้ว ชี้ไปที่บริเวณศีรษะระหว่างช่องตาของมัน

“รอยกระสุนปืนพก เจาะเข้ากลางกะโหลกพอดีครับพ่อใหญ่ วิถีกระสุนยิงจากที่สูง เพราะมีทางออกของหัวกระสุนต่ำกว่าคอด้านล่างของมันเล็กน้อย ในมุมกดเฉียง 25 องศา จากด้านบนลงมา!”

ราชสกุลผู้เป็นพี่ใหญ่ของคณะจ้องตามการชี้บอกนั้นเขม็งพลางคุกเข่าลงพิจารณาใกล้ ๆ เม้มริมฝีปากแน่น ใบหน้าอันเคยหมองคล้ำซีดเซียว บัดนี้เริ่มปรากฏสีเลือด ดวงตาเป็นประกายขึ้น ส่วนไชยยันต์ร้องออกมาว่า

“ใครยิงไว้ น้อยเหรอ?”

“ไม่มีปัญหา! น้อยแน่ ๆ เราพบร่องรอยของเขาแล้ว และมันแสดงว่าเขายังมีชีวิตอยู่แน่นอน!”

อนุชาบอกมาเร็วปรื๋อ พลางแหงนขึ้นไปสำรวจยังบริเวณส่วนสูงของต้นไม้ใหญ่นั้น ซึ่งบริเวณเหนือพื้นขึ้นไปราว 4-5 วา มีกิ่งเถาวัลย์พันกันเป็นลักษณะซ้มกระเช้ากึ่งกลางต้น

เชษฐาใช้มือที่สวมถุงหนัง จับที่ขาเสือใหญ่ตัวนั้น ตัวของมันแข็งไปหมดแล้ว แต่ยังไม่อยู่ในลักษณะที่ขึ้นอืด แล้วก็หันไปพิจารณารอยหัวกระสุนที่ทะลุผ่านเข้าสมองอย่างแม่นยำในมุมที่ยิงลงมาจากเบื้องสูง หัวกระสุนไม่ฝังใน หากแต่ตัดแหวกทางออกใต้ซอกคอ บาดแผลไม่ใหญ่นักทั้งทางเข้าทางออก มันจะต้องเป็นหัวกระสนจากปืนพกสั้นขนาด .357 แม็กนั่มแบบหัวกรวยฝาชีแน่นอน ซึ่งทุกคนรู้ดีว่ามันเป็นอาวุธประจำตัวชนิดเดียวที่ดารินมีติดเอวอยู่ ระหว่างที่น้ำพัดร่างกายหล่อนหายไป

"เสือตัวนี้ถูกปืนตายอยู่ตรงนี้มานานสักเท่าไหร่แล้ว?"

ท่านหัวหน้าคณะถามขึ้น

"ระหว่าง 24-25 ชั่วโมงครับพี่ใหญ่ แต่ไม่เกิน 30 ชั่วโมง มันก็แปลว่าวันเต็ม ๆ มาแล้ว อาจเป็นตอนเช้าของเมื่อวานนี้"

"เธอสันนิษฐานยังไง กลาง?"

อนุชามองไปที่ซากเสือ บริเวณใกล้เคียง แล้วเงยขึ้นไปสำรวจบนคาคบไม้ใหญ่ตรงบริเวณซุ้มเถาวัลย์กลางต้นอีกครั้ง ปากก็บอกช้า ๆ ว่า

"เมื่อแนวกระสุนยิงลงมาจากที่สูง ก็แน่นอนว่า น้อยจะต้องขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ต้นนี้...เห็นไหมครับ ระดับน้ำไหลผ่านมันอยู่ตรงบริเวณกระเช้าของเถาวัลย์กลางต้นนั่นพอดี...ผมเข้าใจว่าน้อยคงจะต้องถูกน้ำพัดลอยมาติดอยู่ตรงกระเช้านั่น ส่วนไอ้

เสือตัวนี้ ย่องมาตามพื้น และมองเห็นเหยื่อติดคาซุ้มเถาวัลย์อยู่ ขณะนั้นน้อยจะต้องรู้ตัว เพราะถ้าไม่รู้ตัวก็คงยิงมันไม่ได้หรอก...เขาอาจกำลังจะหาทางไต่ลงมา พอดีเห็นเสือตัวนี้นั่งเฝ้าอยู่ก่อน ผมเดาไม่ถูก แต่เพียงว่าระหว่างตัวเขากับเสือใครจะเห็นใครก่อน การยิงเป็นการยิงในขณะที่มันกระโจนขึ้นใส่ หรือว่ายิงในระหว่างมันหมอบจ้องคอยทีอยู่ แต่ที่แน่ๆ ก็คือ น้อยวางกระสุนเข้ากลางแสกหน้าพอดี และมันตายคาที่อยู่ตรงนี้ มันต้องแสดงว่าขณะนั้นสติสัมปชัญญะของเขาจะต้องสมบูรณ์ และจะต้องไม่ได้รับอันตรายใดๆ มากนัก มิฉะนั้นจะยิงเสือตัวนี้ไม่ได้ มันอาจเป็นไปได้ในข้อที่ว่า น้อยถูกกระแสน้ำพัดลอยลิ่วมาติดสลบอยู่บนซุ้มกระเช้าเถาวัลย์โน่น ซึ่งเป็นตาข่ายรองรับตัวเขาไว้ได้อย่างพอดี พอตื่นรู้สึกตัวขึ้นมา จะหาทางลงก็พอดีกับที่มองลงมาเห็นเสือเจ้ากรรมตัวนี้พอดี จึงจำเป็นต้องยิง”

“ใช่แล้ว นายชด!...”

เสียงหนานอินร้องตื่นเต้นมาอีกคน ขณะที่ก้มๆเงยๆ อยู่ยังอีกบริเวณหนึ่ง ห่างออกไปเล็กน้อย ซึ่งเป็นพื้นดินแฉะชุ่ม

“มีรอยเท้านายหญิงชัดเจนเหลือเกิน เดินไปเพียงคนเดียวทางด้านนี้!”

อนุชาเผ่นพรวดเข้าไป เสียงเจ้าด้วนร้องแปร๋นยาวขึ้นอีก ทำท่าจะออกเดินนำต่อ แต่หนานอินตวาดไว้ สั่งให้มันหยุดรอก่อน

เชษฐา ไชยยันต์ คะหยิ่น และพวกลูกหาบทุกคนปลดหาบลงจากบ่าชั่วคราว แล่นพรูกันเข้าไปดู แล้วไชโยโห่ร้องกันอย่างดีใจ

“ชัดเลยนาย!...รอยเท้าของนายหญิงแน่นอน เดินไปทางทิศนี้แหละ”

ราชสกุลหน่มใหญ่ พี่อ้ายสดของคณะหัวใจพองโต สีหน้าสดใสขึ้นทันที ไชยยันต์ก็แทบกระโดดตัวลอย

“น้อย! วู้!! อยู่ที่ไหน...นี่มันรอยรองเท้าของน้อยชัดเจนเหลือเกิน เขาไต่ลงมาจากซุ้มเถาวัลย์ของต้นไม้นั่นหลังยิงเสือตัวนั้น แล้วก็เดินโต่เต่ไปคนเดียว ระยะมันห่างกันเพียงแค่วันเดียวเท่านั้น ที่เรามาพบหลักฐานนี่ หลักฐานการยิงเสือไว้ก็ดี การไต่เถาวัลย์ลงมาถึงพื้นก็ดี และการออกเดินไปก็ดี มันแสดงว่าน้อยยังมีชีวิตอยู่ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม และไม่เป็นอันตรายอะไรด้วย สังเกตจากรอยเท้าที่เดินไปอย่างสม่ำเสมอ ไม่มีรอยเขยกตุปัดตุเป่ล้มลุกหรือคลานไปเลย”

ทุกคนกำลังเต็มไปด้วยความปีติยินดีตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว จากหลักฐานชิ้นใหม่ที่เห็นในเวลาเกือบเที่ยงวันของวันนี้ นอกเหนือจากการพบห่อสัมภาระที่หลุดไปตามกระแสน้ำพร้อมกับร่างของน้องสาวคนเล็ก ซึ่งพบก่อนแล้วเมื่อวาน และจากหลักฐานส่วนประกอบแวดล้อมอื่นๆ ที่ค้นพบในบริเวณนี้ มันพิสูจน์ชัดว่า ดาริน วราฤทธิ์ ยังไม่ได้รับอันตรายใดๆ มากนักจากอุปัทวเหตุ เกิดโดยอุทกภัยที่ไหลโกรกลงมาจากขุนเขาใหญ่ เมื่อคืนวานซืน

เชษฐานั่น มือหนึ่งกำต้นแขนของอนุชา อีกข้างหนึ่งกำต้นแขนไชยยันต์บีบแน่น กายสั่นเทาด้วยความโสมนัส ยิ้มออกมาทั้งน้ำตาที่คลอซึมอยู่ในเบ้า พึมพำ

“น้อย! สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองเธอจริงๆ เธอยังมีชีวิตอยู่เห็นหลักฐานเพียงแค่นี้ พี่ก็ดีใจที่สุดแล้ว เราต้องพบกันแน่...” แล้วเขาก็หันไปทางหนานอิน ที่กำลังสาวรอยห่างออกไปราวสิบเมตร ร้องถามว่า “รอยเท้านายหญิงเดินไปทางนั้นโดยตลอดหรือ ลุงอิน”

“ครับ นาย นายหญิงบ่ายหน้าไปทางนี้แหละ คิดว่าห่างกันเพียงแค่วันเดียว คงยังไปไม่ไกลนักหรอก เราต้องตามทันแน่ๆ รอยชัดเจนเหลือเกิน เรากระชั้นชิดเข้ามาแล้ว”

“กลาง เธอมีความคิดยังไงต่อไป?”

“ไม่น่าจะเกินค่ำวันนี้แหละครับ ที่เราควรจะต้องพบน้อยหรือมิฉะนั้นก็กระชั้นใกล้กันเข้าไปที่สุด เพราะคิดเทียบระยะเวลาแล้ว ขณะที่เรามาพบร่องรอยเขาตรงนี้ห่างกันเพียงแค่ไม่เกิน 30 ชั่วโมงเท่านั้น น้อยจะเดินไปได้ไกลสักแค่ไหน ในระยะเวลาเพียงแค่นี้ ดีไม่ดีอาจยังตุหรัดตุเหร่อยู่ในละแวกใกล้เคียงนี่แหละ ผมขออนุญาตลองยิงเรียกด้วยเสียงปืนดูก่อนนะครับ”

“เอาเลย ยิงขึ้นฟ้าสามนัด”

เสียงไชยยันต์ร้องสนับสนุนมาอย่างลิงโลด

พรานชดชักปืนสั้น .44 ขึ้นมาจากซองข้างเอว ง้างนกขึ้นชูลำกล้องขึ้นฟ้า แล้วเหนี่ยวไกตูมสนั่นหวั่นไหวไปทั้งราวป่า โดยเว้นระยะเวลาห่างกันต่อนัดประมาณ 5 วินาที แล้วลดปืนลง

ทุกคนเงี่ยหู เสียงปืนดังมากเหลือเกินในพงทึบระหว่างหุบเขาเช่นนี้ ต่างหวังไว้ว่า ถ้าม.ร.ว.สาว อันเป็นน้องเล็ก ผู้พลัดพรากไปอยู่ในละแวกที่ได้ยินเสียงปืนก็คงจะต้องยิงปืนตอบรับมาแน่นอน

หนึ่งนาทีเต็มๆ ที่ทุกคนแทบไม่ยอมหายใจ รอฟังเสียงอยู่ ปรากฏว่าเงียบกริบ ไม่มีเสียงปืนจากที่ใดตอบมาให้ได้ยินเลย ไชยยันต์หน้าเสียเล็กน้อย แต่เชษฐายังมีสติมั่นคงดีอยู่เหมือนเดิม ร้องปลอบใจทุกคนว่า

"ไม่เป็นไร น้อยอาจอยู่ห่างเกินระยะเสียงปืนก็ได้ เพราะป่ามันเต็มไปด้วยเหลี่ยมเขาบัง ถ้าเขาอยู่ห่างจากเราเกินกว่า 7-8 กิโล ก็ไม่ได้ยินแล้ว เข้าใจว่าพอลงจากต้นไม้ได้ น้อยก็คงจะบ่ายหน้าออกติดตามหาพวกเราเหมือนกัน คงไม่เดินงมหลงป่ากระเซอะกระเชิงไร้จุดหมายอยู่หรอก เพราะเขาก็มีความสามารถในการเดินป่าอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน สำคัญที่สุดก็คือ เราแน่ใจว่าจะต้องตามเขาทัน ยิ่งมีเจ้าด้วนคอยนำทางอยู่แบบนี้ ก็ยิ่งไม่มีอะไรต้องห่วงเลย สิ่งที่เราน่าจะพอใจที่สุดแล้วก็คือหลักฐานที่แสดงชัดว่า เขายังมีชีวิตอยู่ ไม่ได้รับอันตรายอะไร ตลอดจนทิ้งร่องรอยให้เราสามารถติดตามได้ โดยไม่ต้องงมส่งเดชเหมือนเมื่อวานนี้อีกแล้ว"

"ถ้างั้นจะช้าอยู่อีกทำไม ตามเสียเดี๋ยวนี้เลย"

ไชยยันต์กล่าวอย่างร้อนใจ

พรานชดโบกมือเป็นสัญญาณไปที่หนานอินซึ่งไปรอคอยอยู่ก่อนแล้ว ใกล้ๆกับเจ้าด้วน ครูพรานก็ออกคำสั่งกับช้างป่าผู้ภักดีต่อดารินทันที

"ไปโว้ย ไอ้ด้วน ตามนายหญิงให้พบ เอ็งทำได้ดีมากที่สุดแล้ว ที่พามาเจอรอยนายหญิงที่นี่ แม้จะยังไม่พบตัวก็นับว่าน่าวิเศษสุด!"

เจ้าด้วนร้องลั่น ยาวสนั่นไปทั้งป่าอีกครั้ง สะบัดงวง

กวัดแกว่งชูร่อนไปมา พลางก็พานำรุดหน้าพรวดๆ ไปโดยเร็ว จนฝ่ายมนุษย์ตามแทบไม่ทัน เสียงไชยยันต์เอะอะขึ้นมาอีก แต่อนุชาตบหลังไว้ด้วยฝ่ามือหนักๆ

“ปล่อยมันล่วงหน้าไปก่อนเถอะ ไชยยันต์ ถึงยังไงเราก็แกะรอยเท้าของมัน และรอยเท้าของน้อยได้อยู่แล้ว รับรองว่าไม่มีวันพลาดกันหรอก ระหว่างเรากับไอ้ด้วน บางทีมันคงอยากจะไปให้ถึงตัวน้อยโดยเร็วที่สุดก็ได้ และถ้าเจ้าด้วนพบน้อยได้เร็วก่อนเราเท่าไหร่ ก็แปลว่าเขาจะยิ่งปลอดภัยเร็วขึ้นเท่านั้น ดีไม่ดีเวลามันเดินสวนทางกลับมาหาเรา อาจมีน้อยนั่งมาบนคอพร้อมด้วยก็ได้”

คำพูดของอนุชา ทำให้ไชยยันต์เห็นด้วย และสงบความวุ่นวายลงได้

คณะของเชษฐารุดหน้าต่อไป ตามรอยเท้าของดาริน ปรากฏให้เห็นเป็นระยะๆ อันก่อให้เกิดความหวังอย่างเต็มที่ขณะเดียวกัน ทุกคนก็ยิ่งทวีความกระสับกระส่ายร้อนใจเป็นเงาตามตัวขึ้นมาด้วย เพราะรูปการณ์มันน่าจะต้องตามพบกันในระยะอันไม่นานนี้แหละ ถ้าหากไม่มีวิกฤติการณ์อื่นใดเข้ามาแทรกเสียก่อน

ป่าเริ่มโปร่งโล่งขึ้นทุกขณะ และเริ่มมองเห็นท้องฟ้าบางส่วน ในที่สุดก็ล่วงเข้าถึงบริเวณทุ่งหญ้าสูงๆ ต่ำๆ ที่แฝงซ่อนอยู่กลางวงล้อมของป่าไม้ใหญ่ แลลิบลิ่วกว้างใหญ่ รอยเท้าของดารินขาดๆ หายๆ ไปบางตอน สุดแต่พื้นจะแข็งหรืออ่อนเพียงใด

แต่ที่แน่นอนก็คือ รอยเดินนำของเจ้าด้วน ซึ่งหนานอินแกะได้ทุกระยะโดยไม่มีวันพลาด เนื่องจากตัวมันมีน้ำหนักมาก ซ้ำยังทำร่องรอยพิเศษโดยการหักกิ่งไม้ หรือมิฉะนั้นก็พลิกก้อนหินไว้ให้เห็นรอย ว่ามันผ่านไปทางด้านใด

บัดนี้ ทุกคนเดินตัดลงท้องทุ่งหญ้าอย่างเร่งด่วนโดยไม่คำนึงถึงเรื่องอาหารเที่ยง...

การสาวรอย ปรากฏหลักฐานแสดงให้เห็นเด่นชัด ว่า ม.ร.ว.ดาริน วราฤทธิ์ เคลื่อนหน้าบ่ายทิศทางไปทางด้านไหนบ้าง เพราะนอกจากรอยเท้าที่ค้นพบเป็นระยะ ตลอดจนร่องรอยอื่นๆเจ้าด้วนก็ยังเป็นมัคคุเทศก์นำตามรอยของราชสกุลสาวไปอย่างแม่นยำยิ่ง โดยเป็นที่เชื่อแน่ว่าจะไม่มีวันผิดพลาด

ทุกระยะ ทุกตอนในเขตท้องทุ่งที่น้องสาวคนเล็กของคณะผ่านไปเมื่อวานนี้ ถูกค้นพบหมดอย่างไม่ตกหล่น ยิ่งสร้างกำลังใจและความยินดีให้แก่คณะของเชษฐาเพิ่มขึ้นทุกขณะเท่าๆ กับที่ก็เกิดความกระวนกระวายใจไปพร้อมกัน เนื่องจากไชยยันต์จะยิงปืนสั้นขึ้นฟ้าเป็นสัญญาณเรียกขึ้นทุกๆ ครึ่งชั่วโมงของการแกะรอยนั้น แต่ก็ไม่ปรากฏวี่แววว่าจะมีเสียงปืน หรือเสียงอื่นใดตอบรับมาให้ฝ่ายติดตามได้ยินบ้างเลย

มันเงียบกริบ อย่างเต็มไปด้วยปริศนาน่าคิด

ทุกคนมีความเห็นอย่างเดียวกันหมดว่า จะต้องสาวรอยกระชั้นชิดไปให้ถึงที่สุด เพราะลงได้พบหลักฐานสดๆร้อนๆ ชัดอยู่แล้วเช่นนี้ มันย่อมยากที่จะคลาดเคลื่อนออกไปได้

"เป็นไปได้ไหมกลาง ในการที่น้อยพยายามจะจับทิศเดินย้อนขึ้นไปหาพวกเราทางต้นทาง ตำแหน่งที่เราพักกันอยู่เชิงเขาน้ำตก ก่อนที่น้ำมันจะแทงโกรกลงมา?"

พี่ชายใหญ่ของคณะถามขึ้นขณะที่ทุกคนมาหยุดพิจารณาร่องรอยของธารน้ำเล็กๆ ใสสะอาดที่ไหลผ่านเนินทุ่งหญ้า อันมีหลักฐานยืนยันแน่ชัดได้ว่าดารินได้มาพักอยู่ตำแหน่งนี้ชั่วขณะหนึ่ง

อนุชากัดริมฝีปากแน่น กวาดตามองไปรอบๆ แล้วเบนสายตาไปจับอยู่ยังขุนเขาใหญ่ทางด้านตะวันออกซึ่งเป็นตำแหน่งที่เกิดอุปัทวเหตุขึ้นเมื่อคืนวานซืนที่ผ่านมา

"ก็อาจเป็นไปได้เหมือนกันครับ แต่ผมไม่แน่ใจว่าน้อยจะแม่นในด้านทิศทางนัก อีกประการหนึ่ง เขาก็ต้องคิดว่าพวกเรากำลังออกติดตามค้นหาเขาอยู่เหมือนกัน ถึงแม้น้อยจะมุ่งเข้าหาต้นแหล่งที่เขาถูกน้ำพัดมา เขาก็น่าจะรู้ว่าแม้จะไปถึงที่นั่นก็ต้องไม่พบพวกเราแน่นอน เพราะเราก็ต้องเคลื่อนย้ายออกตามเขาเหมือนกัน เขาไม่รู้ว่าพวกเราบ่ายหน้าติดตามเขาทางด้านไหนบ้าง แต่ทางด้านเราได้เปรียบแล้ว เนื่องจากรู้ทางไปของเขา โปรดอย่าวิตกหรือคาดการณ์อะไรให้ยุ่งสมองในขณะนี้เลยครับ เอาเป็นว่า เราสะกดรอยตามหลังรอยเท้าเขาไปทุกระยะก็แล้วกัน...โน่น ลงอิน โบกมือมาโน่นแล้ว"

อดีตพรานชดบุ้ยปาก ทุกคนเงยหน้าเหลียวหา ก็เห็นหนานอินซึ่งเดินติดหลังเจ้าด้วน อันมักจะนำหน้าไปก่อนไกลลิบปรากฏอยู่บนเนินลูกหนึ่ง ห่างออกไปประมาณ 60 เมตร ขณะ

นี้แกกำลังโบกมืออยู่หย่อย ๆ และตะโกนอะไรออกมาฟังแว่ว ๆ ไม่ถนัด

"ดลงอินซิ วิทยมีไว้ประจำตัวอย่แล้ว แกก็ไม่ยักพดวิทย บอกมา ดันตะโกนแย้ว ๆ อยู่ได้"

ไชยยันต์บ่น เชษฐาชูวิทยุในมือขึ้นให้แกเห็นแล้วทำสัญ-ญาณชี้ไปที่เครื่องรับส่ง อาการของแกจึงดูเหมือนจะนึกขึ้นมาได้ ท่าทางค้นหาไปทางย่าม อึดใจต่อมา แกก็เปิดสวิตช์ กดคีย์พูดมาเสียงดังอ้าวไปหมด จากเครื่องรับของฝ่ายนี้

"ตามมาทางนี้เร็ว นาย! หลังเนินที่หนานอินยืนอย่มีป่ากล้วย มีรอยนายหญิงเดินเข้าไปในป่ากล้วยที่เห็นอยู่โน่น...ไอ้ด้วนนำดุ่มเข้าไปก่อนแล้ว"

ทั้งหมดไหวตัวพร้อมกัน แล้วสาวเท้าตามไปในทันที อย่างรีบด่วน ข้างหน้านอนเมื่อเห็นทุกคนบ่ายหน้ามุ่งมา ตัวแกเองก็เดินลับลงเนินไปก่อนทันที

แล้วชั่วไม่นาน คณะติดตามทั้งหมดก็เข้ามาพบกับหลัก-ฐานการมาหยุดหาอาหารประทังชีพของน้องสาวคนเล็ก ภายในป่ากล้วยที่ออกเครือสุกเหลืองอร่าม อันขณะนี้เต็มไปด้วยฝูงนกบินว่อน หนานอินนำมาพบแม้แต่รอยเครือกล้วยที่ถูกตัดไว้และบริเวณที่หลอนมานั่งพัก

"นายหญิงรู้จักการเดินป่า รู้จักหาอาหาร นี่นายหญิงรู้ได้ยังไงว่ามีป่ากล้วยอยู่ที่นี่!"

หนานอินร้องออกมาอย่างยินดี เมื่อนำให้ฝ่ายเจ้านาย

้งหมดมายืนอยู่เหนือบริเวณหนึ่ง อันเป็นรอยลงนั่งพักอีกครั้งหนึ่งของดาริน มันเป็นรอยพักที่นานพอสมควรทีเดียว เพราะงใบตองที่ตัดไว้รองปูอยู่กับพื้นเพื่ออาศัยเป็นที่รองนั่ง

"โล่งอกไปอีกเปลาะหนึ่งแล้ว ครั้งแรกได้น้ำ ต่อมาก็ได้อาหารประทังชีพ"

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นแผ่วต่ำ

ทุกคนมองหลักฐานที่บ่งชัดนั้นอย่างพอใจ พยายามช่วยกันตรวจหาร่องรอยว่าจะมีเหตุเภทภัยใดๆ เข้ามาแทรกในระหว่างที่ดารินนั่งพักอยู่ในบริเวณนี้บ้างหรือไม่ก็ไม่พบสิ่งใดผิดปกติ นอกจากสภาพการที่ทิ้งร่องรอยไว้ว่า ได้พลัดหลงมาตามลำพังคนเดียว และใช้สติปัญญาไหวพริบที่มีอยู่อย่างเต็มที่ประกอบกับความรู้ในการเดินป่าอันเคยช่ำชองมาแล้วในอดีต แสวงหาการยังชีพให้พอประทังรอดไปได้ อย่างเลือดนักสู้ใจเด็ดผู้ไม่ยอมท้อถอยชะตากรรม

พี่ชายทั้งสองสีหน้าดีขึ้นเป็นลำดับ เชษฐานั้นควบคุมสติได้แล้ว นับตั้งแต่ได้ติดตามรอยของน้องสาวคนเล็กมา และเห็นมาเป็นระยะๆ

"พี่ไม่คิดเลยว่าน้อยจะเก่งถึงขนาดนี้"

ท่านหัวหน้าคณะพึมพำแผ่วเบากับตนเอง แม้จะห่วงกังวล ก็ยังอดภาคภูมิใจเสียมิได้

"ก็คงไม่เสียแรงหรอกครับ ที่เป็นลูกศิษย์คนชื่อรพินทร์ไพรวัลย์"

อนุชาเอ่ยขึ้นหน้าเรียบเฉย พลางก็ตรวจไปรอบๆ โดยแยกไปกันละด้านกับหนานอิน ส่วนเจ้าด้วนก็เลยถือโอกาสนั้น

หักทึ้งเครือกล้วยใส่ปากเคี้ยวกร้วม ๆ ทั้งเครือ ไม่เลือกว่าดิบหรือสุก มันคงต้องการอาหารเช่นนั้น

"เมื่อคืนที่ผ่านมา น้อยมาพักนอนอยู่ตรงนี้หรือเปล่า?"

เชษฐากระซิบปรึกษากับไชยยันต์ อดีตนายทหารปืนใหญ่เพื่อนร่วมตายเอามือขยี้ปลายคาง

"ฉันคิดว่า มันขึ้นอยู่กับว่าเขาจะมาถึงที่นี่เวลาไหน ถ้ามันใกล้ค่ำเต็มที่ น้อยก็คงจะต้องนอนอยู่ตรงนี้แหละ แต่ถ้าหากยังมีเวลาพอ แสงตะวันยังอยู่ขนาดจะให้เดินทางต่อไปได้ น้อยก็น่าจะออกเดินทางต่อ"

"ฉันว่า น้อยคงไม่ได้นอนที่นี่นะ จากรอยตัดใบตองมาปูไว้ มันเป็นลักษณะเพียงแค่นั่งพักเท่านั้น ไม่มีร่องรอยนอน ไม่มีรอยก่อไฟ และตำแหน่งนี้ ถึงแม้จะดูว่าน่ารื่นรมย์เพราะอุดมไปด้วยอาหาร แต่มันก็ไม่ปลอดภัยนักที่จะอาศัยนอน...นั่น! กลางคงพบอะไรเข้าอีกแล้ว"

ประโยคสุดท้าย เชษฐาพยักหน้าไปทางน้องชายกลาง ซึ่งกำลังก้มลงตรวจพื้นป่ากล้วยบริเวณหนึ่ง ห่างออกไปราว 7-8 เมตร ทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือ แล้วชูมือขึ้นดีดนิ้วเหมือนจะเรียกทุกคนให้เข้าไปสมทบ คะหยิ่นผู้อยู่ใกล้ๆ แล่นเข้าไปถึงก่อนก้มลงมาอีกคน แล้วก็เอามีดฟันใบกล้วยที่เกะกะขวางหน้าฉับๆ ขาดกระจุยออกไป ตนเองก็ก้าวตะลุยลึกเข้าไปอีกพร้อมกับร้องออกมาตื่นเต้นเป็นภาษาของตนว่า

"นายหญิง ออกเดินต่อไปทางด้านนี้ ตามคะหยิ่นมาได้เลย"

ว่าแล้ว มันก็ออกนำรุดหน้าไปก่อนทันทีโดยไม่รอ เมื่อ

เชษฐา ไชยยันต์ เข้ามาถึงตำแหน่งที่อนุชายืนรออยู่ อดีตพรานชดชี้ปลายลำกล้องไรเฟิลประจำมือให้เห็นรอยเท้าของดารินแทนคำพูดใด ๆ ทั้งสิ้น

“เธอแน่ใจหรือว่าน้อยจะเดินทางต่อ โดยไม่ได้พักนอนตรงตำแหน่งที่เราเห็นเอาใบกล้วยมารองไว้”

พี่ชายใหญ่ถาม

“แน่ใจครับ เพราะเป็นรอยเท้าคนละด้านกับที่เข้าไปนั่งพักกินกล้วยเป็นลิงอยู่ตรงโน้น และน้อยคงไม่โง่ที่จะพักอยู่กลางดงกล้วยนี่หรอก เขาจะต้องรุดหน้าต่อไปหลังพักเหนื่อยกินอาหารรองท้องพอมีกำลัง มันแสดงให้เรารู้ชัดว่า เขาผ่านเข้ามาที่นี่เมื่อยังไม่เย็นจนเกินไปนัก เชื่อเถอะครับ ประเดี๋ยวเราก็ต้องพบที่พักนอนแน่ ๆ ซึ่งมันจะช่วยให้เราวินิจฉัยอะไรได้มากขึ้นไปอีก”

“ตามต่อ เร็ว ! ถ้ายังไม่ได้หลักฐานอะไรที่น่าพอใจมากกว่านี้ ยังไม่ต้องกินกันละ แข่งกับเวลาหน่อย!”

เชษฐาออกคำสั่งเร็วปรื๋อ

ทุกคนสาวไปตามรอยที่ค้นพบอย่างต่อเนื่องนั้นโดยมีคะหยิ่นเดินแกะรอยนำอยู่ด้านหน้า ในจำนวนบุคคลสามคนของคณะ ระหว่างหนานอิน อดีตพรานชด และเจ้านักเลงโตหล่มช้างคะหยิ่น การติดตามรอยดารินตั้งแต่เช้าวันนี้เป็นต้นมาทั้งสามทำงานประสานกันได้ดีเยี่ยม ถ้าแม้ว่าคนใดคนหนึ่งจะมัวงุนงง ทำท่าเหมือนจะหลงผิดเส้นทาง อีกคนก็จะต้องเป็น

ฝ่ายค้นพบทิศทางที่ถูกต้อง โดยผลัดกันอยู่ทุกระยะ พร้อมกับร่วมหารือกันไปตลอด

การกระชั้นรอยจึงเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่ง ทำให้เชษฐาและไชยยันต์เกิดความอุ่นใจยิ่ง

พวกลูกหาบทั้งหลายก็ไม่มีผู้ใดแสดงอาการท้อถอยอ่อนเปลี้ยเลย ทุกคนมีความเร่าร้อนใจเหมือนกันหมด ในการที่จะติดตาม 'นายหญิง' ให้ทัน เพราะยิ่งเนิ่นนานล่าช้าออกไปเท่าใด ต่างก็ตระหนักดีว่า อันตรายก็ย่อมจะเกิดขึ้นกับหล่อนมากขึ้นเท่านั้น

ทุกคนหวั่นลึกๆ อยู่ในใจตรงกันหมด เพียงแต่ไม่มีใครกล้าเอ่ยออกมาเท่านั้น นั่นก็คือการตามรอยดารินในขณะนี้ ไม่ยากแล้วทว่าจะตามไปทันต่อเหตุการณ์หรือไม่เท่านั้น ท่ามกลางมหันตภัยที่ครอบงำแวดล้อมอยู่ทุกฝีก้าว อันทุกคนตระหนักดี

"ขอคุณพระคุ้มครองน้อยด้วย อย่าเพิ่งเป็นอะไรไปเสียก่อน พี่ๆ ทุกคนกำลังตามมาแล้ว..."

เชษฐารำพึงอยู่ในใจ พลางก็บนบานศาลกล่าวอยู่ภายใน

อีก 5 นาที จะเป็นเวลาบ่ายสามโมงตรง ทุกคนก็มาหยุดยืนนิ่งอยู่ในเขตป่าหิน อันเป็นบริเวณติดต่อกับดงกล้วยป่า ณ ตำแหน่งที่หลักฐานแสดงชัดว่า ดาริน วราฤทธิ์ อันเป็นเป้าหมายในการติดตามกันอย่างเร่งรุดขณะนี้ ได้มาอาศัยพักนอนอยู่

มันเป็นชัยภูมิที่นักผ่านผจญป่ามาอย่างโชกโชนอย่าง

หล่อนจะพึงเลือกอย่างถูกต้องแล้ว เพราะเป็นมุมที่ภัยอับหรืออันตรายใด ๆ ที่จะย่างกรายเข้ามานั้น มีโอกาสได้ยาก พื้นกรวดหินที่อุดมเกลื่อนกลาด จะส่งเสียงแสกสากเตือนให้หล่อนได้ยินเท่า ๆ กับมุมแง่โขดหินที่งอกอยู่เป็นกำแพงขวางกั้นทั่วไป

ที่นั่น ต่างพบกิ่งไม้แห้งที่น้องสาวคนเล็กก่อไฟไว้มอดดับอยู่

มันเป็นแต่เพียงร่องรอยที่พิสูจน์ชัดว่า ราตรีที่ผ่านมาหล่อนได้มาพักนอนตรงนี้แน่นอน ทว่า ณ บัดนี้บ่าย 3 โมง ไม่มีดาริน วราฤทธิ์อยู่ในตำแหน่งอันตามมาพบครั้งสุดท้ายเสียแล้ว!

ระหว่างที่ทุกคนมายืนตะลึงดูเงียบงันกันอยู่นั้น อนุชาทรุดตัวลงไปนั่งกับแง่หินเตี้ย ๆ เอาผ้าขนหนูที่พันคออยู่ขึ้นมาซับเหงื่อ กล่าวเสียงห้าวขรึมทำลายความเงียบว่า

“เราอย่าเพิ่งวินิจฉัยอะไรกันให้มากมายไปก่อนเลยครับ จากเช้าตรู่ มาจนกระทั่งถึงเดี๋ยวนี้ เราเดินทางกันอย่างเป็นบ้าเป็นหลังร่วม 10 ชั่วโมงแล้ว โดยไม่ได้พักกันเลย ผลที่ได้รับก็น่าพอใจแล้ว คือสาวรอยน้อยได้มาตลอด จนกระทั่งมาถึงตำแหน่งที่พักนอนของเขาเมื่อคืน ตอนนี้เราพักกันก่อนสักชั่วโมงเถอะ ทุกคนคงหิว เวลายังพอมี ประเดี๋ยวค่อยว่ากันใหม่”

“ตกลง พักเหนื่อยชั่วคราว ทุกคนกินอาหาร!”

เชษฐาเห็นด้วย

อย่างเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า และดูเหมือนจะเป็นการเดินทางกันอย่างเร่งด่วนที่สุด นับตั้งแต่ออกเดินทางมาแต่ต้น

คณะทั้งหมดพักผ่อนกันตรงตำแหน่งที่ดารินมาอาศัยนอนเมื่อคืนที่ผ่านมาตำแหน่งนั้น ไม่มีเวลาพอสำหรับการหุงหา ทุกคนได้รับคำสั่งให้ใช้เครื่องกระป๋องอันประหยัดเวลาที่สด พวกลูกหาบ พอกินเสร็จก็ลงนอนแผ่สองสลึงไปตามๆ กัน เพราะมีภาระหนักในด้านการแบกสัมภาระมาด้วย แต่เชษฐา ไชยยันต์ อนุชา คะหยิ่น และหนานอิน ยังคงนั่งรวมกลุ่มกันอยู่ พลางก็ช่วยกันสอดส่ายสายตาสำรวจไปรอบๆ ในขณะที่ยังไม่มีโอกาสจะลุกขึ้นออกตรวจหาได้ในระหว่างกินอาหาร

ภาวะทางร่างกายนั้น ทุกคนยอมรับว่าเหนื่อยแทบขาดใจ แต่สภาวะทางใจยังมุ่งมั่นต่อไปอย่างเด็ดเดี่ยว เพราะความหวังใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว

ไชยยันต์ยิงปืนสั้นขึ้นอีกนัดหนึ่ง ก้องสนั่นสะท้อนไปไกลในบริเวณป่าหิน และป่าที่ต่ำลงไป แต่ก็ไม่มีเสียงปืนตอบรับ มีแต่เสียงสัตว์สี่เท้าและสัตว์หลายๆ ชนิดตกใจเผ่นแตกกระจายกันออกไปในละแวกรอบด้านที่ห่างไกลพอจะสำเหนียกได้ยิน

“เสียกระสุนเปล่า อย่ายิงอีกเลย...”

อนุชาบอกต่ำๆ เอนกายลงเอาหลังพิงหินในตำแหน่งที่น่าพักนอนนั้น ถ้าไม่มีห่วงเรื่องน้องสาวเสียอย่างเดียว เขาเองก็อยากจะหลับเต็มประดา

“น้อยยังมีชีวิตอยู่แน่นอน แต่ไม่ได้อยู่ใกล้เคียงบริเวณนี้หรอก ขอให้ทุกคนพิจารณาให้ดี เราใช้เวลา 10 ชั่วโมงของวันนี้ ตามมาจนกระทั่งพบตำแหน่งที่พักนอนเมื่อคืนของเขาที่นี่ ขณะที่เราเริ่มต้นออกเดินทางตามหาเขาในวันนี้ มันคงเป็นเวลาใกล้เคียงกับที่เขา ก็เริ่มออกเดินทางจากที่นี่นั่นแหละ เอาเป็น

ว่าเราออกเดินทางตีห้าครึ่ง น้อยซึ่งมานอนอยู่ที่นี่ก็คงจะผละออกจากตรงนี้ไปเมื่อตะวันขึ้น ตีเสียว่าควรจะเป็นเวลา 8 โมงเช้า เราจะนับเวลาคำนวณได้เลยว่า เขาได้ออกเดินทางจากที่นี่ไปกี่ชั่วโมงแล้ว ก่อนเรามาถึง”

“ถ้าแกบอกว่าน้อยออกจากที่นี่ 8 โมงเช้าของวันนี้ เวลานี้บ่าย 3 โมง ก็แปลว่าเขาได้ออกไปก่อนแล้วเป็นเวลา 7 ชั่วโมง”

ไชยยันต์ว่า

อนุชายิ้มแค่น ๆ พยักหน้าลง เอามือหยิบเศษกิ่งไม้แห้งที่ไฟกินมอดเหลืออยู่เพียงแต่คีบเดียวจากกองไฟขึ้นมาพลิกดูอย่างปราศจากความหมาย

“ใช่ 7 ชั่วโมง น้อยได้ออกจากที่นี่ไปแล้ว ซึ่งเรามาพบตำแหน่งเริ่มต้นออกเดินทางของเขาในวันนี้ แล้วลองคิดว่าเวลา 7 ชั่วโมงเต็ม ๆ หรืออาจมากกว่านั้นเล็กน้อย น้องสาวของเราจะเดินไปได้ไกลแค่ไหน เพราะฉะนั้น เขาไม่ได้ยินเสียงปืนที่แกยิงเรียกแน่นอน”

“โธ่ น้อยจะบุกบั่นไปถึงไหนกันนี่”

ไชยยันต์ครางอย่างคนที่จนต่อความคิด ถอนใจยาว

“ยิ่งกระชั้นรอยเขาเข้ามามากเท่าไหร่ เราก็มีทั้งความดีใจและประหวั่นใจปนกันจนแยกไม่ออก ถ้าหากน้อยจะยึดที่นี่พักอยู่ก่อนโดยไม่ไปไหนไกล ป่านนี้เราพบตัวเขาแล้ว นี่เล่นเอาเถิดเจ้าลอกนอยู่นเอง เราเดินตามหาเขา เขาเดินตามหาเราไอ้ฝ่ายเรานะรู้เส้นทางเขาบ้างแล้ว แต่ทางด้านเขาเล่า จะเอาอะไรเป็นเครื่องชี้บอก ถ้ามีอะไรมากระซิบน้อยเสียอย่างเดียวว่าให้อยู่ที่นี่รอคอยเราก่อน เราก็ได้พบเขาแล้ว”

“ช่วยกันใช้ความคิดอ่านไตร่ตรองดีกว่า อย่าบ่น มันไม่มีประโยชน์อะไรหรอก น้อยจะรู้ได้ยังไงว่าเรากำลังตามรอยเขาอยู่ในขณะนี้ และจับตัวเค้าเงื่อนได้แล้ว”

เชษฐาว่า

“พี่ใหญ่คิดอะไรอย่างผมไหมครับ?”

ครั้นแล้วอดีตพรานชดก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงแหบต่ำของเขา

“พี่จะไปรู้ได้ยังไง ว่าเธอคิดอย่างไร?”

“จะเป็นไปได้ไหม ในข้อที่ว่า...”

“อะไร พูดให้จบประโยคซิ?”

“ผมเพียงแต่คิดสังหรณ์เท่านั้น อาจเป็นการคิดไปเองก็ได้ คือนับแต่พลัดพรากจากเรามาเมื่อวานซืน และตัวเองก็หลงเตลิดเปิดเปิงอยู่ในป่าคนเดียว แทนที่น้อยจะคิดหาทางมาพบเพื่อสมทบกับพวกเราเสียก่อน กลับคิดที่จะบุกบั่นติดตามคณะของรพินทร์ต่อไปตามลำพังคนเดียว เพราะรู้อยู่แล้วว่าพวกเราปลอดภัย อยู่พร้อมกันหมดทุกคนแล้ว มีเขาคนเดียวเท่านั้นที่แยกทางไป จึงฉวยโอกาสนั้นทันที น่าจะเป็นไปได้ไหมครับ?”

“เฮ้ย! ไอ้บ้า น้อยไม่คิดบ้าบอคอแตกอย่างแกหรอก ถ้าเขายังสติดีอยู่”

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมา ส่วนเชษฐาก็โคลงศีรษะไม่เห็นด้วยเช่นกัน

อนุชาแยกเขี้ยว หัวเราะหึๆ ในลำคอ

“ใช่ ถ้ายังมีสติดีอยู่...แต่แกคิดว่าน้อยสติดีอยู่งั้นหรือ ถ้าเขาสติดีครบถ้วน เขาก็คงไม่เป็นเหตุให้พวกเราต้องออกมาเดินป่านรก ตามหารพินทร์อยู่อย่างนี้หรอก”

“น้อยจะคิดมุ่งตามรพินทร์ลำพังคนเดียวได้ยังไง ในเมื่อปัญหาใหญ่ที่สุดก็คือ เขาพลัดจากพวกเราไปคนเดียว เครื่องมือเครื่องใช้อะไรก็ไม่มีเลย มีแต่ปืนสั้นติดตัวอยู่กระบอกเดียวเท่านั้น”

เชษฐาแย้งมา จ้องหน้าน้องชายเขม็ง อนุชายักไหล่

“ก็ไม่แน่ครับ พี่ใหญ่ ยายนั่นแกมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่ไหน นับตั้งแต่รู้ว่าคู่รักหายเข้าป่าไป ไม่เห็นหรือว่าจะเป็นจะตายอยู่ทุกวัน แม้แต่จะออกเดินทางตามแล้วก็ตาม ผมเห็นน้อยเหม่อลอย และทำอะไรแปลกๆ ที่คิดไปไม่ถึงเสมอ ประเดี๋ยวๆ ก็ร้องไห้เหมือนคนบ้า เพราะฉะนั้น มันก็มีแนวโน้มอย่างที่ผมสงสัยอยู่นี่เหมือนกัน คือพอตั้งหลักได้ แทนที่จะค้นหาพรรคพวกพี่น้องที่มาด้วยกันก่อน แม่ก็ฉวยโอกาสนั้นมุ่งออกสกัดติดตามรพินทร์ตามลำพังเสียเลย...นี่เป็นเพียงข้อสงสัยเท่านั้น ผมอาจผิดก็ได้”

“ถ้าน้อยทำอย่างนั้น ก็แปลว่าเขาไม่ห่วงพวกเราเลยนะซิ”

ไชยยันต์กล่าวมาดังๆ

“พวกเราไม่มีอะไรจะต้องห่วงไม่ใช่หรือ ในเมื่อเขารู้อยู่แล้วว่าเราจับหมู่อยู่กันครบทีมเช่นนี้ ตัวเขาเองตะหากที่แยกเดี่ยวออกไป สังเกตร่องรอยที่ค้นได้มาทุกระยะตลอดวันนี้ น้อยพักที่ไหนไม่นาน ไม่มีวี่แววของการท้อถอยทอดอาลัยเลย มีแต่การเร่งเวลารุดหน้าไปยังกับคนที่มีชีวิตอยู่ในป่าตลอดกาลหรือเปรียบเหมือนสัตว์ป่างั้นแหละ ดูเขาจะไม่สะดุ้งสะเทือนอะไรเลย ไม่มีรอยล้มลุกคลุกคลาน ไม่มีรอยปัดเป่าหมดแรง มี

แต่ร่องรอยที่แสดงให้เห็นว่าเป็นมือเดินป่าอาชีพ เหมือนพวกมีชีวิตอยู่แบบบรพินทร์ หรือลุงอินงั้นแหละ”

“พี่ว่าเธอคิดไกลเกินไปเสียแล้ว...”

พี่ชายใหญ่ติงมาด้วยเสียงตำหนิไม่เห็นด้วยอย่างแรง

“เธอไม่รู้จักน้องสาวของเธอหรอกรึ ว่าเขาเป็นคนอย่างไร เธออยากจะเห็นเขาล้มลุกคลุกคลานทอดอาลัย เที่ยวได้ป้ายน้ำตาไว้กับพุ่มไม้ใบหญ้าให้เราเห็นถึงความท้อแท้ทอดอาลัยของเขางั้นหรือ ถ้าจะพูดกันไปแล้ว น้อยเป็นนักเดินป่าที่ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่าพรานอาชีพเลย แล้วก็เป็นคนใจเด็ดที่สด พี่เชื่อแน่ว่าจุดแรกที่เขาพยายามค้นหาคือพวกเรา ไม่ใช่มุ่งไปตามรพินทร์โดยลำพังคนเดียว อย่างที่เธอว่าหรอก”

“ครับ! บางทีผมอาจเข้าใจผิดก็ได้”

อดีตพรานชดรับคำ ปาเศษไม้ที่ถูกกินไฟเกือบหมดท่อนอันถืออยู่ในมือขณะนี้ลงไปในกองเถ้าของมันตามเดิม แล้วควักบุหรี่ออกมาจากกระเป๋าช้า ๆ กล่าวต่อ

“ถ้าน้อยคิดที่จะค้นหาพวกเราให้พบเสียก่อนก็เป็นความคิดที่ถูกต้องของเขา แต่ถ้าเป็นอย่างที่ผมระแวงก็แปลว่าเขาบ้าไปจริง ๆ และถ้าพิสูจน์ได้ในข้อนั้น พบกันเมื่อไหร่ ผมจะหักเรียวไผ่หวดหลังเสียให้ลายทั้งตัวทีเดียว!”

“กลาง! แกควรดีใจจากหลักฐานที่เห็นอยู่นี่หลาย ๆ ข้อแทนที่จะคิดในแง่อกุศลบ้า ๆ แบบนั้น อย่างน้อยเราก็รู้แน่กันแล้วว่า หนึ่ง น้อยยังมีชีวิตอยู่ สอง ไม่ได้รับอันตรายใด ๆ มากและยังแข็งแรงดี สาม มีความกล้าหาญทรหดบึกบึน และมานะเต็มที่ไม่ท้อแท้ต่อชีวิต สี่ รู้จักหาทางที่จะเอาตัวรอดได้ในทุกกรณี”

“ทุกคนยอมรับใช่ไหมว่า น้อยรู้กฎกติกาของการเดินป่าอย่างดีมาก่อน?”

อนุชาถามเรียบ ๆ ไปยังทุกคน

“แน่นอน”

เชษฐาและไชยยันต์รับคำอย่างหนักแน่น แล้วย้อนว่า

“แล้วยังไง?”

“คนที่รู้กฎกติกาเดินป่ามาอย่างดีแล้วอย่างน้อย เมื่อตัวเองมีชีวิตรอดมาได้แล้ว พบสถานที่และแหล่งอาหารพอจะประทังชีพได้ชั่วคราวแล้ว ตามหลักจะต้องไม่รีบด่วนออกเดินทางไปไหนเสียก่อน ในเมื่อตนเองก็รู้แน่ว่า พรรคพวกจะต้องตามหา เขาควรจะปักหลักอยู่กับที่สักระยะหนึ่งก่อน เพื่อรอคอย เพราะก็รู้ดีอยู่แล้วว่าฝ่ายเรามีความสามารถที่จะติดตามค้นหาเขาได้อยู่แล้ว อาจช้าไปบ้างเพราะคลำทางวันสองวัน ก็ยังดีกว่าที่จะต้องมาต่างฝ่ายต่างเดินวนเวียนค้นหากันแบบนี้ ไหนจะฉันเอง ซึ่งเป็นพรานเก่า ไหนจะคะหยิ่น ไหนจะลุงอินมีหรือในข้อที่ว่า ถ้าหากเขายึดที่ไหนอยู่ให้แน่นอนสักระยะหนึ่งก่อน แล้วทางเราจะตามไม่พบ นี่เขาเล่นออกเดินตลอดเวลาดูไปแล้วมันเหมือนถ่วงเวลาการตามให้ล่าช้าออกไปอีก ดีไม่ดีจะพบกันลำบากที่สุด เพราะต่างฝ่ายต่างก็เดินหมุนวนหากันอยู่นี่เอง ถ้าหนทางมันแค่ปากน้ำสมุทรปราการ ไปสี่แยกบ้านแขกมันก็ยังพอตามกันได้ แต่นี่มันดงทึบ...ดงมรณะที่มีแต่อันตรายรอบด้าน”

เชษฐา กับไชยยันต์อึ้งไป แต่ก็ยังไม่เห็นด้วยอยู่ดี **ทั้งสองตระหนักดีมานานแล้วว่า แม้จะเป็นหัวหน้ามัคคุเทศก์**

นำทางมาในครั้งนี้ อนุชา วราฤทธิ์ ก็มีความขุ่นข้องขัดใจเขม่นหน้าน้องสาวคนเล็กเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงมักจะมองอะไรในแง่ลบอยู่ตลอดเวลา

"แกเกลียดน้องสาวคนนี้ของแกนักเร๊อะ"

ไชยยันต์โพล่งออกมาอย่างเริ่มฉุน

"ฉันรักน้องสาวของฉัน! และถ้าเขาจะเป็นอะไรละก็ ให้ฉันมีอันเป็นไปแทนเขาเสียดีกว่า แต่ฉันก็มีสิทธิ์ที่จะตำหนิเขาไม่ใช่หรือ เขาผิดตั้งแต่มีความคิดที่จะตามรพินทร์แล้ว พวกเราทั้งหมด ตกบันไดพลอยโจน น้องสาวจะเป็นจะตาย ก็ต้องเดือดร้อนไปด้วย รพินทร์นะ จะยังไงเสียก็เอาตัวรอดได้วันยังค่ำ แต่พวกเรานี่ซิ มีโอกาสที่จะพินาศกันได้ทั้งคณะในการเดินทางครั้งนี้"

"ทำไมเราถึงจะมาทะเลาะกันในเวลาที่น้อยกำลังอยู่ในภาวะอันตรายเช่นนี้ กลาง?"

พี่ชายผู้ใจเย็นที่สุด หน้าตึงขึ้นมาทันที พูดเน้นหนัก

คุณชายอนุชารู้สึกตัว ยกมือไหว้

"ผมขออภัยครับ พี่ใหญ่ บางทีจะเป็นเพราะผมเป็นห่วงเขามากเกินไปก็ได้ เลยพูดอะไรไม่สมควรออกมา ขออภัยด้วย"

"สำหรับพี่ คิดแต่เพียงว่า น้อยพยายามอย่างที่สุดเพื่อจะช่วยเหลือตัวเองก่อน และเชื่อแน่ว่าการเคลื่อนไหวของเขาทุกฝีก้าว หมายถึงการต้องการที่จะกลับมารวมพวกกับเราก่อน พี่ไม่คิดว่าเขาจะอาจหาญตามรพินทร์ในภาวะเช่นนี้หรอก อย่างน้อยที่สุดเขาก็ต้องมีสติยั้งคิดได้ว่า พวกเรากำลังเป็นห่วงเขา... เธอเหนื่อยมากกระมัง กลาง? ถ้ายังไงละก็ นอนพักสักงีบ

ก่อนเป็นไง พี่แน่ใจว่าลงเราได้ร่องรอยเขาแน่ชัดขึ้นมาถึงขนาดนี้แล้ว มันก็ไม่ยากหรอกที่จะตามต่อไปให้พบ”

อนุชา วราฤทธิ์ ไม่กล่าวอะไรอีก ลุกขึ้นยืนแล้วพยักหน้าเรียกหนานอิน กับคะหยิ่นเข้าไปหา จากนั้นก็พากันออกเดินตรวจบริเวณรอบ ๆ...

ขณะที่เชษฐา และไชยยันต์ กับพวกลูกหาบส่วนใหญ่ ยังนั่งพักกันอยู่ในตำแหน่งอาศัยนอนของดาริน ปล่อยให้อนุชา หนานอินและคะหยิ่น เดินเลาะลัดตรวจสถานที่หายไปในป่าหินรอบด้าน ครู่ใหญ่ต่อมา ก็แว่วเสียงอนุชาก้องออกมาจากวิทยุที่เปิดไว้อย่างค่อนข้างตื่นเต้น

“พี่ใหญ่ครับ !”

“ว่ายังไงกลาง มีอะไรเพิ่มเติมหรือ?”

เชษฐาคว้าวิทยุกรอกคำพูดลงไปโดยเร็ว

“เป็นเรื่องแปลกมาก!...”

เสียงของอดีตพรานชดยังร้อนรนอยู่เช่นนั้น

“มีรอยของสัตว์ใหญ่ขนาดช้างตัวหนึ่ง เดินผ่านเข้ามายังบริเวณป่าหินนี้ เพราะส่วนร่างกายของมันเสียดสีกระทบแก่งโขดหินเล็ก ๆ เป็นรอยหักไว้ใหม่ ๆ แล้วก็มีรอยเท้าของมันด้วย”

“ฮ้า! นานสักเท่าใดแล้ว ร่องรอยที่พบ”

ท่านหัวหน้าคณะโดดขึ้นยืนทันที พร้อมกับร้องออกไป ไชยยันต์ก็พลอยผลุนผลันขึ้นมายืนด้วย ขณะนี้ได้ยินแต่เสียงทางวิทยุของอนุชา ยังไม่อาจมองเห็นตัวกันได้ เพราะเหลี่ยมหินระเกะระกะบังอยู่

“ทั้งรอยหักของแง่หิน รอยเท้า มันสดๆ ร้อนๆ เหมือนจะเกิดขึ้นเมื่อเช้า หรือเมื่อคืนที่ผ่านมานี่เองครับ ทิศทางเดินเลาะโขดหินของมัน บ่ายหน้าไปยังตำแหน่งที่พักนอนของน้อยที่เราพบนั่นแหละ”

“เธออยู่ตรงไหน ขณะนี้?”

เชษฐาพูดเร็วปรื๋อ

“ผมอยู่ไม่ห่างนักหรอกครับ เดี๋ยวจะส่งคะหยิ่นไปรับคอยอยู่ตรงนั้นก่อน”

อึดใจใหญ่ต่อมา ร่างของคะหยิ่น ก็โผล่ปีนขึ้นมาให้เห็นตรงเนินหินฝั่งซ้ายมือส่งเสียงกู่วู้เป็นสัญญาณให้ทุกคนหันไปมอง ระยะที่คะหยิ่นโผล่ขึ้นมาห่างออกไปเพียง 25 เมตรเท่านั้น นายบ้านหล่มช้างโบกมือเรียกอยู่หยอยๆ และยืนเด่นให้เห็นตำแหน่งของตน

เชษฐา ไชยยันต์ รีบเลาะลัดตัดทางไปตามแนวโขดหินนั้นทันที ตรงไปยังคะหยิ่นตำแหน่งแรก พอใกล้เข้ามา มันก็โดดลงมายังพื้น แล้วออกเดินนำไปตามป่าหินนั้นโดยเร็ว ชั่วไม่กี่อึดใจ ก็โผล่ออกมาถึงบริเวณช่องทางเดินแคบๆ ในระหว่างหมู่หินที่งอกโผล่ยื่นล้ำออกมาเป็นกิ่งก้าน

บริเวณนั้น อดีตพรานชดกับหนานอินยืนคอยอยู่แล้ว

พอทั้งสองเข้ามาถึง อนุชาก็ชี้ให้ดูกิ่งหินสองสามกิ่ง ที่หล่นหักอยู่ยังบริเวณนั้น สามสี่ท่อนกลิ้งอยู่กับพื้น ร่องรอยของมันแสดงเด่นชัดว่า ได้มีสิ่งที่ใหญ่และมีพลังมหาศาลมาชน

กระทบหรือครูด จึงเป็นสาเหตุให้กิ่งอันยื่นล้ำทางของมันต้องกระทบหักเพราะทานแรงไม่ไหว

เชษฐาก้มลงไปตรวจดูทันที แล้วเงยขึ้นหาตำแหน่งที่มันหัก ก็พบว่าเป็นรอยหักชนิดถ้านำขึ้นมาต่อเชื่อม จะเป็นกิ่งจากโขดหินเหล่านั้นแน่ชัด

"ช้างใหญ่!"

ราชสกุลพี่ใหญ่อุทานออกมา

"นี่รอยมันส่อชัดว่า มีช้างใหญ่มากทีเดียว ได้เข้ามาป้วนเปี้ยนอย่บริเวณนี้ และในเวลาใกล้เคียงกับที่น้อยผละจากที่นี่ไป ตรวจดูให้ดี มีรอยเลือด หรือรอยต่อสู้ของน้อยบ้างหรือเปล่า ใกล้บริเวณนี้"

"ไม่มีเลยครับ"

อนุชาบอกอย่างงงๆ พลางสั่นศีรษะ หัวคิ้วขมวดย่น

"มีแต่รอยเดินเข้ามา แล้วเดินกลับออกไปตามปกติของมัน มันน่าแปลกมาก! จะว่าน้อยไม่รู้ตัวในขณะที่มันเดินเข้ามาก็ไม่ได้ เพราะการเดินเบียดกระทบกิ่งหินหักหล่นอยู่เหล่านี้ เขาจะต้องรู้ตัว และถ้าเขายิง มันก็น่าจะมีรอยเลือดของมันบ้างหรือถ้าน้อยเสียท่า ถูกมันทำร้าย ศพของเขาก็จะต้องเละเทะอยู่บริเวณนี้แหละ แต่นี่ไม่มีอะไรเลย"

ระหว่างพี่น้องพูดกันอยู่ หนานอินแกะรอยอย่างรวดเร็วไปก่อนแล้ว พร้อมกับร้องเร่งมาทางวิทยุว่า

"ตามมาได้เลย เจ้านาย มีรอยไอ้ช้างลึกลับเดินไปทางด้านที่มันแอบย่องเงียบขึ้นมานี่แหละ แต่ไม่มีรอยของนายหญิง

อีกเลย มีแต่รอยช้างอย่างเดียวเท่านั้น ถ้าเราไม่พบไอ้ด้วนมากับเราเสียก่อน เราก็ต้องนึกว่านายหญิงขึ้นนั่งคอเจ้าด้วนไป แต่นี่เจ้าด้วนก็อยู่กับฝ่ายเรา”

สามคน มองหน้ากันเองอย่างพิศวงสุดขีด แล้วอนุชาก็บอกคะหยิ่นให้ไปตามพวกลูกหาบ เพื่อแบกสัมภาระออกเดินทางทันที

“ไป เคลื่อนย้ายเดี๋ยวนี้ เราจะตามรอยช้างลึกลับนี่ไป ไม่ต้องหาร่องรอยนายหญิงอีกแล้ว เพราะไม่มีเหลือให้พบอีกเลย...มันยังไงเสียแล้วซิ”

คะหยิ่นกระโดดผลุงไปตามคำสั่ง อนุชาพยักหน้ากับพี่ชายและเพื่อน ให้ออกตามหลังหนานอินผู้ล่วงหน้าไปก่อนทันที

ครูพรานไม่รอใครให้เสียเวลาแกคงรุดหน้าไปตามป่าหินที่ลาดลงไปสู่ดงไม้เบื้องล่าง ตรวจรอยราวกับหมาล่าเนื้อทั้งสามตามหลังมาอย่างเร่งรีบ ส่วนด้านหลังไปอีก คะหยิ่นก็นำพวกลูกหาบทั้ง 5 คู่ ให้ออกเดินทางตามมาเป็นขบวน ทุกคนรู้ข่าวของร่องรอยใหม่อันแปลกประหลาดนี้แล้ว ด้วยความงุนงงไปหมด

เพียงแค่ไม่เกิน 10 นาที หนานอินก็ลงไปถึงดงเบื้องล่างอันเริ่มด้วยป่าโปร่งก่อน เต็มไปด้วยมอและมาบสูง ๆ ต่ำ ๆ แล้วแกก็พูดละล่ำละลักมาตามวิทยุ

“แปลกแท้ ๆ นาย! รอยช้างเดินลงมาที่ดงนี่ชัด ๆ แล้วก็มีรอยนายหญิงฟันกิ่งเถาวัลย์ ช่อเอื้องขาดตกเอาไว้ แต่ไม่มี

รอยตีนนายหญิง มีแต่รอยมีดฟันกิ่งไม้ขาดทิ้งไว้ ช้างมันคงไม่มีมีดฟันกิ่งไม้หรอก”

“รออยู่ตรงนั้นก่อน ลงอิน อย่าเพิ่งล่วงหน้าไปไหน”

อนุชาตะโกนบอกไป พร้อมกับออกวิ่งเหยาะลงเนินหินตรงไปยังร่างของครูพรานเฒ่า ซึ่งเป็นอยู่ในดงไม้ตรงหน้า เชษฐากับไชยยันต์ก็แล่นตามไปด้วยอย่างร้อนใจ

เมื่อทั้งสามมาถึง หนานอินก็ส่งกิ่งไม้เล็กๆ กับช่อเอื้องดงอันมีรอยคมมีดฟันขาดตกหล่นอยู่กับพื้นให้ฝ่ายเจ้านายผู้เพิ่งตามลงมาถึงดู อดีตพรานชด เชษฐา และไชยยันต์ เพ่งตาเขม็ง แล้วมองหน้ากันเองอย่างเดาอะไรไม่ถูก

“รอยมีดจริงๆ ด้วย! มันหมายความว่ายังไงกันนี่ และตำแหน่งที่ถูกฟันไว้ ก็เป็นตำแหน่งสูงมาก คนที่จะฟันกิ่งไม้ระดับสงขนาดนี้ได้จะต้อง...”

“ครับ! จะต้องนั่งอยู่บนคอช้าง!!”

อนุชากล่าวต่อเสียงลึก เค้าหน้าของเขาบัดนี้วาดยากที่สุด

“พี่ไม่เข้าใจเลยกลาง”

“ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ว่าอะไรมันเป็นอะไร แต่จากหลักฐานที่เห็นอยู่นี่ มันบ่งบอกชัดว่ามีช้างใหญ่ตัวหนึ่ง ขึ้นไปบนป่าหินที่น้อยอาศัยนอนอยู่เมื่อคืน มันอาจขึ้นไปในตอนเช้าที่ผ่านมาแล้วก็ลงมาทางนี้ โดยมีน้อยขึ้นไปอยู่บนคอมันด้วย เพราะมิฉะนั้น จะมีรอยฟันกิ่งไม้เล็กๆ ทิ้งหล่นอยู่ได้อย่างไร

โดยไม่มีรอยเท้าของน้อยเลย แสดงว่าเขาจะต้องอยู่บนคอของมัน และที่ฟันกิ่งไม้ทิ้งไว้มันก็แสดงว่า เขาจงใจเจตนาที่จะทำสัญญาณไว้ให้พวกเรามองเห็นนั่นเอง หากพวกเราผ่านมาทางนี้น้อยฉลาดเกินกว่าที่เราจะคิด เพราะถึงแม้จะไม่ทิ้งรอยเท้าไว้ก็ยังทำร่องรอยอื่นๆ เผื่อไว้ให้เราเห็น”

“เธอสันนิษฐานเช่นนั้นรึ?”

“ไม่ใช่สันนิษฐานหรอกครับ ผมแน่ใจเลยทีเดียว โน่น!... เห็นไหมครับ ไม่ใช่เฉพาะที่เรามาดูอยู่นี่ตำแหน่งเดียว ตลอดระยะทาง มีรอยกิ่งไม้เล็กๆ ที่ถูกลิดขาดทิ้งไว้ มองเห็นเป็นระยะๆไปทีเดียว ใครจะฟันลิดกิ่งไม้ไว้ถ้าไม่ใช่น้อย และโปรดดูระยะความสูง มันอยู่ในระดับที่คนนั่งอยู่บนคอช้างจะฟันลิดไว้ได้พอดี”

เชษฐาตะลึงงัน ไชยยันต์อ้าปากค้าง

ขณะนั้นก็มีเสียงร้องแปร่นยาวของเจ้าด้วน มันวิ่งเหย่าๆออกมาจากดงไม้อีกด้านหนึ่ง และตรงปรี่เข้ามาพร้อมกับชูงวงสูง ส่งเสียงร้องแหลมยาวอยู่เช่นนั้น พอมาถึง ก็ตรงเข้ามาเอางวงสูดดมเหมือนจะพิสูจน์ กิ่งไม้เล็กๆที่มีรอยมีดฟันขาดตกเอาไว้เหล่านั้นแล้วจากนั้นมันก็หมุนตัวคว้างหันรีหันขวางชูงวงรอบนอกครึ่ง อย่างพยายามดมคนหากลิ่น

ทุกคนมองดูอาการของมันชั่วขณะจิต

คะหยิ่นก็นำพวกลูกหาบแบกของกันลงมาถึง ต่างเห็นเข้ากับหลักฐานนั้นโดยทั่วหน้า

"เอ็งว่านี่มันอะไร ไอ้คะหยิ่น?"

หนานอินชูช่อเอื้องในมือขึ้น แล้วชี้ให้ดูตรงรอยมีดตัดไว้คมกริมเป็นรอยเฉียง 45 องศา

"มีคนนั่งบนคอช้าง คนคนนั้นมีมีด แล้วก็ตัดช่อเอื้องนี่ทิ้งไว้"

อดีตนายบ้านหล่มช้างบอกเสียงหนัก ๆ ในลำคอ

"คนนั่งบนหลังช้างเป็นใคร?"

"ข้าไม่รู้ แต่นายหญิงหายไป ไม่มีรอยเดินดินของนาย-หญิงอีกเลย"

"เอ็งคิดว่า นายหญิงจะนั่งไปบนคอช้างตัวที่เราเห็นรอยอยู่นี่ไหม?"

คะหยิ่นตาล่อกแล่ก สีหน้าพิกล เอามือเกากบาล

"มันเป็นช้างป่าตัวใหญ่มาก แล้วก็ไม่ใช่ไอ้ด้วนของนาย-หญิง นายหญิงจะนั่งไปบนหลังมันได้ยังไง"

คำพูดซื่อ ๆ ทื่อ ๆ ของคะหยิ่น คือปัญหาที่ทุกคนเผชิญอยู่ในขณะนี้

"ตามดูรอยต่อไป ลุง...นั่น! ไอ้ด้วนออกเดินลิ่วไปโน่นแล้ว..."

จริงดังว่า เจ้าด้วนส่งเสียงร้องกึกก้องอยู่ตลอดเวลาพร้อมกัน มันก็ออกเดินดุ่ม ๆ ไปอย่างรวดเร็ว ไม่ยอมฟังเสียงอะไรทั้งสิ้น แม้หนานอินจะตะโกนเรียกให้มันหยุดรอเช่นไร ทั้งคณะจึงได้แต่เร่งฝีเท้าตามหลังมันไป

หลักฐานที่พบต่อมาแทบทุกระยะของดงที่กำลังเดินกันอยู่ขณะนี้ ย้ำความมั่นใจของทุกคนอย่างเด่นชัด มีรอยฟัน

กิ่งไม้เล็ก ๆ ขาดตกหล่นทิ้งเป็นสัญญาณให้เห็นโดยตลอด ตามรอยเท้าของช้างใหญ่ที่ผ่านไปในแนวป่า เหมือนจะเป็นสัญญาณนำทางชี้บอก มันบ่งความหมายชัดแน่นอนว่าดาริน วราฤทธิ์ จะต้องอยู่บนคอช้างลึกลับตัวนั้น ช้างเจ้าด้วนก็เดินอย่างไม่หยุดรอเลย มันมีอาการเหมือนจะเร่งติดตามไปให้ทันฉะนั้น แต่นั่นย่อมเป็นไปไม่ได้ เพราะฝ่ายมนุษย์ที่เดินตามหลังอยู่ในขณะนี้ไม่สามารถจะเร่งฝีเท้าให้ทันมันได้ ดังนั้น ชั่วไม่นานเจ้าด้วนก็หายลับไปแล้ว

"ไม่ต้องไปกังวลกับมันครับ ปล่อยให้มันล่วงหน้าไปก่อนแบบนั้นดีแล้ว มันอาจมีความหวังว่าจะตามน้อยได้ทันก็ได้ เราตรวจดูรอยและตามไปเรื่อย ๆ ก็แล้วกัน ร่องรอยที่น้อยทำไว้เห็นชัดอยู่แล้ว"

อนุชาบอกกับทุกคน

นอกจากรอยกิ่งไม้ที่ถูกตัดขาดทิ้งไว้ ตำแหน่งไหนที่ไม่สามารถจะตัดให้ขาดหล่นลงมาได้ ก็เป็นรอยมีดฟันถากไว้ เพื่อให้เห็นรอยเหวอะของผิวต้นไม้ชัด ระดับมันก็คือสูงจากพื้นขึ้นไปประมาณ 2 วา อันเป็นตำแหน่งที่มนุษย์ผู้นั่งอยู่บนหลังช้างจะทำตำหนิทิ้งไว้ได้นั่นเอง

"ช้างอะไรนี่ ช้างที่ไหน มาให้น้อยขี่คอมันไป และทำไมเขาถึงต้องไปกับมัน น้อยสามารถทำความเข้าใจกับมันได้ยังไง?"

ไชยยันต์ สดที่จะอดกลั้นต่อความประหลาดใจไว้ได้ หลุดปากลั่นออกมา ในขณะที่ต่างกำลังสาวรอยไปทุกระยะ

เสียงหนานอินที่ล้ำหน้าไปไกลกว่าทุกคนในขณะนี้รายงานมาอีกว่า ได้พบรอยช้างอีก 2 ตัว เข้ามาร่วมขบวนกับช้างที่นำ

ดารินไปด้วย โดยโผล่ออกมาจากสองข้างทางเข้ามาสมทบ อนุชาสั่งการให้หนานอินหยุดรอก่อน เพราะขณะนี้มันไม่ประโยชน์อะไรแล้ว ที่หนานอินจะต้องรดหน้าไปก่อน เนื่องจากหลักฐานพอเห็นชัด โดยไม่จำเป็นจะต้องแสวงหาเพิ่มเติม นอกจากจะคอยติดตามสาวรอยไปเรื่อยๆ หนานอินจึงหยุดรอ

ทั้งคณะ บัดนี้เดินร่วมทางไปพร้อมๆ กัน พร้อมทั้งปรึกษาหารือกันไปพลาง

"ลุงอินว่ายังไง จากสิ่งที่เราเห็นอยู่นี่?" เชษฐาถาม

หนานอินแยกเขี้ยว

"หนานอินก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน ได้แต่เดาๆ เอาเท่านั้น"

"แล้วลุงเดายังไงล่ะ ช่วยบอกหน่อยซิ พวกฉันงงกันไปหมดแล้ว"

ไชยยันต์ว่า ตาก็มองจับไปยังรอยที่เชื่อแน่ว่า ดารินวราฤทธิ์ใช้มีดทำเครื่องหมายชี้ทางไว้

"หนานอินเดาว่า..."

แกเว้นระยะไปนิดหนึ่ง สะบัดหน้าเร่าๆ เอามือตบที่ขมับตนเอง แล้วหันกลับมาย้อนถามอดีตพรานชด สหายร่วมตายของแกในอดีต

"พรานชดว่ายังไงล่ะ ที่เห็นอยู่นี่น่ะ?"

เชษฐา วราฤทธิ์ สั่นหน้าอย่างจนปัญญา

"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน เดาไม่ถูกหรอก"

“มันจะต้องเป็นช้างที่อยู่ในอำนาจมนต์คชสารของไอ้มัน-ตรัย!...”

ในที่สดครพรานก็ตัดสินใจโพล่งออกมา

“แล้วก็ถูกส่งให้มารับตัวนายหญิง เพื่อบ่ายหน้าไปที่ไหนสักแห่ง ตามรอยที่เรากำลังแกะกันอยู่นี่แหละ แต่ทำไมนายหญิงถึงยอมไปกับมัน หรือรู้เรื่องรู้ภาษา ขึ้นไปอยู่บนคอมันได้ยังกะเป็นไอ้ด้วนแบบนี้ หนานอินเดาไม่ถูก ลักษณะนายหญิงยอมไปกะมันดีๆ ขึ้นขี่คอไปอย่างสบายเลย ก็แปลว่านายหญิงจะต้องเข้าใจอะไรที่เราไม่เข้าใจ เพียงแต่ว่านายหญิงฉลาดรอบคอบมาก ที่ไปกับช้างผีตัวนั้นแล้วก็ยังอุตส่าห์ฟันกิ่งไม้ไว้ให้เราเห็น เผื่อว่าเราจะเดินผ่านมาทางนี้ จะได้พบและรู้ทิศทางว่าบ่ายหน้าไปทางไหน”

ฝ่ายนายจ้างอึ้งไปอีก อย่างสุดที่จะคาดคะเนอะไรได้

“ครับพี่ใหญ่ มันก็เป็นอย่างที่ลงอินบอกนี่แหละ น้อยไปกับช้างตัวนี้ และบริวารที่เข้ามาสมทบอีก 2 ตัว เข้าขบวนคุ้มกันไปด้วย ปัญหาที่เราไม่สามารถจะขบแตกได้ก็คือ น้อยไปกับมันได้อย่างไร? อะไรที่ทำให้น้อยเข้าใจมัน และยินยอมพร้อมใจที่จะไปกับมัน ทั้งๆ ที่รู้ว่าเขากำลังจะเดินทางไปสู่จุดอันตรายขีดสุด หากว่ามันเป็นช้างที่ส่งมาโดยไอ้ผีดิบมันตรัย”

“จะอย่างไรก็ตามเถอะ พี่คิดว่าน้อยทำถูกแล้ว ที่ยอมไปกับช้างของมัน มิฉะนั้นเขาอาจได้รับอันตรายเสียก่อน หลัก-ฐานที่เราพบ ไม่ปรากฏว่าจะมีการต่อสู้กันและเขาก็ไม่ได้ยิงมันเลย เป็นการยินยอมที่จะไปกับมันโดยดีที่สุด เขาจะต้องมี

เหตุผลอะไรสักอย่างที่เรายังค้นไม่พบ หรือเข้าใจได้ในขณะนี้ แต่การฟันกิ่งไม้ไว้ให้เราเห็นมันก็บ่งชัดว่า เขาบอกทิศทางไว้ให้พวกเราตามนั่นเอง”

เชษฐาเอ่ยขึ้นอย่างไตร่ตรองลึกซึ้ง แต่ก็เต็มไปด้วยความยุ่งยากลำบากใจเหลือประมาณ

“แล้วเราจะทำกันยังไงดีนี่ เมื่อพอจะรู้แบบนี้แล้ว”

ไชยยันต์ถามอย่างวิตกเต็มที่

“ก็คงไม่มีอะไรจะทำได้ดีไปกว่าที่เรากำลังทำอยู่ในขณะนี้ คือ สาวรอยไปเรื่อย ๆ จะต้องมีจุดพบเข้าที่ใดที่หนึ่งในหนทางข้างหน้าแน่ ๆ”

หัวหน้าคณะตอบ

“อย่างน้อยที่สุด น้อยก็ออกเดินทางล่วงหน้าเราไปก่อนแล้วถึง 8 ชั่งโมงทีเดียวนะ เราจะตามทันเมื่อไหร่ที่ไหน ไม่ใช่เดินไปตามธรรมดา แต่ไปกับช้าง!!”

“เอาเถอะน่ะ ตามทันที่ไหน เมื่อไหร่ เราก็ต้องตามอยู่แล้ว เราพยายามกันจนสุดความสามารถนั่นแหละ ถ้ายังตามไม่ทันก่อนตะวันตกดินวันนี้ พรุ่งนี้ หรือมะรืนก็ออกตามใหม่ เชื่อว่าน้อยจะต้องทิ้งรอยไว้ให้เราตามได้สะดวกทุกระยะนั่นแหละ เพียงแต่เขาล่วงหน้าไปก่อนเรานานหน่อยเท่านั้น หลักฐานเหล่านี้ เป็นหลักฐานที่คืบหน้า และเพิ่มความหวังของเรามากขึ้นทุกขณะ เพียงแต่มันเต็มไปด้วยปริศนาเท่านั้น”

“จะเขียนโน้ตทิ้งข้อความบอกเราไว้เสียหน่อยก็ไม่ได้ว่าอะไร มันเป็นอะไร”

ไชยยันต์บ่น อย่างไม่รู้จะบ่นอะไรอีกตามประสาเขา แต่ไม่มีใครสนใจ

อีกหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ ที่เริ่มนำเข้าสู่หุบลึก มีระดับลง ในช่องโตรก ป่าเริ่มทึบขึ้น แต่รอยฟันบากกิ่ง และลำต้นของไม้ที่ผ่านไป ก็ยังคงมีให้เห็นอยู่ทุกระยะ ถ้าไม่ใช่เพราะเจตนาจะให้ฝ่ายของตนมาพบและตามไป ก็คงจะเผื่อเอาไว้สำหรับการที่จะย้อนกลับมาสู่ตำแหน่งเดิม ตามหลักของการเดินป่าที่ได้รับการฝึกสอนมาอย่างดีแล้วของดาริน

ตะวันเริ่มอ่อนแสงลงเป็นลำดับ พร้อมทั้งเงาแห่งความมืดที่โรยตัวลงมาปกคลุม ทุกคนยังคงรุดหน้าต่อไปอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดแก่เหนื่อย

ไอ้ด้วนนั้น ครั้งแรกมันก็แล่นตะโพงหายล่วงหน้าไปก่อนแล้วจนลับตา เหมือนกับว่ามันจะเร่งตามให้ทันโดยลำพังตัวของมันเอง แต่แล้วทั้งคณะก็เห็นมันอีกครั้ง ยืนหยุดรออยู่ในหุบลึก ระหว่างซอกเขาใหญ่ กระดึงที่ดารินเคยสั่งให้ทำติดคอมันไว้เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ในการที่ช่วยไม่ให้เกิดการหลงผิดขึ้น เพราะจะได้ยินเสียงลั่นอยู่โกรกเกรก เป็นสัญญาณให้รู้ว่าคือตัวมัน ไม่ใช่ช้างป่าอื่นแปลกปลอมเข้ามาใกล้

พอเห็นว่าคณะของฝ่ายมนุษย์ตามรอยมาอย่างถูกทิศทางและเริ่มใกล้เข้ามามันก็เริ่มออกนำต่อไปอีก แต่คราวนี้ไม่รีบร้อนเหมือนครั้งแรก คงเดินนำอยู่เบื้องหน้า ในรัศมีที่พอจะให้ฝ่ายมนุษย์มองเห็นได้

“ท่าทางมันเฉื่อยชาลงนะ กลาง ไม่ลุกลนเหมือนตอนแรกที่พบรอยนายหญิงของมัน”

เชษฐาบอกกับน้องชาย

“มันไม่ได้เฉื่อยชาหรอกครับพี่ใหญ่ แต่มันรู้แน่แล้วว่าจะอย่างไรเสีย ก่อนตะวันตกดินวันนี้ พวกเราหรือตัวมันก็คงยังตามน้อยไม่ทันแน่ๆ และมันก็ต้องมีสัญชาตญาณรู้ว่า ถ้าขืนบุกตามไปตัวเดียวโดยไม่มีพวกเราอยู่ใกล้มันจะถูกดักรุมเล่นงานเมื่อไหร่ก็ได้ จึงจำเป็นต้องรอคอยพวกเรา เพราะอย่างน้อยมันก็ยังหวังพวกเราเป็นที่พึ่งอยู่เหมือนกัน ไอ้ด้วนมันฉลาดมาก มันรู้ว่าลำพังมันตัวเดียวถูกรุม มันก็สู้ช้างผีสิงที่มีพวกเป็นโขลงไม่ได้ มันต้องคอยได้รับการคุ้มครองจากไรเฟิลของพวกเราอยู่เหมือนกัน และอีกประการหนึ่งที่เจ้าด้วนยอมหยุดรอเราก็แปลว่า ขณะนี้ ระยะทางระหว่างเรากับน้อยคงยังห่างไกลกันมาก เร่งสักขนาดไหนก็ยังไม่ทันแน่”

หนานอิน บอกให้ฝ่ายเจ้านายรู้ว่า มีเวลาที่จะเดินตามได้อีกไม่นานนักก็ต้องหาที่พักแรมแล้ว ทุกคนรับทราบอย่างไม่สบายใจเป็นที่ยิ่ง เพราะตระหนักแน่แก่ใจว่าบัดนี้ เปรียบเสมือนดารินได้ตกอยู่ในกำมือของจอมผีดิบมันตรัยเสียแล้ว

มันจะเอาหล่อนไปไหน? เพื่ออะไร?

ถ้าแม้ว่ามันจะทำอันตรายใดๆ แก่หล่อน ก็เหตุไฉนจึงไม่ส่งช้างพวกนั้นเข้าขยี้หล่อนเสียรู้แล้วรู้รอด เพราะตัวหล่อนเองก็ไม่มีอาวุธใดๆ ที่จะหยุดช้างไว้ได้ นอกจากปืนสั้นกระบอกกระจิ๋วหลิวแค่กระบอกเดียวเท่านั้น ที่ติดตัวอยู่ยามนี้

ทุกคนของฝ่ายเจ้านายติดตาม เหงื่อชุ่มโชกกายราวกับอาบน้ำ

มันเป็นวันแห่งการบุกบั่นกันอย่างสุดฤทธิ์ เกินกว่าการเดินทางมาแล้วทุกครั้ง

ความหวังสำหรับวันนี้เริ่มจางหายไปพร้อมๆ กับแสงสว่างแห่งทิวากาลอันเลือนลางลงเป็นลำดับโดยปีกทะมึนมืดของราตรี ท่ามกลางดงดิบแผ่เงาเข้าปกคลุม พวกเขาชุดนี้จะเดินตามรอยของดารินที่ทำไว้ให้เห็นไปได้อีกไม่กี่นาทีข้างหน้าแล้ว เพราะเป็นไปไม่ได้ที่จะออกเดินทางในเวลากลางคืน ตลอดจนความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเปลี้ยที่กรำหนักมาแล้วทั้งวัน...

ถ้าแม้ว่าฝ่ายของเชษฐา สามารถจะย้อนกาลเวลากอยหลังไปเพียง 7–8 ชั่วโมงเท่านั้น อันหมายถึงเช้าของวันเดียวกันนี้ ทุกคนก็จะมองเห็นได้อย่างเด่นชัด ตามหลักฐานที่ทิ้งไว้ให้พบประกอบกับการคาดคะเน นั่นก็คือน้องสาวผู้หายสาบสูญไป นั่งเด่นไปบนคอคชสารงาดำขนาบข้างด้วยช้างบริวารอีกสองตัว

หล่อนใช้มีดฟันลิดกิ่งไม้ใบพฤกษ์ไปเรื่อยๆ สุดแต่ช้างอันเป็นพาหนะจะนำไปทางใด ทิ้งให้ตกหล่นไว้ทุกระยะ ด้วยความสันทัดจัดเจนต่อเหลี่ยมคูของการเดินป่ามาก่อน โดยเหตุผลว่า แม้ใครผ่านมาพบเข้า ก็จะสังเกตเห็น หรือตัวหล่อนเองจะย้อนกลับมาทางเดิม ก็ย่อมจะกลับได้ถูกโดยไม่หลง

วพิเทร์ ไพรวัลย์ สอนหล่อนไว้เช่นนี้ ในกรณีที่เกิดหลงป่า หรือพลัดพราก [illegible]

เจ้าช้างผีสิง อันมีเวทมนตร์อาคมของมันตรัยกำกับไว้ตลอดเวลา ต่อให้จะฉลาดเกินสัตว์เดียรัจฉานสักเพียงใดก็ตาม มันก็ไม่มีวันจะฉลาดเท่าทันหล่อนไปได้หรอก ราชสกุลสาวทำรอยตำหนิไปเรื่อย ๆ จากมีดโบวี่ประจำตัวที่ลับไว้อย่างคมกริบ กิ่งไม้กิ่งไหนเล็กขนาดที่จะฟันทีเดียวขาด หล่อนก็ฟันไว้ในลักษณะเฉียงปากฉลามปล่อยให้ร่วงหล่นทิ้งกับพื้น หรือบางกิ่งไม่ขาดโดยเด็ดขาดก็ปล่อยให้พักพับร่องแร่งอยู่ และบริเวณใดที่หล่อนไม่สามารถจะตัดให้ขาดลงได้ เพราะสถานที่ผ่านไปตามลำต้นไม้ใหญ่ ๆ ก็จะใช้วิธีถากไว้กับผิวเปลือกไม้ สายตาสังเกตภูมิประเทศกำหนดทิศทาง จากดวงตะวันไปทุกระยะ

มันก็สบายสำหรับตัวหล่อนไปอย่างหนึ่งเหมือนกัน ที่ไม่ต้องลงไปเดินดงด้วยเท้าอยู่ให้เมื่อย และไม่ต้องมามัวคอยระแวงภัยจากป่าโดยรอบ เพราะตนเองสถิตอยู่บนคอช้างใหญ่ที่เชื่อได้แน่ว่าจะไม่มีอันตรายอื่นใดสามารถจู่โจมสอดแทรกเข้ามาได้แน่นอน พลางก็ชมนกชมไม้ตรวจตราดูทิวทัศน์ไปอย่างรอบคอบระมัดระวัง สภาพของหล่อนเปรียบไม่ผิดอะไรกับนางพญาไพรเสด็จออกประพาสชมป่าเขาลำเนาไพร วิวบนหลังช้างสามารถทำให้มองเห็นภูมิประเทศได้ในวงกว้างไกล และมุมสูงมากกว่าที่จะลงไปเดินบุกบั่นด้วยเท้ามากนัก และมันสามารถจะนำหล่อนบุกตัดบริเวณพงรกบางแห่งไปได้อย่างสะดวก โดยที่การเดินด้วยเท้าจะเป็นอุปสรรคมากทีเดียว

ใจหนึ่ง ก็ห่วงกังวลต่อคณะของพี่ชาย ซึ่งป่านฉะนี้คงจะออกติดตามค้นหาอย่างเป็นทุกข์กังวล

ใจหนึ่ง ก็ห่วงรพินทร์ ไพรวัลย์ อันไม่อาจทราบได้ว่าขณะนี้เขาไปตกอยู่ในภาวะใด ที่ไหน แต่ถ้าหากมันตรัยรักษาสัจวาจาที่ให้ไว้ ในการยินยอมปฏิบัติตัวตามคำสั่งของมันในตั้งแต่เช้าวันนี้เป็นต้นมา ไอ้จอมผีดิบก็น่าจะยุติเล่ห์กลหมายจองล้างจองผลาญเขาลงแล้ว อย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่ง ขณะที่หล่อนกำลังยอมตนเอง ให้อยู่ในเงื้อมมืออาณัติของมันเช่นขณะนี้

ส่วนสำหรับตัวเอง จะถูกนำพาไปที่ไหน เพื่ออะไร **หล่อนไม่ได้คิดพะวงกริ่งเกรงห่วงตนเองเลยแม้แต่สักนิด ไปไหนก็ไปกัน เกิดอะไรขึ้นก็ให้มันเกิด แม้จะถึงที่สุดของชีวิตก็ขอยอมแล้ว ขอเพียงให้ 'เขา' ผู้นั้นรอดปลอดภัยก็แล้วกัน**

นี่คือปณิธานที่ตั้งไว้อย่างแน่วแน่ของดาริน วราฤทธิ์

พยายามตรึกนึกทบทวนไปถึงเหตุการณ์ตอนที่หล่อนได้พบกับมันตรัยเมื่อดึกของคืนที่ผ่านมา ทุกประโยค ทุกคำพูดที่มหาปโรหิตผู้เรืองเวท อันมีความผูกพันอยู่กับหล่อนในอดีตชาติบอกเล่าไว้ มันยังสะท้อนก้องอยู่ในสมอง จำได้หมดทุกถ้อยกระทงความ จุดหมายปลายทางที่หล่อนยินยอมตัวให้ช้างงาดำอันถูกมันส่งให้มารับไปนี้ ก็คือ มหาปราสาทจิตรางคนางค์ อันถูกอ้างว่าเป็นราชฐานเดิมของหล่อนนั่นเอง มันตรัยต้องการให้หล่อนคืนกลับไป ณ ที่นั้น ซึ่งกล่าวว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาปราสาทและอุทยานแห่งนั้น ยังคงสภาพอยู่เหมือนเดิมโดยไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่ากาลเวลาจะล่วงเลยผ่านมานานสักเท่าใดแล้ว ซ้ำยังบอกไว้อีกด้วยว่า หล่อนจะได้พบกับภาพปั้นประดุจมีชีวิตจริงของจิตรางคนางค์ ประทับอยู่เหนือบัลลังก์ ทรงเครื่อง

เต็มอิสริยยศเพียบพร้อมดุจเดียวกันกับวันที่นางได้ถูกสถาปนาขึ้นดำรงตำแหน่ง มกุฎราชกุมารี

หวนมาถึงข้อความบอกเล่านี้ ดารินยิ้มเครียดขรึม ดีเหมือนกัน หล่อนคิด...หล่อนเองก็อยากจะไปเห็นภาพปั้นของตนเอง ตลอดจนสถานถิ่นบริเวณที่ตนเคยมีชีวิตอยู่ในบรรพชาติอันไกลแสนไกล ลึกลงไปในอดีตกาลโพ้นเช่นกัน

มันจะมีจริงเหมือนเช่นมันตรัยบอกไว้หรือไม่

มันอยู่ที่ไหน ระยะทางมันจะห่างไกลสักเพียงใดจากขณะที่หล่อนกำลังเดินทางอยู่บัดนี้? จะใช้เวลาสักกี่วันก่อนจะไปถึง?

อีกแวบหนึ่ง ความทรงจำก็ผุดขึ้นในสมอง...เมื่อครั้งก่อนขณะผ่านมาในอาณาจักรนิทรานครนี้ พร้อม รพินทร์ ไพรวัลย์ คราวออกติดตาม 'พี่กลาง' ของหล่อน ตัวหล่อนเองเคยเสียท่ามันตรัยมาครั้งหนึ่งแล้ว มันได้ใช้อำนาจจิตสะกดขโมยลักพาตัวหล่อนไปไว้เป็นเชลย โดยนำไปเก็บกักไว้ในคูหาถ้ำแห่งหนึ่ง มันเป็นสถานที่อันมีลักษณะน่าสะพรึงกลัวมาก เหมือนถูกขังอยู่ในสุสานลึกไม่ได้มีส่วนใดที่มองดูน่ารื่นรมย์เลยสักนิด ไม่มีเค้าเงื่อนร่องรอยว่าจะเป็นปราสาทราชฐานอันโอฬาร และในครั้งนั้น หล่อนหลุดรอดออกมาได้ด้วยการช่วยเหลือของวิญญาณขุนพลวรมันต์ ที่สิงอยู่ในร่างกายของแงซาย วิญญาณของวรมันต์ในร่างของแงซาย ได้นำหล่อนหนีเล็ดลอดพ้นเงื้อมมือมันตรัยออกมาได้ จนสามารถพบกับพรรคพวกที่ติดตามมา

ในครั้งนั้น เหตุใดมันตรัยจึงไม่นำหล่อนไปสู่ปราสาทจิตรางคนางค์ เหมือนเช่นที่มันบอกเล่ากับหล่อนไว้เมื่อคืนที่

ผ่านมา หรือว่า ในครั้งนั้น ดวงจิตของมันยังคอยมัวพะวงอยู่แต่เจ้าหญิงพันธุมวดี ซึ่งเป็นเชลยสำคัญที่มันได้ครอบครองมาโดยตลอด โดยมีคณะของหล่อนภายใต้การนำของรพินทร์ เข้าไปทำการแก้อาถรรพณ์ ปลดปล่อยพันธุมวดีให้พ้นคำสาปออกไป

คิดไปไม่ถึงเลยสักนิด ว่าเรื่องราวของนิทรานครจะมาเกี่ยวเนื่องผูกพันเป็นลูกโซ่เอากับตัวหล่อนเอง และชายอันเป็นที่รักในชาตินี้อย่างสนิทแน่นแฟ้นที่สุด **และถ้าเหตุการณ์ได้เป็นไปเช่นนี้แล้ว มันตรัยก็หาใช่สิ่งแปลกหน้าของหล่อนเลยไม่ มันก็คือที่ปรึกษาราชการแผ่นดินของสมเด็จพระราช-บิดา ผู้หลงรักสมัครมั่น แอบหมายปองหล่อนมาในปาง-บรรพ์นั่นเอง และเฝ้ารอคอยการกลับคืนมาของหล่อน นับได้อนันตชาติ**

หล่อนเกิดแล้วตายแล้วนับชาติภพไม่ถ้วน แต่ปุโรหิตมันตรัยผู้แก่กล้าฤทธิ์เดชเวทมนตร์คงความเป็นอมตะมาตลอด

ณ บัดนี้ มันเป็นความคิดคำนึงของหล่อนแต่เพียงผู้เดียว อันไม่มีโอกาสจะบอกเล่าปรึกษาหารือผู้ใดได้ทั้งสิ้น และคงจะไม่มีโอกาสได้นำความลี้ลับมหัศจรรย์ในเรื่องนี้ไปบอกเล่าให้ใครฟังได้อีกแล้ว

ตลอดเส้นทางที่ช้างนำหล่อนผ่านไปในดงลึกอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว หล่อนมองไม่เห็นวี่แววว่าจะเคยมีมนุษย์ผู้ใดล่วงผ่านเส้นทางนั้นมาก่อนเลย มันเป็นโลกร้างของเผ่าพันธุ์มนุษย์

อย่างแท้จริง นอกจากสิงสัตว์จตุรบาทรูปร่างลักษณะแปลกๆ ซึ่งก็แลเห็นเป็นเงาผ่านวอบแวบให้เห็นในระยะห่าง โดยไม่อาจย่างกรายเข้ามาใกล้ เหมือนจะเกรงเดชอำนาจของช้างงาดำ ที่มีมนต์มายาสิงกำกับอยู่ ก็มีเพียงพวกวิหคนกป่าเหล่าสกุณชาติอันบินว่อน และเกาะอยู่บนกิ่งไม้สูงตามคาคบไม้เท่านั้น แล้วก็พวกชะนีที่โวกโวยโหยหวนอยู่บนยอดไม้สูง บ้างก็ห้อยตัวเกาะกิ่ง มองลงมายังหล่อนเหมือนจะทักทายปราศรัย หล่อนส่งจูบและโบกมือให้แก่พวกมัน

“บอกรพินทร์ด้วยว่าฉันผ่านมาทางนี้ ถ้าหากเขาจะผ่านมาในเส้นทางเดียวกัน...”

หล่อนกระซิบสั่งความไปยังพวกลิงค่างบ่างชะนีเหล่านั้น

ใกล้เที่ยง ช้างพาหนะ เริ่มนำหล่อนเลาะลงริมเหวลึก และเลียบไปใกล้สายธารน้ำตกเล็กๆ อันหล่อนไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นแขนงของกิ่งน้ำตกย่อยที่แยกมาจากสายใหญ่ ซึ่งหล่อนเคยไปพักอยู่ ก่อนที่จะเกิดอุปัทวเหตุน้ำพัดกระหน่ำลงมาเมื่อคืนวานซืนหรือไม่ แล้วคชสารงาดำก็แวะเข้าสู่ตีนเนินอันร่มรื่นแห่งหนึ่ง ทรุดกายหมอบลงเหมือนจะให้หล่อนพักชั่วขณะ ดารินไต่ลงจากคอของมันก็พบว่า มีหัวเผือกและมันป่าบางชนิด ถูกนำมากองไว้ให้แล้วกองใหญ่ หล่อนเข้าไปพิจารณาอย่างแปลกใจ นั่นแปลว่า มีการจัดเตรียมเสบียงไว้ให้สำหรับหล่อนเพื่อประทังชีพระหว่างเส้นทางเดินอันยาวไกล

ช้างป่าทั้งสามตัว - หยุดรอคอยวนเวียนอยู่ในละแวกนั้น

เจ้าตัวงาดำใช้งวงของมันดุนหลังหล่อนเบาๆ เพื่อให้เข้าไปยังตำแหน่งที่มีร่องรอยนำเอาผลหมากรากไม้ ซึ่งไม่เป็นที่ปรากฏชัดว่า ผู้ใดได้นำมาวางเตรียมไว้ให้สดๆ ร้อนๆ นั้น หล่อนพยายามสอดสายตา แต่ก็ไม่พบเห็นอะไร แล้วก็หัวเราะออกมาเบาๆ อย่างเข้าใจ จัดการหากิ่งไม้แห้งอันมีอยู่อุดมสมบูรณ์มาสุมก่อเป็นกองไฟขึ้น พอลุกโชน ก็โยนหัวเผือกมันเหล่านั้นเข้าไปเผาพร้อมทั้งนั่งพัก โดยพยายามปรับอารมณ์ทำตัวเข้ากับบรรยากาศสิ่งแวดล้อมให้ได้มากที่สุด

พอมันสุกก็เขี่ยออกมา ทิ้งให้เหลือเพียงอุ่นๆ แล้วปอกเปลือกกิน ซึ่งมันเป็นอาหารประทังชีพที่วิเศษสุด และปริมาณของมันที่ถูกนำมากองไว้ อันหล่อนโยนเข้าไปเผาสุกในกองไฟถ้าหากจะเก็บติดตัวไปด้วย ก็จะเป็นเสบียงกันตายไปได้อีกไม่น้อยกว่า 2 วัน ส่วนใหญ่เป็นพวกมันมือเสือ

ดินโป่งพอถูกความร้อนจากกองไฟที่ก่อก็ขึ้นเป็นขี้เกลือขาวไปหมดรอบๆ บริเวณใกล้เคียง ได้อาศัยรสเค็มจากขี้เกลือปนดินเหล่านั้น เพิ่มรสชาติให้แก่มันเผา น้ำไม่ต้องคำนึงถึงเพราะนอกจากในกระบอกไม้ไผ่ที่หล่อนนำติดตัวมาด้วย ตำแหน่งที่ลงจากคอช้างมานั่งพักกินอาหาร ก็มีสายธารน้ำใสไหลผ่านแก่งหิน

พอกินเสร็จหล่อนก็ถอดเสื้อผ้าออกจนหมดสิ้นไม่มีความจำเป็นที่จะต้องกระดากอายอะไรกับไอ้ช้างพลายผู้ทำหน้าที่เป็นผู้คุม และการ์ดป้องกันของหล่อนเหล่านั้น เดินลงไปแช่น้ำอย่างสบายใจ คงถือปืนสั้นกระบอกเดียวที่มีอยู่เอาไปไว้ใกล้ๆ

มือตรงโขดหินที่โผล่ออกมาเหนือน้ำ แล้วก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ เมื่อเห็นเจ้าตัวหนึ่งเดินเข้ามาหยุดยืนคุมเชิงอยู่ที่เสื้อผ้าอันหล่อนถอดออกกองไว้ หล่อนรู้ว่ามันไม่คิดว่าหล่อนจะฉวยโอกาสหนี ก็เพราะย่อมหนีไปไม่ได้อยู่แล้ว แต่คงจะมายืนคุมเชิงช่วยป้องกันไม่ให้เจ้าพวกลิงที่ไต่ยั้วเยี้ยอยู่ตามคาคบใกล้ธารน้ำ มาดอดฉวยขโมยไปในระหว่างที่หล่อนลงไปอาบน้ำ

"เฝ้าไว้ให้ดีนะ อย่าให้เสื้อผ้าของข้าหายไปแม้แต่ชิ้นเดียว"

ดารินร้องบอกด้วยเสียงใสมา ปนหัวเราะเบาๆ เหมือนกับว่ามันจะเป็นมิตรสนิทที่สุด และก็ควรจะเป็นเช่นนั้น สำหรับภาวะเช่นที่หล่อนกำลังเป็นอยู่ขณะนี้

ไม่มีใครจะพูดคุยด้วย หล่อนก็ตะโกนคุยกับเจ้าช้างสามตัวนั่น

"พวกเจ้าเป็นช้างที่ถูกอำนาจมนต์คชสารของมันตรัยเข้าบงการให้กระทำการร้ายกับพวกเรามาตลอด และพวกเจ้าก็ถูกฝ่ายเราฆ่าตายมาเสียนักต่อนัก ต่อไปนี้ ขออย่าให้มีเวรภัยอย่างใดต่อกันอีกเลยนะ โดยแท้ที่จริงแล้ว เจ้าก็คือสัตว์ป่าธรรมดานั่นเอง หากไม่ถูกอำนาจมนต์มืดบังคับ ข้าขอตั้งปฏิธานไว้ว่าต่อไปนี้ ข้าจะไม่ทำร้ายพวกเจ้าอีกเลย ถ้าเจ้าอยู่ตามประสาช้างป่าธรรมดา และสักวันหนึ่งไม่ช้าก็เร็ว หวังว่าพวกเจ้าคงจะพ้นเวรกรรมจากการต้องมนต์สะกดของมันตรัย! เราเป็นสัตว์ร่วมโลกเดียวกัน มีเลือดและมีเนื้ออย่างเดียวกัน แต่มันตรัยซิไม่ได้มีอะไรเหมือนพวกเราสักอย่าง มีแต่ดวงวิญญาณร้าย มุ่งมาตรอาฆาตจองเวรมิรู้จบ"

คชสารใหญ่ทั้งสามเชือก ไม่แสดงอาการสนใจหรือยินยลต่อวาจาของหล่อน ดวงตาของมันจ้องมองมายังหล่อนอย่างเฉยเมย

นั่นส่อชัดว่า มันยังตกอยู่ในอำนาจมนต์ของมันตรัยทุกขณะ และจะปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่าง สุดแต่คำบงการของไอ้จอมผีดิบเท่านั้น หญิงสาวพินิจดูมันอยู่ตลอดเวลา ขณะที่นอนแช่รับความชุ่มฉ่ำอยู่ในธารน้ำ หล่อนไม่มีอะไรจะต้องรีบร้อนทุรนทุรายใจอะไรอีกแล้ว และจะปฏิบัติตัวตามสบายของหล่อน เสมือนตนเองอยู่ในท่ามกลางความดูแลของบริวารผู้ภักดี

เกือบชั่วโมงเต็มๆ ที่หล่อนสระสนาน ขัดสีฉวีวรรณ ชำระร่างกายให้สะอาดหมดจดที่สุด แต่ไม่ยอมถอดสร้อยพระ-เครื่องออกจากคอ สาสมกับที่ได้หนักหนากรากกรำหนักมาตลอดทั้งวันวานโดยไม่พบกับน้ำอาบเลย

พวกมันทั้งสามตัวก็ยังคงเดินวนเวียนแช่มช้า ทำหน้าที่เป็น 'ผู้พิทักษ์' และรอคอยอยู่เช่นนั้น สิ่งที่ดารินตั้งข้อสังเกตไว้ก็คือ เจ้าช้างทั้งสาม มิได้แสดงว่าจะต้องการอาหารหรือน้ำเลย ซึ่งผิดวิสัยของสัตว์ตามปกติทั่วๆ ไป และปราศจากสภาพอันเป็นตัวของตัวเองโดยสิ้นเชิง

กฤติยาอาคมของมันตรัยยิ่งใหญ่นัก มันสามารถจะสะกดเรียกใช้ช้างป่าทุกตัวให้มาเป็นบริวารเพื่อช่วงใช้ได้ จนถึงขนาดเกณฑ์มาเป็นกองทัพช้างเปิดศึกกับฝ่ายหล่อน และฝ่ายของ

รพินทร์ (จากหลักฐานที่ค้นพบ) ได้ทุกขณะ และเมื่อถูกปืนเจ้าพวกช้างที่ต้องมนต์สะกดเหล่านี้ ก็ต้องล้มตายลงก่ายกองตัวแล้วตัวเล่าแทบจะนับไม่ถ้วน แต่มันก็หมายถึงว่า พวกของหล่อนหรือฝ่ายรพินทร์อาจเพลี่ยงพล้ำพินาศลงเมื่อใดก็ย่อมได้ตราบใดก็ตาม ที่มันสามารถเรียกเอาช้างทุกตัวในป่ามาใช้เป็นทาสให้บุกทะลวง โจมตีโดยปราศจากความเกรงกลัวได้เช่นนี้

ก็คงจะเหลือไว้แต่เฉพาะเจ้าด้วนของหล่อนตัวเดียวกระมัง ที่มนต์มืดของมันไม่สามารถเข้าครอบงำสั่งการได้ อันเนื่องมาจากอำนาจพระพุทธคุณจากพระเครื่องรางศักดิ์สิทธิ์ที่หล่อนอัญเชิญขึ้นคล้องคอเจ้าด้วนไว้ ทว่าจากการสูญหายไปอย่างปราศจากร่องรอยของเจ้าด้วน จนกระทั่งบัดนี้ หล่อนเองก็บังเกิดความไม่แน่ใจเสียแล้วว่า มันตรัยอาจใช้กลอุบายอย่างใดกำจัดทำลายล้างช้างคู่บารมีของหล่อนไปแล้วก็ได้ เพราะหล่อนเชื่อมั่นว่า ถ้าแม้ว่ามันยังปลอดภัยเรียบร้อยดี เจ้าด้วนจะต้องดั้นด้นติดตามมาให้การช่วยเหลือหล่อนอย่างไม่ต้องสงสัย แต่นี่มันหายจ้อยไปเลย อย่างลึกลับน่าระแวง

แช่มชื่นเพียงพอกับการอาบน้ำแล้ว ดาริน วราฤทธิ์ ก็ก้าวขึ้นมาสู่การเป็นเชลยในการควบคุมของช้างผีสิงทั้งสามอีกครั้งอย่างไม่ประสงค์จะหลีกเลี่ยง หล่อนใช้ผ้าขนหนูที่มีติดตัวอยู่จุ่มซักน้ำจนสะอาด บิดให้แห้งหมาดและเช็ดร่างกายจนหมดจากหยดน้ำที่เกาะพราวอยู่ สวมเสื้อผ้าชุดเดิมที่มีติดกายอยู่ชุดเดียว แล้วก็ก้าวขึ้นคอเจ้างาดำอีกครั้ง ซึ่งมันก็เข้ามาหมอบรอรับอยู่แล้ว นำหล่อนออกเดินทางต่อ

อนาคตอยู่ที่ไหน หล่อนไม่ทราบ...

ค่ำนี้ หล่อนจะมีโอกาสได้พักนอนที่ไหน หรือมันจะนำหล่อนออกเดินไปทั้งคืน ก็เหลือที่จะคาดคะเนได้ เพราะไม่สามารถจะพูดกับพวกมันได้รู้เรื่อง

เสบียงสำรองอันเป็นเผือกมันที่เผาสุกแล้ว หล่อนไม่ลืมห่อใส่ใบบอน ผูกมัดด้วยเถาวัลย์เล็ก ๆ อย่างแน่นหนานำติดตัวไปด้วย เพราะยังไม่แน่ใจว่า ในเส้นทางข้างหน้าจะมีอาหารรอคอยไว้ให้หล่อนอีกหรือไม่ และหล่อนก็ไม่ประสงค์จะใช้กระสุนปืนที่มีเหลือติดตัวอยู่ เป็นเครื่องล่าชีวิตสัตว์ใดมาเพื่อประทังชีพตนเองโดยไม่จำเป็น การได้พืชหรือพลาผลเผือกมันมาเป็นอาหาร โดยไม่ต้องเบียดเบียนชีวิตสัตว์ เป็นสิ่งที่หล่อนพอใจที่สุดแล้ว จะอย่างไรเสีย หล่อนก็ยังไม่ถึงกับสิ้นไร้อับจนจนเกินไปนัก มันตรัยยังต้องการให้หล่อนมีชีวิตรอดอยู่ต่อไปเพื่อเดินทางเข้าสู่จุดหมายที่มันกำหนดไว้

เส้นทางเดินของช้างงาดำที่นำหล่อนบุกบั่นไปตามลำดับนั้น ดารินสำนึกได้ว่ามันบ่ายหน้าลงแผ่นดินที่ต่ำลงไปทุกขณะ แผ่นดินซึ่งมีลักษณะอันบอกได้ว่า มันได้ถล่มยุบลงไปจากสภาพเดิม อันเนื่องมาจากเกิดแผ่นดินไหว หรือการเคลื่อนตัวเปลี่ยนแปลงของผิวโลกอย่างใดอย่างหนึ่ง ทว่ามันก็คงจะเป็นเวลายาวนานมาแล้ว ก้อนหินใหญ่น้อย แม้แต่ขุนเขาอันมองเห็นเป็นหินล้วน ๆ บางส่วนริมทางผ่าน ดูมันเอียงกระเท่เร่ มีรอยปริร้าวอย่างไรพิกล แม้ว่ามันจะถูกขึ้นบดบังไว้ด้วยต้นไม้อายุนับร้อยนับพันปี ที่โผล่งอกแซมขึ้นมาทำให้แลดูเป็นป่าในที่หล่ม น้ำที่พุ่งสูงขึ้นจากแอ่งบางส่วนเป็นสายน้ำพุร้อนราวกับน้ำเดือด ส่ง

ควันเป็นหมอกมัวไปทั่วอาณาบริเวณ และมีระดับที่พุ่งขึ้นสูง 6-7 วา ภูมิประเทศที่ผ่านพบไปตามลำดับเหล่านี้ ดูจะแปลกตาไปกว่าการเดินผ่านมากับรพินทร์ในครั้งก่อน แสดงว่าในครั้งนั้นหล่อนไม่เคยผ่านบริเวณใกล้เคียงกับแถบนี้มาก่อนเลย

สิ่งที่ราชสกุลสาวไม่เคยลืมก็คือ ตัดลิดกิ่งไม้ริมทาง ผ่าน ทิ้งไว้เป็นระยะๆ ไป เพื่อทำร่องรอยไว้ หล่อนอาจไม่มีโอกาสได้มีชีวิตรอดออกมาส่โลกภายนอก หรือพบปะกับใครในโลกนี้อีกแล้วก็ตาม แต่ก็จะขอทิ้งหลักฐานเหล่านี้ไว้ให้ปรากฏ แม้จะไม่มีใครได้พบเห็นอีกเลยก็ช่างมัน

ก็ ณ เวลาที่หล่อนกำลังผ่านบริเวณน้ำพุร้อนแห่งนี้ แหละ มันเพิ่งจะเป็นเวลาเดียวกับที่คณะของพี่ชาย เพิ่งจะผ่านเข้ามายังบริเวณดงกล้วยป่า ก่อนจะติดตามขึ้นไปพบแหล่งพักนอนของหล่อนในป่าหินด้านบนของราตรีที่ผ่านมา

ส่วนทางด้านของ รพินทร์ ไพรวัลย์ มันก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่ เกิด เส่ยและบุญคำ อันเป็นชุดสุดท้ายในจำนวน 9 คน ที่เพิ่งจะหย่อนตัวตามคณะเจ้านายลงไปยังช่องโพรงรอยแยก อันจะเป็นทางนำลงสู่มหาสุสานของราชวงศ์มหิทธิเดชะแห่งนิทรานคร โดยทั้งหมดได้มายืนรวมกันอยู่ยังชานพักของบันไดชั้นแรก...

ทั้งสามฝ่าย ต่างแยกกันอยู่คนละทิศทาง และตกอยู่ในสถานภาพที่แตกต่างกันออกไป ดังเหตุการณ์ได้บรรยายมาแล้วฉะนี้

ด้วยไต้คบเพลิงแบบพรานพื้นเมืองที่ถือชูสูงอยู่เหนือศีรษะ จอมมัคคุเทศก์นำคณะนายจ้างทั้งหมดเดินลงมาตามแผ่นบันไดหิน อันแต่ละขั้นมีขนาดกว้างใหญ่นั้น ทีละก้าว ร่องรอยของการทรุดหัก แตกร้าวปริแยก มีให้เห็นอยู่ทั่ว ๆ ไป

เบื้องหน้าของเขา คือความมืดมิด องศาที่บันไดหินทอดลงไปนั้น ในช่วงแรกนี้อาจเดินสะดวกอยู่บ้าง เพราะเฉียงลาดในมุมประมาณ 35 องศา

แถวแรกที่เดินเรียงตามหลังเขาลงมา กระจายเป็นหน้ากระดาน คือ นายจ้างอเมริกันทั้งสี่ และเชิดวุธ ส่วนแถวถัดไปเป็นเกิดและเส่ย ส่วนตาเฒ่าบุญคำถือไต้อีกดุ้นหนึ่ง คุมมาทางเบื้องหลังตามหลักการที่คุ้นเคยกันดีอยู่แล้ว โดยไม่ต้องนัดแนะซักซ้อมอะไรทั้งสิ้น

บันไดแต่ละขั้นที่ต่างค่อย ๆ ก้าวลงไปนั้น ขนาดของมันกว้างจนต้องเดินเหยียบไปเบื้องหน้าเสียก่อน 2 ก้าวยาว ๆ ก่อนจะเหยียบลงสู่ขั้นที่สอง และขั้นถัด ๆ ไป

ร่างของจอมพรานเป็นเงาตะคุ่มดูแกร่งทะมึนเหมือนท่อนหิน หรือมิฉะนั้นก็เหมือน ๆ กับเจ้าพวกผีดิบที่ทุกคนคุ้นเคยดีมาแล้ว ก้าวนำลงไปเป็นลำดับ ฝีเท้าของเขาแผ่วเบามาก แลดูเชื่องช้า แต่แน่ละ ปราดเปรียวเหมือนอาการย่างของเสือ ซึ่งถ้าเกิดอะไรขึ้นก็จะเคลื่อนไหวได้อย่างเฉียบพลันทันที อันเป็นวิสัยประจำของเขาที่ทุกคนตระหนักได้ดี

ไรเฟิลสะพายอยู่กับไหล่ แสดงว่ามีความวางใจอย่างยิ่งยวด ที่จะไม่ต้องใช้มันภายในเส้นทางที่จะเดินลงไปนี้ มือขวา

ข้างที่ถือคบเพลิงเบนล้ำไปด้านหน้าเล็กน้อย และแกว่งกวาดไปมาช้าๆ เพื่อให้แสงอันจำกัดของมันเป็นเครื่องส่องทาง

สแตนลีย์นั้น สกัดอยู่ด้านหลังของเขาในแนวเส้นตรง เว้นระยะห่างพอมือเอื้อมถึง ด้านซ้ายของหัวหน้าคณะ คือ คริสติน่า และถัดไปคือเชิดวุธ ส่วนด้านขวาคืออิสซาเบล มีอเมริกันร่างยักษ์ คือคี๊ธ อยู่ปลายขวาสุดของแถวหน้ากระดานนั้น

เกิดกับเส่ย ทอดระยะห่างออกมาเล็กน้อย ระหว่างพรานหนุ่มทั้งสองไม่ได้เดินใกล้ชิดกันนัก เพื่อถ้าหากเกิดอะไรขึ้น ก็จะไม่เบียดชนปะทะกัน แต่จะเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระแคล่วคล่อง และพรานเฒ่าอาวุโส คือ บุญคำ ก็เว้นห่างไปอีกสองขั้นบันได ถ้าจะขีดเป็นเส้นตรง ก็จะอยู่ในแนวเดียวกับรพินทร์นั่นเอง สายตาของทุกคนพยายามปรับให้ชินกับความมืดและแสงวูบวาบจากไต้

มีใครคนหนึ่งจากด้านหลัง พยายามจะใช้ไฟฉายประจำตัวแรงสูง ส่องผ่านข้างลำตัวรพินทร์ไปยังทางลงเบื้องหน้า แต่มันดูไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิงตามที่พรานใหญ่ได้เคยเตือนไว้ก่อนแล้ว เพราะลำแสงของมันแทนที่จะสว่างจ้าออกไปเหมือนอยู่ข้างนอก กลับกลายเป็นจุดแดงริบหรี่ แล้วเจ้าของไฟฉายก็รีบดับลงในทันทีเพราะเห็นว่าไร้ค่า

7-8 และ 9 ขั้น ที่ลึกต่ำลงไปตามลำดับ ใครคนหนึ่งของคณะนายจ้างจากเบื้องหลัง พยายามจะก้าวลงไปเดินขนาบเคียงคู่กับเขาทางซีกซ้ายมือ แต่ลำแขนที่ว่างเปล่าอีกข้างหนึ่ง

ของรพินทร์ปาดมากั้นสกัดไว้ มันกระทบกับอกด้านหน้าหยุน ๆ มีสปริงเข้าเต็มเปา โดยที่เขาไม่ตั้งใจ ทั้งคนแกว่งแขนไปถูก และทั้งเจ้าของทรวงอกอวบเต่งตึงภายใต้เสื้อแจ็กเกตที่รูดซิปออก เหลือไว้แต่เชิ้ตเดินป่า ต่างฝ่ายต่างไม่สนใจจากการสัมผัสกระทบนั้น ในภาวะเช่นนี้ แต่มันเป็นผลให้ฝ่ายถูกปาดแขนมากั้นไว้ชะงัก

“รักษาระดับด้านหลังของผมไว้ แล้วช่วยกันสังเกต อย่าพยายามลงมาเดินคู่กับผมก่อนในขณะนี้”

เขากล่าวขรึม ๆ แผ่วเบา มีเสียงกระซิบตอบคำว่า ‘โอเค’ เมื่อนั้น เขาจึงตระหนักแน่ว่า คือ คริสตินั่นเอง และก็น่าจะเป็นแม่ผมทอง เพราะถ้าเป็นทรวงอกที่ตอนนี้บาดเจ็บชำรุดของเบล หากถูกแขนเขาวาดไปกระทบแบบนี้ คงจะร้องจ๊ากไปแล้วด้วยความเจ็บจากแผลที่เย็บไว้

และเพียงแค่สิ้นเสียงเตือนของเขาเท่านั้น ทุกโสต ประสาทก็ได้ยินเสียงฟู่!...เหมือนใครเป่าลมออกจากริมฝีปากโดยให้ผ่านไรฟันออกมา ถนัดชัดเจนคล้าย ๆ เสียงแมวขู่

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยืนนิ่งอยู่กับที่ ทุกคนก็ชะงักนิ่งกันไปหมด

จากแสงไต้ ที่เขาค่อย ๆ ส่องลดต่ำลงมาจากอาการชูสูง ภาพที่ปรากฏอยู่กับพื้นห่างจากเท้ารพินทร์ไปเบื้องหน้าประมาณไม่ถึงวา ทำให้ทุกคนที่แลเห็น ต้องยืนตัวแข็งกันไปหมด

สีดำมะเมื่อม กลืนกับหินบันไดอันกำลังจะก้าวกันลงไป

อยู่ในขณะนี้ คืองูเห่าตัวขนาดข้อมือ ม้วนขดเกือบจะเป็นวงกลม ศีรษะที่ชูขึ้นมาของมัน กระทบแสงไฟจากไต้ เห็นดอกจันทร์สีขาวชัดเจน ระดับของมันที่ยกขึ้น แม้จะอยู่ต่ำลงไปยังบันไดอีกขั้นหนึ่งก็ตาม ก็สูงขึ้นมาระดับเข่าของจอมพราน มันกำลังแผ่พังพาน และทรงลำตัวท่อนบนนิ่ง

ถ้าไม่กางแขนออกสกัดกั้นคริสไว้ หล่อนอาจก้าวล้ำหน้าลงไปก่อนเขา เพราะเห็นว่าทางสะดวก น่าจะเดินลงไปได้สบาย และถ้าหล่อนก้าวลงไป ก็แปลว่าเหยียบลงไปบนขนดหาง หรือร่างกายส่วนหนึ่งของมัจจราชไม่มีตีนอย่างพอดี

ระยะที่พบกันอย่างกะทันหันเพียงแค่นั้น และขนาดลำตัวที่ค่อนข้างจะใหญ่โตเกินงูเห่าดงทั่ว ๆ ไปของมันเช่นนั้น มันเป็นระยะอันตรายขีดสุด ยากที่จะหลบหลีกได้ หากพวกมันจะพุ่งเข้าฉก

“เฉยไว้ทกคน อย่าเพิ่งขยับตัว หรือคิดทำอะไรมันทั้งสิ้นตามที่เราสัญญากันไว้!”

เขากล่าวขึ้นไม่เกินกระซิบ แต่ได้ยินไปทั่วทุกคนโดยที่ตนเองก็ไม่ได้เหลียวกลับมา ปืนสั้นในซองข้างอกของคริส ซึ่งถูกแตะค้างอยู่เฉพาะที่ด้ามเท่านั้น ไม่อาจที่จะดึงออกมาได้เพราะเสียงที่สั่งเตือนมา เกิด เส่ย และบุญคำ ซึ่งยืนอยู่เบื้องหลังสุดได้ยินเสียงขู่ฟ่อ ก็ตระหนักได้ดีว่ามีอะไรอยู่เบื้องหน้า แต่ก็ไม่สามารถจะมองเห็นตัวได้เพราะหลายคนบังอยู่ ส่วนสแตนลีย์ อิสซาเบล เชิดวุธ และคี๊ธเห็นกันหมดทุกคนอย่างเลือดแทบจะจับเป็นก้อนแข็ง

ถ้ามันจะฉก ก็แปลว่ามันจะต้องฉกรพินทร์เป็นคนแรก เพราะอยู่ใกล้มันที่สุด!

ทุกคนเห็นจอมพรานเริ่มโบกไต้ในมือ จากเบื้องซ้าย ไปทางเบื้องขวาช้า ๆ ประมาณ 3-4 ครั้ง เหมือนจะเป็นการปัดหรือชี้ทางไปให้แก่อสรพิษเขื่องตัวที่กำลังชูหัวร่อนอยู่นั้น เป็นอาการกระทำที่นิ่มนวลละมุนละม่อมอย่างยิ่ง และระมัดระวังไม่ให้ลกไฟจากขี้ไต้หล่นลงไปกระทบตัวมัน

เห่าใหญ่ เริ่มเบนหัวที่หันมาเผชิญตรงกับเขา ไปยังทิศทางด้านซ้ายของมัน หรือทางด้านขวาของฝ่ายมนุษย์ที่ประจันหน้าอยู่ แล้วค่อย ๆ เคลื่อนตัวช้า ๆ ในลักษณะที่ยังชูคอร่อนอยู่นั้น ขมวดของลำตัวที่ม้วนขดอยู่เริ่มขยายเป็นเส้นยาวจากการเคลื่อนไหวของมัน ท่ามกลางสายตาทั้งหมดที่เฝ้าจับมองอยู่เงียบ ๆ ชั่วอึดใจใหญ่ต่อมา มันก็ค่อย ๆ หายลับเข้าไปทางซอกหินแตกฝั่งขวามือ ริมผนังทางเดิน อันมีช่องโพรงอยู่มากมาย

"เอาละ...ตามมา..."

เสียงรพินทร์บอกมาเรียบ ๆ พร้อมกับก้าวลงไปตามขั้นบันไดหินโบราณนั้นต่อไป เหมือนไม่เกิดอะไรขึ้น กลุ่มนายจ้างถอนใจกันออกมาอย่างโล่งอก และเคยชินเสียแล้ว สำหรับปรากฏการณ์แปลก ๆ อันมาจากการกระทำของมัคคุเทศก์นำทาง ไม่มีใครถามเขาว่า งูตัวนั้นยอมเลื้อยผละจากไปอย่าง

สันติเพราะอะไร มีแต่เพียงเสียงบ่นงึมงำของสแตนลีย์อย่างไม่สู้จะสบายใจนักว่า

"ท่าทางจะชมไม่ใช่เล่น ในช่องทางเดินใต้ดินนี่"

"สำคัญว่าอย่าไปเหยียบ หรือทำอันตรายอะไรมันก่อนก็แล้วกัน"

เขาตอบมาเบา ๆ ขณะที่ส่องไต้นำต่อไปด้วยอาการสงบเยือกเย็นเหมือนเดิม

ประมาณ 20 ขั้น ของการก้าวกันลงไปเป็นหมู่ในรูปการเดินลักษณะเดิม หนทางเริ่มจะเห็นเลี้ยวหักเป็นข้อศอก โดยมีผนังตันทึบบังอยู่เบื้องหน้า รูปแกะสลักจากผนังหินเป็นภาพนูนปรากฏให้เห็นอีก เป็นลักษณะของร่างกายมนุษย์ แต่ส่วนศีรษะเป็นรูปสิงห์สัตว์ต่าง ๆ แลดูแล้วน่าระทึกใจกว่าภาพทั้งมวลที่แลเห็นกันมาก่อนแล้วยังพื้นถ้ำเบื้องบน

รพินทร์ไม่มีเวลาพอที่จะหยุดสำรวจดูให้ละเอียดได้ นอกจากแสวงหาเส้นทางนำลงไปสู่เบื้องล่างอย่างเดียว

อากาศเริ่มเบาบาง และความชื้นสูง แต่ออกซิเย่นก็ยังมีพอเพียงที่จะลุกไหม้คบเพลิง และหายใจกันได้สะดวกพอสมควรอยู่ บรรยากาศรอบตัวที่แวดล้อมอยู่ทั้ง ๆ ที่ต่างไต่ลงมาลึกมากแล้ว แทนที่จะระอุอบอ้าวกลับกลายเป็นเย็นฉ่ำอย่างไรบอกไม่ถูก

พอเลี้ยวหักโค้ง ก็พบเส้นทางลงที่ดิ่งลงไปสู่ความลึกอันมืดมิดมองหาปลายสุดไม่พบอีกครั้ง แต่มีรอยขั้นบันไดแตกปรักหักพัง ถล่มทรุดมากกว่าเท่าที่ผ่านกันมาแล้วในช่วงต้น หินของขั้นบันได หลายต่อหลายแห่งเป็นรอยย่นเข้าหากันและ

ชนก่ายเกยกันอยู่ บ้างสูงขึ้นและบ้างก็เอียงตะแคงลง หินผนังอันเป็นภูเขาทั้งก้อนหักถล่มอยู่เกะกะ

ณ ที่นี่ รพินทร์ดึงวิทยุขึ้นมาทดสอบ ก่อนเดินต่อ

“จัน!”

เขากรอกคำพูดลงไปด้วยเสียงไม่สู้จะดังนัก แต่สำเนียงที่ผ่านออกมาจากลำคอสะท้อนก้อง แว่วล้อกันไปมา ดังเป็นช่วงๆ ราวกับจะมีใครมาขานรับเป็นทอดๆ ลงไป

แล้วก็มีเสียงวิทยุตอบลงมาทันที จากฝ่ายด้านบนที่ดูเหมือนจะคอยรับฟังอยู่ตลอดเวลาแล้ว

“ครับ นาย!”

เสียงของจัน อันเกิดจากที่รพินทร์ลืมหรี่ระดับเสียงไว้ยิ่งดังสนั่น ราวกับเข้าเครื่องขยายเสียงนับร้อยวัตต์ เขารีบหรี่วอลล่มลง เพียงพอให้กระซิบพูดกันได้ยินเท่านั้น

“ขณะนี้ พวกฉันลงมาลึกประมาณ 25 หรือ 30 เมตรแล้ว แต่แนวช้อนทแยงจากระดับพื้น ด้านบนสภาพเสียงจากวิทยุติดต่อ รับฟังชัดเจนได้แค่ไหน?”

“ยังฟังได้ชัดมาก นาย”

“ดีแล้ว ฉันกำลังจะเดินต่ำลึกลงไปอีก แล้วจะเรียกขึ้นไปเป็นระยะๆ เสียงทางด้านจันก็รับฟังได้ชัดเจนดี ขณะนี้พูดอยู่ตรงไหนของข้างบน”

“ตรงช่องปากทางที่นายลงไปนั่นแหละ...ทางข้างล่างนั่นเป็นไงมั่ง มันยังมีทางลงไปได้ลึกอีกมากเหรอนาย”

จันถามลงมาบ้างอย่างเป็นห่วง

“รู้สึกจะเป็นทางลงลึกไปมากทีเดียว แต่จะมากแค่ไหนก็ยังไม่รู้ มันมืดยังกะทางลงนรกยังไงยังงั้น ยังไม่ต้องถามอะไรลงมา คอยรับฟังที่จะเรียกขึ้นไปก็แล้วกัน”

เขาเหน็บวิทยุติดเอวไว้ด้านหลังตามเดิม ยังไม่ออกก้าวเดิน แต่หันมาสั่งให้เกิดและเส่ย จุดไต้ขึ้นอีกสองอันเพื่อเพิ่มแสงขึ้น และให้แจกไปยังสแตนลีย์กับคี๊ธคนละดุ้น พวกนั้นยังเกาะหมู่รวมกลุ่มอยู่ใกล้เคียงเขาทางเบื้องหลัง โดยไม่มีใครกล้าเดินแยกห่าง หรือก้าวล้ำหน้าลงไปก่อนเลย สภาพของสถานที่มันสะกดให้ทุกคนบังเกิดความพรั่นใจอย่างไรบอกไม่ถูก

“ทำไมนายไม่ใช้คบเพลิงเคมีของเรา มันจะช่วยให้สว่างมองเห็นหมดทุกแง่ทุกมุม”

นายคี๊ธกระซิบถามขึ้นเบาที่สุด

“คบเคมีของนายมีความจำเป็นแน่ แต่มันยังไม่จำเป็นในขณะนี้ อย่าเพิ่งให้มันหมดเปลืองไปเสียก่อนเลย ประเดี๋ยวจำเป็นขึ้นมาจริงๆ เราจะไม่พอใช้ แล้วอีกอย่างหนึ่ง มันเป็นบริเวณอับทึบมาก เพดานก็เริ่มจะเตี้ยลงมาแล้ว หากใช้คบเคมี มันอาจกลายเป็นกองไฟที่ร้อนแรงจนบางทีเราอาจทนกันไม่ได้”

ขณะที่ตอบนายจีไอ ผู้บัดนี้กลายมาเป็นเพื่อนร่วมตายไปแล้ว รพินทร์ชูไต้ขึ้นสูงเหนือศีรษะอีกครั้ง เบนไปข้างหน้า

ทุกคนที่มีไต้อยู่ในมือก็กระทำในลักษณะเดียวกัน เพื่อช่วยส่องตรวจสถานที่ไปรอบ ๆ

"รู้สึกว่าทางลงมันเริ่มจะบีบแคบ สอบลงแล้วนะ"

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ ผู้บัดนี้กำลังกลายเป็นคณะสำรวจมหาสุสานของราชวงศ์มหิทธิเดชะ เปรยขึ้นดังไม่เกินกระซิบ

"ความจริง ดูจากสภาพแวดล้อม และหลักฐานทางลงแห่งนี้ แต่เดิมมันก็มีขนาดกว้างใหญ่เหมือนกับที่เราลงกันมาในช่วงแรก"

อิสซาเบล ผู้มีความชำนาญทางด้านธรณีวิทยานอกเหนือไปจากวิชาแพทยศาสตร์บอกมา ขณะที่ทรุดตัวลงไปสังเกตพื้นอันมีลักษณะหดร่นย่นยู่เข้ามา ผู้ส่องไต้ให้หล่อนคือบุญคำ ซึ่งนั่งยอง ๆ อยู่ใกล้ ๆ

"แต่ที่มันสอบแคบเข้ามา เป็นเพราะผนังทั้งสองด้านถูกบีบอัดเข้าหากัน จากแรงสั่นสะเทือนของแผ่นดินไหว สภาพเดิมของมันจึงถูกทำลายเกือบหมด และเปลี่ยนลักษณะไปอย่างที่เห็นกันอยู่นี่ บางแห่งอาจถูกปิดตันไปแล้ว และบางแห่งก็เป็นทางเปิดขึ้นใหม่ ซึ่งไม่ใช่หนทางที่มนุษย์ในยุคนั้นได้ทำไว้ เพราะฉะนั้น รพินทร์...ขอให้คุณพิจารณาในแต่ละก้าวที่จะนำเราเดินลงต่อไปให้มากที่สุด คุณต้องแยกให้ถูกว่า มันเป็นทางที่เกิดขึ้นใหม่หรือทางเดิมที่คนในยุคนั้นได้ทำไว้"

ในเงาตะคุ่ม พรานนำทางเผยริมฝีปากให้เห็นฟันขาว

"คุณจะต้องช่วยผมด้วยในเรื่องนี้ เบล เพราะคุณรู้เรื่องนี้ดีกว่าผม"

“ก็เพราะยังงี้ยังไงล่ะ ฉันถึงต้องขอลงมากับพวกเราทุกคนด้วย ทั้งๆ ที่ฉันก็ยังไม่สมประกอบนัก...ขอเตือนให้ทุกคนระวังเรื่องการเดินเหยียบพลาดลงไปในร่องปริแยกของพื้นด้วย เพราะจะหล่นลงไปสู่โพรงด้านล่าง ซึ่งยังไม่รู้ว่ามันจะลึกสักแค่ไหน ฉันรู้สึกว่ามันจะมีอยู่ทั่วไปเสียด้วย”

“คุณจะมาเดินนำคู่กับผมไหม เบล?”

“ก็ได้ แต่บอกก่อนนะ ฉันเพียงแต่สันนิษฐานไว้ในสิ่งที่บอกเท่านั้น แต่ความชำนาญฉันสู้คุณไม่ได้”

พร้อมกล่าว อิสซาเบลลุกขึ้นเดินเข้าไปหยดเคียงข้างเขา คว้าไต้จากมือของคี๊ธมาถือไว้ในมือตนเองเพื่อช่วยส่องนำหน้าอีกดวงหนึ่ง หันไปสั่งกับพรรคพวกของหล่อนว่า

“ระยะช่วงนี้ ขอให้ทุกคนเดินเป็นแถวเรียงเดี่ยวและเดินตามหลังฉันกับรพินทร์ไป อย่าแยกเบี่ยงไปทางอื่น ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า มันมีนรกซ้อนนรกอยู่ทั่วๆ ไปบริเวณนี้ ฉันไม่ต้องการให้พวกเราคนใดหลุดร่วงหายไปเฉยๆ เหมือนถูกธรณีสูบ”

เชิดวุธ คี๊ธ และสแตนลีย์ กระเดือกน้ำลายลงคออย่างฝืดๆ เริ่มปรับแถวเป็นเรียงเดี่ยวตามคำสั่งของเบลทันที

คริสตินาผู้ยืนสงบนิ่งอยู่เช่นเดิม เยื้องออกไปเล็กน้อย ด้านหลังของรพินทร์ เอื้อมมือมาสะกิดหลังแม่เพื่อนสาวผมแดงไว้ พอเบลเหลียวกลับไปมอง ก็บุ้ยปากขึ้นไปเบื้องบนยังเพดานซึ่งไม่มีใครสนใจเงยขึ้นไปดูกันมาก่อน จะดูกันเฉพาะสองฝั่งริมทาง และพื้นด้านล่างที่เหยียบยืนกันอยู่เท่านั้น

ทุกคนแหงนหน้าขึ้น แล้วชะงักนิ่ง หายใจไม่ทั่วท้องกันไปหมดอีกครั้ง

มันไม่ได้ทรด หรือมีรอยปรักหักพังเฉพาะพื้นด้านล่างและด้านหลังเท่านั้น แม้บนเพดานอันมีระดับต่ำเตี้ยลงมา ก็มีรอยหินแยกปริร้าวอยู่ทั่วไป บางส่วนที่มองเหมือนคานยันหักเดาะเป็นมุมลงมา มีอาการเหมือนกับว่า มันจะพรูถล่มลงมาเมื่อไหร่ก็ได้ทั้งสิ้น เป็นที่น่าหวาดเสียวยิ่ง

ตำแหน่งที่ต่ำเตี้ย ย้อยห้อยลงมามากที่สุด คือตำแหน่งที่ทุกคนกำลังยืนชุมนุมกันอยู่ ณ บัดนี้เอง ช่วงแขนของคนร่างสูงขนาดคี๊ธ และเชิดวุธ สามารถที่จะเอื้อมมือขึ้นไปสัมผัสกับเพดานปริร้าว แลดูหมิ่นเหม่น่ากลัวอันตรายนั้นถึงได้

“เราไม่ได้มีโอกาสเฉพาะเดินหลุดร่วงไปในร่องแยกตามที่เบลว่าอย่างเดียวนะ แต่เรามีสิทธิ์ที่จะถูกฝังทับทั้งเป็นในวินาทีใดวินาทีหนึ่งก็ได้”

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวเอ่ยขึ้น พร้อมกับรอยยิ้มเลี่ยนๆ

“บริเวณนี้ มันคงอยู่ในลักษณะนี้มานับหมื่นนับแสนปีแล้ว ถ้ามันมา ‘แจ็กพอต’ ถล่มเอาในเวลาที่พวกเราผ่านเข้ามานี่ ก็ถือเสียว่าเป็นโชคดีของเราเสียก็แล้วกัน”

รพินทร์บอก พลางยิ้มในอาการเดียวกัน ไม่พูดเปล่าเขายังปลดไรเฟิลออกจากไหล่ เอาด้ามส้นพานท้ายกระทุ้งๆ แรงๆ ขึ้นไปยังตำแหน่งที่เพดานหินมีอาการเหมือนใกล้จะหักเล่มลงมานั้น แล้วก็บอกอย่างให้เป็นเรื่องขบขันต่อไปว่า

“ไม่เป็นไรหรอกคริส ถ้ามันจะครืนลงมาเมื่อไหร่ ผม

จะเอามือค้ำยันไว้ให้ จนกว่าพวกคุณจะวิ่งย้อนกลับขึ้นไปพันระยะ”

“สมาร์ท กาย! คุณมักมีอารมณ์สดใสร่าเริงน่ารักเสมอนะ เมื่อมองเห็นชัดๆ ว่าความตายกำลังรอคอยอยู่ข้างหน้า”

“ผมให้โอกาสพวกคุณตัดสินใจอีกครั้ง...”

รพินทร์เข้าสู่ความเครียดขรึมจนน่ากลัวอีกครั้ง มองไปยังทกคน

“เส้นทางที่จะเดินต่อไปนี้ มันเห็นชัดอยู่แล้วว่าอันตรายขีดสุดรอคอยเราอยู่ทุกขณะจิต ถ้าพวกคุณเห็นว่ามันเสี่ยงโดยใช่ที่ ก็ได้โปรดย้อนกลับขึ้นไปเสียเถิด ผมจะให้เกิดกับเส่ยนำกลับขึ้นไปส่ง”

“แล้วคุณล่ะ?”

ฝ่ายนายจ้างถามขึ้นเกือบจะเป็นเสียงเดียว

“ผมกับบุญคำเพียงสองคน จะลงไปสำรวจต่อไป และจะรายงานให้ทราบทางวิทยุทุกระยะ”

เขากล่าวอย่างจริงใจ และหมายความตามที่พูดอย่างแท้จริง

สแตนลีย์ดันหลังเขาเบาๆ บอกเรียบ แต่เฉียบขาดว่า

“เคลื่อนที่ต่อไป รพินทร์ ไม่มีใครย้อนกลับขึ้นไปหรอก แม้แต่เบล ผู้ซึ่งกำลังไม่สู้จะสมประกอบนัก ขอให้รู้อย่างเดียวว่า คุณถึงไหน เราก็ถึงที่นั่น”

แทนคำตอบของเบล หรือตัดสินข้อปัญหาทั้งมวล แม่

ผมแดงซึ่งยังอยู่ในภาวะคนป่วยในขณะนี้ เอามือคว้าแขนเขานำออกเดินก้าวข้ามและไต่ไปตามกองหินที่ขรุขระ เกลื่อนระเนระนาดเหล่านั้นไปทันที รพินทร์ใช้วิธีรั้งไหล่หล่อนไว้ เพื่อไม่ให้หล่อนเดินเลยหน้าเขาไปเกินกว่า 1 ช่วงแขน

“เบล ระวัง! คุณเป็นที่ปรึกษาของผมในขณะนี้เท่านั้น ไม่ใช่ผู้นำ”

“ก็อย่ามัวแต่ลังเลอยู่ซิ ชักช้าอยู่ได้ ฉันไม่เคยเห็นคุณมีอาการมึนงงลังเลต่อทิศทางครั้งไหนเท่าครั้งนี้”

หล่อนตอบมา เสียงพูดของทั้งสองแม้จะเบาแสนเบา พรรคพวกที่เดินตามหลังกันมาอย่างระวังตัวแจก็ได้ยินกันหมดทุกคน

“ผมกำลังพยายามทบทวนอะไรบางอย่าง...”

รพินทร์เอ่ยออกมาอย่างไม่ตั้งใจ

“ทบทวน? หมายถึงอะไร?”

เบลสวนมาทันที

“ก็...ทบทวนถึงเส้นทางลงของมหาสุสานนี่ รู้สึกคล้ายๆ กับว่า มันจะมีเส้นทางเดินแยกกว้างขวางราวกับรังปลวกออกไปอีกหลายทิศทางทีเดียว มีห้องของมหากษัตริย์ และราชวงศ์ใกล้ชิดต่ำลึกลงไปข้างล่างมาก...ส่วนเส้นทางที่เราผ่านกันมาแล้วก็มีห้องโถง อีกหลายห้องเป็นที่เก็บศพของราชวงศ์ในชั้นที่ห่างออกไป ขนศึก ข้าราชบริพารชั้นสงผู้ใกล้ชิด แล้วก็...แล้วก็ มีห้องเก็บสรรพอาวุธเครื่องสูง เครื่องประดับมากมายที่พระมหากษัตริย์ทรงเคยใช้อยู่ในขณะมีพระชนม์ชีพ...”

“รพินทร์ คุณรู้ได้ยังไง?”

เบล ผู้เดินอยู่เคียงข้างเขา บัดนี้หันขวับมาจ้องหน้าในเงาสลัว และพรรคพวกที่เดินตามหลังมาต่างถามมาแทบจะเป็นเสียงเดียวอย่างรวดเร็ว

สุภาพบุรุษไพรอึ้งไปชั่วขณะ เพิ่งจะคิดขึ้นมาได้ว่าเขาไม่ควรจะเอ่ยเรื่องนี้ก่อให้เกิดปัญหาซักถามขึ้นเลย

“บางที...อาจเกิดจากการสังหรณ์ หรือคาดคะเนของผมไปเองก็ได้”

“คุณพูดคล้าย ๆ กับว่า คุณได้เคยผ่านสถานที่นี้มาก่อนแล้ว งั้นแหละ”

คริส กระซิบมาทางติ่งหูเขาเบื้องหลัง จึงทราบว่าหล่อนประกบชิดเขามาเป็นคนที่ใกล้ชิดที่สุด

“ใช่ เคยผ่านมาแล้วในความฝัน!”

พรานใหญ่ตอบไปอีกลักษณะหนึ่ง แต่มันก็เป็นจริง ที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในใจตนเอง

“ที่คุณพูดมานะ ถูกทั้งหมด ฉันไม่ได้บอกคุณเมื่อตะกี้นี้เอง รอดูอยู่เหมือนกันว่าคุณจะมีความเห็นถูกต้องอย่างใดหรือไม่ ภายในมหาสุสานยิ่งใหญ่แห่งนี้”

เบลเอ่ยขึ้นหนักแน่น ดวงตาสีเข้มของหล่อนพยายามที่จะเบิกฝ่าความมืดมนรอบตัว ตลอดเส้นทางผ่านอันน่าระแวงนั้น

“ตรงที่เราหักเลี้ยวมมข้อศอก โดยเลี้ยวมาทางซ้ายนี่นะตำแหน่งนั้นเป็นตำแหน่งกึ่งกลางจุดแรก หรือจะเรียกว่าเป็นทางพักขั้นต้นก็ได้ ฝั่งขวามือของเราจะแยกไปยังห้องโถงใหญ่ทีเดียว แต่ขณะที่คุณนำลงมานี่ มันได้เกิดเพดานถล่มยุบลงมา

ก้อนหินจำนวนมากมายได้หล่นลงมากลบบังไว้หมดแล้ว เลยทำให้เราดูผาดๆ ว่ามันเป็นผนังตันทึบ แต่ความจริงมันแยกไปอีกห้องหนึ่ง และคงจะมีทางนำลงต่อไปทางด้านนั้นอีกหลายๆ เส้นทางด้วย ทว่าเราก็จำเป็นต้องหักเลี้ยวมาทางซีกซ้ายมือ ที่ยังพอมีทางให้เราเดินลงมาได้ เพราะตำแหน่งหินพังทางด้านนี้น้อยกว่าด้านนั้น และเราก็ไม่มีทางเลือกอื่นๆ นอกจากเดินลงมาตามเส้นทางเฉพาะที่ยังเหลืออยู่นี่เท่านั้น”

รพินทร์ยิ้มเครียดอยู่คนเดียวในเงามืด ป้ายแขนเสื้อเช็ดเหงื่อที่ออกชุ่มหน้าผาก

“แล้วคุณรู้ไม่ใช่หรือ เบล ว่าระหว่างเส้นทางที่เรากำลังลงไปในลักษณะไต่บ้าง เดินบ้าง หรือบางทีอาจต้องคลานไปบ้างนี่นะ มันล้วนมีเส้นทางเล็กเส้นทางน้อยแยกตัดออกไปสู่ห้องโน้นห้องนี้เต็มไปหมด ราวกับรังปลวกใต้ดิน เพียงแต่ว่าหินถล่มมันได้ร่วงลงมาปกปิดปากทางเข้าออกเหล่านั้นเสีย จนทำให้เรามองไม่เห็นเท่านั้น”

“ทำไมฉันจะไม่รู้ขณะนี้เรายึดเส้นทางใหญ่ที่เสียหายน้อยที่สุดเป็นทางนำลงเท่านั้น ลักษณะมันก็เหมือนเส้นทางคูหาห้องภายในมหาพีระมิดอย่างใดก็อย่างนั้น เพียงแต่ยังสันนิษฐานไม่ได้เท่านั้นว่า ระหว่างมหาสุสานของนิทรานครนี่ กับมหา-พีระมิด ใครจะสร้างก่อนใคร”

จอมพรานหัวเราะหึๆ ตอบสั้นๆ ว่า

“ที่นี่เก่าแก่กว่าหลายกัลป์นัก!”

ปากเขาพูด แต่มือก็รวดเร็วตามสัญชาตญาณ เพราะเบลถลำไปทางซีกซ้าย เนื่องจากขาไปเหยียบติด หรือสะดุด

เข้ากับอะไร ทำท่าจะเซคะมำล้ม จนไต้ที่ถือในมือหลุดไปกลิ้งอยู่บนกองหิน เขารั้งตัวหล่อนไว้ได้ในมุมตะแคงลู่เช่นนี้ เสียงเบลร้องครางเบาๆ บอกให้ทราบว่าข้อเท้าของหล่อนสอดเข้าไปติดขัดกับแง่หิน และขณะนั้นเองคริสผู้อยู่ใกล้ที่สุดก็ก้มลงฉวยไต้ของเบลที่หล่นตกอยู่บนแง่หิน ส่องดูตำแหน่งขาข้างที่ถูกติดอยู่ แล้วบอกให้เบลอยู่นิ่งๆ จากนั้น แม่ผมทองก็ช่วยดึงปลายเท้าของเบลที่เข้าไปสอดขัดอยู่ใต้แง่หิน ให้หลุดออกมาได้

"อีซีย์ เบล! ไม่มีมือลึกลับที่ไหนมาฉุดขาเธอไว้หรอก ปลายบัทของเธอสอดเข้าไปขัดอยู่ใต้ซอกหินหักพอดีกับที่ทางมันเทลาดลงต่ำมุม 30 องศา เธอต้องตั้งหลังตรงตัวให้ดีเสียก่อน จึงจะชักปลายเท้าออกมาได้ แต่ฉันช่วยดึงเท้าของเธอออกมาได้แล้ว คงไม่เคล็ดไม่ใช่หรือ"

เบลถอนใจยาว สะบัดผม ทรงกายตรงอีกครั้ง อีกมือหนึ่งเกาะไหล่รพินทร์ไว้

"ขอบใจมากที่รัก ข้อเท้าฉันยังไม่ถึงกับแพลง หรือเคล็ดหรอก แต่ถ้ามีใครมาผลักให้คะมำหน้า ก็สงสัยหักแน่ ขอไต้ให้ฉันเถอะ คริส เธอคอยตามหลังฉันกับรพินทร์ไว้ คอยดูหัวหน้ากับคี๊ธด้วย โดยเฉพาะคี๊ธเขาซุ่มซ่ามอยู่สักหน่อย อาจจะหลุดลงรูหายไปเมื่อไหร่ก็ได้"

"ฮีโธ่ ฉันระวังตัวของฉันได้อยู่หรอกน่ะ!"

คี๊ธบอกมาฉุนๆ แต่แล้วก็ร้องอุ๊บ เพราะศีรษะไปชนกระทบเข้ากับเพดานหินที่ยื่นล้ำต่ำลงมา จนต้องเอามือคลำป้อยสบถอุบอิบด่าพ่อล่อแม่ลมแล้งสถานที่ไปตามนิสัยคนปากเปราะ

"ว่าแต่ฉันเถอะ ไม่มีใครเอ่ยถึงสนใจบ้างเลยนะ"

เสียงเชิดวุธเอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรก เชิงตัดพ้อแม่สองสาวอเมริกัน

“คุณนะมันฉลาดยิ่งกว่ากรด ไวยิ่งกว่าลิง ตอนนี้สภาพของคุณเหมือนพรานพื้นเมืองคนหนึ่งของรพินทร์ไปแล้ว ไม่มีอะไรต้องน่าห่วงสักนิด ตรงข้าม คุณควรจะมาเพ่งความสนใจห่วงฝ่ายฉันเสียมากกว่า ที่แล้วๆ มา เกิดอะไรขึ้น คุณก็เอาตัวรอดสบายได้ทุกครั้ง”

เบลบอกมาด้วยเสียงแหบแห้ง

ทั้งหมดค่อยๆ คืบหน้าลงไปตามทิศทางนั้นต่อไป คราวนี้ช้าลงอย่างมาก เพราะไม่ใช่เป็นการเดินอย่างสบายแล้ว หากแต่หลายๆ ครั้ง ต้องค่อยๆ ไต่ลงไปเนื่องจากบันไดบางส่วนขาดตอน กลายเป็นช่องว่าง มีแต่กองหินหัก และส่วนของกองหินเหล่านั้น หลายต่อหลายชิ้นมีเค้าโครงให้เห็นว่าเป็นเสาค้ำยัน และส่วนประดับส่วนอันเป็นผนังแกะสลักจากหินทึบทั้งก้อนมาก่อน

รพินทร์ให้สัญญาณเตือนไปยังคนของเขา ที่งมทางติดตามมาเบื้องหลังทั้งสามคน เกิดและเส่ย ตอบรับคำมาด้วยอาการปกติ แสดงถึงความมั่นคงของพลังกายและพลังจิตอย่างไม่มีอะไรมาเปลี่ยนแปลงได้ สำหรับเจ้านักผจญภัย ศิษย์ก้นกุฏิเด็กหนุ่มคู่นั้นของเขา ส่วนบุญคำนั้นก็รักษาตำแหน่งคุมรั้งท้ายอยู่เช่นเดิม ณ สถานที่นี้ บัดนี้แกเป็นคนที่เงียบที่สุด ตั้งแต่ผ่านทางกันลงมา เขาแทบไม่ได้ยินเสียงใดๆ จากบุญคำเลย

เมื่อถูกเรียก ก็มีเสียงเบา ๆ ของแกตอบมาจากเบื้องหลัง ว่า

“บุญคำยังอย่ นาย...ไม่ต้องห่วง จะให้ทำยังไงก็สั่งมาเหอะ แล้วก็รู้จักพูดไทยกันซะมั่ง มัวแต่ฟุดฟิดฟอไฟกันอยู่ พวกบุญคำไม่รู้เรื่อง”

“ดูแลนายทหารเชิดวุธเอาไว้ อย่าให้ห่างเกินเอื้อมมือถึง สำหรับแหม่มสองคนขณะนี้มาอยู่ใกล้ ๆ ฉันนี่แล้ว...เป็นยังไงบ้าง?”

“เจ้าพวกลูกน้องไพร่พลของเจ้าแม่นาคเทวีชมเหลือเกิน มาดักหน้าทักทายก๊ะนายตะกี้นะยังดี นี่พวกเล่นพันขาบุญคำเลย โดนเข้าไป 3–4 ครั้งแล้ว ดีที่ไม่ฉก นายทหารเชิดวุธก็โดนแกก็ใจถึงชะมัด ไม่ได้ร้องโวยวายเลย”

“ดีมาก! เฉยไว้ อย่าทำอะไรพวกเขา รับรอบว่าไม่กัด”

“ใช่ กัดเมื่อไหร่ ก็รู้เองแหละ”

แกบอกมาอย่างหงุดหงิดรำคาญใจ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่บุญคำจะตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ รพินทร์เพียงแต่ยิ้ม ไม่ชวนแกพูดอะไรอีก **ท่ามกลางความเงียบ ได้ยินแต่เสียงลมหายใจหนัก ๆ ของแต่ละคน และเสียงของการเหยียบหินเคลื่อนลงไปเท่านั้น**

ขณะนั้น ทุกคนก็หยุดนิ่งราวกับนัดกันไว้!

มีเสียงลั่นครึก อยู่บนเพดานหินตะปุ่มตะป่ำเหนือศีรษะขึ้นไป พร้อมกับฝุ่นบาง ๆ ที่ค่อย ๆ โปรยปลิวลงมาเป็นละออง แม้จะเบาแสนเบาแค่ไหน ต่างก็สัมผัสกับโสตและความรู้สึกได้แน่ชัด ไม่ได้เกิดจากอุปทาน แต่มันเป็นความจริงแน่ชัด เพราะ

ลำไฟฉายที่สแตนลีย์อันถือเตรียมไว้ตลอดเวลาฉายปราดขึ้นไป ลำแสงก็ผ่านม่านฝุ่นนั้น ช่วยให้มองเห็นบริเวณได้ถนัดกว่าเดิม เนื่องจากมีม่านฝ่นมาเป็นที่รับแสง ขณะนี้เหนือศีรษะของทกคน ตลอดแนวระยะช่วงสั้นๆ ขาวนวลเหมือนมีหมอกลง!

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยืนกลั้นลมหายใจอยู่กับที่ ไม่ขยับแม้แต่นิดหนึ่ง เหมือนจะสงบจิตเข้าสู่พลังอำนาจภายในอะไรชนิดหนึ่ง ที่ร่ำเรียนมาจากครูบาอาจารย์

เกิด และเส่ย รวดเร็วสมกับที่ได้มอบหมายหน้าที่เข้าไว้ให้ คนหนึ่งกอดเอวแหม่มเบลไว้ กระชากปลิวเข้าไปชิดผนังด้านที่แลดูว่าแน่นหนามั่นคงที่สุด อีกคนหนึ่งก็คว้าฉับเข้าที่ต้นแขนของคริส ดึงแยกหลบเข้าไปฝั่งตรงข้าม

สแตนลีย์ คี๊ธ ทรุดตัวลงนั่งรวดเร็วกับพื้น ภายใต้เพิงหินใหญ่ อันแท้จริงก็คือขั้นบันไดเผยออ้าขึ้นมา

เชิดวุธ ถูกตาเฒ่าบุญคำกระชากไหล่ดึงถอยหลังออกมา พ้นรัศมีแนวทางของสายของฝุ่นและเศษหินเล็กๆ ที่ร่วงลงมาเป็นฝอยน้อย ๆ ประดุจละอองฝนนั้น!

จึงบัดนี้ มีแต่เพียงสุภาพบุรุษไพร จอมมัคคุเทศก์ผู้เดียวเท่านั้น ที่ยังยืนตระหง่านนิ่งโดยไม่ไหวติง ไต้ชูสูงอยู่ในมือโดดเด่นอยู่กลางเส้นทางนั้น!

“หลบ เร็ว! รพินทร์!...”

เสียงใครคนหนึ่ง อุทานเตือนออกมาอย่างตกใจเป็นเสียงสแตนลีย์

แต่เขาก็ยังคงยืนนิ่งประดุจหินอยู่ตามเดิม และจากความรู้สึก ตลอดจนมองเห็นของนายจ้างทุกคน ไม่เห็นว่าพวกพราน

พื้นเมืองของเขาคนใดในจำนวน 3 คน จะเคลื่อนไหวตัวออกไปฉุดกระชาก หรือแสดงปฏิกิริยาใด ๆ เพื่อที่จะหาทางช่วยเหลือเจ้านายไม่ ทั้งเกิด เสี่ยและบุญคำ คงทำหน้าที่ของตนเองอย่างเคร่งครัดถ่ายเดียว คือเฉพาะคอยเตรียมป้องกันช่วยเหลือฝ่ายนายจ้าง เท่าที่ได้รับการมอบหมายมาก่อนอย่างเดียวเท่านั้น

ม่านฝุ่นขาวมัวกลุ่มหนึ่งลอยจากเบื้องบนโปรยปรายลงมาปกคลุมบาง ๆ ตลอดร่างกายที่ยืนชูไต้สงบนิ่งเหมือนเสาหลัก ความผิดประหลาด อันเกิดจากเสียงเพดานหินด้านบนลั่น และมีเศษละอองปลิวลงมานี้ มันเกิดขึ้นชั่วขณะจิต แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็สงบเงียบลงตามเดิมเหลือไว้เฉพาะม่านฝุ่นเท่านั้น ซึ่งเมื่ออีกอึดใจใหญ่ ๆ ต่อมามันก็ค่อย ๆ จางหายไปตามลำดับ

“เคลื่อนที่ต่อไปครับ”

แล้วในความเงียบขนาดเข็มตกก็คงได้ยินนั้น เสียงเขาบอกเรียบ ๆ ต่อมาโดยมิได้หันกลับ พลางตนเองก็ออกก้าวนำต่อ

ทุกคนของฝ่ายนายจ้าง เริ่มหายใจไม่ทั่วท้อง ต่างลุกขึ้นยืนและออกมาสู่เส้นทางเบื้องหลังเขาอีกครั้ง นายคี๊ธสะกิดหลังเขาเบา ๆ

“เฮ้! เพื่อนยาก ลางมันไม่ค่อยจะดีเสียแล้วนะ”

“อย่าไปสนใจอะไรกับมันเลยน่า คี๊ธ สภาพของใต้สุสานแห่งนี้ คงอยู่ในสภาพนี้มานานนม ถ้าหากว่ามันจะเกิดถล่มลง

มากลบฝังพวกเรา ในขณะที่เราลงมานี่ มันก็จะเป็นอุปัทวเหตุที่เกิดขึ้น เหมือนดาวหางวิ่งมาชนโลกนั่นแหละ และก็ต้องถือว่าพวกเราโชคดีที่สุดที่ได้มีโอกาสมาถูกฝังทั้งเป็นพร้อมๆ กันทั้งคณะ แสดงว่าทำบุญร่วมกันมาดีมาหลายๆ ชาติแล้ว”

จอมมัคคุเทศก์ตอบมาอย่างปกติ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย

“ถ้ามันเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติของถ้ำหรือสุสานแห่งนี้ ซึ่งเกิดขึ้นนานๆ ครั้ง มันก็ไม่กระไรนักหรอก แต่ถ้าหากว่ามันเกิดขึ้นด้วยเล่ห์กลมายามืดอะไรสักอย่างหนึ่ง...”

อเมริกันอาวุโสพูดแผ่วเบา ค้างประโยคไว้

“กลัวอะไรกับเล่ห์กลมายามืดครับ ด็อกเตอร์...พวกเราไม่ได้ผ่านผจญกับมันมาแล้วโดยตลอดหรือ พวกคุณยังไม่เคยชินหรือยังไง?”

“คริส คุณคิดยังไง?”

เชิดวุธเบียดเข้าไปใกล้คริสตินา จับข้อมือไว้ กระซิบเบาที่สุด แม่ผมทองตามองจับอยู่เฉพาะเบื้องหลังของรพินทร์ ผู้ค่อยๆ ไต่นำดิ่งลงไปเรื่อยๆ

“คนคนนี้ยังไม่คิดจะฆ่าตัวตาย หรือหวังที่จะลากเอาเราลงมาตายพร้อมกับเขาหรอก ใจเย็นๆ ไว้ วุธ”

แล้วแม่นักเคมีฟิสิกส์ก็หันไปทางเพื่อนสาวไม่ได้ถามด้วยคำพูด แต่ใช้มือจับต้นแขนบีบแน่นกระชับ จนเบลหันมามอง

“ตามเขาไปจนถึงที่สุด ไม่ว่าเขาจะนำไปทางไหน”

เบลบอกค่อนข้างสั้น พร้อมกับรอยยิ้มที่ยากจะอ่านความหมาย

“ทางธรณีวิทยา พื้นดิน หรือพื้นถ้ำที่เคยพังถล่มมาก่อนแล้ว มีโอกาสที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลง ถล่มทรุดลงมาได้อีกไหม?”

สแตนลีย์กระซิบถามบ้าง โดยถามลูกน้องของตนเองอย่างอดที่จะหวาดเสียวไม่ได้

“มีค่ะ อาจารย์ แต่มันไม่เกิดขึ้นบ่อยหรือง่ายนักหรอกก็อย่างที่เขาพูดนั่นแหละ ถ้ามันเกิดขึ้นในขณะที่พวกเราลงมากันนี่ โอกาสมันเกิดขึ้นยาก ก็เหมือนดาวหางวิ่งมาชนโลก”

บญคำผู้เดินรั้งท้ายอย่อย่างระมัดระวัง ได้ยินเจ้านายฝรั่งพูดซุบซิบกันอยู่ตลอดเวลา แสดงความหวั่นวิตก แม้แกจะฟังไม่ออก แกก็ตีความหมายได้ ร้องออกมาเบา ๆ ว่า

“ตามหลังนายรพินทร์ไปเหอะน่า เจ้านายทั้งหลาย ตั้งแต่บุญคำอยู่กับนายมา ยังไม่เคยเห็นใครตายเพราะเดินตามหลังนายรพินทร์ ถ้าไม่นอกลู่นอกรอย ขัดคำสั่ง บุญคำเองก็กลัวจนแทบจะเยี่ยวแตกอยู่นี่ แต่ก็ไม่มีวันหันหลังกลับ ถ้านายยังไม่ยอมหันหลัง”

“เอะอะอะไร ตาคำ เงียบ ๆ เหอะ ไม่มีเจ้านายของเราคนไหนกลัวเหมือนอย่างที่บุญคำคิดหรอก พยายามหันไปมองข้างหลังบ้างก็แล้วกัน ในฐานะเดินหลัง”

เสียงรพินทร์สั่งความคนของเขามา

ทั้งหมด คืบหน้าต่อไป รพินทร์ใช้วิทยุเรียกขึ้นไปยังจันอีกครั้ง คราวนี้ได้รับรายงานลงมาว่า เสียงวิทยุมีคลื่นรบกวนมากขึ้น แต่ยังพอรู้เรื่อง จับกระแสคำพูดได้

"เมื่อกี้นี้ ได้ยินเสียงแผ่นดินลั่นข้างบนบ้างหรือเปล่า?"

เขาสอบถามหยั่งเสียงขึ้นไป

"ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยนาย มีอะไรเร๊อะ?"

"เปล่า! ไม่มีอะไรหรอก แค่ถามดูเท่านั้น เลิกก่อน ถามแค่นี้แหละ"

"เดี๋ยวนาย! เสียงวิทยุมันโครกครากเต็มทีแล้ว เสียงพูดของนายก็เบาผิดไปมาก ถ้าเกิดพูดกันไม่ได้ยินแล้วจะให้จันทำยังไง"

"ก็ทำอย่างที่เคยสั่งนั่นแหละ สงบรอคอยอยู่ข้างบน ถ้าพวกนี้เดินลึกลงไปมาก ๆ และเลี้ยวเหลี่ยมมุมซอกซอนไปตามหนทางใต้ดินนี่ มันอาจติดต่อกันไม่รู้เรื่องก็ได้ ไม่ต้องห่วงเข้าใจแล้วตอบด้วย"

"ครับ เข้าใจ อย่าลงไปคุยกับยมบาลนานนัก จันกับพวกนี้เป็นห่วง"

"เออ!"

หนทางที่พบว่าเริ่มแคบ และเพดานต่ำเตี้ยลงมานั้น ยิ่งลึกลงไปก็ยิ่งแคบลงทุกขณะ จนกระทั่งในที่สุดต้องก้มตัวเดินค่อมหลังไป หรือบางแห่งก็ต้องลงคลาน แต่มันก็เป็นเส้นทางให้สามารถไต่ลงไปได้เรื่อย ๆ อากาศก็ยังพอมีหายใจได้อยู่เหมือนเดิม แสดงว่าจะต้องมีอากาศจากภายนอก สามารถลอดเข้ามาได้จากช่องหินแตกร้าว อันมีอยู่ทั่ว ๆ ไป ความแคบตีบลงมานั้น เห็นกันชัด ๆ ว่าเกิดจากหินถล่มพังทับเส้นทางเดิมแน่นอน

มันเป็นการทดสอบระดับจิตใจ และความกล้าหาญของฝ่ายนายจ้างของเขาได้อย่างเด่นชัด โดยที่รพินทร์ก็ไม่ได้ตั้งใจหรือเจตนาที่จะกระทำเช่นนั้น ไม่ว่าสแตนลีย์ คี๊ธ เชิดวุธ หรือแม้แต่แหม่มสาวทั้งสอง ในส่วนลึกจะคิดอย่างไร เขาก็สุดที่จะตรัสรู้ได้ แต่จากลักษณะภายนอก คนเหล่านั้นติดตามเขาไปทุกฝีเท้า โดยไม่ปริปากบ่นใดๆ ทั้งสิ้น ส่วนเกิด เส่ย และบุญคำนั้น ไม่มีอะไรต้องกังวล คนของเขาเหล่านี้ เจ้านายไปถึงไหนก็จะไปถึงที่นั่น อย่างไม่หวั่นระย่อต่ออะไรทั้งสิ้น ด้วยความยึดมั่นและรั้ฝีมือดีอย่แล้วตลอดทั้งชีวิตที่เข้ามาฝากตัวเป็นศิษย์

บุญคำ ร่ายคาถาบูชายมบาลของแกไปตลอดเวลา นับตั้งแต่ได้ยินเสียงหินลั่นขึ้นเป็นครั้งแรก ส่วนเชิดวุธท่องคาถาบูชาหลวงพ่อทวดในใจ ปรับสติให้มั่นคงเข้มแข็งเต็มที่

ไต่ คลาน เหมือนลงไปในปล่องใต้ดินอีกพักใหญ่ จอมมัคคุเทศก์ผู้ทรหดที่สุด เท่าที่มนุษย์คนหนึ่งจะมีความทรหดได้ก็นำคณะลงมาหยุดยืนอยู่ยังตำแหน่งที่เป็นห้องโถงกว้างพอประมาณ มีพื้นราบเสมอกัน ก่อนที่จะทะลุไปยังช่องทางอันนำต่ำลงไปอีก ทั้งฝั่งด้านซ้ายและด้านขวามือ

ณ ที่นี้ เพดานหินด้านบน มีระดับสูงขึ้นไปกว่าช่องทางตีบแคบอันเป็นเส้นทางคับขันที่ผ่านกันมาแล้ว ทำให้รู้สึกปลอดโปร่งขึ้นเล็กน้อย มันมีร่องรอยหินถล่มหักอยู่ทั่วไปก็จริง แต่ก็ไม่ถึงกับเสียหายมากนัก นอกจากกองหินหักรอบด้านเต็มไปด้วยเงารางๆ ตะคุ่ม ยากที่จะสังเกตได้ชัดจากลำแสงไต้พื้นเมือง

ระหว่างที่ทุกคนยังมายืนรอรวมกลุ่มกันอยู่ โดยไม่มีใครกล้าเดินแยกย้ายกระจายห่างกันออกไป รพินทร์ ชูไต้สูง แล้วหันมาสำรวจผู้ร่วมคณะของเขาเป็นครั้งแรก นับจำนวนได้ 8 คน เขาเริ่มงุนงง ชะงักไป แล้วพูดโดยเร็ว

"เอ๊ะ เราลงกันมาทั้งหมด 9 คน ทำไมถึงเหลือ 8 คน ใครหายไปคนหนึ่ง!"

ทุกคนหน้าตื่น หันมาสำรวจกันเอง อลหม่านร้อนใจกันไปชั่วขณะ

"คุณลองเรียกซิ ใครถูกเรียกให้ขานชื่อขึ้น"

สแตนลีย์ผู้เป็นหัวหน้าคณะ พลอยตกใจไปอีกคนหนึ่ง

จอมพรานเริ่มออกเสียงเรียก โดยเริ่มจากฝ่ายอเมริกันทั้งหมดก่อน เมื่อเขาเรียกชื่อใคร ทุกคนก็ขานรับตามลำดับไป ไม่ว่าจะเป็นสแตนลีย์ คี๊ธ เชิดวุธ อิสซาเบลและคริสติน่า ครั้นเรียกไปทางพรานพื้นเมืองร่วมตายของเขา เกิด เส่ย บุญคำ ก็อยู่กันครบ

"8 คน ขานรับมาหมดแล้ว...ใครขาดไปคนหนึ่งแน่ๆ ผมจำได้ว่าเราลงมาทั้งหมด 9 คนนี่นะ"

เสียงรพินทร์ดังขึ้น อาการของเขาตกใจเอาจริงๆ

เมื่อนั้นเอง น้ำเสียงเยือกเย็นแต่เครียดขรึมของคริส ผู้ยืนรวมกลุ่มอยู่ในฝ่ายนายจ้างของเขา ก็บอกมาว่า

"แปลว่าคุณเรียกแล้ว 8 คน แต่ละคนขานรับคุณมาหมดแล้ว ยังขาดอีกคน ที่ยังไม่ได้ขานรับ ทำให้มันขาดจำนวนจาก 9 คนที่ลงมาด้วยกัน ถูกต้องไหม?"

"ก็ใช่นะซิ? ใคร? มีใครหายไปคนหนึ่ง"

“ให้ฉันลองเรียกดูไหม ว่าเขายังอยู่หรือเปล่า?”
แม่ผมทองถามมา
จอมพรานยังคงมึนงงอยู่ในสภาพนั้น

“ไหนคุณลองช่วยเรียกอีกสักครั้งซิ ผมสับสนไปหมดแล้ว จันน่ะอยู่ข้างบนแน่ๆ ลูกหาบอื่นๆ ผมก็ไม่ได้สั่งให้ลงมาด้วยนี่นา”

“เอาละ ฉันจะลองเรียกดู ก็ยังไม่รู้เลยนะว่าเขาจะสามารถจำตัวเองขานรับฉันได้ไหม...รพินทร์ ไพรวัลย์ คุณอยู่ที่ไหน โปรดขานรับด้วย!!”

ทุกคนคราง ฮือ แล้วกลายเป็นหัวเราะกันขึ้นทั้งหมด สุภาพบุรุษไพรแทบผงะหลัง ส่งไต้ในมือไปให้เสย ถือไว้อีกมือขึ้นกุมขมับ แล้วค่อยๆ ทรุดตัวลงไปนั่งบนหินหักก้อนหนึ่งอย่างหมดแรง โดยไม่อาจเอ่ยคำใดออกมาได้เลย

“เฮ้! เขาลืมนับตัวเขาเองว่ะ โฮะ! โฮะ!”
นายคี๊ธหัวเราะขึ้นดังลั่นอย่างสุดที่จะกลั้นได้

คริส ย่างเท้าเข้ามาชิดเขาด้วยสีหน้าส่อเค้ากังวลมากกว่าจะเห็นเป็นเรื่องขบขันอย่างคนอื่นๆ เอามือแตะสัมผัสกับซอกคอรพินทร์ ผู้นั่งลูบหน้าตัวเองอยู่ เสียงหล่อนต่ำลึก

“รพินทร์! คุณรู้สึกไม่สบายไปอีกหรือเปล่า...อย่าปิดพวกเรา ฉันยังไม่เคยเห็นคุณป้ำเป๋อสับสนเหมือนอย่างในครั้งนี้เลย ตอนอยู่ข้างบนคุณก็เป็นลมหมดสติไปครั้งหนึ่งแล้ว”

เบลกับพรรคพวกทุกคน เว้นจากพรานพื้นเมืองของเขาทั้ง 3 คน ก็รายล้อมเข้ามารอบตัวทันที ระหว่างที่คริสเอามืออังซอกคอเขา เบลก็คว้าข้อมือหมับ จับชีพจรทันที ถ้ามีแสง

สว่างพอในที่นั้น ทุกคนจะเห็นชายผู้อาภัพ และทำงานกรากกรำเหนื่อยยากมาตลอดทั้งชีวิตผู้นี้หน้าแดงก่ำด้วยความอายกระอักกระอ่วนใจเป็นที่สุด ไม่เคยมีครั้งใดในชีวิตที่เขาจะปล่อย 5 แต้ม ให้ฝ่ายนายจ้างคณะไหนได้เห็นถึงขนาดนี้ ครั้งแรกมันก็เป็นความขบขันของทุกคนก่อน แต่แล้วในฉับพลันทุกคนก็แปรเป็นความสงสัย เป็นห่วงในสภาวะทางร่างกายและจิตของเขาขึ้นมาทันที

รพินทร์เอามือปัดทั้งสองแหม่มสาว ที่กำลังเข้ามาตรวจร่างกายของเขาออกไปทันที พร้อมกับยืนขึ้นในฉับพลัน ตะโกนลั่นออกมาอย่างลืมตัว

“อย่ายุ่ง! ถอยออกไป...ผมไม่ได้เป็นอะไรหรอก...”

เสียงของเขา สะท้อนก้องกังวานกระหึ่มล้อกันไปมาภายในโพรงใต้ดินอันลี้ลับนั้น เบลกับคริสถูกผลักจนเซออกไปคนละก้าว จอมพรานฮึดฮัด แต่แล้วก็ถอนใจพรืด ปรับอารมณ์อันฉุนเฉียวให้เป็นปกติในปัจจุบันทันด่วน ฝืนหัวเราะออกมาเบาๆ ละล่ำละลักบอกว่า

“ขอโทษ...ขอโทษคริส เบล และพวกเราทุกๆ คน ผมเผลอไปจริงๆ ยอมรับว่ามันค่อนข้างจะสับสนไปหน่อย เลยลืมนึกถึงตัวเอง มัวแต่ไปนับจำนวนคนอื่น ไม่ได้นับตัวเองเข้าไปด้วย และขอรับรองว่า ผมไม่ได้เจ็บป่วยเป็นอะไรไปเลย”

“เหนื่อยมากหรือเปล่า?”

คริสจ้องหน้า ถามอย่างจริงจัง ขณะที่พยายามจ้องหน้าและบุ้ยใบ้ให้เบลเอาไต้ส่องเข้าไปใกล้ใบหน้าเขา รพินทร์เอามือปัดห่างออกไปอีก

"บอกว่าอย่ากังวลไปเลย ผมไม่ได้เป็นอะไรสักนิดเดียว แค่สับสนไปบ้างเท่านั้น"

"ในสมองของคุณ กำลังคิดอะไรยุ่งเหยิงอยู่ใช่ไหม?"

แม่ผมทองสอบถามมาอีก อย่างคนมีไหวพริบฉลาดลึก

รพินทร์อึกอัก แล้วหัวเราะเก้อ ๆ แต่สำเนียงแปร่งปร่าออกมาอีก ขณะที่เขายังไม่ทันจะตอบอะไรนั้น คริสก็บอกไปทางเบลที่ยืนสีหน้าไม่สู้ดีอยู่ใกล้ ๆ ถามขรึมว่า

"อุณหภูมิที่ตัวเขาค่อนข้างสูงนะ ฉันไม่แน่ใจว่าจะมีไข้หรือเปล่า พี อาร์ เท่าไหร่ ตอนที่เธอจับข้อมือเขา?"

เบลหน้าเผือดเล็กน้อย สั่นศีรษะ

"ฉันไม่ทันจะจับได้ถนัด เขาก็สลัดแล้วผลักเราสองคนออกมา ผลักแรงเสียจนฉันเกือบล้ม เธอก็ถูกผลักเซออกไปเหมือนกันไม่ใช่หรือ"

"จะบ้ากันใหญ่แล้ว! เพียงแค่ผมเผลอหลงลืมสับสนไปแค่นี้ พวกคุณก็นึกว่าผมไม่สบายไปเสียแล้วรึ?"

รพินทร์เริ่มพลุ่งพล่านขึ้นมาอีก

"เพื่อนยาก! ขอให้รู้ไว้แต่เพียงว่า พวกเราทุกคนกำลังเป็นห่วงคุณอยู่นะ ถ้าสภาพร่างกายของคุณไม่พร้อม เราถอยกลับขึ้นไปก่อนเถอะ อย่าฝืนเลย" สแตนลีย์กระซิบ

"พวกคุณกลัวผมจะนำไปตายงั้นรึ?"

เขาตวาดเบา ๆ อีกครั้ง ตาลุกวาวในความมืด คริสชัดโครมด้วยหลังมือเข้าที่ไหล่ จนรพินทร์เซไป กำลังของหล่อนหนักหน่วงรุนแรงไม่ใช่น้อย ไม่เพียงแต่จะตบที่ไหล่เท่านั้น ยัง

ตามเข้ามาจับคอเสื้อเขาหิ้วรั้งเข้าไปใกล้ อาการของหล่อนขณะนี้ดุดันเฉียบขาดยิ่งนัก

“นี่ ฟังนะ นายรพินทร์! พวกเราทกคน นับตั้งแต่ออกเดินทางมากับคุณ มีใครเคยแสดงให้เห็นว่ากลัวตายบ้างไหม? แต่สิ่งที่เรากลัวที่สุด ก็คือกลัวคุณอันเป็นพรานนำทางนั่นแหละจะตาย จะเจ็บป่วยลงเสียก่อน และเรามีสิทธิที่จะป้องกันคุณไว้ ไม่ใช่ยอมตัวให้คุณเป็นผู้ป้องกันเราแต่ฝ่ายเดียว เข้าใจไว้ด้วย”

“ปล่อยมือออกจากคอเสื้อผม คริส!”

รพินทร์จ้องหน้าตอบ ด้วยดวงตาวาวกล้า

“ไม่ปล่อย จนกว่าเราจะพูดกันให้เข้าใจ...และถ้าคุณคิดว่าจะตบ หรือจะต่อยฉันก็เชิญเลย! มันจะได้พิสูจน์ชัดออกไปว่า ขณะนี้ คุณกำลังคลุ้มคลั่งเสียสติไปแล้ว”

จอมมัคคุเทศก์ยืนอึ้งอย่างจำนน ลดเสียงลง

“แล้วคณจะเอายังไงกับผมนี่ พิจารณาว่าขณะนี้ผมไม่มีสมรรถภาพในการนำทางแก่พวกคุณเสียรึ”

“ฉัน หรือเราทุกคนไม่ได้หมายถึงอย่างนั้น แต่เป็นห่วงคุณว่าจะไม่สบายในขณะนี้หรือเปล่าเท่านั้น ถ้าร่างกายคุณไม่พร้อม คุณจะนำเราลงไปลึกกว่านี้ อันตรายมันจะเกิดขึ้นกับตัวคุณเอง ไม่ใช่กับพวกเรา เข้าใจไหม?”

อีกฝ่ายหนึ่งยักไหล่อีกครั้ง เริ่มรู้สึกตัวว่า ถ้าหากมีอาการเดือดดาล หรือฉุนเฉียวอะไรต่อไป ฝ่ายนายจ้างก็จะยิ่งสงสัยในสุขภาพของเขามากขึ้น จึงพยักหน้า บอกด้วยน้ำเสียงข่มให้เป็นปกติที่สุดว่า

“ผมบอกพวกคุณแล้วนะ ว่าผมไม่ได้เป็นอะไร แค่สับสนไปบ้างเท่านั้น และไม่อยากจะให้พวกคุณต้องเสียเวลา เพราะต้องการนำสำรวจต่อไปโดยเร็ว โดยแข่งกับเวลาที่สด แต่เมื่อคุณสงสัยว่าผมจะไม่สบาย ไม่ว่าทางกาย หรือทางจิตก็เชิญตรวจสอบเสียให้พอใจ...เอ้า! เชิญเลย คุณหมอทั้งหลาย”

อย่างประชด เขาทรุดตัวลงไปนั่งราบกับพื้นบริเวณที่เรียบที่สด แล้วเหยียดกายนอนหงายศีรษะพาดท่อนหินที่หักอยู่ คริสยืนตระหง่านค้ำอยู่ใกล้ๆ แล้วดีดนิ้วไปทางอิสซาเบล พร้อมกับส่งกล่องเวชภัณฑ์ที่หล่อนเตรียมพร้อมอยู่ในเครื่อง-หลังให้แม่ผมทอง เบลก็เคลื่อนมาที่รพินทร์ทันที ทรุดตัวลงนั่งใกล้ๆ

“เอากันถึงขนาดนั้นเชียวรึ ฉันว่าไม่ต้องก็ได้มั้ง มันเป็นการบีบบังคับจิตใจเขาเกินไป ลุกขึ้นมาแล้วก็นั่งพักสักประเดี๋ยวเถอะ รพินทร์”

สแตนลีย์ท้วงมาเบาๆ ประโยคหลังพูดไปทางพรานนำทาง ซึ่งนอนแผ่หราสงบอยู่ แต่เบลเงยหน้าขึ้นบอกเบาๆ ว่า

“ในความเห็นทางแพทย์ เขาควรจะได้รับการตรวจอาการสักนิดค่ะ อาจารย์ การตรวจสุขภาพคนเรานั้นสามารถทำได้ทุกเวลา ทุกขณะ มันไม่ได้แสดงให้เห็นสักนิดเลยว่า ผู้รับการตรวจนั้นจะเป็นคนอ่อนแอ ฉันรู้ว่าพรานนำทางของเราคนนี้ไม่ต้องการให้ใครเห็นว่าเขาอ่อนแอเลย”

“บัดซบ เรื่องแค่นี้เอง”

รพินทร์พึมพำลอดไรฟันออกมาเป็นภาษาไทยแต่ไม่ขยับเขยื้อนอะไรทั้งสิ้น ยื่นแขนไปให้เบลเอาที่วัดความดันโลหิตรัดพันโดยดี บุญคำ เกิดและเส่ย แสดงอาการตกใจเมื่อเห็นลักษณะนั้น แม้จะฟังภาษาไม่ออก ก็รู้สึกว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับเจ้านายเสียละกระมัง พรูกันเข้ามาล้อมวงใกล้ๆ

"ฮ้า! นาย...นายเป็นอะไรอีกเร๊อะ?"

จอมพรานหัวเราะแค่นๆ บอกคนของเขาว่า

"ก็ไม่ได้เป็นอะไรสักอย่าง เจ้านายเขาอยากจะตรวจฉันว่าฉันไม่สบายไปหรือเปล่า เพราะนับจำนวนคนผิด ไม่ได้นับเอาตัวเองเข้าไปด้วยเมื่อตะกี้นี้ เรื่องขี้ผงแค่นี้ก็เลยกลายเป็นเรื่องใหญ่ไปได้ ช่างเถอะ! เขาอยากจะตรวจฉันก็เชิญตรวจไป"

"พุดโธ่ พุดถัง สังคังกินกู !..."

ตาเฒ่าบุญคำคราง เกาหัวแกรกๆ แล้วบ่นต่อไปว่า

"ก็นายนี่น้า...นับคนอื่นได้สารพัดครบคน จำได้แม่นหมดแต่ดันจำตัวเองไม่ได้ ไม่นับรวมเข้าไปด้วย มันก็น่าให้นายแหม่มสองคนนี่จับแก้ผ้าตรวจอยู่ร้อก!"

"ทะลึ่ง เดี๋ยวถูกถีบ !"

รพินทร์ขยับเท้า บุญคำผงะห่างออกไป เชิดวุธหัวเราะกึกๆ สำหรับตัวเขาเองก็คิดว่าเป็นการดีอยู่เหมือนกันที่พวกนั้นจะตรวจอาการของรพินทร์ดู เพราะสัมผัสได้กับความป่าเป๋อเป็นครั้งแรกของพรานใหญ่ อันไม่เคยเป็นมาก่อนเช่นกัน คี๊ธเข้ามานั่งอยู่ทางด้านศีรษะเขา ก้มลงมาพูดเบาๆ ว่า

"ทำใจดีๆ ไว้เพื่อน ถ้าหนักหนายังไงละก็ ฉันแบกนายกลับขึ้นไปเอง"

เขาอยากจะลุกขึ้นเตะนายคี๊ธเต็มทน แกล้งวัดมือข้างที่เป็นอิสระขึ้นไปหมายจะเขกกบาล แต่คริสน่าคว้าหมับไว้ได้ทันกระชากลงมาเพื่อจับชีพจร ปากรพินทร์จึงตอบออกไปว่า

“ไม่ต้องมาคิดแบกฉันหรอกวะ คี๊ธ เกิดอะไรขึ้นก็แบกสังขารรุ่นเฮฟวี่เวทของนายขึ้นไปให้รอด ก็เก่งตายห่าแล้ว”

วัดความดันโลหิต ตรวจฟังหัวใจ อมปรอทวัดอุณหภูมิในตัว ซึ่งสองสาวช่วยกันจัดการอย่างรวดเร็ว และปรึกษาสอบถามกันแผ่วเบา ในภาษาหลักวิชาการแพทย์ ซึ่งรพินทร์ไม่สู้จะสันทัดนัก ต่อมาสแตนลีย์ก็ถามคนฝ่ายเขาทั้งสองว่า

“เป็นไงบ้าง?”

“ความดันค่อนข้างสูง หัวใจเต้นถี่เกินกว่าสภาพปกติเคยของเขา และมีไข้เล็กน้อยค่ะ อาจารย์”

“ว่าแล้ว หาเรื่องจนได้ซิน่า!”

รพินทร์ร้องออกมาอย่างรำคาญใจ แต่ฝ่ายนายจ้างไม่มีใครสนใจกับถ้อยคำของเขา ปรึกษาหารือในหมู่กันเอง

“จะเอายังไงกันดี ท่าทางของเขาพอไหวไหม?”

หัวหน้าคณะถามเป็นการเป็นงาน

“เบล คุณนั่นแหละกำลังไม่สบาย มือที่คุณจับผมนะรู้สึกร้อนจี๋เลย”

รพินทร์บอกสวนออกไป ก็ไม่มีใครเอาใจใส่ต่อคำพูดเขาอีก เบลหันไปซุบซิบกับคริส แล้วเงยขึ้นบอกหัวหน้าคณะว่า

“ถ้าเราลงความเห็นว่าเขาไม่สบาย และขอให้หยุดพักการเดินทางลงก่อน คนคนนี้จะต้องไม่ยอมแน่...”

เบลเอ่ยแผ่วเบาๆ ช้าๆ อย่างไตร่ตรอง เอานิ้วเขี่ยปลายคางรพินทร์ ซึ่งบัดนี้เขียวครึ้มไปด้วยเครา พลางกล่าวต่อมาว่า

"ฉันคิดว่า ฉีดยาให้เขาสักเข็ม ให้เขานอนพักสัก 3-4 นาที แล้วก็ให้เขาทำหน้าที่ต่อไปตามที่เขาต้องการ"

"เอ๊ะ! ถ้าถึงกับจะต้องฉีดยาช่วยกันละก็ ผมคิดว่าเราย้อนกลับขึ้นไปก่อนดีกว่า อย่าลงต่อไปเลย"

เชิดวุธอุทานออกมาอย่างตกใจ เริ่มห่วงทันที

"ใครจะกลับขึ้นไปก็เชิญ แต่สำหรับผมไม่มีวันขึ้น ผมจะสำรวจต่อไป แม้จะคนเดียวก็ตาม"

จอมพรานกล่าวขึ้นช้าๆ ชัดเจน แสดงเจตนารมณ์อันแน่วแน่ผิดไปกว่าทุกครั้ง ซึ่งจะปฏิบัติเฉพาะตามคำสั่งของนายจ้างเท่านั้น

"แสดงว่า คุณอยากจะลงไปสำรวจให้ได้ ด้วยจุดประสงค์ อันเป็นเหตุผลทางส่วนตัวของคุณเอง?"

คริสตินาก้มลงถาม จากแสงตะเกียงแบตเตอรี่ที่เอาออกมาเปิดตั้งใกล้ๆ ทุกคนเห็นรอยยิ้มลึกลับ ปรากฏอยู่ที่ริมฝีปากอันแห้งผากนั้น ขณะที่รับคำสั้นๆ ว่า

"ใช่"

"บอกหน่อยได้ไหมอะไรที่ว่าเป็นเหตุผลส่วนตัวของคุณ?"

คริสจ้องหน้าเขม็ง

รพินทร์นิ่ง ไม่ให้คำตอบใดๆ ทั้งสิ้น ถอนใจยาวลึก แล้วหลับตาพักลง เมื่อนั้น สแตนลีย์จึงสะกิดมาที่ไหล่ของแม่ผม

ทอง ซึ่งมีอาการเหมือนจะสอบสวนซักไซ้เอาความจริงออกมาให้ได้

"อย่างเพิ่งรบกวนอะไรเขาเลย คริส ปล่อยให้นอนพักสักครู่ ก่อนดีกว่า..."

แล้วหันไปทางอิสซาเบล พยักหน้าน้ำเสียงแผ่วต่ำ

"เบลฉีดยาให้เขา เธอรู้ดีว่าควรเป็นยาประเภทไหน นอกจากบำรุงหัวใจแล้ว ถ้าจะช่วยในด้านขยายหลอดเลือดด้วยก็จะดีมาก ฉันไม่ต้องการจะเห็นอาการอิสคีเมียของเขามาเกิดขึ้นในโพรงใต้ดินนี่"

เบลขยับตัวเข้ามาใกล้ ในมือถือเข็มพร้อมอยู่แล้ว รพินทร์ยื่นแขนไปให้โดยดี

"เข็มของฉันต้องไม่หักนะ รพินทร์"

แม่ผมแดงเอ่ยขึ้นอย่างเท่าทัน สุภาพบุรุษไพรพยักหน้าแทนคำตอบ หล่อนจึงเสือกปลายเข็มเข้าผิวที่ใต้ท้องแขน แล้วเดินตัวยา เสร็จสรรพภายในเวลาเพียงไม่ถึงอึดใจ

"นอนนิ่ง ๆ ทำจิตใจให้สบาย อย่าคิดอะไรทั้งสิ้น อีกสักครู่คุณจะรู้สึกดีขึ้น"

"ถ้าผมหลับไปเลย?"

"ฉันไม่ได้ให้ยานอนหลับกับคุณ เพราะฉะนั้นถ้าหลับเราจะปลุกขึ้นมาด้วยวิธีเอาไฟลน!"

เบลบอกเรียบ ๆ รพินทร์นิ่งปิดตาลงชั่วขณะหนึ่ง ดีเหมือนกัน เขากำลังต้องการความสงบ เพื่อทบทวนอะไรสักอย่างหนึ่ง...นั่นก็คือ ความทรงจำในอดีตที่แสนยาวไกล

ซึ่งในกาลครั้งนั้น เขา 'อัคนีรุทร์' ได้เคยผ่านเส้นทางนี้มาก่อนแล้ว

และบัดนี้ มันกำลังเริ่มปรากฏเป็นแผ่นภาพขึ้นมาให้เห็นในมโนทวาร

คณะนายจ้างทั้งหมดพากันลงนั่งพัก โดยปักได้และเปิดตะเกียงแบตเตอรี่กลักเล็ก ๆ เอาไว้ คือล้วงซิการ์ขยับจะชิดไลท์เตอร์จุดสูบ แต่คริสติน่าคว้าข้อมือไว้ก่อนปราม

"ออกซิเย่นไม่ค่อยจะมีอยู่แล้วในนี้ อย่าพยายามทำอะไรให้อากาศที่เราจะอาศัยหายใจต้องลดน้อยลงไปอีกเลย"

นายจีไอ. สหายชายจึงชะงัก เก็บซิการ์ตามเดิม เปิดกระติกน้ำขึ้นมากรอกใส่ปาก ทุกคนอยู่ในภาวะนั่งพักและแบ่งน้ำกันดื่มชั่วขณะหนึ่ง นับตั้งแต่ดันดั้นลงอุโมงค์กันมาโดยตลอดชนิดไม่มีการหยุดพักเลย

ณ ที่นี้ เชิดวุธ ทดลองใช้วิทยุของตนเอง เรียกขึ้นไปยังพรรค พวกด้านบนเพื่อเป็นการทดสอบ แต่ปรากฏว่าวิทยุบอดเสียงของการติดต่อสนิทแล้ว แม้จะบิดปุ่มสเควันซ์ไปใน

ตำแหน่งที่ไวต่อการรับคลื่นสักขนาดไหนก็ตาม ซึ่งโดยปกติแล้วมันจะต้องปรากฏเสียงลั่นซู่หรือโครกครากบ้าง

แต่เดี๋ยวนี้มันไม่มีสำเนียงเสียงใดขึ้นเลย ราวกับวิทยุไม่มีถ่าน นายทหารหนุ่มหน้าตื่นเลิกลั่ก รีบสะกิดบอกพรรคพวกทุกคนให้รู้ถึงความผิดสังเกตนี้ ทุกคนจึงเอาวิทยุประจำตัวขึ้นมาทดลองบ้าง

ผลปรากฏเช่นเดียวกัน วิทยุมือถือประสิทธิภาพสูงของซีไอเอ. ไม่ทำงานเสียแล้ว

“บ๊ะ! ย่งแล้วซิ เกิดอะไรขึ้นนี่ วิทยของพวกเราไม่ทำงานอีกแล้ว!”

คี๊ธคร่างออกมา พร้อมจุ๊ปากจิ๊กจั๊ก

“อย่าไปสนใจอะไรกับมันเลย คี๊ธ”

อเมริกันอาวุโส ผู้เป็นหัวหน้าคณะ ซึ่งพิสูจน์ได้แล้วว่าเป็นผู้ควบคุมสติได้มั่นคงที่สุด บอกมาด้วยน้ำเสียงปกติ ปราศจากความกังวล หวั่นไหวใดๆทั้งสิ้น

“ในดินแดนนี้ เราก็รู้กันอยู่แล้วว่ามันเต็มไปด้วยความลี้ลับ ยิ่งเราลงมาในอุโมงค์ถ้ำทางนำไปยังสุสานนี่ มันก็ล้วนไปด้วยแร่และธาตุสารพัดชนิดที่สามารถจะแผ่อำนาจเข้ามาควบคุมวิทยุของเราทำให้มันหมดสภาพไปได้ รวมทั้งอำนาจลึกลับอีกนับไม่ถ้วน เมื่อมันยังใช้ไม่ได้ก็ยังไม่ต้องไปใช้มัน การที่วิทยุไม่สามารถรับส่งได้นั้น ไม่ใช่สิ่งใหม่แปลกสำหรับเราเลย ไม่ว่าเครื่องมือถือที่ติดตัวกันอยู่นี่หรือเครื่องใหญ่ และบทมันจะใช้ขึ้นมาได้เมื่อไหร่มันก็ใช้ได้เองนั่นแหละเมื่อเราพ้นรัศมีที่เข้าควบคุมหรือครอบงำ สำคัญอยู่ที่นี่...”

สแตนลีย์เคาะไปที่ศีรษะตนเอง ให้พรรคพวกทุกคนดู กล่าวว่า

“อย่าให้อะไรมันมาครอบงำสมองของพวกเราได้ก็แล้วกัน ตราบใดที่สมองของเรายังมีพลัง สำหรับการตรึกนึกคิดอ่าน ตราบนั้น เรายังเผชิญแก้ไขปัญหาทุกอย่างได้ ไอ้สิ่งเหล่านี้มันเป็นแต่เพียงอุปกรณ์ช่วยในด้านความสะดวกเท่านั้น”

“ก็แปลว่า ขณะนี้เราขาดการติดต่อกับฝ่ายข้างบนแล้วโดยสิ้นเชิง”

เชิดวุธพูดเสียงเหือดๆ

“ขาดการติดต่อกันเฉพาะเพียงแค่เสียงเท่านั้น แต่ทางขึ้นทางลง เราก็มองเห็นอยู่นี่ ไม่มีอะไรน่าห่วงสักนิด เราจะกลับขึ้นไปเมื่อไหร่ก็ได้”

“ตราบใดก็ตาม ที่หินร้าวอันหมิ่นเหม่ที่เราเห็นมาตลอดบนเพดานเหนือหัวของเรานี่ ยังไม่ถล่มลงมาปิดบังกั้นขวางทางเสีย!”

ผู้ต่อประโยคมาให้ คือแม่นักเคมีฟิสิกส์สาว ไม่มีใครทราบความหมายว่านั่นเป็นการพูดเพื่อปลุกปลอบใจพรรคพวกทุกคน หรือเป็นการพูดแบบรำพึงเชิงระแวงของตัวหล่อนเอง มันฟังได้ทั้งสองนัย

“เกิดอะไรผิดปกติข้างบน พวกนั้นจะส่งข่าวให้เรารู้ไม่ได้เสียแล้ว เท่าๆ กับที่เราเกิดอะไรข้างล่างนี่ พวกนั้นก็ไม่รู้”

คำพูดของเชิดวุธเชิงเปรย

“เราหวังไว้ว่า จะไม่เกิดเรื่องร้ายใดๆขึ้น ทั้งฝ่ายเราและฝ่ายข้างบน และพวกข้างบนก็เข้าใจที่รพินทร์สั่งไว้เป็นอย่างดี

แล้ว ในกรณีที่ต่างฝ่ายต่างติดต่อกันไม่ได้ พวกเขาจะต้องทำอย่างไรบ้าง ตามกำหนดเวลา ว่าแต่นี่เราใช้เวลามุดนรกมานานเท่าไหร่แล้ว?”

ประโยคท้าย หัวหน้าคณะแลไปทางเชิดวุธ

“อย่าถามเรื่องเวลาผม เพราะนาฬิกาของผมไม่มีใช้ไปตั้งแต่ถูกฝังทั้งเป็นพร้อมๆ กับคริสเมื่อคราวนั้นแล้ว แต่ถ้าจะให้กะคำนวณ มันก็ราวๆ แค่ไม่เกิน 45 นาทีเท่านั้น นับตั้งแต่เราเริ่มหย่อนตัวลงมาในโพรงใต้ดินนี่ และถ้าจะวัดระยะทางตำแหน่งที่เราสามารถติดต่อวิทยุกับพวกข้างบนได้ แต่มีเสียงรบกวนมาก ฟังไม่สู้ชัดเจนนัก วัดจากที่นี่ย้อนหลังไปก็แค่ไม่เกิน 50 หลาเท่านั้น ตรงตำแหน่งที่บันไดหินถูกทลาย โดยเราต้องค่อยๆ หย่อนตัวไต่ลงมา เป็นตำแหน่งที่เราติดต่อวิทยุกับจันข้างบน เพราะฉะนั้น เราพอจะคำนวณรู้ได้แน่นอนเลยทีเดียวว่าตรงบริเวณที่เรานั่งพักกันอยู่นี่แหละ เป็นตำแหน่งที่อับคลื่นวิทยุ มันเป็นการอับอย่างสนิททีเดียว ไม่เฉพาะแต่การจะติดต่อขึ้นไปข้างบนเท่านั้น แม้อยู่กันใกล้ๆแค่นี้ วิทยุของพวกเราทุกเครื่องก็ไม่ทำงานแล้ว แต่ทำไมแบตเตอรี่จากตะเกียงของเรายังทำงานได้อยู่ ทั้งๆ ที่มันก็ใช้ระบบการทำงานใกล้เคียงกัน คือพลังจากแบตเตอรี่แห้งเหมือนกัน คริสคุณเป็นนักเคมี ฟิสิกส์ ลองให้คำอธิบายซิ”

คริสตินาย้ิมปร่าๆ ยักไหล่นิดหนึ่ง

“ฉันเลิกวิเคราะห์อะไรทางด้านวิทยาศาสตร์ไปนานแล้ว

นับ ตั้งแต่เหยียบย่างเข้ามาสู่ดินแดนประหลาดมหัศจรรย์แห่งนี้ เพราะยิ่งคิดก็จะยิ่งบ้า หาข้อสรุปผลลัพธ์ไม่ได้ รู้สึกคุณเริ่มมีกังวล กระสับกระส่ายมากเหลือเกิน วุธ...ถ้าคิดว่าจะระงับสติอารมณ์ไม่ได้ เราจะให้เส่ยหรือเกิด เอาคุณขึ้นไปส่งข้างบนก่อนเอาไหม?"

คำพูดนั้น มันเป็นคำปรามาสกันชัดๆ เชิดวุธฉุนกึก ขยับจะใช้วาจารุนแรง แต่แล้วก็ระงับเสีย เมื่อหันมาวิเคราะห์ตนเองว่า เขาได้แสดงคำพูด และท่าทีออกไปให้ฝ่ายพวกอเมริกันเห็นเอง **นับประสาอะไรกับลูกผู้ชายอกสามศอกอย่างเขา ขนาดผู้หญิงของคณะสองคน ในภาวะเช่นนี้ ยังไม่เห็นมีใครแสดงกิริยาท่าทีวิตกวิจารณ์อะไรทั้งสิ้น ซึ่งเชิดวุธต้องยอมรับอยู่ในใจว่า ทั้งคริสและเบลกล้าหาญชาญชัยในทุกสิ่งทุกอย่างยิ่งกว่าเขาเสียอีก**

และเขาเล่าเป็นใคร ซ้ำยังมีรพินทร์ ไพรวัลย์ อยู่ร่วมคณะด้วยอีกทั้งคน

ทิ้งคำพูดให้เชิดวุธ ทั้งโกรธ ทั้งอาย จนไม่สามารถจะพูดอะไรออกมาได้แล้วเช่นนั้น คริสติน่าก็หยิบไต้ที่พรรคพวกเสียบปักไว้ตามซอกหินขึ้นมาถือ ลุกขึ้นยืนเดินส่องดูบริเวณใกล้ๆ กับตำแหน่งที่นั่งพักอยู่ โดยสะกิดไหล่เหี่ยวๆ ของตาเฒ่าบุญคำ เป็นความหมายให้ออกเดินตามหล่อนมาด้วย มือขวาของรพินทร์ฉวยไต้อีกอันของแกเดินชิดขนาบมาใกล้ๆ แล้วจับต้นแขนแหม่มสาว หมับ กำไว้แน่นอย่างไม่ยอมปล่อย นั่นคือ

หน้าที่สำคัญของแกที่ได้รับการมอบหมายจากรพินทร์ ไม่ได้คิดจะแตะอั๋งหาเศษหาเลยใดๆ ทั้งสิ้น

"ระวัง แหม่มคริส!"

แกร้องเตือนหนักๆ

"ก็ระวังให้ฉันไว้ด้วยก็แล้วกัน ระหว่างที่เจ้านายของบุญคำนอนพักอยู่นี่ เราไม่ควรจะปล่อยเวลาให้ผ่านไปเฉยๆเดินตรวจดูอะไรไปพลาง เท่าที่เราจะตรวจได้ก็ยังดี ฉันจะไม่ไปไกลหรอก ก็แค่ใกล้ๆ ในละแวกที่มองเห็นกันอยู่นี่แหละ ฉันร้ว่าฉันจะต้องระวังตัวอย่างไรบ้าง"

สแตนลีย์กับคี๊ธ ร้องทักมาเบาๆ เมื่อเห็นอาการเคลื่อนไหวผละห่างกลุ่มออกไปของคริส แต่หล่อนร้องบอกมาว่าไม่ต้องกังวล เพราะจะอยู่ในรัศมีใกล้เคียงเท่านั้น และขอร้องให้ทุกคนนั่งพักผ่อนอยู่ที่เดิมก่อน ไม่จำเป็นต้องเดินตามหล่อนมาด้วย

ทั้งสแตนลีย์ คี๊ธ และเชิดวธจึงช่วยกันใช้ไฟฉายประจำตัวฉายส่องตามหลังหล่อนไปด้วย แม้มันจะไม่ช่วยให้ความสว่างอะไรได้มากนัก แต่ก็เป็นการจับร่างของคริสไว้ให้อยู่ในสายตา ส่วนเบลได้แต่นั่งมองดู มือจับอยู่ที่ข้อมือตำแหน่งชีพจรของรพินทร์ผู้สงบนิ่งไปเหมือนคนหลับ

เกิดและเส่ยนั่งกอดเข่าและดูในเงามืดสลัวเหมือนตอหินหันหน้าระวังไปคนละทางอย่างรู้หน้าที่

คริสพยายามเดินส่องไต้เลียบชิดไปตามผนังหิน ซึ่งเต็มไปด้วยเหลี่ยมแง่มุมและซอกโพรง ขณะนี้หล่อนห่างจาก

คณะที่นั่งรวมกลุ่มกันอยู่ใจกลางคูหากว้างนั้น ประมาณ 7-8 เมตร ถ้าวัดเป็นเส้นตรง บุญคำพยายามรั้งแขนหล่อนไว้ ไม่ให้เดินเข้าไปชิดริมผนังเกินไปนัก แม่ผมทองผ้ปราดเปรียวและแข็งแกร่งทั้งร่างกายและจิตใจ ขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ ตวัดแขนสะบัดมือของตาเฒ่าหลุดออกไปได้ ด้วยหลักของคอมมานโดแท็กติกส์ กระซิบดุเบา ๆ

"ยุ่งน่า ตาเฒ่านี่ ฉันจะส่องดูตามริมผนังนี่หน่อย มันเป็นช่อง ๆ ยังไงบอกไม่ถูก เหมือนใครมาเจาะหินเข้าไป มีขนาดเป็นโพรงเว้าได้ขนาดเท่า ๆ กันหมด เดินตามมาใกล้ ๆ เฉย ๆ ก็พอแล้ว ไม่ต้องมาจับแขนฉันไว้หรอก"

"แหม่ม!..."

บุญคำกระซิบเช่นเดียวกัน เสียงของแกผิดไปกว่าปกติทุกครั้ง

"ถ้าแหม่มเป็นอะไรไปละก็ บุญคำไม่ต้องอยู่กับนายรพินทร์อีกแล้ว แกคงจะเหยียบบุญคำจมดินไปเลย"

คริสเอียงหน้ามามองแกที่ยืนประกบเยื้องอยู่เบื้องหลัง ลมหายใจของแกรดซอกคอหล่อน ความจริงร่างเล็กเกร็งของบุญคำเตี้ยกว่าหล่อนรวมคืบ แต่ขณะนี้แกยืนอยู่บนแง่หินสูง

"ฉันมีความสำคัญถึงขนาดนั้นเชียวรึ?"

"บุญคำไม่รู้ว่าแหม่มจะมีความสำคัญแค่ไหน แต่คำสั่งของนายสำคัญที่สุดสำหรับบุญคำ บุญคำต้องทำตาม"

"อ้อ! ทำตามโดยการต้องเอามือเหี่ยว ๆ ของบุญคำมาแตะอยู่ที่กลางลำตัวของฉันอย่างเดี๋ยวนี้นะรึ...ออกจะมากเกินไปเสียแล้วนะ ตาเฒ่า ถ้าไม่คิดว่าร่วมเป็นร่วมตายกันมาถึง

ขนาดนี้ แม่เหวี่ยงด้วยพานท้ายปืนคอหักไปแล้ว แอบดูตอนอาบน้ำไม่ว่าอะไรแล้ว นี่บังอาจถึงขั้นจับเชียวรึ ปล่อย! หรือว่าจะลองดูกับส้นปืน!!”

บุญคำแยกเขี้ยว ตาลุกวาว กระซิบลอดไรฟันหน้าของแกออกมา

“มือของบุญคำตอนนี้ เป็นมือสำหรับมีไว้พนมปลุกเสกคาถาอาคม เพื่อป้องกันชีวิตตัวเองและพวกเราทุกคน ไม่ได้เป็นมือสกปรกที่จะคลำหอยขยำหมีตัวไหน ต่อให้มันน่าคลำน่าขยำสักแค่ไหนก็เหอะ แหม่มเป็นคนกล้าและใจแข็งมาก เพราะฉะนั้นทำใจให้กล้าแข็งเข้าไว้ แล้วก็ค่อยๆ ส่องไต้ลงไปดูซิ ว่ามือไอ้คำ หรือมืออะไรที่มันคลำแหม่มอยู่ในขณะนี้”

คริสติน่าชะงักกึก ยืนตัวแข็งทื่อไม่กระดุกกระดิก ร่างกายท่อนล่าง แล้วก้มลงมองพร้อมกับค่อยๆ ลดไต้ในมือต่ำลง เพื่อส่องดูกับสิ่งที่สัมผัสแตะต้องกับเนินวี.กลางลำตัวของหล่อนในขณะนี้

อย่างลืมตัว หมดสติควบคุม หล่อนอ้าปากจะกรีดร้องออกมาสุดเสียงด้วยความตกใจ เพราะมันเป็นสิ่งที่หล่อนไม่คิดล่วงหน้ามาก่อน แต่เสียงของหล่อนไม่ทันจะพ้นปากออกมาได้ บุญคำใช้มือหนึ่งตะปบอุดปากไว้แน่น แขนอีกข้างหนึ่งก็ล็อกคริสติดอยู่ในท่าผงะแหงนเงยอยู่เช่นนั้น

สิ่งหนึ่งลักษณะเหมือนต้นไม้ หรือหินดำๆ ผุๆ ยื่นออกมาจากโพรงหินด้านข้างที่คริสมาหยุดยืนอยู่ บัดนี้มันได้เกาะกุมอยู่กลางลำตัวของหล่อนพอดี นิ้วทั้งห้าเหี่ยวย่น มีอาการ

หงิกงองุ้มเข้าหากัน ประกบติดอยู่กับตำแหน่งสำคัญของหล่อน ด้วยลักษณะประหนึ่งจะขยุ้มดุจกรงเล็บเหยี่ยว ในความรู้สึกของหล่อนขณะนี้ มันดูเหมือนจะเริ่มทวีความแรงของนิ้วที่กางขยุ้มอยู่นั้นเข้ามาทีละน้อย ๆ ราวกับจะเด็ดทึ้งให้ขาดติดมือออกไป ทั้งเนื้อผ้าของกางเกงหนาที่สวมอยู่

"อย่าทิ้งไต้! อย่าร้อง! ตั้งสติให้มั่น บุญคำยังอยู่หลังแหม่มอย่างนี้ มันจะทำอะไรแหม่มไม่ได้...เอาไฟจากไต้จ่อลนเข้าไว้ ลนมือมัน...ลนซิแหม่ม เอาไฟลน!"

เสียงแกกระซิบสั่งมาเบาที่สด กรอกอยู่ในช่องห

คริสติน่าซึ่งอยู่ในภาวะตาเหลือกในขณะนี้ พยายามข่มสติเต็มที่ เหลือบมองดูมือน่าเกลียดที่เอื้อมจากโพรงหิน ออกมาเกาะติดอยู่ทางลำตัวด้านหน้าของหล่อนอย่างสุดจะขยะแขยง ขนลุกขนชัน แล้วใช้ไต้ที่ยังถืออยู่ในมือแหย่ลนเข้าไปที่ก้านแขนอันลึกลับนั้นทันที พร้อมกับอาการกลั้นใจ...

ทันทีที่เปลวไฟจากไต้ที่ลุกโชนอยู่ ลดลงมาแตะลนอยู่กับมือลึกลับอันน่าเกลียดน่ากลัวนั้น สภาพของการขยุ้มกรงนิ้วเหมือนเล็บเหยี่ยวก็กางแผ่เหยียดนิ้วทั้งห้าออกไปโดยเร็ว คริสกัดฟันแน่น ข่มต่ออำนาจความสยดสยองพองขนอยู่ในขณะนี้โดยไม่กระทำเสียง หรืออาการกระโตกกระตากอย่างใดขึ้นทั้งสิ้น แต่แหย่ไฟจากไต้ลนมืออุบาทว์นั้นต่อไปอย่างเด็ดเดี่ยว และด้วยพลังใจที่ฮึดสู้เต็มที่ตามเสียงกระซิบแนะของบุญคำ ซึ่งยืนคุมอยู่เบื้องหน้า

เจ้ามือนรกซึ่งบัดนี้แลเห็นชัดพอสมควรในสายตาของหล่อนแล้วว่า มันเป็นมือศพตายซากนับอายุไม่ได้ ประกอบ

ด้วยหนังเหี่ยวดำหุ้มกระดูกใหญ่ เริ่มหดถอยกรูดตามอาการส่องไล่ลนด้วยเปลวไฟของหล่อนจากตำแหน่งที่มันยื่นโผล่ออกมา กระทั่งในที่สุด มันก็ลับหายเข้าไปในซอกโพรงที่มันโผล่ยื่นออกมา

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะสองบุคคล ณ ตำแหน่งนี้ แม้จะไม่ห่างออกไปจากคณะพรรคที่พากันนั่งรวมกลุ่มกันอยู่ และอาจมีไฟฉายบางดวงช่วยกวาดส่องผ่านไปมาเป็นการช่วยสำรวจอยู่บ้างก็ตาม แต่อันเนื่องจากลำแสงไฟที่ไม่อาจเห็นอะไรได้ไกลเกินไปนักประการหนึ่ง ประกอบกับความที่ทั้งคริสและบุญคำผู้เข้ามาเผชิญกับสิ่งอันน่าสะพรึงกลัวนี้ โดยไม่มีใครเอะอะโวยวายขึ้นอีกประการหนึ่ง พรรคพวกจึงไม่มีข้อสงสัยพลอยรู้เห็นอะไรด้วยเลย

"แหม่ม..."

เสียงบุญคำกระซิบเบาที่สุดอยู่ข้างหูหล่อนเช่นเดิม

"หื่อม์"

"เฉยๆ ไว้นะ อย่าบอกให้พวกเราคนไหนรู้เป็นอันขาด มันทำอะไรแหม่มไม่ได้แล้ว มันหดมือเข้าไปแล้ว ถ้าขืนบอกพวกนั้นจะตกใจ วุ่นวายเสียเปล่าๆ"

"ตกลง ฉันจะเฉยไว้"

หล่อนเม้มริมฝีปากแน่น พยักหน้ากระซิบตอบ กำลังใจเริ่มกลับคืนมาตามเดิม มันก็พอดีกับที่เสียงคี๊ธ ซึ่งสังเกตเห็นทั้งสองเป็นเงาตะคุ่ม ๆ อยู่ ร้องถามมาว่า

“มีอะไรน่าสนใจตรงนั้นเร๊อะ สองคนนั่นไปยืนก้ม ๆ มอง ๆ อะไรอยู่?”

“ก็ตรวจดูตามช่องโพรงที่มันทะลุเข้าไปในผนังได้ มันมีอยู่มากมายเต็มไปหมด น่าจะเป็นทางนำไปสู่ที่อื่น ๆได้หรือเปล่า กำลังส่องไฟดูอยู่”

คริสกลบเกลื่อนไปด้วยเสียงปกติ แล้วกระซิบบอกบุญคำว่า

“พวกเขาสงสัย แต่ฉันบอกปัดไปแล้ว เรากำลังเพียงแต่จะตรวจดูรอยแยกของหินเท่านั้น”

บุญคำฟังการตอบโต้ของคริสกับนายคี๊ธไม่รู้เรื่องตลอดก็จริง แต่เมื่อเห็นคริสบอกไปในประโยคนั้นแล้ว ฝ่ายคณะนายจ้างทั้งหมดก็ไม่ได้สนใจที่จะลุกขึ้นมาสมทบด้วย หรือแสดงอาการตื่นตกใจอะไร แกก็เชื่อได้ว่า แหม่มคริสคงไม่ได้บอกความจริงตามที่แกขอร้องไว้

บัดนี้ โดยลักษณะอาการคุมเชิงอยู่ใกล้ชิด เตรียมพร้อมที่จะแก้ไขสถานการณ์ร้ายให้ได้ทุกอย่างของบุญคำ คริสสะกิดบอกแกเป็นความหมาย แล้วค่อย ๆ ทรุดตัวลงนั่งคุกเข่ากับพื้นริมผนังบริเวณนั้น พร้อมกับส่องไต้เข้าไปดูตำแหน่งที่มีมือลึกลับโผล่ออกมาทักทายหล่อนในสภาพที่น่าเกลียดน่ากลัวที่สุดนั้น บุญคำก็ก้มลงช่วยส่องไต้เข้าไปอีกดุ้นหนึ่ง

แม่อเมริกันสาวผมทองต้องกลั้นใจอีกครั้ง

ตำแหน่งอันเป็นซอกโพรงนั้น เป็นช่องลึกเข้าไปประมาณ

1 เมตร มีไอ้ศพตายซากเหี่ยวๆ ตนหนึ่ง เห็นถนัดเฉพาะหัวกะโหลก บางส่วนที่เป็นสีขาวมอๆ เพราะหนังศีรษะบางส่วนถลกลอกออกไปแล้ว ลักษณะของมันก็คือซากของพวกผีดิบบริวารมันตรัยที่พวกหล่อนเคยเห็นกันมาแล้วนั่นเอง นั่งในลักษณะชันเข่าอยู่ภายในซอก สิ่งที่เห็นชัดๆ ก็คือแขนข้างหนึ่งที่ดันเสือกโผล่ออกมาจับ 'ของดี' ของหล่อน ขณะนี้ได้หดเข้าไปพาดวางไว้บนเข่าตรงหน้านั้น อยู่ในสภาพแหงนเงยตะแคงเห็นแต่ฟันดำๆ และกระดูกกราม มันไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าซากที่มีสภาพเหมือนท่อนหินท่อนไม้ธรรมดา หรือซากโบราณวัตถุ อันครั้งหนึ่งเป็นร่างกายของมนุษย์ นานมาสักเท่าไหร่แล้วไม่ทราบ

ยามที่หล่อนและบุญคำส่องไฟจี้เข้าไปดูตำแหน่งที่ซากของมันบรรจุเข้าไปอยู่ในซอกขณะนี้ มันไม่มีท่าทีว่าจะสามารถขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวใดๆ ได้ทั้งสิ้น

"มันไม่ได้คิดจะทำอะไรแหม่มคริส แค่หลอกล้อเล่นเท่านั้น แต่ก็ไม่แน่เหมือนกัน ถ้าบุญคำไม่ได้มาด้วยใกล้ๆ อย่างนี้ แทนที่มันจะคว้าไอ้ตรงนั้น มันเกิดคว้าคอแหม่มแล้วดึงเข้าไปกว่าพวกเราจะรู้ทัน แหม่มอาจคอหัก หรือไม่ก็ถูกมันดึงหายเข้าไปอยู่ในซอกนี้กับมันด้วย"

บุญคำกระซิบเบาที่สุดอยู่เช่นเดิม ควบคุมคำพูดไม่ให้แว่วไปถึงพรรคพวกคนอื่นๆ ที่ยังไม่ได้ระแคะระคายรู้เห็นเหตุการณ์ด้วย

"นี่มันเอื้อมมือออกมาได้ยังไง แล้วทำไมมันถึงหดมือเข้าไปได้"

“ก็อย่างที่นายแหม่มเคยรู้อยู่แล้วนั่นแหละ ตัวมันก็แค่ไอ้ซากผีดิบ ถ้าอาคมของมันตรัยสิงสั่งลงมาเมื่อไหร่มันก็ขยับได้เหมือนห่น ตอนนี้ไม่มีอะไรแล้ว ตอนที่มันหดมือเข้าไปก็เพราะไฟจากไต้ลงอาคมของบุญคำ จำไว้ว่าอะไรก็ตาม มันทนไฟไม่ได้หรอก และตอนนี้ถ้าแหม่มจะแหย่ไฟลนเข้าไปอีก มันจะไม่เขยื้อนอะไรอีกทั้งนั้น เหมือนลนหิน เพราะมนต์อุบาทว์ของมันตรัยที่บังคับอยู่พ้นจากซากมันไปแล้ว”

พร้อมกับบอก ตาพรานเฒ่าจอมอาคม ผู้เข้าใจในด้านไสยเวทความลี้ลับดีที่สดคนหนึ่ง ก็แหย่ไต้เข้าไปลนที่ปลายคางของซากนั้น ซึ่งมันก็สงบนิ่งเฉยเหมือนเหง้าไม้หรือหน่อหิน ดูแล้วไม่น่าเชื่อเลยว่า เมื่ออึดใจใหญ่ ๆ นี่เอง มันได้ยื่นมือออกมาทักทายเชิงคุกคามคริสอย่างสยองขวัญที่สุด

คริสตาเบิกโพลง จ้องเขม็งไปยังซากที่หล่อนมองเห็นนั่งอยู่ในซอกนั้น แล้วเป่าลมพรูออกจากริมฝีปาก

“พระเจ้า! นี่เห็นจะเป็นที่เก็บซากของพวกมันเต็มไปหมดกระมัง ตามช่องโพรงริมผนังหินรอบ ๆ บริเวณนี้”

“แหม่มยังสงสัยอะไรอีกเร๊อะ? มุดถ้ำลงมาอยู่กลางที่เก็บซากของไอ้พวกผีหมื่นปีถึงขนาดนี้แล้ว บุญคำกับนายไม่อยากจะบอกให้พวกเจ้านายทั้งหลายใจไม่สบายเสียเปล่า ๆ นี่เป็นป่าช้า ที่ไว้ศพหลายหมื่นปีอย่างที่รู้ ๆ กันแล้ว ทุกโพรง ทุกซอกมุม ถ้าส่องไฟเข้าไปดูก็จะเห็นไอ้ผีดิบพวกนี้เข้าไปเก็บอยู่เต็มไปหมด นับตั้งแต่พวกเราเริ่มไต่ทางลงมา บุญคำเดินอยู่ข้างหลัง รู้อยู่ทุกระยะว่ามีพวกมันคอยเฝ้าตามพวกเรามาตลอดเวลา แต่ไม่ได้บอกเท่านั้น ถึงนายรพินทร์ที่เดินนำอยู่ข้างหน้า

ก็รู้ พอบุญคำหันกลับไปดู มันก็แอบหลบมุมหิน แต่แหม่มคริสไม่ต้องกลัว ต่อให้มันมีอยู่มากสักแค่ไหนก็ตาม พวกมันจะทำอะไรเราไม่ได้เลย ตราบใดก็ตาม ที่นายรพินทร์กับบุญคำยังอยู่ อย่างมากมันก็แค่คอยเฝ้าตามเราอยู่เงียบ ๆ เท่านั้น นายรพินทร์ถึงสั่งนัก ว่าไม่ให้ใครแยกพวกห่างออกไป”

คริสเริ่มเหงื่อผุดซึมเต็มใบหน้า ทั้งที่อากาศแวดล้อมเย็นเยือก

“บุญคำแน่ใจหรือว่า พวกมันจะไม่แห่ประดังกันออกมา และเมื่อนั้นเราจะรับมือไม่ทันทีเดียว”

“มันก็คงอยากจะแห่กันเข้ามาเล่นงานเราเหมือนกัน แต่บุญคำเชื่อว่ามันทำไม่ได้ ถ้านายของบุญคำไม่ดีจริง ก็ไม่กล้านำพวกเจ้านายลงมาหรอก แกจะต้องมีวิธีสกัดมันไว้ก่อนแล้ว เชื่อมือนายของบุญคำเถอะ มันตรัยมันมีฤทธิ์ แต่นายรพินทร์ก็มีตบะอำนาจอยู่ในตัว ที่จะต่อต้านกับเวทมนตร์กาลีของมันได้ ขออย่างเดียว อย่าให้นายเจ็บไข้ได้ป่วยหมดสติไปเสียก่อนเท่านั้น ไอ้พวกนี้มันทำอะไรนายโดยตรงไม่ได้ แต่จะหาทางเล่นงานพวกเราคนอื่น ๆ ได้ ถ้ามันจะทำ...ว่าแต่แหม่มคริสก๊ะ แหม่มเบลช่วยกันฉีดยาให้นายของบุญคำหลับลืมตัวไปหรือเปล่า ถ้าแกหลับครองสติไม่ได้เมื่อไหร่ พวกเจ้านายทุกคนลำบากแน่ ลำพังบุญคำเอง รับมือไม่ไหวนา บอกตรง ๆ บุญคำเอาตัวรอดได้ แต่ช่วยคุ้มครองคนอื่นยาก ถ้าไม่มีนายอยู่ด้วย”

คำพูดสุดท้าย แกบอกมาด้วยความวิตก คริสจับแขนบุญคำบีบเบา ๆ

“ไม่ต้องกังวลในเรื่องนั้น เราไม่ได้ทำให้นายของบุญคำ

หลับหรือเผลอตัวไปหรอก ช่วยฉีดยากระตุ้นให้เขาหายอ่อนเพลีย มีกำลังขึ้นเท่านั้น ประเดี๋ยวก็ลุกได้อย่างสบาย ไป! ตอนนี้ฉันคุมสติได้แล้ว เราช่วยกันเดินตรวจต่อ ระหว่างที่รพินทร์ยังพักอยู่”

“สาบานกับบุญคำก่อน”

“สาบานอะไร?”

“จะไม่บอกเล่าอะไรให้พวกของแหม่มฟัง เรื่องที่เห็นซากไอ้ผีดิบพวกนี้ถูกซ่อนอยู่ในซอกโพรงเต็มไปหมด จนกว่าเราจะขึ้นไปพ้นจากที่นี่แล้ว”

“ตกลง สาบานให้ว่าจะไม่บอกให้พวกเรารู้เลย”

หล่อนให้สัญญา

ในเงาสลัว หล่อนเห็นตาเฒ่า ซึ่งในเวลาปกติเป็นคนทะลึ่งโลนโปกฮาไร้สาระที่สุด แต่ในยามคับขันเข้าตาร้าย แกจะเป็นคนที่มีคุณภาพมากที่สุด ในบรรดาลูกน้องของรพินทร์แยกเขี้ยวยิ้ม

“แหม่มคริส เป็นคนกล้าหาญ และมีสติดีกว่าทุกคนในพรรคพวกของแหม่มเองที่มาด้วยกัน แบบนี้สบายมากถึงไหนถึงกัน อย่านอกคอกนอกรอยเสียอย่างเดียว รับรองไม่เป็นไร ...มะ! เดินตามหลังบุญคำ อย่าเดินนำหน้า”

คริสป้ายหลังมือเช็ดเหงื่อ หล่อนไม่ละความพยายาม แม้จะเจอเข้ากับเหตุการณ์ชวนให้สยองขวัญที่สุดโดยที่พรรคพวกคนใดมิได้มาร่วมรับรู้เห็นด้วย แทนที่จะถอยกลับไปรวมหมู่กับ

พรรคพวก หล่อนกลับพยักหน้าเป็นความหมายให้บุญคำนำทางโดยเหนี่ยวไหล่แกให้ออกหน้า ตนเองเบี่ยงกายหลีกทางให้บุญคำค่อย ๆ นำเลาะไปตามฝาหินอันเต็มไปด้วยซอกมุมลี้ลับ ไล่ไปตามแนวโค้งของคูหาใหญ่นั้นอย่างระมัดระวัง โดยพยายามไม่ให้ลับไปจากสายตาของพรรคพวกที่นั่งพักรวมกลุ่มกันอยู่ เสียงหล่อนกระซิบพูดได้ยินกันสองต่อสอง ในลักษณะคุยกันโดยเฉพาะต่อไป

"บุญคำรู้ไหม ว่านายของบุญคำพยายามจะนำพวกเราลงไปถึงไหนอีก"

"ไม่รู้เหมือนกัน" แกตอบอย่างอึดอัด

"แต่เรายังลงมาไม่ถึงห้องไว้ศพของกษัตริย์ นี่เป็นที่ไว้ศพของพวกเสนาอำมาตย์ราชวงศ์ พวกขุนศึกขุนนางใกล้ชิดเท่านั้น บุญคำคิดว่า นายคงอยากจะลงไปให้ถึงห้องไว้ศพของกษัตริย์และเจ้าหญิงพระราชธิดา ที่เราเห็นเป็นภาพสลักอยู่ข้างบนโน่นเพื่อจะได้ให้เห็นชัดก๊ะตา มันจะต้องเดินลึกลงไปอีก บุญคำเชื่ออย่างนั้น"

"แปลกจริง ๆ"

เสียงแม่ผมทองรำพึง

"เขามีอะไรผูกพันอยู่กับกษัตริย์มหิทธิเดชะ และเจ้าหญิงองค์นั้นนะ ถึงได้อยากจะลงไปให้ถึงแหล่งเก็บศพสองพ่อลูกนั่นให้ได้ ความจริงเราลงมาสำรวจแค่นี้ก็รู้แล้ว ว่ามันเป็นแหล่งของซากไอ้พวกผีดิบทั้งหลาย ที่มันตรัยใช้ให้ขึ้นไปก่อกวนเราตลอด เท่ากับเป็นการพบแหล่งแล้วอย่างน้อยก็หนึ่งแหล่ง สิ่งที่เราควรทำก็คือ หาทางวางระเบิดให้หินถล่มลงมาปิดกั้นปาก

ทางเข้าออกเสียเท่านั้น อย่าให้มันตรัยเอาซากพวกนี้ขึ้นไปใช้เล่นงานเราได้อีกก็ควรพอแล้ว นี่เขาจะลงไปให้ถึงศพของสองพ่อลูกนั่นให้ได้”

“แหม่มคริสไม่อยากจะลงไปเห็นกับตาด้วยเร๊อะ?”

“ก็...อยากเห็นเหมือนกัน แต่ก็เห็นว่ามันเสี่ยงเกินความจำเป็น พวกเราบางคนพูดหว่านล้อมเชิงให้เขานำพวกเรากลับขึ้นไปเสียเถิด แต่เขาก็ยังยืนยันที่จะลงต่อไปให้ได้ ซ้ำยังบอกชัดว่าถ้าพวกเราไม่ลงไปกับเขา ก็ให้พวกเรากลับขึ้นไปก่อน”

“แล้วทำไมแหม่มก๊ะพวกไม่ยอมกลับขึ้นไป”

“ฉันและพวกเราทั้งหมด จะปล่อยให้เขาลงไปตามลำพังได้ยังไง โดยความจริงแล้ว ทุกคนกลัวทั้งนั้น แม้กระทั่งฉันเอง ซึ่งบุญคำเห็นว่ากล้าที่สุดก็ตาม เราอาจไม่กลัวไอ้ผีดิบพวกนี้ แต่เรากลัวว่าถ้าหินมันเกิดถล่มทับปิดทางลงมา...”

“อยากรู้อยากเห็น มันก็ต้องเสี่ยงกันดูละแหม่ม เรื่องหินถล่มลงมาปิดทาง บุญคำก็เสียวๆ อยู่เหมือนกัน ยิ่งรู้สึกว่าไอ้ผีดิบพวกนี้ ถูกมนต์ของมันตรัยให้เคลื่อนไหวติดตามดูพวกเราอยู่ตลอดเวลา บุญคำก็รู้สึกว่ามันชักไม่เข้าท่า แต่ดูแล้วนายไม่สะทกสะท้านอะไรเลย บุญคำหรือไอ้เกิดไอ้เส่ย ก็ไม่มีทางที่จะเตือนให้นายกลับขึ้นไปได้ ขืนเตือน แกก็จะไล่พวกบุญคำขึ้นไป แบบเดียวก๊ะเคยไล่พวกแหม่มนั่นแหละ บุญคำลงมานี่ไม่ได้เชื่ออะไรสักอย่าง เชื่ออยู่แค่คนเดียวเท่านั้น คือเชื่อนายรพินทร์ แกไม่กลัวเสียคนเดียว ถึงบุญคำก๊ะไอ้สองคนนั่นจะกลัวก็พูดไม่ได้ เพราะตายไหนตายกันมานานแล้ว ยังไม่เห็นตายสักที”

คริสยิ้มในเงามืดเบื้องหลัง มือเกาะมาที่ไหล่บอบบางแต่แกร่งเกร็งแข็งแรงของแก ร่างของหล่อนซ้อนแนบชิดอยู่เบื้องหลังมือขวาของรพินทร์ ชนิดเดินติดกันไปก้าวต่อก้าวราวกับจะผูกเอวติดกันไว้

“บุญคำ...”

“คะรับ แหม่ม”

“ตอนที่เราอยู่ข้างบน จุดพลุส่องเห็นภาพสลักนูนของเจ้าหญิงองค์นั้น บุญคำเห็นชัดกับตาดีแล้วใช่ไหม?”

“ไม่ใช่เห็นชัดอย่างเดียว บุญคำยังจำได้เสียซ้ำไป”

“จำได้? จำอะไร?”

“ถ้าถอดมงกุฎออก ถ้าเปลี่ยนเครื่องทรงนั้นออกไปเสีย ภาพแกะสลักนั่น ก็คือนายหญิงดารินนั่นแหละ! สาบาน ใช่แน่”

“บอกได้ไหม ทำไมถึงเหมือนกันถึงขนาดนั้น ฉันเอารูปถ่ายมาเทียบเลย แล้วก็มีความรู้สึกเหมือนบุญคำกับพวกของบุญคำทุกคนเหมือนกัน ทั้งๆ ที่ฉันไม่เคยเห็น ‘นายหญิง’ ของบุญคำมาก่อนก็ตาม”

เสียงบุญคำอึกๆ อักๆ อยู่ลำคอ ก่อนจะกระซิบตอบมาว่า

“ถึงว่าซิ แหม่ม บุญคำเห็นเข้าก็ตกใจจนแทบเยี่ยวราด... มันแปลกจริงๆ!”

“จะเป็นด้วยเหตุนี้หรือเปล่า ที่ทำให้เจ้านายของบุญคำจึงคิดบุกบั่นที่จะลงไปค้นให้พบที่เก็บศพของเจ้าหญิงองค์นั้นให้ได้ เพราะจิตของเขาประหวัดผูกพันอยู่กับคู่รักที่พลัดพรากกัน

มา พอเห็นรูปโบราณนั่นเหมือนภาพคู่รัก ก็เลยต้องการจะลงไปดูให้ถึงที่เก็บศพ”

“แหม่มคริสว่า ก็น่าเข้าเค้าอยู่ บุญคำสงสัยว่าจะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน...แหม่มกับพวก เรียนหนังสือมามากแล้ว ช่วยบอกอะไรบุญคำมั่งได้ไหมล่ะ”

“บุญคำอยากรู้อะไร?”

“เมืองที่เราพบนี่ มันอายุนานมาสักแค่ไหนแล้ว”

“จนใจจริง ๆ บุญคำ ในคำถามข้อนี้ พวกเรากำหนดอายุเวลาของมันไม่ถูกเลย แต่รู้ว่ามันนานแสนนานมาแล้ว นานเกินกว่าที่เราจะมองย้อนหลังกำหนดเวลาได้ แต่จากหลักฐานที่พบไม่ว่าการก่อสร้าง เครื่องมือเครื่องใช้ ศิลปกรรม และอะไรต่ออะไรอีกหลาย ๆ อย่าง มันบอกให้รู้ว่า แผ่นดินนี้เคยรุ่งเรืองเจริญขีดสุดมาแล้ว แม้จะไม่ได้เจริญในด้านวิทยาศาสตร์ก็ตาม แล้วนายของบุญคำเคยเล่าอะไรให้บุญคำฟังยังไงบ้างล่ะ?”

แกสั่นหัว

“แกไม่เล่าอะไรให้บุญคำฟังสักอย่าง คงเห็นว่าบุญคำไม่ได้เรียนหนังสือ ความรู้น้อย ถึงเล่าไปก็คงฟังไม่รู้เรื่อง แต่แกน่าจะเล่าให้พวกนายแหม่มฟังนะ เพราะเห็นปรึกษาหารือคุยกันมาตลอดทุกระยะ ฟุดฟิดฟอไฟตกกะไดขาหัก พูดกันเองแต่ภาษาฟารั้ง พวกบุญคำจะขออาศัยฟังมั่งก็ไม่รู้เรื่อง พวกนายแหม่มก็เหมือนกัน ไม่ยอมพูดไทยให้บุญคำฟังรู้เรื่องมั่งเลย นอกจากจะใช้งานหรือจะด่าเท่านั้น พูดไทยได้ ก็น่าจะพูดไทยนา พวกบุญคำจะได้รู้เรื่องมั่ง”

“พวกฉันพอจะพูดไทยได้บ้าง แต่ก็พูดไม่คล่องเท่ากับนายรพินทร์ของบุญคำพูดฟารั้ง เพราะฉะนั้นเพื่อให้เข้าใจกันได้เร็วขึ้น ก็เลยจำเป็นต้องใช้ภาษาของพวกฉัน บุญคำนี่ก็ช่างคิด ช่างต่อว่าเสียจริงนะ”

บัดดล บุญคำชะงักกึกลงอย่างกะทันหัน!

คริสตินาผู้ติดมาเบื้องหลังอย่างกระชั้นชิด โดยไม่ทันระวังตัว เอาอกตึงตระหง่านชนกับสะบักแกเข้าเต็มรักจนตัวเองอุทานออกมาอย่างตกใจเบาๆ

จากแสงไต้ ที่ถือชูเอนล้ำไปเบื้องหน้าของตาพรานเฒ่าเหมือนจะมีพลังประกายแสงของอะไรชนิดหนึ่ง ดูดเอาเปลวไฟที่ติดอยู่กับปลายไต้ ซึ่งตามปกติแล้ว มันก็จะลุกเพียงแต่พลอมแพลม ให้สว่างวาวเจิดจ้าขึ้นอย่างมหัศจรรย์ มีแสงวะวับพร่างพรายหลากสีสัน พุ่งเข้าหาซึ่งกันและกันระหว่างไฟจากปลายไต้ และสิ่งที่กองระเกะระกะกลาดเกลื่อนอยู่ยังหม่หินตรงพื้นเบื้องหน้า ที่ทั้งสองคนชนกันรวนเรอยู่ขณะนี้

รัศมีเหล่านั้น เป็นรุ้งเลื่อมพราวพราย จับตาจนพร่า

ทองคำ! เพชร และปวงอัญมณีหลากหลายสกุล อันเป็นเครื่องสูงของชนชั้นกษัตริย์ กองเหมือนเศษหินอันไร้ค่าอยู่เบื้องหน้าเต็มไปทุกตารางนิ้ว

บัดนี้มันสว่างวาว สะพร่างพราวไปหมด และคูหาที่เคยมืดทึบทั้งคูหาใหญ่ ก็เรืองรองระยิบระยับ...

“เฮ้ว!...”

ตาเฒ่าบุญคำร้องลั่นออกมาอย่างลืมตัว
คริสตินาเอง เมื่อแลไปพบ ก็ยืนตัวแข็ง!
“มหาสมบัติของกษัตริย์! และสรรพอาวุธ เก็บไว้ตรงห้องนี้!! ข้างหน้าเรานี่เอง!”
หล่อนอุทานออกมาอย่างลืมตัวเช่นกัน

สแตนลีย์ คีธ เชิดวุธ เบล เกิดและเส่ย ลุกพรวดพราด ฮือกันขึ้นยืนหมดพร้อมกันทุกคน

ก่อนที่ใครจะทันเคลื่อนไหวอย่างใดต่อไปนั่นเอง รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้นอนสงบนิ่งอยู่เหมือนหลับ ก็ดึงกายขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว พร้อมกับเสียงพูดห้าวลึก เคร่งขรึม

“หยุด! ขอให้นิ่งอยู่กับที่ทุกคน อย่าเข้าไปใกล้หรือแตะต้องสิ่งเหล่านั้นเลยอย่างเด็ดขาด ถ้ายังอยากมีชีวิตรอดกลับขึ้นไปยังโลกภายนอก โดยไม่ถูกฝังตายอยู่กับกองมหาสมบัติของกษัตริย์มหิทธิเดชะ ที่มองเห็นอยู่นั่น!!”

อำนาจอย่างประหลาดในน้ำเสียงห้าม หรือมิฉะนั้นก็อิทธิพลลึกลับบางสิ่งบางอย่าง ที่ไม่มีใครทราบได้ทำให้ทั้งหมด ไม่ว่าจะด้านของสแตนลีย์ ที่กำลังลุกพรูกันขึ้นยืน หรือทางด้านคริสกับบุญคำ ซึ่งเดินส่องไต้เข้าไปพบกับสิ่งที่ไม่คาดคิดได้พากันชะงักงัน ยืนนิ่งกันไปหมดชั่วขณะ

รพินทร์ บัดนี้ยืนขึ้นมาแล้วเต็มตัว ลักษณะแข็งแกร่งและเยือกเย็นเหมือนเดิม ในความเงียบของคนเหล่านี้ เสียงเขากล่าวในเชิงประกาศไปยังทุกคนต่อไปว่า

“โปรดเชื่อผม...อย่าตื่นเต้นหรือสนใจอะไรกับสิ่งที่เห็น อย่าแตะต้อง หยิบฉวย หรือพยายามจะเก็บติดตัวไปเป็นที่ระลึก แม้แต่ชิ้นที่เล็กที่สุด...คริส! บุญคำ! ถอยออกมาจากตำแหน่งนั้นเถอะ และกลับเข้ามารวมกับพวกเราทุกคนที่เดิม”

คริสติน่า ผู้มีอาการงุนงงระคนตื่นเต้นอยู่อย่างล้นเหลือแล้ว เมื่อมองไปเห็นทรัพย์สินเครื่องใช้อันล้วนมีค่ามหาศาลประเมินราคาไม่ได้เหล่านั้น แต่บัดนี้ หล่อนยิ่งมึนงงหนักขึ้นไปอีก เมื่อได้รับคำสั่งจากมัคคุเทศก์นำทาง อันหล่อนคิดว่าป่านนี้น่าจะยังคงนอนพักอยู่ หันมองหน้าบุญคำ ซึ่งตาพรานเฒ่าก็สะกิด พยักหน้าลงนิดหนึ่งเชิงบอกให้ปฏิบัติตามคำสั่งของนาย ส่วนฝ่ายนายจ้างคนอื่น ๆ ก็หันมองมายังเขาเป็นตาเดียว

ประกายแสงจากปวงถนิมพิมพาภรณ์ จากหลาก ๆ อัญมณี คงทอประกายรุ้งร่วง สว่างเรืองรองเต็มไปทั้งหมดอย่างมหัศจรรย์ ยิ่งกระทบกับไฟฉายกับตะเกียงแบตเตอรี่ที่พวกของสแตนลีย์พยายามช่วยกันส่อง ทั้ง ๆ ที่แต่เดิมแสงเหล่านี้จะใช้แทบไม่ได้ผล ส่องมองอะไรเห็นได้เฉพาะระยะใกล้เท่านั้น ทว่าบัดนี้ เมื่อได้ส่งเข้าไปยังตำแหน่งที่คริสกับบุญคำร้องเอะอะกันอยู่ ก็ปรากฏว่ามีรังสีประดุจรุ้งสาดตอบโต้มา ทั้งสว่างและทั้งลานตาไปหมด

เสียงหนัก ๆ ของรพินทร์ เอ่ยเรียกนามของคริสติน่าอีกครั้งเหมือนจะย้ำคำสั่ง เมื่อนั้น หล่อนจึงยอมให้บุญคำจูงมือค่อย ๆ ถอยกลับคืนมายังหมู่คณะที่ยังพากันยืนตะลึงอยู่

“ทำไม รพินทร์ ทำไมถึงห้ามเราไม่ให้เข้าไปใกล้สิ่งของพวกนั้น”

สแตนลีย์พึมพำถามอย่างพิศวง หันกลับไปมองทางรังสีสวยงามพราวตาอันห่างออกไปประมาณ 15-16 เมตรเบื้องหน้านั้นอีกครั้ง

รอยยิ้มลึกลับปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากของพรานนำทาง ลดน้ำเสียงลงเป็นนุ่มนวลสุภาพตามเดิม แต่ก็ยังเคร่งขรึมอยู่เช่นนั้น

“ผมขอร้องทุกคนอีกครั้งครับ อย่าเข้าไปใกล้ แตะต้องหรือแม้แต่พยายามจะสำรวจตรงนั้นอย่างเด็ดขาด มันถูกต้องของคริสที่ร้องบอกพวกคุณมา ตำแหน่งนั้น คือตำแหน่งที่เก็บเครื่องใช้ไม้สอยของมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ เพชรนิลจินดา เครื่องประดับและอาวุธทุกชนิดสมัยที่พระองค์ยังมีพระชนม์ชีพอยู่ รวมทั้งของพระราชธิดาอันเป็นมกุฎราชกุมารีนั้นด้วย สิ่งของเครื่องใช้เหล่านี้ได้ถูกนำลงมาเก็บไว้ เมื่อมีการนำพระศพของสองพ่อลูกมาประดิษฐานยังมหาสุสานแห่งนี้ ขณะนี้ เรากำลังต้องการสำรวจค้นหาเฉพาะ ‘คิง ’ส แชมเบอร์’ หรือห้องที่ไว้พระศพเท่านั้น ไม่ได้ทำการสำรวจล่วงล้ำไปถึงสิ่งอื่น นี่คือสัจจะที่ผมกำหนดไว้ก่อนที่จะนำลงมา เพราะฉะนั้น ขออย่ามีการกระทำอื่นใดที่เป็นการผิดสัจจะของผม มิฉะนั้น ความปลอดภัยของพวกคุณทุกคนอาจหมดสิ้นไปในทันที”

“รพินทร์ คุณพูดยังกับว่า คุณมองเห็นในอดีตของสถานที่นี้มาอย่างปรุโปร่งหมด”

อิสซาเบลอุทานออกมา

“ใช่! ผมมองเห็นหมด รู้หมดทุกเส้นทาง ครั้งแรกมันก็อาจเลือนลางสับสนก่อน ยังไม่สู้จะแน่ใจนัก แต่ตอนที่ผม

นอนพักอยู่เมื่อครู่นี้ ทุกสิ่งทุกอย่างภายในมหาสุสานนี้ กระทบเข้ามาในประสาทสัมผัสส่วนที่หกของผมอย่างละเอียดถี่ถ้วนหมดแล้ว ทกซอก ทกมม ทกเส้นทาง ผมมองเห็น ประเดี๋ยวถ้าพวกคุณพร้อม ผมจะนำลงสู่ห้องไว้พระศพเลยทีเดียว ก็อยู่ใกล้ๆ ต่ำกว่าระดับที่พวกเรายืนกันอยู่นี่ลงไปอีกชั้นเดียวเท่านั้น แล้วเราจะได้เห็นกันอย่างกระจ่างชัดกับตาทีเดียว ขอเพียงอย่างเดียว...เน้นว่าอย่างเดียวเท่านั้น คืออย่าแตะต้องสิ่งของที่ล่อตาล่อใจเหล่านั้นโดยเด็ดขาด”

“คณน่าจะให้เหตผลกับเราได้มากกว่านี้นะ”

สแตนลีย์เอ่ยขึ้นต่ำๆ

“เมื่อเราได้ตัดสินใจลงมาสำรวจมหาสุสานลี้ลับแห่งนี้แล้ว ผมและทุกคนก็อยากจะเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่มันมีอยู่ในนี้ทั้งหมดนั่นแหละ และมันก็เป็นโอกาสอันดีที่สุดแล้ว คริสกับบุญคำเดินส่องไฟไปพบกับสิ่งของอันมีค่าน่าสนใจเหล่านั้นเข้า ขอรับรองได้ว่า พวกเราไม่มีความโลภคิดที่อยากจะได้หรอก รพินทร์ แต่อย่างน้อยเราอยากจะเข้าไปสำรวจดูใกล้ๆ ว่ามันเป็นของมีค่าเช่นไรบ้าง สภาพลักษณะของมัน เพชรพลอย หรือแก้วล้ำค่าที่นำมาใช้เป็นเครื่องประดับ สาบานก็ว่าได้ พวกเราเพียงแต่สนใจอยากเข้าไปดูเท่านั้นแต่จะไม่แตะต้องหยิบฉวยใดๆทั้งสิ้น”

รพินทร์สั่นหน้าช้าๆ แต่อาการของเขาเฉียบขาด

“โน! ไม่ได้อย่างเด็ดขาด ก็รู้ๆ อยู่แล้วว่ามันเป็นเครื่องประดับและเครื่องใช้ จะต้องเข้าไปดูอีกทำไม จะให้ผมต้องมาอธิบายซ้ำซากกับพวกคุณอยู่อีกหรือว่า ชีวิตอย่างผม อาชีพอย่างผม เท่าที่ผ่านพ้นภัยอันตรายอยู่รอดมาจนสามารถรับใช้

พวกคุณได้อย่างขณะนี้ ผมอยู่ได้ด้วยสัจจะเท่านั้น ทำในสิ่งที่ควรทำ เว้นในสิ่งที่ควรเว้น ถ้าปราศจากสัจจะที่ยึดถือเสียอย่างเดียว ผมตายไปนานแล้ว”

เขาชี้มือไปทางคริสติน่า ที่เพิ่งจะเดินเข้ามาถึง

“คริสเองก็เหมือนกัน ระหว่างที่ผมนอนพักสงบไปชั่วขณะทุกคนของพวกเราควรจะอยู่กับที่ ไม่น่าจะเคลื่อนไหวไปไหนทั้งสิ้น แต่คุณก็พยายามที่จะเคลื่อนห่างหมู่คณะพวกเราออกไป โชคดีที่มีบุญคำเป็นเพื่อนไปด้วย มิฉะนั้นคุณจะหายสาบสูญไปเฉยๆ ชนิดพวกเราตามซากคุณไม่พบทีเดียว ผมขอร้องไว้แล้วว่า อย่าพยายามฝ่าฝืนคำสั่ง ความกล้าหาญ เข้มแข็งนั้นเป็นสิ่งที่ดี แต่จะต้องวางรากฐานอยู่บนระเบียบวินัย และเคารพต่อคำสั่งด้วย ผมไม่ได้คิดที่จะมาเป็นนายพวกคุณ เพราะโดยแท้จริงพวกคุณนั่นแหละคือนายของผม หรือฝ่ายผมทั้งหมด แต่พวกคุณมีประสบการณ์น้อยกว่าผม จึงควรจะต้องเชื่อฟังผมอย่างเคร่งครัด เพื่อสวัสดิภาพของทุกคนเอง ถ้าแต่ละคนถือดีทำตามใจชอบ ทำให้ผมรู้สึกว่า ‘ตัวใครตัวมัน’ เมื่อไหร่ละก็ เฉพาะผมและฝ่ายผมเอาตัวรอดได้ แต่พวกคุณนั่นแหละ จะไม่มีโอกาสกลับออกไปยังโลกภายนอกอีกขอให้ทราบด้วยว่า ผมหมายความตามที่พูดออกไปนี้จริงๆ!”

“ฉันเสียใจ ที่ขัดคำสั่งคุณโดยไม่ได้ตั้งใจ”

คริสกระซิบตอบมาเบาๆ อย่างจำนน แต่นายคี๊ธ โวยออกมาอย่างคนดันทุรังดื้อรั้น

“นายมันจะบ้า รพินทร์! อย่าสร้างสถานการณ์อะไรให้มันมากนักเลยวะ ตะกี้ตัวนายเองก็นอนเค้เก้หมดท่าไปแล้ว

ไม่ใช่พวกฉันหรอกรึที่ช่วยนายไว้ นายจะถือสัจจะบ้าบออะไรของนายก็เชิญถือไปคนเดียวเถอะ ฉันไม่อยากจะได้สมบัติผีโบราณพวกนั้นหรอก แต่จะเข้าไปดูใกล้ๆ"

กล่าวจบ คี๊ธ ก็ส่องไฟก้าวสวบๆ ไปเบื้องหน้าทันที...

ฉับพลันนั้น จอมพรานก็เคลื่อนไหวตัวแวบ ชนิดที่ ไม่มีใครทันสังเกตอาการของเขาทัน เป็นการสะบัดปลายเท้าออกไปเตะตัดขาหลังของนายคี๊ธ ผู้กำลังจะก้าวออกเดินทำให้เสียหลักสะดุดข้างหน้า หัวคะมำทิ่มลงไปตะครุบพื้นอยู่เบื้องหน้า ล้มในทันที

พร้อมกับอาการร้องสบถของคี๊ธ เชิดวุธ ก็รวดเร็วฉับไวพอกัน กระโจนลงไปกอดปล้ำล็อกคอคี๊ธ ซึ่งกำลังจะเผ่นลุกขึ้นมาไว้ และปล้ำกันดิ้นขลุกขลักอยู่ตรงนั้น การเข้ามาบังคับตัวคี๊ธไว้ก่อน ก็เท่ากับเป็นการช่วยไม่ให้เท้าอีกข้างหนึ่งของรพินทร์ซึ่งกำลังจะดีดเข้าปลายคาง ต้องชะงักลง เพราะถ้าเตะซ้ำ จะโดนก้านคอเชิดวุธแทน

เกิดเอะอะโวยวายกันขึ้นทั้งคูหาถ้ำ เสียงด่าของคี๊ธโขมงโฉงเฉงไปหมด นอกจากรพินทร์แล้ว ทุกคนกำลังอยู่ในภาวะเคลื่อนไหวชุลมุน เพราะไม่แน่ใจว่าจะมีมวยหมู่ใต้แผ่นพิภพอันเป็นมหาสสานของนิทรานครขึ้นเมื่อใดก็ได้ จากสภาพความตื่นเต้น และโกรธแค้นของฝ่ายนายคี๊ธนั้น สแตนลีย์ และเบลพยายามเข้ามาช่วยกันจับคี๊ธไว้ด้วย และร้องละล่ำละลักให้ทั้งสองยุติการปล้ำฟัดกันนัวเนีย บุญคำ เกิด และเส่ย กำลังจะ

ถลันเข้าไป ซึ่งก็ต้องชะงัก เพราะคริสติน่ากระชากคอออกมาทีละคน พร้อมทั้งร้องตวาดให้อยู่นอกวง ตัวหล่อนเองขณะนี้ใช้ปากกระบอกเอ็ม16 แบบคอมมานโดประจำตัวกันคนทั้งสามของฝ่ายรพินทร์ไว้

เรื่องราวมันยุติเอาเมื่อ สแตนลีย์ อิสซาเบลและเชิดวุธช่วยกันหิ้วนายคี๊ธ ซึ่งล้มลงไปเอาหัวโขกหน่อหินจนหัวโน ขึ้นมายืนปัดฝุ่นอยู่ ปากยังตะโกนด่ารพินทร์ผู้ยืนเฉยเป็นเงาทะมึนอยู่เช่นนั้น มีการช่วยกันสำรวจจากพวกพ้องว่านายคี๊ธบาดเจ็บตรงไหนบ้างหรือไม่อย่างใด ส่วนคริสติน่าก้าวเข้ามายืนประจันหน้ารพินทร์ ต่อว่าเบา ๆ

“คุณไม่ควรจะทำอย่างนั้นกับคี๊ธเลย”

จอมพรานยักไหล่นิดหนึ่ง

“ผมเพียงแต่เขี่ยขาเขาให้ล้มลงเสียก่อนเท่านั้น ไม่ได้ทำร้ายอะไรเขา และคุณวุธก็พยายามล็อกตัวเขาไว้ คำตอบอยู่ที่นั่นแล้ว... ถ้าปล่อยเคอเนลคี๊ธให้เขาไปที่นั่น อะไรมันจะเกิดขึ้นดูนั่น!...”

ประโยคสุดท้ายเขาบุ้ยปากไปทางด้านหลัง ตำแหน่งที่มาของรังสีรุ้งร่วงซึ่งสาดประกายออกมา อันเป็นตำแน่งที่คี๊ธกำลังจะก้าวตรงเข้าไปเพราะความห่าม หากไม่ถูกสกัดกั้นโดยการเตะขาให้คะมำหน้าลงไปเสียก่อน รวมทั้งการช่วยยื้อยุดไว้ของเชิดวุธ จนทำให้ชุลมุลกันไปหมด

คริสติน่าเหลียวไปมองพร้อม ๆ กับทุกคน แล้วชาดิกจากเส้นผมจรดปลายเท้า

สูงตระหง่านขึ้นมาเหนือกองมหาสมบัติ อันส่องประกายวาววามอยู่นั้น คืองูใหญ่สีทองซึ่งปรากฏกายขึ้นอย่างประหลาด ลำตัวขนาดเท่าขาอ่อนของคริส เกล็ดวาววาบราวกับจะฉาบไว้ด้วยทองคำเปลว สองตาแดงก่ำเหมือนฝังไว้ด้วยทับทิมแผ่พังพานหรา แลบลิ้นอยู่แปลบปลาบ มันจะเกิดขึ้นจากอสรพิษร้ายที่มีชีวิตจริง หรือเกิดจากภาพมายาลวงตาอย่างใดก็ตามแต่ ทุกคนในสถานที่นี้ ก็มองเห็นด้วยอาการผงะตะลึงพร้อมกันหมด

พังพานเกือบเท่ากระด้งนั้นแผ่กว้าง แกว่งไปมาช้า ๆ พร้อมกับเสียงขู่คำรามฟู่ ราวกับหัวรถจักรที่พ่นไอน้ำออกมา รัศมีอันร้อนผ่าวราวกับลมที่พัดผ่านเตาไฟพุ่งวูบมายังทุกคน ระยะขนาดนี้ ถ้ามันฟาดหัวโถมเข้ามา ก็ถึงกลุ่มมนุษย์ที่ยืนกันอยู่ทั้งหมดภายในพริบตาเดียว ชนิดไม่มีที่จะหลีกหลบผลละถอยได้เลย

นายคี๊ธเอง ขณะนี้อ้าปากค้าง ขนหัวลกชัน เชิดวธผ้ยัง จับแขนเพื่อนอเมริกันร่างยักษ์ ผู้ห่ามทะลึ่งไม่สู้จะรู้จักกาลเทศะนัก รีบปล่อยมือไปตะปบพระเครื่องที่ห้อยคออยู่ สแตนลีย์และเบลเข่าอ่อน แทบจะรูดจ้ำเบ้าลงไปนั่งกับพื้น ส่วนเกิด เส่ยและบุญคำนิ่งเหมือนหิน

คริสติน่ามีอาการเหมือนจะขยับตัว แต่แล้วก็นิ่งไปอีกเมื่ออุงมือแข็งกระด้างของจอมพรานจับขยุมมาทดนแขนของหลอนอีกมือหนึ่งกระชาก เอ็ม 16 ประจำตัวแม่ผมทองยึดไปถือไว้ในมืออย่างง่าย ๆ ปากเขาก็บอกเรียบ ๆ ต่อมาว่า

“ถ้ายังไม่เปลี่ยนความตั้งใจ ก็เข้าไปดูเสียให้เห็นชัดกับ

ตาใกล้ๆ ซิ คี๊ธ! ฉันว่าเขาคงไม่ต้องฉกหรอกนะ แต่คงจะคาบหัวนายขยอกกลืนเข้าไปเลยกระมั้ง เกิดมาไม่เคยเห็นอะไร ก็มาเห็นเสียในครั้งนี้แหละ แล้วก็ไม่ต้องเสือกกลับไปเล่าให้ใครฟัง เพราะไม่มีใครเขาเชื่อนายหรอก”

คี๊ธนั้น ก่อนหน้านี้อึดใจเดียว กำลังปั้นหมัด จะหาทางชัดเข้าปลายคางของเชิดวุธอยู่แล้ว กลายเป็นว่ากอดเชิดวุธเสียแน่น จนอีกฝ่ายหนึ่งหายใจไม่ออก

สแตนลีย์ตะกุกตะกักออกมาแทบไม่เป็นภาษา

“รพินทร์!...รพินทร์...ทำอะไรสักอย่าง”

“ทุกคนปิดไฟฉายให้หมด!...บุญคำ เส่ย เกิด ดับไต้ให้สนิท!”

นั่นเป็นเสียงพูดเรียบๆ เหมือนไม่เกิดอะไรขึ้นเลย

ไฟฉายทุกดวง ที่กำลังช่วยกันส่องอยู่ในขณะนี้ ดับวับลงในทันที ส่วนบุญคำ เกิด และเส่ย ทิ้งไต้ลงกับพื้นใช้เท้าขยี้ดับ

ความมืดสนิทเข้ามาครอบคลุม สถานที่ในบัดนี้ มันมืดอย่างแท้จริง มืดยิ่งกว่าความมืดในห้องอัดภาพ เพราะในทันทีที่ไฟทุกดวงดับ ไม่ว่าไฟจากแบตเตอรี่ หรือไฟจากปลายไต้ที่ลุกติดอยู่ได้ดับลง ประกายอันสว่างพร่างพราวของปวงอัญมณี ตำแหน่งที่งูใหญ่โผล่ชูคอร่อนขึ้นมานั้น ก็พลอยสลายรังสีมืดสนิทลงด้วย

ได้ยินแต่เสียงลมหายใจหนักแรงของแต่ละคน และสำหรับในขณะนี้ รพินทร์รู้สึกว่าร่างกายอันเย็นชืดของใครหนึ่ง

คน เบียดชิดเข้ามากอดเขาไว้แน่นกระชับ สัมผัสได้จากความนุ่มหยุ่นที่บดเข้ามา กายนั้นสะท้านสั่นน้อย ๆ และใบหน้าก็ซบลงกับต้นแขนเขากระซิบแผ่วสั่นรัว

"พระผู้เป็นเจ้า! ต่อไปนี้ลูกจะไม่บังอาจดูหมิ่นต่อต้านต่อวาจาคำสั่งของชายผู้นี้อีกแล้ว..."

รพินทร์โอบมือไปตบแผ่นหลังนั้นเบา ๆ เหมือนจะปลุกปลอบใจ

ในความมืด และในความเงียบ ขนาดเข็มตกได้ยิน เวลาได้ผ่านพ้นไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ บรรยากาศข้นหนักเหมือนจะกดทุกชีวิตให้จมดิ่งลงไปสู่นรกอันลึกล้ำหาที่สิ้นสุดมิได้ ต่อมาทุกคนก็ได้ยินเสียงไลท์เตอร์แบบซิปโป้ของรพินทร์ดีดแชะขึ้น พร้อมกับเปลวไฟเล็ก ๆ ที่สว่างติดไส้ แล้วเขาก็บอกมายังทุกคนที่รวมกลุ่มออกันอยู่ว่า

"เอาละจุดไต้ขึ้นตามเดิมอีกครั้ง สำหรับคี๊ธ ขอความกรุณาอย่าเอะอะโวยวาย หรือสบถด่าผรุสวาทอะไรอีก"

ไต้จากพรานพื้นเมืองของรพินทร์ถูกจุดสว่างพลอมแพลมขึ้นอีกครั้ง ไฟฉายบางดวงจุดหลอด และพุ่งแสงอันริบหรี่ออกไป แต่ในครั้งนี้ จะมองเห็นพรรคพวกกันเองที่อยู่กันเป็นหมู่ในสภาพสลัวราง เป็นเงาตะคุ่มเหมือนเดิม ไม่มีรังสีของประกายเพชรนิลจินดาที่เคยเล่นแสงไฟ สาดพราวสะท้อนตอบมาปรากฏให้เห็นอีกเลย

รพินทร์ค่อย ๆ ดันกายอันสั่นเทิ้มของคริสที่กอดแขนเขา

อยู่แนบชิด ให้ห่างออกไปอย่างอ่อนโยนละมุนละม่อม แล้วเดินเข้าไปตบหลัง เหมือนจะให้สตินายคี๊ธกับเชิดวุธ จากนั้นก็ก้าวเข้าไปจับไหล่เบลกับสแตนลีย์ผู้นั่งอย่างหมดเรี่ยวหมดแรงอยู่บนโขดหิน ประคองให้ยืนขึ้น

"ไม่มีอะไรแล้วครับ ปรับจิตใจให้เป็นปกติได้ แล้วก็ลืมเรื่องนี้เสียเถอะ"

"รพินทร์..."

เสียงเบลเหมือนคนกำลังร้องไห้

"ครับผม"

"แน่ใจหรือว่า พวกเราทั้งหมดจะมีชีวิตรอดกลับขึ้นไปข้างบนได้"

"เราต้องกลับขึ้นไปได้ และอย่างปลอดภัยดีที่สุดด้วย คงไม่ต้องย้ำว่าพวกคุณจะต้องทำยังไงบ้าง"

"จะให้เดินสี่ตีนเหมือนหมา ตามหลังนายก็ยอมแล้ววะ!"

เสียงคี๊ธครางอย่างสิ้นฤทธิ์

"ไม่ถึงกับขนาดนั้นหรอก คี๊ธ เอาแต่เพียงว่า ให้รู้อะไรควรอะไรไม่ควรบ้างเท่านั้น ถ้าไม่รู้ เมื่อได้รับการเตือนบอกก็ขอให้เชื่อกันมั่ง ก็แค่นั้นเอง...ตอนนี้ทุกคนพร้อมหรือยัง?"

ทุกคนเงียบกริบ รพินทร์หัวเราะเบา ๆ ปลอบใจ กล่าวต่อมา

"ผมให้เวลาอีก 2 นาที สำหรับการปรับสติสัมปชัญญะแล้วหลังจากนั้น ผมจะนำลง คิง'ส แชมเบอร์ หรือห้องไว้ศพกษัตริย์สองพ่อลูกแห่งนครโบราณนี้แล้ว ทางลงอยู่ด้านขวามือ

นี่เองแหละครับ ก้าวลงไปตามบันไดตามสบายเพียงแค่ไม่เกินอีก 20 ขั้นเท่านั้น!"

"คณพดเหมือนคณรู้แปลนของทางเดินอันลี้ลับในนี้หมดทุกระยะ"

เสียงสั่นพลิ้วของคริสรำพึงออกมา รพินทร์ตบที่ตะโพกของหล่อนเบาๆ แล้วยัดปืนเอ็ม 16 ที่กระชากยึดมาเมื่อครู่นี้กลับคืนไปให้

"ใช่ ผมรู้ทะลุปรุโปร่งหมดทุกอย่างแล้ว คราวนี้เราไม่ต้องงมกันอีกต่อไป พ่งเข้าหาจดได้เลย และกรณาอย่าถามว่ารู้ได้ยังไง ขอรับรองในความปลอดภัยของทุกคน ตราบใดก็ตามที่ไม่ฝ่าฝืนขัดคำสั่งผม...ใครพร้อมเมื่อไหร่ ขอให้บอกผมเป็นรายบุคคล ถ้ายังไม่พร้อมก็ยังไม่ต้องลงไป"

อเมริกันอาวุโส อันเป็นหัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิว-เคลียร์ แต่ในขณะนี้ได้ลงมาสำรวจอยู่ในส่วนอันลึกล้ำที่สุดของมหาสุสานประหลาด จากเมืองร้างในอดีต ได้หันไปชุมนุมอยู่กับกลุ่มของฝ่ายตนอีก 3 คน ซุบซิบเหมือนจะหารือสอบถามอะไรกันอยู่ชั่วอึดใจ ก็หันมาบอกกับเขาด้วยน้ำเสียง อันแสดงถึงการตัดสินใจที่เฉียบขาดว่า

"นำต่อไป รพินทร์ พวกเราทั้งหมดพร้อมแล้ว"

จอมพรานสูดลมหายใจลึก หันไปกำชับคนฝ่ายเขา ทั้งสามให้ปฏิบัติหน้าที่และรักษาแนวการเดินไว้ในสภาพเดิม จากนั้นเขาก็ก้าวออกเดินช้าๆ บ่ายหน้าไปทางด้านขวามือของผนังถ้ำใต้ดิน

ตำแหน่งนั้น มีบันไดหินขนาดใหญ่ในลักษณะเหมือนกับที่ได้ไต่กันลงมาในช่วงแรก เทลาดรอคอยอยู่แล้ว ดูมันจะเป็นแนวทางที่แทบจะไม่ได้รับการกระทบกระเทือนจากร่องรอยของแผ่นดินไหวมากนัก เพราะมีรอยปรักหักพังน้อยที่สุด

หนทางกว้างใหญ่ ขนาดเดียวกับที่ลงกันมาช่วงแรกเช่นกัน มันพิสูจน์ให้เห็นว่า ตลอดแนวทาง ที่ขุดลึกเป็นอุโมงค์ใต้เทวสถานเทวาลัยเบื้องบน อันเป็นเส้นทางที่จะนำลงมายังบริเวณประดิษฐานพระศพนี้ แต่เดิมที่มันจะต้องมีขนาดกว้างใหญ่มหึมาเสมอเท่ากันหมดทุกชั้น ทุกระดับ แต่อำนาจการสั่นสะเทือนของแผ่นดินไหวมากกว่าหนึ่งครั้งนั่นเอง ที่ทำให้หนทางบางตอนตีบแคบลง หรือมิฉะนั้น หนทางที่จะแยกแยะออกไปยังคูหาอื่นๆ อันมีอยู่มากมาย ก็ถูกหินหล่นมาปิดบังไว้เสียเป็นส่วนมาก

บัดนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ นำคณะนายจ้างของเขาเดินเหยียบขั้นบันไดลงมาทีละก้าวด้วยสัญญาณความทรงจำแต่ในอดีตชาติ ซึ่งมันผุดกระจ่างขึ้นในประสาทสัมผัสของเขาอย่างประหลาด (ถึงแม้ว่าอดีตชาติจะมีจริง) ถ้าไม่อุปาทาน หรือคิดสร้างภาพจินตนาการไปเอง เขาจำได้อย่างแม่นยำว่าณสถานที่แห่งนี้ ครั้งหนึ่ง นานมาเท่าใดแล้วไม่ทราบ...เขาได้เคยผ่านลงมาก่อนแล้วกับทหารคู่ใจกลุ่มหนึ่ง จำนวน 6 คน โดยมีอีกหนึ่งกองร้อยในสภาพปลอมแปลง แฝงกายซ่อนเร้นอยู่บริเวณภายนอกของสถานเทวาลัยด้านบน ซึ่งในครั้งกระนั้น ได้ใช้วิธีเจาะขุดช่องทางเข้ามาอย่างซ่อนเร้น มิให้เหล่ายามรักษาการของฝ่าย

นิทรานครได้ไหวตัวรู้ทัน ภายหลังจากที่บุกเข้าจู่โจมเงียบ สังหารยามผู้เฝ้ารักษาดูแลอยู่ภายในอันมีอยู่ไม่เกินหนึ่งหมวด เสียชีวิตหมด

ครั้งนั้น เขาได้ลักลอบเข้ามา ณ สถานที่นี้ ในสภาพของอัคนีรุทร์ ผู้ประสงค์จะลอบเข้ามาขโมยศพของสตรีอันเป็นสุดที่รัก นำกลับคืนไปสู่อาณาจักรแห่งตน

แต่ครั้งนี้ เขาลงมาในนามของรพินทร์ ไพรวัลย์ พรานป่าผู้ประสงค์จะได้พิสูจน์ความจริงว่า เรื่องราวในอดีตที่เขาได้รับรู้มาเหล่านี้ มีข้อเท็จจริงอยู่ประการใด ถ้าแม้ว่าลงไปสู่ห้องโถงใหญ่ด้านล่าง พบหีบศพอันแกะด้วยหินทั้งแท่ง ตั้งประดิษฐานอยู่บนแท่นซีกขวามือ เป็นหีบที่สมบูรณ์พร้อม และอีกแท่นหนึ่งทางซีกซ้ายมือมีอีกหีบศพหนึ่ง มีรอยฝาหินที่เคลื่อนเปิดออก และวางคาอยู่ในมุมขวางเกือบจะเป็น 90 องศากับความยาวของตัวหีบนั้น **ก็แปลว่าเรื่องราวทั้งหมดที่เขาได้รับทราบมาจากนิมิตฝันก็ตาม และจากการบอกเล่าของแงซายอันนำความมาบอกเล่าในห้วงภวังค์ของเขาก็ตาม**

มันก็คือความจริงทั้งหมด

มันเท่ากับเป็นสิ่งที่พิสูจน์กันได้อย่างแน่ชัดทีเดียว ไม่มีอะไรที่จะต้องคลางแคลงอีกต่อไป

มาตรว่า ภายในสถานที่มันผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปจากสมมติฐานที่กำหนดไว้ก่อนแล้วนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นเรื่องของการลวงตัวเอง เป็นเรื่องความเท็จเหลวไหลที่จิตประสาทของเขาได้เกิดอาการหลอน สร้างภาพขึ้นมาเองโดยแท้

โดยมิได้หันกลับมาสำรวจดูเบื้องหลังอีกเลย ว่าใคร จะเดินติดตามเข้ามาในรูปแบบอย่างใดบ้าง รพินทร์ก้าวนำต่ำลงไปตามลำดับ ด้วยแสงไต้ในมือที่ส่องเอนไปเบื้องหน้า ซึ่งแทบจะไร้ความหมาย เพราะแสงอันน้อยนิดของมัน เขาเดินเคลื่อนลงไปด้วยความมั่นใจ และด้วยสัญชาตญาณมากกว่าจักษุประสาท

เบื้องหลัง ทั้งขบวนยังคงย่องกริบตามกันมา แม้จะเบาแสนเบาเพียงไร ก็พอจะสำเหนียกได้ในฝีเท้าของหลาย ๆ คน ยามนี้ ทุกคนเหมือนมีอะไรมาเย็บปากสนิทหมด ไม่มีใครเอ่ยคำใดออกมาเลยทั้งสิ้น แม้บุคคลที่ช่างพูดปากเปราะมากที่สุดคือคี๊ธ ก็มีสภาพเหมือนจะเป็นใบ้เบื้อไปชั่วขณะ อิทธิพลของสถานที่ มันสะกดอยู่เหนือจิตใจและความรู้สึกนึกคิดของแต่ละคน ทำให้ต้องเงียบกริบกันไปหมด

อีกสองสามอึดใจใหญ่ต่อมา รพินทร์ก็พบตนเองก้าวลงจากบันไดหินกว้างขั้นสุดท้าย มาเหยียบยืนอยู่กับพื้นเสมอมีลักษณะราบเรียบ ดูจะผิดไปกว่าทุกแห่ง เขาก้าวล้ำออกไปในความทึมทึบของบริเวณ อันน่าจะเป็นห้องโถงใหญ่ใต้แผ่นพิภพนั้นประมาณ 3 ก้าวยาว ๆ แล้วหยุดชูไต้ขึ้นสูง พรรคพวกทั้งหมดที่เดินอย่างระมัดระวังตัวแจ ก็ลงมาหยุดยืนชุมนุมกันอยู่พร้อมเบื้องหลังของเขา

ไต้พื้นเมืองหรือคบเพลิงเล็ก ๆ ในมือของแต่ละคนที่ถืออยู่ ช่วยกันชูส่องไปรอบ ๆ ด้าน แต่มันก็ไม่ช่วยอะไรได้มากนัก

ทุกคนรู้สึกแต่เพียงว่ามันเป็นห้องที่ใหญ่มาก เพดานสูงขึ้นไป ไม่เตี้ยเหมือน คูหาอื่น ๆ ที่ผ่านมาแล้วตามลำดับ มองเห็นอะไร ไม่ไกลเกินไปกว่า 2 วา รอบ ๆ ตัว ซึ่งดูเป็นความมืดอันว่างเปล่า เวิ้งว้าง อากาศรอบตัวข้นหนักและเยือกเข้าไปสู่ขั้วหัวใจอย่างไร บอกไม่ถูกในความรู้สึกของทุกคน

ทั้งหมดเห็นพรานใหญ่ชูมือสูงขึ้นเหนือศีรษะแล้วทดลอง ดีดเบา ๆ

เสียงดีดนิ้วของเขา มันกังวานสะท้อนไปทั่ว และดังล้อ กลับไปกลับมาอยู่หลายตลบ ก่อนที่มันจะค่อย ๆ จางหายไป กลายเป็นความเงียบสนิทตามเดิม จนแต่ละคนสามารถได้ยิน เสียงลมหายใจแผ่ว ๆ ของตนเอง

ยังไม่มีใครขยับเขยื้อน นอกจากจะยืนนิ่ง ตาเพ่งจับ อยู่ที่ร่างของจอมพรานเป็นตาเดียว เพื่อรอดูปฏิกิริยาจากเขา แสงไต้ยังลุกพลอมแพลม สร้างเงาปริศนาอันไม่อาจทำนายได้ ถูกอยู่เช่นนั้น แต่อย่างน้อย มันก็พิสูจน์ได้ว่า ณ สถานที่นี้ ยัง พอมีออกซิเย่นอยู่ และไม่มีแก๊สไวไฟชนิดใดแทรกซึมปะปนอยู่ ในอากาศ

"บุญคำ!"

เสียงพูดเป็นประโยคแรกของพรานใหญ่ดังขึ้นไม่เกิน กระซิบ แต่ได้ยินไปทั่ว เหมือนจะมีใครมาช่วยกระซิบเรียกนาม นั้นต่อ ๆ ไป

"ขะรับ...นาย"

“พวกเราลงมาพร้อมกันแล้วใช่ไหม?” เขาถามโดยไม่หันกลับมาดูหลังอยู่เช่นเดิม

“พร้อมหมดทกคน ไม่มีใครขาด”

“เอาละ เดี๋ยวนี้เราทั้งหมด ได้ลงมายืนอยู่ในห้องสำคัญที่สุดของมหาสุสานแห่งนี้แล้ว...”

มัคคุเทศก์นำทางประกาศขึ้น น้ำเสียงของเขากังวานหนักแน่น ช้าๆ

“มันคือห้องโถงใหญ่ที่เก็บศพของกษัตริย์และองค์มกุฏ-ราชกุมารีผู้เป็นราชธิดา ตามภาพแผ่นผนังที่เราเห็นวาดไว้ ขณะที่ยืนอยู่ข้างบนบริเวณอันเป็นวิหารเทวาลัยก่อนที่จะลงมาสู่ที่นี่ สายตาตามปกติของผมก็เหมือนกับทุกคนในขณะนี้ คือยังไม่สามารถมองเห็นอะไรทั้งสิ้น เพราะมันมืดทึบเหลือเกิน แต่ผมจะบอกให้พวกเราทุกคนรับรู้ไว้ก่อน และรอดูว่ามันจะเป็นความจริงหรือไม่...”

พร้อมกับข้อความดังนั้น รพินทร์ชี้ไต้ไปทางด้านขวามือของเขา

“ทางขวามือของผมนี้ จะเป็นแท่นสูง และบนแท่นสูงนั้นจะมีหีบศพหินอ่อนสีขาวตั้งอยู่ ฝาหีบจะปิดสนิท ส่วนทางด้านซ้ายมือฝั่งตรงข้ามห่างกันประมาณ 10 เมตร จะเป็นอีกแท่นหนึ่ง ต่ำกว่าหีบทางขวามือลงมาเล็กน้อย นั่นคือหีบศพของมกุฏราชกุมารีพระราชธิดา ซึ่งสิ้นพระชนม์ในเวลาที่ไล่เลี่ยกัน นำมาประดิษฐานไว้ด้วยกัน เป็นหีบหินอ่อนสีชมพู แต่ทางด้านหีบศพของพระราชธิดานั้น ฝาหีบจะเบนเผยอออก ทำมุมวางขวางอยู่บนตัวหีบ”

“รพินทร์...”

เสียงสแตนลีย์เอ่ยขึ้นแปร่งพร่า

“ครับผม!”

“คุณพูดเหมือนคนที่กำลังตกอยู่ในห้วงภวังค์...พูดแบบคนเข้าทรง...”

“ขอรับรองว่าขณะนี้ สติสัมปชัญญะ ความเป็นตัวของตัวเองของผมมีอยู่ครบถ้วนบริบูรณ์”

“มันเป็นคำบอกเล่าของคุณ เหมือนๆ กับที่คุณได้บอกไว้ก่อนแล้ว ก่อนเวลาที่เราจะลงมาข้างล่างนี่ แต่เราก็ยังมองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น”

คริสตินาก็ล่าวเหมือนจะประท้วง เตือนสติเขา

“ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมพูด มันก็อยู่ข้างหน้าใกล้ๆ เรานี่แล้ว ที่ผมประกาศให้ทุกคนได้ทราบไว้ก่อน ก็เพื่อจะรอผลพิสูจน์ให้พวกคุณเห็นว่า ผมพูดไว้ถูกต้องหรือไม่ อีกสองสามอึดใจข้างหน้านี่แหละ ผมจะขอให้เคอเนล คี๊ธ จุดพลุเคมีของพวกคุณขึ้น เมื่อความสว่างส่องทั่วไปหมดทุกซอกทุกมุมในสถานที่นี้ เราก็จะได้เห็นกันว่า ที่ผมพูดไว้นี้เป็นความจริงหรือไม่เพียงไร...ผมเองก็อยากจะรู้เหมือนกัน! ว่าสิ่งที่เข้ามาสัมผัสผมทางประสาทส่วนที่หกนั้น จริงเท็จประการใด! คี๊ธที่รัก! โปรดหาตำแหน่งวางพลุเคมีของนาย แล้วจุดขึ้นได้แล้ว ไม่ต้องกลัวว่าจะเกิดการระเบิดหรือมีเหตุการณ์อันตรายใดๆ ทั้งสิ้น ห้องนี้กว้างและเพดานสูงมาก ไม่มีแก๊สอันตรายใดๆ เจือปนอยู่ในอากาศ จัดการได้เดี๋ยวนี้เลย!”

นายคี๊ธทำหน้าเลิกลั่ก ลังเล คริสติน่า ผู้เป็นนักเคมี-ฟิสิกส์ก็พยักหน้า ตบมาที่ไหล่ของเพื่อนชายร่วมคณะ พร้อมกับบอกต่ำ ๆ มาว่า

“ทำตามที่เขาสั่ง คี๊ธ”

“เธอแน่ใจนะ ว่ามันจะไม่ระเบิดตูมขึ้นทันทีที่พลุมันส่งเปลวไฟฟู่ออกขึ้นมา”

“ไม่หรอก ถึงแม้อากาศในนี้จะดูว่าอับ แต่มันก็พอมีทางระบายความร้อนได้ และไม่มีแก๊สอันตรายใด ๆ อย่างที่เขาบอก หรือถ้ามันเกิดตูมขึ้น หินถล่มลงมา คนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ก็จะถูกฝังพร้อม ๆ กับเราด้วย”

แม่ผมทองบอกอย่างคนใจถึง

นายคี๊ธ บอกโอเค แล้วก็เอาไฟฉายส่องดูตามพื้นดินที่แลดูเรียบเป็นเงาดำปลาบราวกับหินขัด ซึ่งแตกต่างไปกว่าทุกแห่งที่เห็นกันมาแล้ว พอพบช่องเป็นรอยแตกร้าวบริเวณหนึ่งใกล้ ๆ พอจะสอดท่อนพลุเคมีเข้าไปเสียบปักให้มันตั้งตัวอยู่ได้ก็กดฉับลงไปทันที แล้วขีดไลท์เตอร์ขึ้นแยกเขี้ยวยิ้มกับทุกคน

“เฮ้ย! พรรคพวก เตรียมคิดไว้ก่อนนะว่าใครอยากจะไปเกิดเป็นอะไรในสวรรค์หรือนรกแห่งไหน”

กล่าวจบ พ.อ. แห่งยูเอส อาร์มี่ ก็จ่อเปลวไลท์เตอร์ แตะฉับเข้าที่ไส้ของพลุเคมีที่โผล่เป็นชนวนยื่นออกมาประมาณหนึ่งนิ้วเหมือนไส้เทียน พร้อมทั้งโดดถอยห่าง

บัดนั้นไฟในลักษณะพะเนียง ก็แตกเปรี๊ยะประพวย-พุ่งเป็นสายราวกับดอกไม้ไฟ และแค่พริบตาเดียว มันก็พ่น

เปลวสูงขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ส่องแสงสว่างจ้าด้วยพลังแผดแสง สว่างไสวโชติช่วงไปหมด แลเห็นกระจ่างชัดตลอดทั้งบริเวณคูหาอันกว้างใหญ่ราวกับห้องประชุมขนาดกลางนั้น ทุกซอกทุกมุมพร้อม ๆ กับไออุ่น ที่ขับไล่ความเย็นยะเยือกออกไปทีละน้อย แสงสว่างนั้นทวีเพิ่มขึ้นทุกขณะจนเจิดจ้าไปทั่ว ไม่มีส่วนใดเป็นมุมมืดหรือเงาคลุมเครืออยู่อีกเลย

จอมพรานยังคงยืนนิ่งอยู่เช่นนั้น ในขณะที่ทุกคนม่านตาขยายกว้าง และอุทานแซดออกมาเป็นเสียงเดียวกันหมด

ภาพที่ปรากฏอยู่กับคลองจักษุของทุกคน เป็นจริงตามที่รพินทร์ ไพรวัลย์ ที่ประกาศบอกไว้ก่อนทุกประการ!!

ขวามือของคณะที่พากันมายืนออรวมกลุ่มกันอยู่เป็นแท่นสูงขึ้นไปประมาณ 2 เมตร มีชั้นที่จะให้คนเหยียบก้าวขึ้นไป 3 ชั้น ก่อนที่จะถึงหีบหินอ่อนสีขาวลออตาอันตั้งอยู่บนชั้นยอดสุด ขณะที่ทุกคนยืนอยู่ยามนี้ หีบลักษณะทรงประหลาด เกือบจะเป็นรูปเหมือนหีบมัมมี่ของกษัตริย์อียิปต์โบราณนั้น ลอยอยู่สูงในระดับศีรษะของแต่ละคนที่อยู่บนพื้นราบ

ส่วนทางด้านซ้ายมือ เป็นหีบในรูปทรงลักษณะเดียวกันอยู่ยังอีกแท่นหนึ่ง ต่ำระดับลงมากว่าเล็กน้อย เป็นหินสีชมพูงามสุดที่จะพรรณนาได้ เหมือนแก้วผลึกเจียระไน และยามที่สายตาทุกคู่หันมองสลับกันไปมาอยู่ขณะนี้ เห็นความแตกต่างได้เด่นชัด เพราะหีบศพทางขวามือนั้น อยู่ในสภาพปกติเรียบร้อยทุกอย่าง ส่วนหีบสีชมพูทางซ้ายมือ ฝาหีบอยู่ในสภาพหมุนเคลื่อน เบนตัวออกจากการครอบด้านบนไว้ ผิดปกติไปโดยเฉออกมาเป็นมุมขวาง เกือบจะเป็นลักษณะกากบาท โดย

เยื้องไปทางด้านศีรษะ ซึ่งส่วนอันน่าจะเป็นศีรษะของหีบทั้งสองหันไปในแนวทางเดียวกัน และหันปลายมายังคณะมนุษย์ทลงมาเยี่ยมเยือน

เพดานสูงขึ้นไปจากพื้นร่วม 10 เมตร เป็นรูปโค้งแกะสลักลวดลายกนกพิสดาร มีรอยปริร้าวบ้างเล็กน้อย แต่ไม่ถึงกับชำรุดเสียหายมากนัก

พื้นเรียบตลอด ไม่มีรอยขรุขระเลย อิทธิพลของหินงอกหรือหินย้อย ไม่ได้เกิดขึ้นภายในห้องสุสานนี้ ประหนึ่งว่าเทพเจ้าหรือมิฉะนั้นก็ธรรมชาติจะพยายามอนรักษ์ของเดิมไว้ให้ได้มากที่สุด

รายล้อมรอบแท่นหีบศพทั้งสอง มีร่องรอยของการประดับด้วยราชธวัชฉัตรธง และเครื่องทรงสมศักดิ์กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ที่สำหรับวางหรีดมาลา กระถางโลหะขนาดใหญ่ลายทอง สำหรับเผาเครื่องหอมกำยาน ดวงชวาลาประทีปซึ่งเหลือไว้แต่เค้าโครง

ห่างออกไปโดยรอบ เป็นภาพตุ๊กตาแกะสลักด้วยหินเหมือนหยก หลากๆ สี เป็นกองทหารเกียรติยศถืออาวุธต่างๆ ครบมือ ม้า และรถศึก อาวุธ ข้าทาสบริวาร สาวสรรกำนัลในอันเป็นข้าราชบริพารฝ่ายในผู้ใกล้ชิด สะพรึบพร้อมเรียงรายเต็มไปหมด และเมื่อแสงสว่างขับไล่ความมืดออกไปแล้วเช่นนี้ ภายในห้องโถงใหญ่อันเป็นที่เก็บพระศพของกษัตริย์สองพ่อลูก มีแต่ความวิจิตรตระการตาสวยงามยิ่งนัก ไม่มีสิ่งใดอันเป็นภาพชวนสยดสยองน่าสะพรึงกลัวเลย

สิงโตมีปีก หมอบเคียงคู่กันอยู่หน้าแท่นทั้งสองแท่นละคู่

ประหนึ่งจะคอยเฝ้าพิทักษ์ฉะนั้น และเป็นสิงห์หินลักษณะเดียวกับภาพสิงห์ใหญ่ อันเป็นปากทางเข้าเทวาลัย แต่มีขนาดที่ย่อส่วนลงมาย่อมกว่าเท่านั้น สลักด้วยหินอ่อนล้วนๆ เกล็ดหินและสรรพสิ่งภายในห้อง สะท้อนประกายระยับวาววาบอีกครั้ง

ทั้งหมดตะลึงแล ยังไม่อาจขยับเขยื้อนตัวได้ในขณะนั้น เพราะนอกจากหีบศพอันวิจิตรบรรจงคู่นั้นแล้ว ทุกสิ่งอันเป็นส่วนประกอบรอบด้านล้วนเป็นความสวยงาม ไม่อาจคำนวณค่าของมันได้ ไม่ว่าจะเป็นฝีมือจิตรกรรมปฏิมากรรม รวมทั้งสิ่งที่นำมาประดับประดา

นอกจากรพินทร์แล้ว แทบไม่มีใครเชื่อสายตาตัวเองในขณะนี้ หลายๆ คนในหมู่พวกอเมริกันยกมือขยี้ตาแล้วเพ่งมองส่วนพรานพื้นเมืองของรพินทร์ทั้งสามคน ยืนเหมือนต้องมนต์จังงัง เชิดวุธริมฝีปากหมุบหมิบ ไม่มีเสียงผ่านออกมา

โลกนี้เสี้ยวส่วนนี้ สนิทนิ่งลงชั่วขณะ

คงมีแต่เสียงคราง่ฟูของพลุไฟเคมี ที่ให้ความสว่างเจิดจ้าอยู่ขณะนี้เท่านั้น

รพินทร์ไพรวัลย์เคลื่อนกายช้าๆเป็นคนแรก เมื่อนั้น ทุกคนจึงเริ่มขยับกาย เสียงเขาบอกมาเบาๆ ว่า

“โปรดตามผมมาทางด้านขวามือนี่ก่อน ผมมีภารกิจที่จะต้องกระทำบางอย่าง”

คริสกับเบล ทำท่าจะเบนทิศทางไปทางด้านแท่นหีบศพอันเป็นหินสีชมพู ก็พลันต้องเปลี่ยนเป้าหมาย เดินตามเขาเข้าไป

และสแตนลีย์ คี๊ธ เชิดวุธ ตลอดจนบุญคำ และพรานหนุ่มทั้งสองก็พากันเดินตามเขาเข้าไปด้วยพร้อมๆ กัน

หยดยืนนิ่งอีกครั้ง บนแท่นของหีบศพหินอ่อนสีขาว รพินทร์ทรุดตัวลงอย่างแช่มช้า แล้วก้มลงกราบทำความเคารพยังเชิงแท่นพระศพนั้น บุญคำ เกิด และเส่ย เห็นนายปฏิบัติเช่นนั้น จึงนั่งลงยกมือไหว้ปลกๆ ด้วย เชิดวุธทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ยืนชิดเท้าตรงเป็นการแสดงความคารวะ สแตนลีย์ คี๊ธ เบล และคริสติน่า ยกมือขึ้นแตะปีกหมวก วันทยหัตถ์โดยไม่ได้นัดกันไว้

'บัดนี้ เกล้ากระหม่อมฉันอัคนีรุทร์ ได้มากราบถวายอภิวาทขอพระราชทานอภัยโทษต่อเบื้องพระบาทแล้ว! มหันตกรรมที่เกล้ากระหม่อมฉันได้กระทำลงไป ขอจงโปรดได้พระราชทานโทษอโหสิกรรมให้ด้วย'

รพินทร์กำหนดจิตอยู่ภายใน จากสภาพที่สงบเงียบโดยไม่มีวาจาใดๆ ของเขา นอกจากอาการกราบที่แท่นพระศพนั้น

ต่อมาเขาก็ลุกขึ้น แล้วโบกมือกับคณะนายจ้างทุกคน

"ขอเชิญทุกคนไต่ตามผมขึ้นมาได้ครับ เราจะมาดูบนฝาหีบศพกันให้เห็นชัดๆ ไม่ต้องระแวงอะไรครับ จะไม่มีอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น"

ในสภาพที่ยังพูดอะไรกันไม่ออก นอกจากมองหน้ากันเองแล้วกรอกอยู่ไปมา นายจ้างของเขาทั้งหมด ปีนไต่ตามขึ้นไปอย่างช้าๆ

"มีภาพแกะสลักของเจ้าของหีบศพอยู่บนฝาหีบนี้ด้วย!!"

สแตนลีย์เพิ่งจะหลุดปากอุทานออกมาได้เป็นคำแรก เมื่อ

ไต่ขึ้นมายังชั้นสูงสุด สามารถก้มลงไปมองบนฝาหีบด้านบนได้

"ลักษณะที่แกะสลักไว้ เหมือนภาพแกะสลักบนฝาหีบศพของกษัตริย์ฟาโรห์ไม่มีผิด!!"

อิสซาเบลร้องออกมาอย่างตื่นเต้นอีกคน ขณะที่เขม้นจ้องมองภาพแกะสลักนูน ลงสีสันอยู่บนฝาหีบด้านบนนั้น

"รูปร่างหน้าตาของเขาก็เหมือนกับภาพที่เขียนไว้ที่ผนังด้านบนที่เราเห็นกันมาแล้วนั่นเอง!"

คริสว่า แล้วพยายามจะก้มลงหารอยประกบของฝาหีบกับตัวหีบ ส่วนนายคี๊ธก็พยายามจะเอามือดัน หมายจะเคลื่อนฝาหีบออกเพื่อจะดูภายในให้ได้ แต่รพินทร์จับข้อมือไว้ สั่นศีรษะกระซิบ

"อย่าพยายามเลยคี๊ธ กาลเวลาที่นานแสนนานมาแล้วมันทำให้ฝาหีบและตัวหีบที่เป็นหินอ่อนเชื่อมสนิทเป็นเนื้อเดียวกันแล้ว และฉันคิดว่าเราไม่ควรจะไปรบกวนคนที่ตายมาแล้วนานนับเวลาไม่ถูกนี่เลย ปล่อยให้เขาสงบอยู่เช่นนี้เป็นนิรันดร์กาลเถิด"

คี๊ธหยักหน้าหงึก ๆ ละมือจากอาการออกแรงนั้นทันที ฉุดคริสติน่าให้ยืนขึ้นมาพิจารณาภาพบนฝาหีบอีกครั้ง

"ลักษณะของเขาเป็นชายวัยกลางคน เฉียบขาดแกร่งกร้าว มีอำนาจมาก เขาตายเพราะอะไรนี่?"

แม่ผมทองถามขึ้นลอย ๆ เหมือนจะรำพึง

"ชายคนรักของลูกสาวของเขาเอง ยิงเขาด้วยธนูระหว่างการศึกติดพัน เพราะความเข้าใจผิด ไม่ได้มีเจตนา"

เป็นเสียงตอบเรียบ ๆ เก็บความเศร้าสลดใจไว้อย่างมิดชิด ทุกคนทำตาโต จ้องหน้า เบลถามโพล่งมาว่า

“คณรู้ได้ยังไง?”

“ตั้งแต่ผมทำงานให้พวกคุณมานี่ คำถามว่า ‘คุณรู้ได้ยังไง’ ผมฟังมาจนนับไม่ถ้วนแล้ว ถ้าไม่เลิกถามโง่ ๆ อย่างนี้เสียที ผมจะไม่บอกอะไรกับพวกคุณอีกเลย”

จอมพรานตอบยิ้ม ๆ ไม่แสดงอาการขุ่นเคืองจริงจังอะไรนัก

“คณเป็นคนลึกลับมากนะ ลึกลับไปหมดทกอย่าง!”

คริสตินา จ้องตา

“ไม่หมดทุกอย่างหรอก บางเวลาเท่านั้น หลาย ๆ อย่างผมบอกคุณได้ และอีกหลาย ๆ อย่างผมก็บอกคุณไม่ได้ แต่สิ่งที่ผมบอกคุณไปแล้วนั้น มันพิสูจน์ได้ว่าเป็นความจริงไม่ใช่หรือ”

“กษัตริย์องค์นี้ มีนามว่าอะไรนะ รู้สึกว่าคุณจะบอกเราก่อนแล้วเมื่ออยู่ข้างบน ตอนนี้ลืมเสียแล้ว”

สแตนลีย์ถามบ้าง

“ออกเสียงยากหน่อยนะ สำหรับพวกคุณ...พระองค์ทรงพระนามว่า มหิทธิเดชะมหาราช”

อเมริกันอาวุโสเลิกคิ้วขึ้นนิดหนึ่ง ตาสีฟ้าของเขาเป็นประกายตื่นเต้นสนใจเต็มที่

“เราขอยอมรับ ในประสาทสัมผัสส่วนที่หกของคุณ อย่างที่คุณบอก เพราะเรามาพบกับสภาพแท้จริงของสถานที่ตามที่คุณบอกไว้ล่วงหน้าทุกประการ...หืบศพสีชมพูน่าพิสมัยนั่นก็เห็น

จะเป็นหีบศพของบุตรสาวของเขาที่เป็นมกุฎราชกุมารี ที่เราเห็นภาพแกะสลักนูนข้างบนนั้นซิใช่ไหม”

“ใช่”

“บอกนามเธออีกครั้งซิ สำหรับเจ้าหญิงผู้มีวงหน้าเหมือนคนรักของคุณองค์นั้น”

“จิตรางคนางค์ราชกุมารี”

“น่าสนใจเหลือเกิน เธอเสียชีวิตในเวลาใกล้เคียงกับพระ-บิดาไม่ใช่หรือ มิฉะนั้นสองหีบศพคงไม่ลงมาประดิษฐานอยู่ที่นี่พร้อม ๆ กันหรอก ตามภาพที่บันทึกไว้ข้างบน และสภาพที่เราเห็นของจริงอยู่นี่”

“ถูกต้อง”

“ฉันจะไม่ถามว่าคุณรู้ได้ยังไง แต่จะถามว่าจิตรางคนางค์เสียชีวิตเพราะเหตุใดทั้ง ๆ ที่ยังสาวสวย”

“ดื่มยาพิษฆ่าตัวตาย เพราะเสียใจที่ชายคนรัก อันเป็นคู่สงครามฆ่าพระบิดา และอาอันเป็นขุนศึกใหญ่ขบถทรยศ อีกประการหนึ่ง ก็ต้องการผละหนีจากอีกชายหนึ่งที่หมายปองอยู่”

คริสตินาย้ิมบาง ๆ หันกลับไปทางหีบศพอีกแท่นหนึ่ง ฝั่งตรงข้าม

“ที่คุณพยายามลงมาจนถึงที่นี่ ก็เพื่อจะมาเยี่ยมดูศพของเธอไม่ใช่หรือ?”

“ผมมีเจตนาโดยตรงที่จะมาเยี่ยมเคารพศพของบิดาของเธอ ส่วนสำหรับเธอนั้น ก็เพียงแต่จะมาขอดูเฉพาะหีบที่เคยบรรจุศพเท่านั้น”

“หมายความว่ายังไง?”

แม่ผมทองถามสวนโดยเร็ว ขมวดคิ้วนิดหนึ่งอย่างพิศวงในคำพูดของเขา

รพินทร์ ทอดสายตามิ่งไปยังหีบสีชมพูฝั่งตรงข้าม พร้อมทั้งกวาดมองไปรอบ ๆ บริเวณใกล้เคียงแท่นนั้น เหมือนจะทบทวนความทรงจำ ทุกคนของฝ่ายมายจ้องมองตาม แล้วต่างก็มาจ้องจับมิ่งอยู่ที่ลักษณะท่าทีของเขาเป็นตาเดียว พยายามสำรวจหยั่งให้ทราบไปถึงความรู้สึกนึกคิดภายใน ซึ่งก็ไม่มีใครอ่านได้ถูก

"ประเดี๋ยวผมจะตอบให้ว่า 'มันหมายความว่ายังไง?' ... ใช่! มันมีความหมายมากทีเดียว...โปรดตามผมมา"

เขาก้าวลงจากแท่นตั้งหีบศพสีขาว เดินนำตรงเข้าไปยังที่ตั้งของอีกหีบหนึ่งช้า ๆ ท่ามกลางแสงพลุเคมีที่ยังสว่างไสวอยู่เช่นนั้น ทั้งหมดตามเป็นกลุ่มเข้ามาอีก

เมื่อขึ้นไปยืนอยู่ริมหีบอันงดงาม มีรอยฝาเบี่ยงเปิด

ออกนั้น รพินทร์ก้มหน้าลงไปดูภายใน และสงบนิ่งประดุจหินไปอีก ดวงตาทั้งคู่หรี่ลง ทุกคนก้าวขึ้นมายืนอยู่ในระดับเดียวกันกับเขา รายล้อมรอบด้านจากชานแท่นที่มีเนื้อที่พอจะอาศัยเหยียบยืนอยู่ได้

ภายในหีบศพว่างเปล่า !!

ไม่มีสิ่งใดเลยในนั้น นอกจากลักษณะที่ขุดลงไปเป็นแอ่งเหมือนจะให้เป็นที่วางร่างกายของมนุษย์ เพื่อให้นิทราอย่างมิรู้ตื่น

ยังไม่มีใครสนใจกับรพินทร์ ผู้ยืนกอดอกเฉยอยู่ในขณะนั้น แต่ต่างมองไปยังหีบที่มีรอยเบี่ยงเบนเผยอออก อันด้านบนเป็นภาพแกะสลักนูนเช่นเดียวกับหีบที่ไปดูกันมาหยก ๆ นี้แล้ว แต่บนฝาหีบนี้เป็นภาพของสตรีงามในเครื่องประดับและลักษณะของภูษาพัสตราภรณ์เยี่ยงเดียวกันกับที่เห็นกันมาก่อนแล้ว บนผนังในเทวาลัยเบื้องบน กรทั้งสองประสานไขว้กันวางอยู่เบื้องอุระพางค์ หัตถ์ข้างหนึ่งกำคทาอันมีปลายยอดเป็นดวงสุริยา อีกข้างหนึ่งกำดาบสั้น เศียรประดับด้วยมงกุฎนางกษัตริย์ สภาพของภาพแกะสลักบรรทม หงายเหยียดยาวไปตามแนวความยาวของฝาหีบทั้งแท่งปวงถนิมพิมพาภรณ์อันเป็นเครื่องประดับเหล่านั้น จากเส้นเกศาจรดปลายบาท ล้วนฝังประดับไว้ด้วยดวงอัญมณีของจริงทั้งสิ้น หลากสีสัน กระทบแสงไฟจากพลุส่องประกายวาบวูบ เค้าพักตราอันมีดวงเนตรปิดสนิทนั้นแลเห็นกันได้ถนัดตาทุกคน

ทุกคนจ้อง!

กาลเวลามันจะนานมาสักเท่าใดแล้วก็ตาม แต่ภาพที่สลักอยู่บนฝาหีบก็ยังเด่นชัดสดใส ด้วยการระบายวาดไว้ด้วยสีสันต่าง ๆ แม้แต่เส้นขนตาอันยาวงอนที่พริ้มหลับลง ราวกับจะเป็นผลงานจำลองจากภาพจริงโดยฝีมือจิตรกร ปฏิมากรรมอันเพิ่งจะแกะสลักแต่งแต้มลงสีไว้หยก ๆ นี่เอง ปราศจากฝุ่นละอองผงคลีใด ๆ ที่จะมาปกคลุมแปดเปื้อน อันจะทำให้มัวหมองหรือดูเก่าคร่ำไป ดูเป็นที่น่าประหลาด

บุญคำ เกิดและเส่ยทั้งสามคน พอมองเห็นถนัดก็แทบผงะหงายหลังผลึ่ง อ้าปากค้างไปพร้อมกันหมดอีกครั้ง เพียงแค่คราวนี้ไม่มีเสียงใด ๆ จะผ่านลำคอออกมาได้ ยืนตัวเย็นกันไปทั้งสามคน ส่วนฝ่ายนายจ้างอเมริกันทั้งหมดและเชิดวุธ พินิจอย่างถี่ถ้วนที่สุด

"ฝาหีบมีรอยเลื่อนเปิดค้างไว้ และค้างในลักษณะนี้มาตลอดกาลนับตั้งแต่เวลาที่ได้เขยื้อนออกในครั้งนั้น โดยไม่น่าจะมีการแตะต้องอีก..."

อิสซาเบลเอ่ยขึ้นแผ่วเบาแช่มช้า

"ลักษณะเหมือนใครเข้ามาลอบเปิดออก แล้วลักพาร่างที่นอนอยู่ในนี้ไป สภาพที่แลเห็นอยู่นี่ ทำให้สันนิษฐานได้เช่นนี้"

"แล้วก็เป็นเจ้าหญิงองค์เดียวกันกับที่เป็นภาพแกะสลักประทับอยู่บนบัลลังก์ บนผนังวิหารที่เราเห็นนั่นแหละ เค้าหน้าลักษณะการแต่งกาย ดาบและคทาที่ถือเหมือนกันหมดทุกอย่าง

จากสภาพที่เห็นอยู่นี่ ฉันว่า แม้พระนางคลีโอพัตราที่ว่าทรงความงามและความยิ่งใหญ่เป็นเลิศแล้ว ก็ยังไม่งามและแลดูยิ่งใหญ่เทียบเท่าจิตรางคนางค์องค์นี้”

คริสติน่ากล่าวออกมาจากความรู้สึกแท้จริง แล้วแลไปทางรพินทร์ ซึ่งลักษณะของเขายามนี้ ดูเหมือนจะยืนก้มหน้านิ่งอยู่กับหีบศพนั้น ถามฉะฉานชัดเจนต่อมา

“เอาละ คราวนี้คุณพอจะบอก หรือหาสมมติฐานให้พวกเราพอจะทราบได้หรือยังว่า ศพของเจ้าหญิงในหีบนี่หายไปไหน อาการของคุณส่อชัดให้พวกเราเห็นว่า รู้ล่วงหน้าทุกสิ่งทุกอย่างอยู่แล้ว”

“ใช่! ทุกคนเห็นแล้ว ว่าไม่มีศพของจิตราคนางค์อยู่ในหีบนี่หรอก และฝาหีบก็มีรอยเผยอเปิดออก...”

ในอาการที่ยืนทื่อเหมือนท่อนหิน รพินทร์ตอบมาด้วยเสียงลึก

“ทุกคนจงฟังในสิ่งที่ผมพูด แต่เป็นเพียงแค่สมมติฐานเท่านั้นขออย่าได้คาดคั้นใด ๆ ทั้งสิ้น...ที่ศพขององค์มกุฎราชกุมารีไม่ปรากฏอยู่ในหีบนี้ ก็เพราะภายหลังเมื่อเธอสิ้นพระชนม์ลงไม่นาน ข้าศึกอันเป็นชายคนรัก คนเดียวกับที่ได้ฆ่าพระบิดาของเธอได้ลอบลงมาในมหาสุสานแห่งนี้ เขยื้อนเปิดฝาหีบออกแล้วอุ้มเอาร่างปราศจากวิญญาณของเธอ ขโมยไปยังแว่นแคว้นอาณาจักรของเขาด้วยความรักมั่นคงแน่วแน่ อันไม่อาจจะมีให้แก่หญิงอื่นใดได้อีกแล้ว เขาลักพาซากของเธอไปเป็นอนุสรณ์แห่งความรัก นำเธอไปประดิษฐานในหีบแก้วอันตั้งอยู่ในห้องนอนของเขา จนกระทั่งเขาได้ตายไปเมื่อถึงอายุขัย”

ทุกคนฟังอย่างสุดพิศวง และเต็มไปด้วยปริศนา

“ช่างเหมือนตัวคุณเองในชาตินี้เหลือเกินนะ”

คริสพด พลางยิ้มมุมปาก แลมาที่เขาด้วยสายตาตรง

“ถูกต้อง เหมือนผมในชาตินี้ทุกอย่าง จะผิดกันก็แต่เฉพาะที่ว่า สุภาพสตรีอันเป็นที่รักของผม เธอยังมีชีวิตอยู่ ส่วนผมนั้นไม่แน่ว่าจะถึงกาลแตกดับเมื่อไหร่”

น้ำเสียงของเขาวังเวง ซึมเศร้า

“ดูคุณจะรู้เรื่องราวของอาณาจักรลี้ลับแห่งนี้มากทีเดียวนะ รพินทร์....”

อเมริกันอาวุโสกล่าวขึ้นบ้าง

“ผมจะไม่ถามโง่ๆ ว่าคุณรู้ได้อย่างไร แต่อยากจะรู้ถึงความเห็นมาเกี่ยวพันพอสังเขป ถ้าคุณสามารถจะบอกได้ระหว่างกษัตริย์มหิทธิเดชะ มกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์และชายคนรักของเธอ ที่คุณบอกว่าเป็นคู่สงคราม”

รพินทร์อึ้งไปครู่ แล้วสะบัดหน้าแรงๆ ไล่ความมึนงงฝืนหัวเราะขึ้นแผ่วเบา

“ผมให้สมมติฐานแก่พวกคุณได้เพียงแค่นี้แหละ นอกเหนือไปจากนั้น ตื้นลึกหนาบางอย่างไรผมไม่ทราบ สรุปของฝ่ายคุณเท่าที่เห็นอยู่นี่ก็คือ ผมได้นำพวกคุณทั้งหมดลงมาถึงห้องไว้พระศพของกษัตริย์สองพ่อลูก ที่เรามองเห็นเป็นภาพแกะสลักอยู่บนผนังวิหารเบื้องบนแล้ว เราพบที่เก็บพระศพเข้าจริงๆ และมันก็เป็นสิ่งมหัศจรรย์อีกสิ่งหนึ่งที่ควรจะศึกษากันไว้ดูเสียให้เต็มตาครับ เราจะไม่อยู่กันที่นี่นานนัก พอแสงพลุของคีธหมด เราก็จะกลับขึ้นไปแล้ว”

สายตาคมกริบของคริส ยังเพ่งมาที่เขาอยู่อย่างไม่กะพริบ แล้วกล่าวขึ้นโดยที่เขาไม่คาดฝันว่า

“ฉันมองเห็นอะไรบางอย่างในตัวคุณขณะนี้นะรพินทร์”

“คุณมองเห็นอะไร?”

“แจ็กเกตเดินป่าที่คุณสวมอยู่ในขณะนี้มันมีเงาของเกราะทองคำหุ้มซ้อนอยู่ ไรเฟิลที่ถืออยู่ มันก็มีเงาของดาบแทน...”

“คริส คุณมีความคิดอะไรขึ้นมานี่!”

แม่ผมทองนักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะ ชี้ไปที่ฝาหีบที่เผยอเปิดอยู่ กล่าวต่อไป

“และถ้าเรามีไทม แมชีน หรือเครื่องหมายหมุนย้อนกาลเวลามาตั้งอยู่ตรงนี้ เราทุกคนจะมองเห็นว่า คุณนั่นแหละ ที่เป็นคนมาขโมยศพของเจ้าหญิงองค์นี้ไปในครั้งนั้น!! รอยฝาหีบที่เผยอเปิดอยู่นี่ เป็นฝีมือของคุณและทหารคู่ใจของคุณที่ลักลอบเข้ามา มิฉะนั้นแล้ว คุณจะไม่รู้อะไรถึงเพียงนี้หรอก มันพิสูจน์ได้จากหลักฐานที่คุณได้บอกไว้ก่อนล่วงหน้าทุกอย่าง จากสิ่งที่เราเห็นกันอยู่นี่ คุณมือดีตเกี่ยวข้องกับอาณาจักรลี้ลับแห่งนี้มาก่อนแน่นอน!”

รพินทร์สะดุ้งวาบไปถึงขั้วหัวใจ แต่กิริยาภายนอกขรึมเฉยชาอยู่เหมือนเดิม

“ปล่อยให้ผมบ้าไปคนเดียวดีกว่านะคริส คุณอย่ามาผสมโรงด้วยอีกเลย”

“ฉันหมายความตามที่พูดจริง ๆ ไม่ได้มาซ้อมค้างหรือสวมรอยอะไรคุณเลย!!”

เสียงของหล่อนเข้มขึ้น

"เฮ้ย! วุธ ท่ามันไม่ค่อยจะดีเสียแล้วแฮะ ลงมาถึงห้องไว้ศพของกษัตริย์นี่ เกิดมีคนบ้าขึ้นสองคนเสียแล้ว ฉันรู้สึกสะบัดร้อนสะบัดหนาวยังไงพิกล ถ้ายังไงละก็ ขอล่าถอยกลับขึ้นไปข้างบนก่อนดีกว่า"

นายคี๊ธผู้เงียบมานาน พูดด้วยเสียงไม่สู้จะสบายใจนัก สะกิดแขนเชิดวุธ แต่ พ.ต. หนุ่มแห่งการข่าว ท.บ.ไทย ที่เป็นตัวประสานงานร่วมทางมาด้วย บอกขรึม ๆ ว่า

"นายจะขึ้นไปก่อนก็ตามใจนายเถอะ คี๊ธ สำหรับฉันถ้ารพินทร์ยังไม่ขยับ ฉันก็จะไม่ขยับไปไหนทั้งนั้น จะขออยู่เห็นด้วยตา ได้ยินด้วยหู จนถึงที่สุด"

สองคนนั่นจะพูดกันอย่างไร คริสติน่าไม่สนใจ แต่หันไปพูดกับเบลและ ดร.สแตนลีย์ว่า

"ฉันสังเกตอาการของเขามาโดยตลอด มันเหมือนกับว่าเขาเดินกลับมายังบ้านเก่าหรือถิ่นเดิมของเขางั้นแหละ รู้ลู่ทางดีรู้ความเป็นมา มีอะไรหลาย ๆ อย่างแสดงออกถึงความที่เคยเกี่ยวพันอย่างแน่นแฟ้นกับสถานที่นี้มาในอดีต และที่สำคัญที่สุดเจ้าหญิงจิตรางคนางค์ผู้นี้ หน้าเหมือนแพทย์หญิงดาริน วราฤทธิ์คนรักของเขาในชาตินี้ทุกกระเบียดนิ้ว ซึ่งคนของเขาทั้งสามคนที่มาด้วยกันนี่ก็ยังยอมรับ...ใช่ไหม บุญคำ เกิด เส่ย?"

ประโยคสุดท้าย หล่อนหันมาไปถามพรานพื้นเมืองทั้งสามของรพินทร์ ซ้ำอีกครั้งโดยกลับมาเป็นภาษาไทย

"ใช่แล้ว แหม่มคริส...รูปสลักที่เราเห็นข้างบนก๊ะที่สลักอยู่บนฝาโลงนี่ หน้าตาเหมือนนายหญิงยังก๊ะคนคนเดียวกัน"

บุญคำบอกอย่างพาซื่อ ด้วยเสียงสั่น ๆ ของแก

“ผมว่า เราขึ้นไปข้างบนก่อนดีกว่า ภารกิจของเราภายใต้มหาสุสานแห่งนี้หมดสิ้นลงแล้ว พลุของคี๊ธก็กำลังเริ่มจะหรี่โรยลงเต็มที เอาว่าลงมาให้เห็นกับตากันแค่นี้ก็พอแล้ว”

เขาตัดบทในทันทีนั้น มือข้างหนึ่งคว้าแขนคี๊ธ อีกข้างหนึ่งจับแขนเชิดวุธดึงให้กระโดดลงมาจากแท่นอันวางหีบศพสีชมพูนั้นทันที บุญคำเกิดและเส่ย ก็ต้อนเบล คริสและสแตนลีย์ให้ถอยลงมา ซึ่งถึงแม้คริสจะยังไม่เต็มใจจะผละจากที่นั้นก่อนแต่ก็ไม่อาจขัดได้

เมื่อทุกคนถอยออกมารวมกลุ่มอยู่ตรงชานหินเรียบ เชิงบันไดที่ทอดลงมา รพินทร์ก็ประกาศเป็นทางการขึ้นว่า

“ทุกคนโปรดทราบ เราจะถอยกลับขึ้นไปเดี๋ยวนี้แล้วครับ การกลับย้อนขึ้น จะกระทำกันตามปกติ ไม่มีอะไรต้องรีบร้อนเกินไปนัก และจะสะดวกกว่าขาลงมาเพราะเรารู้เส้นทางดีอยู่แล้ว ระยะทางระหว่างนี้ เราจะวางระเบิดเป็นจุดๆ ไป ไม่ต้องมาก เอาแค่ 3 จุดสำคัญๆ ก็พอ ผมขอความร่วมมือในเรื่องนี้กับเคอเนล คี๊ธ ด้วย ผมจะเป็นผู้ชี้ตามทางที่เราจะผ่านขึ้นไปว่าควรจะวางตรงไหนบ้าง และเมื่อเราทั้งหมดขึ้นไปถึงข้างบนแล้ว ก็จะส่งกระแสคลื่นวิทยุลงมาระเบิดให้หินถล่มเป็นการปิดกลบมหาสุสานนี้ไว้ใต้แผ่นดินเลย จะไม่เปิดช่องทางให้มีการผ่านขึ้นหรือผ่านลงได้อีกแล้ว ขอให้สิ่งที่เราได้ลงมาเห็นนี้อยู่ที่นี่ ในสภาพเดิมต่อไปชั่วกัลปาวสานของโลก และขอให้เราเก็บภาพไว้เฉพาะความทรงจำของพวกเราแต่ละคนเท่านั้น”

ทุกคนรับทราบ เข้าใจในคำสั่งของเขา

การย้อนกลับขึ้นมาตามเส้นทางเดิมก็เริ่มขึ้น ณ บัดนั้น รพินทร์สั่งให้บุญคำนำหน้า เอากลุ่มของนายจ้างขึ้นไปก่อน โดยมีเกิดปิดท้ายนำขบวนขึ้นไป ส่วนคี๊ธถูกเขารั้งตัวไว้เบื้องหลัง โดยมีเส่ยเป็นผู้ช่วยอีกคนหนึ่ง หากจะมีการใช้แรงช่วยเจาะขุดเข้าไปในซอกโพรงหิน เพื่อวางระเบิดอันแรงฤทธิ์ของพวกซีไอเอ เป็นการปิดทาง

ฝ่ายเบื้องหน้า ถูกพรานใหญ่ไล่เร่งให้รีบขึ้นไปก่อนแล้ว บัดนี้ จึงเหลืออยู่แต่เฉพาะเขา คี๊ธ และเส่ยเพียงสามคน ที่ค่อย ๆ ไต่ทางขึ้นไปอย่างช้า ๆ

“ถามจริง ๆ เหอะ เพื่อนยาก นี่เราจะถูกดักโจมตีระหว่างขาขึ้นบ้างไหม ไม่ว่าจากไอ้พวกผีดิบที่โผล่ฮือกันออกมา หรือจากการที่มันทำให้เพดานยุบถล่มลงมา”

คี๊ธถามเขาอ่อย ๆ

จอมมัคคุเทศก์ยิ้มให้ ตบหลังแรง ๆ

“ใจดี ๆไว้ คี๊ธ ถ้ายังไงฉันก็อยู่ใกล้ ๆ นายอีกทั้งคน ถ้ามันเกิดอะไรขึ้น เราก็เผชิญปัญหาร่วมกัน”

“ชี๊ท! นายไม่ได้พูดให้จิตใจฉันมันดีขึ้นเลยนี่หว่า พูดให้ยิ่งปอดแหกเสียมากกว่า!”

คราวนี้รพินทร์หัวเราะ

“เชื่อเหอะ ไม่มีอะไรหรอก พวกนายปฏิบัติตามคำสั่งของฉันมาโดยตลอด มันต้องไม่เกิดอะไรขึ้นแน่ ๆ เราจะขึ้นไปถึงข้างบนได้ปลอดภัยทุกคน สำคัญว่า สั่งให้วางระเบิดจุดไหนก็วางให้ดีก็แล้วกัน อย่าพลาดให้มันระเบิดขึ้นเองเสียก่อน”

“ไอ้ข้อนั้นนะ ฉันรับรองได้ สำคัญว่าบางแห่งนายก็รู้

อยู่แล้วว่ามันเป็นตำแหน่งอับคลื่นวิทยุ ถ้าวางระเบิดเอาไว้แล้วกระแสคลื่นส่งลงมาไม่ได้ มันก็ไม่มีประโยชน์"

"ก็เราจะไปเลือกวางระเบิดในบริเวณที่คลื่นมันแทรกลงมาไม่ได้ทำไมล่ะ ขึ้นไปวางเอาต้นๆ ปากทางออกก็ได้ แล้วก็ต้องถล่มเทวาลัยข้างบนที่เป็นทางลง ในจุดแรกของเราด้วย"

"นี่เรารั้งท้ายกันอยู่แค่สามคนเท่านั้นนะ เกิดอะไรขึ้นพวกที่ขึ้นไปก่อนจะไม่รู้เลย"

คี๊ธบ่น

"ฉันเพิ่งจะมารู้เอาแน่ๆ เดี๋ยวนี้เองแหละว่ะ" รพินทร์พูดยิ้มๆ ในเงาอันสลัวรางนั้น คี๊ธแลเห็นฟันขาว

"รู้อะไร?"

นายนั่นขมวดคิ้ว ถามขุ่นๆ

"รู้ว่า ตัวใหญ่เสียเปล่า ท่าทางก็ออกเหี้ยมหาญไปทุกอย่าง แต่แท้ที่จริงนายปอดแหกกว่าทุกคนในคณะ"

คราวนี้จอมพรานบอกหน้าตาเฉย

เคอเนล คี๊ธ จุ๊ปากจิ๊กจั๊ก สบถด่าอะไรพำอยู่ในลำคอแล้วพูดกระชากๆ

"อย่ามาใช้หลักจิตวิทยาเพื่อหลอกล่อให้ฉันทำงานอยู่กับนาย รั้งท้ายคนอื่นเขาเลยวะรพินทร์ ถึงยังไงเรื่องการวางระเบิดมันก็ต้องเป็นหน้าที่ฉันอยู่แล้ว"

"ฉลาดได้ยังงั้นมั่งก็ดี อย่าเอาแต่โง่ เซ่อ บ้านัก ไป! นายนำหน้าขึ้นไปก่อนพร้อมเสย ประเดี๋ยวฉันจะชี้จุดให้เองว่าเราควรจะวางไว้ตำแหน่งไหนบ้าง"

กล่าวจบ รพินทร์ก็ผลักหลังคี๊ธให้ไต่ทางขึ้นไปยังบริเวณ

ที่หินถล่ม อันไม่มีลักษณะเป็นบันไดเหลืออยู่ นอกจากจะใช้วิธีเกาะโหนตัวขึ้นไปตามแก่งแง่หิน ดังเช่นที่ผ่านกันลงมาแล้ว มืออีกข้างหนึ่งดันผลักส่งก้นอันหนักอึ้งของพ.อ. ยเอส อาร์มี่ ซึ่งดูจะคล่องตัวน้อยกว่าคนอื่นๆ เพราะร่างกายอันใหญ่โตกว่าเพื่อนขึ้นไป และตนเองก็เหนี่ยวแง่หิน ไต่เยื้องติดตามขึ้นไปโดยไม่ทำมุมตรงหลังของคี๊ธ เนื่องจากนายนั่นซุ่มซ่าม มักจะเหยียบก้อนหินถล่มร่วงพรูใส่หัวเขาผู้อยู่ด้านล่างเบื้องหลังอยู่บ่อยๆ ส่วนเส่ยได้รับคำสั่งให้นำคี๊ธขึ้นไป

คณะพรรคทั้งหมดโดยการนำของบุญคำและเกิด ไต่ทางลับเหลี่ยมมุมบังของเส้นทางเดินขึ้นไปแล้ว ตามคำสั่งเขาโดยเคร่งครัด ด้านหลังอันมีเหลือเขากับคี๊ธ และเส่ยรั้งท้ายอยู่สามคน จึงเปล่าเปลี่ยวมืดมิด มีแต่แสงไต้จากมือของเส่ย ที่สว่างอยู่เป็นจุดเล็กนิดเดียว แลเห็นอะไรได้จำกัดเท่านั้น

จะอย่างไรก็ตาม เสียงการเคลื่อนไหวของกลุ่มที่ล่วงหน้าขึ้นไปก่อนก็ยังแว่วลงมาให้ได้ยิน แสดงว่ายังไม่ได้ห่างไกลออกไปมากนัก

ขณะนั้นทั้งสามอันเป็นฝ่ายรั้งท้ายสุดได้ผ่านพ้นห้องใหญ่อันเป็นห้องเก็บมหาสมบัติของกษัตริย์ขึ้นมาแล้ว โดยค่อยๆ ปีนกันขึ้นไปตามโพรงแคบๆ เกะกะไปด้วยความปรักหักพังของหิน ขาขึ้น ดจะเชื่องช้าและเป็นอปสรรคกว่าขาลงบ้างเล็กน้อย เพราะจะต้องใช้กำลังแขนขาเกาะไต่เหนี่ยวโหนกายขึ้นไป และในที่สุดพักใหญ่ทั้งสามก็ผ่านเส้นทางวิกฤตินั้นขึ้นมาได้ โดยไต่ขึ้นถึงเชิงบันไดของเส้นทางขึ้นลง

ณ ที่นี้ วิทยุติดต่อประจำตัวที่บอดสนิทไปนานนับ แต่เดินลึกลงไปถึงห้องเก็บสมบัติกษัตริย์ ก็สามารถจะติดต่อถึงกันได้อีกครั้ง เสียงของฝ่ายสแตนลีย์ ซึ่งล่วงหน้าขึ้นไป พูดกับฝ่ายของจัน ซึ่งรอคอยอยู่ด้านบนแซ่ไปหมด ดังลั่นออกมาจากลำโพงวิทยุประจำตัวของรพินทร์และคี๊ธที่เหน็บเอวอยู่ และในขณะเดียวกัน สแตนลีย์ก็ส่งเสียงย้ำเรียกเขา และคี๊ธ อันอยู่รั้งท้ายสุดอยู่ตลอดเวลา

"โอเค ได้ยินแล้วครับ นี่วิทยุของเราทุกฝ่ายเริ่มจะติดต่อกันได้ตั้งแต่เมื่อไหร่?"

เขาพูดตอบขึ้นไป

"เราเริ่มติดต่อกับจัน และพวกข้างบนได้ ตั้งแต่ผ่านพ้นทางลงที่มันพังเป็นโพรงลงไปขึ้นมาได้..." เสียงด็อกเตอร์สแตนลีย์ลั่นออกมาจากวิทยุอย่างตื่นเต้นยินดี "ขณะนี้พวกคุณสามคนอยู่ที่ไหน เรียบร้อยดีหรือเปล่า"

รพินทร์กับคี๊ธ ผู้นั่งพักกันอยู่ที่ขั้นบันได มองหน้ากัน เขาเป็นฝ่ายใช้ข้อศอกสะกิดแทนความหมายให้คี๊ธเป็นคนตอบพรรคพวกขึ้นไป

"บ๊อบ! ขณะนี้ฉัน รพินทร์ และเส่ย พ้นเส้นทางถล่มขึ้นมาได้แล้ว เข้าใจว่าพอเราพ้นบริเวณนี้ลึกลงไปสู่ข้างล่างนั่นแหละ ที่เป็นแหล่งอับคลื่น ตอนนี้พวกแกอยู่ที่ไหน"

"บนเส้นทางแยก ตำแหน่งที่สอง นับตั้งแต่เราลงมาจากด้านบน เป็นชานขั้นพักบันได เสียงวิทยุชัดเจนดีเหมือนเดิมแล้ว ถามรพินทร์ว่าจะให้พวกเราทางด้านนี้ปฏิบัติอย่างไรต่อไปเพราะขณะนี้กำลังรออยู่ตรงนี้"

จอมพรานยกวิทยุประจำตัวขึ้น เขาทดสอบเรียกไปทางจัน เพื่อฟังระดับเสียงการติดต่อก่อน ก็ได้รับเสียงตอบรับมาอย่างชัดเจน และเสียงโวยวายของจันที่สอบถามมาเกี่ยวกับการติดต่อที่ขาดหายไปนานพอสมควร แต่พรานใหญ่ตัดบทเสียก่อน สั่งยังไม่ให้สอบถาม หรือพูดอะไรลงมาทั้งสิ้น นอกจากให้คอยรับฟังอย่างเดียว

บัดนี้ เขาเริ่มปลอดโปร่งใจแล้ว เพราะสามารถจะติดต่อกันได้ทั้ง 3 จุดเหมือนเดิม คือฝ่ายเขา คี๊ธและเส่ย ผู้อยู่ล้าหลังสุด ฝ่ายสแตนลีย์ เบล คริส เชิดวธ บุญคำและเกิด ซึ่งล่วงหน้าขึ้นไปรีๆ รอๆ อยู่ในตำแหน่งที่ใกล้ปากทางลง และฝ่ายพรรคพวกส่วนใหญ่ อันรอคอยอยู่ข้างบนด้วยความกระวนกระวายใจ

เมื่ออยู่ในสภาพเช่นนี้ก็แปลว่า ผลงานลงมาสำรวจมหาสุสานภายใต้วิหารน่าจะสัมฤทธิผลเสร็จสิ้นลงด้วยความเรียบร้อยทุกประการ โดยไม่เกิดอุปสรรคอันตรายใดๆ ขึ้นเลย อันแทบไม่น่าเชื่อได้ ทั้งๆ ที่ดูแล้วว่ามันน่าจะเสี่ยงต่อมหันตภัยที่สุด

“ด็อกเตอร์ครับ”

“ได้ยิน กำลังรอฟังคำสั่งคุณอยู่”

“มีอะไรผิดปกติหรือเปล่า ในระหว่างไต่ทางล่วงหน้าขึ้นมา จนถึงที่หยุดกันอยู่ขณะนี้”

“เรียบร้อยดีมาก ไม่เกิดอะไรขึ้นเลย บุญคำ กับเกิดทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงนำทางเราทุกคนทางด้านนี้ขึ้นมาได้อย่างเยี่ยมที่สุด”

“ดีมาก! ผมก็หวังไว้เช่นนั้น ในเมื่อทุกคนปฏิบัติตามคำสั่งผมอย่างเคร่งครัด ก็ไม่น่าจะมีอุปสรรคอะไรทั้งสิ้น...ต่อไป

นี้โปรดฟังผม ขอให้ทุกคนไต่ทางต่อไปจนถึงตำแหน่งที่เราลงมาครั้งแรก และไม่ต้องรอผมกับคี๊ธหรือเส่ย และเมื่อถึงก็ขอให้ไต่ขึ้นไปอย่ข้างบนได้เลย ขึ้นไปรอพวกผมอย่บนนั้น ทางด้านผมจะเริ่มหาจุดวางระเบิดกันเดี๋ยวนี้ เสร็จเมื่อไหร่ จะตามขึ้นไปทันที ถ้าสงสัยอย่างไรก็ติดต่อเรียกลงมาได้”

“ตกลง จะปฏิบัติตามสั่ง แต่ขอให้เร่งเวลาหน่อยอย่าช้านัก”

เสียงหัวหน้าคณะ อันเป็นอเมริกันอาวุโสบอกมาด้วยน้ำเสียงกังวานแจ่มใส รพินทร์เรียกไปยังบญคำ เมื่อมีเสียงตาพรานเฒ่าสมุนขวาคู่ใจของเขาตอบลงมา ก็สั่งให้ควบคุมขบวนต่อไปอย่างระมัดระวัง

“อย่าประมาท เพราะเห็นว่าใกล้ปากทางขึ้นแล้ว” เขาสั่งการ“คอยดูแลให้ดีที่สุด ตอนที่ทุกคนไต่เชือกขึ้นไปข้างบน สำหรับแหม่มเบล ยังบาดเจ็บและเหนื่อยมาก อย่าให้ไต่เชือกขึ้นไปด้วยตัวเอง ให้ใช้เชือกผูกเอว แล้วให้พวกเราสาวชักรอกขึ้นไป”

“ขะรับนาย ไว้ใจบุญคำเหอะ ทางด้านนี้นะสบายมากแล้ว เห็นปากทางออกอยู่แค่นี้เอง สำหรับนายระวังตัวไว้ให้จงหนักก็แล้วกัน ภัยอย่างอื่นๆ ไม่มีแล้ว มีอยู่อย่างเดียว ถ้านายห้างคี๊ธวางระเบิดพลาด เกิดตูมขึ้นเสียก่อนใต้โพรงนั่น บุญคำจะไม่ได้เห็นนายอีกแล้ว”

“ตาบ้า! ปากเสีย...” เขาตวาดขึ้นไปเบาๆ

“ทำหน้าที่ทางด้านตัวเองให้ดีที่สุดตามสั่ง และลงมือเดี๋ยวนี้ เมื่อทุกคนขึ้นไปถึงข้างบนเรียบร้อยแล้ว ให้รายงานลงมาอีกครั้ง”

แล้วก็สั่งต่อขึ้นไปยังจัน สมุนมือซ้ายของเขา เพื่อให้คอยประสานงานกับบุญคำ เพื่อลำเลียงพวกนายจ้างที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้วขึ้นจากช่องโพรงของมหาสสาน และกำชับย้ำจัน อันคอยอยู่ด้านบนสุด ไม่ให้ไปยุ่งกับปุ่มใดของวิทยุรับส่งมือถือ อันจะหมายถึงเปลี่ยนกระแสความถี่ของคลื่นผิดไปจากเท่าที่ใช้อยู่ในขณะนี้ เพราะถ้าทะลึ่งไปหมุนความถี่ของคลื่นผิดจากสภาพเดิมออกไป พอกดคีย์ มันก็อาจจะกลายเป็นความถี่พิเศษที่จะส่งกระแสคลื่นมาบังคับระเบิด ให้เกิดการระเบิดขึ้นก่อนเวลาที่เจตนาจะให้ระเบิดนั่นเอง เขาไม่แน่ใจนักว่าเฉพาะวิทยุที่รับแจกจากพวกนายจ้าง เพื่อให้ฝ่ายเขาใช้นั้น จะมีความถี่พิเศษสำหรับบังคับการระเบิดได้หรือไม่ แต่ที่สั่งห้ามไว้ก่อนเพื่อป้องกันด้วยความรอบคอบ เสียงพูดสั่งการของเขาที่มีไปยังจันในประโยคหลัง คริสติน่า ซึ่งฟังและพูดไทยได้คล่องแคล่วที่สุดจับกระแสความได้ ก็ส่งเสียงเรียบๆ บอกลงมาว่า

“รอบคอบมากนะ รพินทร์ แต่คุณอย่ากังวลไปเลย วิทยุที่เราแจกไว้ให้พวกคุณใช้น่ะ เป็นวิทยุรับส่งติดต่อธรรมดาเท่านั้น ไม่มีคลื่นพิเศษที่จะไปบังคับชนวนระเบิดได้หรอก ไม่ต้องห่วง”

รพินทร์หัวเราะหึๆ

“ผมก็ว่ายังงั้นแหละ คริส พวกคุณคงไม่โง่นักหรอกเครื่องมือเครื่องใช้ของฝ่ายคุณมันจะต้องพิเศษ และเหนือกว่าที่จ่ายให้พวกผมทุกชนิด เพื่อหวังความได้เปรียบ”

“ใช่! แต่ถึงงั้นเราก็ยังเสียเปรียบคุณอยู่ตลอดกาล ในอาณาจักรพงไพร ที่จ้างวานให้คุณเป็นมัคคุเทศก์นำทางมาใน

ครั้งนี้ ไม่เคยได้เปรียบหรือเหนือกว่าเลยสักครั้งเดียว...ว่าแต่คุณมีเจตนาที่จะระเบิดเพื่อกลบมหาสุสานแห่งนี้แน่แล้วหรือ ไม่เสียดายหีบศพสีชมพูนั่นหรือยังไง”

ประโยคสุดท้าย เป็นการเหน็บเชิงล้อเลียนมาด้วยวาจา

“กรุณาหุบปาก และขึ้นไปให้พ้นๆ เสียที เมื่อขึ้นไปถึงข้างบนเรียบร้อย อย่าลืมขอบคุณพระเจ้าด้วย ที่ชีวิตของคุณรอดพ้นขึ้นไปได้”

เขาบอกขึ้นไปด้วยเสียงเกรียมๆ แล้วไม่ยอมโต้ตอบวิทยุอะไรกับใครอีก หันมาพยักหน้ากับคี๊ธ

“เฮ้ย! ลงมือ อย่าช้า เราจะวางที่จุดนี้ก่อนเป็นจุดแรก เอาตำแหน่งที่เพดานหินห้อยต่ำลงมามากที่สุดนั่นแหละ มีซอกโพรงอยู่แยะ พอที่จะยัดระเบิดชนิดฉิบหายบรรลัยจักรของพวกนายเข้าไปได้”

ถ้าในเรื่องที่ถนัดคี๊ธรวดเร็วทันใจ และมีความคล่องตัวสูงสุด โดยการช่วยเหลือจากเขาและเส่ย ชั่วไม่นาน ตำแหน่งที่รพินทร์ชี้บอกไว้นั้น ก็ถูกอัดระเบิดพิเศษของพวกซีไอเอเข้าไปเสร็จสรรพ ต่อเชื้อประทุเรียบร้อย ใช้เวลาเพียงชั่วไม่กี่อึดใจเท่านั้น นั่นเป็นตำแหน่งที่หนึ่งจุดแรก ที่จะบังคับให้หินน้ำหนักหลายๆ ร้อยตันถล่มตัวลงมากลบปากทางขึ้นลง โดยจะไม่เปิดโอกาสให้สิ่งใดสามารถใช้เป็นทางผ่านขึ้นหรือลงได้อีกแล้วตราบนิรันดร์กาล ส่วนตำแหน่งที่สอง ทั้งสามคนไต่บันไดมาจนถึงขั้นพักอีกขั้นหนึ่ง อันเป็นจุดที่สแตนลีย์และพวก หยุดรอคอย

อยู่เมื่อครู่ใหญ่นี้ คี๊ธ ให้เขากับเส่ยส่องไต้ ตรวจหาจุดวางที่เหมาะสมอีก แล้วก็วางไว้เผื่อเหนียวอีกจุดหนึ่ง

“ผ่าวะ ถ้าทั้งสองจดนี่มันครืนขึ้นเมื่อไหร่ละก็ ฉันว่าซากมหาวิหารข้างบนก็คงจะทรุดถล่มลงด้วยแน่ๆ”

คี๊ธคำรามออกมาอย่างย่ามใจ

“นั่นคือสิ่งที่เราต้องการ คี๊ธ ปิดทางมันเสียเลยอย่าให้ไอ้พวกมัมมี่ที่ซุกซ่อนอยู่ในนี้แห่ยกโขยงขึ้นมาเล่นงานเราได้อีก”

รพินทร์บอก

“ฉันแปลกใจอย่อย่าง มันไม่น่าจะเป็นไปได้เลย ตอนที่เราลงไปจนถึง คิง’ส แชมเบอร์ ผ่านเส้นทางน่าระแวงสารพัด ทำไมพวกมันถึงไม่โผล่ออกมาโจมตีเราเลย”

คู่อริเก่าของเขา ซึ่งบัดนี้กลายมาเป็นเพื่อนตายไปแล้ว กระซิบขณะที่ยิ้มแยกเขี้ยวขาว

“ฉันก็สงสัยอยู่เหมือนกัน คี๊ธ มันน่าจะดักเล่นงานเราในช่องทางนี้ได้อย่างสบาย และเราจะเสียเปรียบมันมากด้วย เนื่องจากเนื้อที่จำกัด เป็นช่องเป็นโพรงลี้ลับไปหมด แต่ฉันก็มั่นใจว่ามันทำอะไรเราไม่ได้หรอก และจะไม่กล้าโผล่ออกมาให้เราเห็นซึ่งๆ หน้าด้วย”

“ทำไมนายถึงมั่นใจยังงั้น ?”

“บอกไม่ถูกเหมือนกัน รู้สึกคล้ายๆ กับว่า เจ้าของแท้จริงของสุสานแห่งนี้ คือกษัตริย์มหิทธิเดชะ ยินดีเปิดทางให้แก่พวกเราแล้ว และต้องการให้เรากลบปิดสุสานของพระองค์เสียเลย รวมทั้งทำลายซากมหาวิหารด้านบนให้หมดสิ้นลงเสียทีเดียว พระองค์รอเวลานี้มานานแล้ว”

คี๊ธมองหน้าเขา กะพริบตาปริบ ๆ เหมือนจะค้นหาอะไรบางอย่าง

"มีอะไรอยู่หลาย ๆ อย่าง ที่ซ่อนอยู่ในใจของนาย แต่นายไม่ยอมบอกพวกเราให้หมด"

จอมพรานตบไหล่นายจ้างอเมริกันหนักหน่วง

"การบอกในสิ่งที่ไม่ควรบอก หรือการพยายามทำความเข้าใจกับคนที่ไม่อาจเข้าใจอะไรได้ เป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์ อย่าเอาใจใส่อะไรมากเลยคี๊ธ เราสัญญาและวางแผนกันไว้ก่อนแล้วว่าถ้าพบสสานของนิทรานครที่ไหน เราก็จะค้นหาทางที่มันจะเข้าออกหรือขึ้นลงได้ แล้วก็ระเบิดปิดทางเสียให้หมด เพื่อกันไม่ให้มันตรัยใช้อาคมของมันไปปลุกผีดิบนับอายุไม่ได้ ให้ยกมาเป็นกองทัพเล่นงานเราเหมือนอย่างที่มันทำมาแล้ว ส่วนซากอื่น ๆ ที่ไม่อยู่ในสุสาน โดยมันเคลื่อนย้ายไปซุกซ่อนแอบอยู่ตามป่ารกซอกพงที่ไหน เราก็พยายามทำลายมันไปเรื่อย ๆ สุดแต่จะพบ สำคัญตัดกำลังส่วนใหญ่ ที่มันจะไปขนออกมาจากป่าช้าให้ได้เท่านั้น เพราะปริมาณของมันจะนับไม่ถ้วน ถ้าขืนปล่อยไว้ การปิดกลบสุสานแห่งนี้ ก็เป็นงานประเดิมเริ่มแรกของเรา ต่อไปเราก็จะดูท่าทีของมันตรัย ว่ามันจะมาไม้ไหนอีก"

ขณะนั้นเอง ก็มีเสียงเรียกทางวิทยุขึ้น เมื่อคี๊ธตอบรับขึ้นไป เสียงสแตนลีย์ ก็บอกลงมาว่า

"ขณะนี้ เราทุกคนขึ้นมาอยู่บนพื้นข้างบนหมดเรียบร้อย

ทุกคนแล้ว รวมอยู่กับพวกจัน และลูกหาบทั้งหมด ทางด้านนายทำงานกันไปถึงไหน”

หัวหน้าค้นหาระเบิดนิวเคลียร์เจตนาจะพดกับคี๊ธโดยตรง

“เสร็จแล้ว กำลังจะขึ้นไปเดี๋ยวนี้”

“วางไว้กี่จุด?”

“ครั้งแรกตั้งใจว่าจะวาง 3 จุด แต่ตรวจดูแล้ว 2 จุดก็คงพอ”

“ถ้างั้นก็ขอออกคำสั่งบ้าง ในฐานะหัวหน้าคณะ...ขอให้ขึ้นมาได้แล้ว ทั้งสามคน...รพินทร์ได้ยินที่ผมสั่งนี่ไหม”

ก่อนที่เขาจะตอบ ก็มีเสียงเบาๆ ของคริสแทรกมาว่า

“หรือว่ายังอาลัยอาวรณ์อะไรอยู่อีก สำหรับนายพรานก็เชิญอยู่ในนั้นไปคนเดียว จะนานสักเท่าไหร่ก็ตามสบาย แต่ให้คี๊ธและเส่ยขึ้นมาก่อน”

“คริสติน่า...”

เขาเรียกนามหลอนชาๆ ชดเจน

“เยส...มาย บีลัฟด์....”

เสียงอ้อยสร้อยวังเวง อย่างเจตนาจะยั่วเย้าของหล่อนดังเยือกเย็นแช่มช้าออกมาจากลำโพงของวิทยุมือถือ

“ถ้าผมไม่สำนึกต่อหน้าที่การงานที่จะต้องรับใช้พวกคุณต่อไปเสียอย่างเดียว ผมปรารถนาที่จะถูกกลบฝังอยู่ในมหาสุสานแห่งนี้แหละไม่ต้องการที่จะกลับขึ้นไปพบหน้าพวกคุณอีกแล้ว!!”

“ฉะนั้น สูเจ้าจงกลับลงไปยังหีบศพของนางอันเป็นที่รักนั้นเถิด นิทราให้สนิทอยู่ ณ สถานที่นั้นโดยไม่จำเป็นจะต้องกลับคืนมาชดใช้กรรมในชาตินี้อีกแล้ว”

หล่อนกล่าวมาด้วยน้ำเสียงเหมือนการเจรจา ในบทละครโบราณที่แสดงบนเวที

รพินทร์ป้ายแขนเสื้อขยี้ปลายจมูกอย่างหงุดหงิด ขณะนั้น เสียงตวาดเบา ๆ ของสแตนลีย์ก็ดังมาว่า

"เหลวไหลไร้สาระ พวกนี้นี่!...รพินทร์ ผมบอกให้ขึ้นมาเดี๋ยวนี้ ได้ยินไหม"

เขาไม่ตอบ แต่คี๊ธเป็นคนตอบแทนมาว่า

"โอเค เดี๋ยวนี้..."

ว่าแล้ว พ.อ. แห่งยูเอส อาร์มี่ ก็ผลักหลังเส่ยที่ยังยืนนิ่งอยู่ให้ออกเดินขึ้นบันไดหินไปทันที ตัวเองก็คว้าไหล่รพินทร์ หิ้วให้ออกเดินตามมาด้วย พูดปนหัวเราะว่า

"คริสมีอะไรที่ลึก ๆ ลับ ๆ คล้าย ๆ นายนั่นแหละรพินทร์ อย่าไปถือสาอะไรเลยนะ นายรู้ไม่ใช่หรือ ผู้หญิง ถ้าตอแยอยู่บ่อย ๆ แหย่โน่น กวนนี่ ก็แปลว่าเขาเอาใจใส่กับเราเป็นพิเศษ"

"อือม์ รู้มาตั้งนานแล้วว่ะ แต่เสียใจเหลือเกินที่สนองตอบ ไม่ได้"

จอมพรานบอกอย่างซึม ๆ

"ทำไม?"

"อย่าถาม ไม่มีคำตอบ"

"ด้วยความจริงใจของเพื่อน...นายไม่ต้องเกรงใจฉันหรือบ๊อบนะ ตามสบายเลย แต่ให้ระวังเจ้าวุธไว้ ไอ้นั่นมันดูจะคลั่งไคล้คริสมาก"

คี๊ธพูดยิ้ม ๆ เดินกอดไหล่เขาขึ้นบันไดมาด้วยกันอย่างรักสนิท

"ขอบใจมาก คี๊ธ แต่หุบปากของนายเสียที!"

แล้วทั้งสามคน ก็ไต่ทางกลับขึ้นมาถึงยังตำแหน่งลานแคบ ๆ ที่เคยหย่อนตัวกันลงมาในครั้งแรก ซึ่งบัดนี้แลเห็นเงาของพรรคพวกยืนรอคอยอยู่ยังช่องรอยแยกด้านบนมีเชือกหย่อนลงมาทิ้งค้างอยู่เช่นนั้น เพื่อสำหรับให้ไต่ขึ้น...

เสียงคี๊ธตะโกนร้องบอกขึ้นไปด้วยปากเปล่า ยังปากช่องที่เห็นพรรคพวกยืนออรอคอยกันตรงนั้นอยู่ก่อนแล้วเหนือศีรษะ พวกนั้นส่งเสียงจอแจแซ่ดไปหมด เร่งเร้าให้ไต่เชือกขึ้นมา ในจำนวนนั้น ดูเหมือนจะเป็นเสียงเชิดวุธที่ดังกว่าเพื่อน

"เร็วเข้าโว้ย คี๊ธ เสือกชักช้าอยู่ได้"

รพินทร์สะกิดไหล่ พ.อ. แห่งยูเอส อาร์มี่ เป็นความหมายให้ไต่เชือกขึ้นไปเป็นคนแรก คี๊ธไม่รอช้า คว้าสายเชือกได้ ก็ออกแรงข้อเหนี่ยวโหนตัวขึ้นไปทันที ขาขึ้นมันต้องออกแรงกว่าขาโรยตัวลงมามาก พรานใหญ่จึงร้องสั่งให้พวกของจันเกิดและบุญคำที่ล่วงหน้าก่อนแล้ว ทำหน้าที่ช่วยสาวขึ้นไปด้วย เพียงอึดใจเดียว ร่างใหญ่โตของคี๊ธก็ไต่ขึ้นไปสู่เบื้องบนได้พร้อมทั้งทิ้งฝุ่นตรงตำแหน่งปากทางขึ้นบางส่วนร่วงพรูออกมา คนที่จะตามหลังขึ้นไปเป็นบุคคลที่สองคือเส่ย ซึ่งเจ้าเด็กหนุ่มลูกน้องก้นกุฏิของเขาหันมามองหน้าเจ้านาย

"ไม่ต้องลังเลอะไรทั้งนั้น ฉันสั่งให้ขึ้นก็ขึ้น"

เขาพูดหนัก ๆ เสียงเส่ยอ่อย ๆ มาว่า

"นายเป็นยังงี้ทุกที ถ้าจะเข้าหาภัยทีไร นายต้องนำหน้าแต่ทีจะผละจากภัย นายกลับเป็นฝ่ายตามหลังรั้งท้าย"

“ฉันรู้ว่าทุกคนเป็นห่วงฉัน แต่พวกแกก็รู้ดีอยู่แล้วว่า นี่มันเป็นหน้าที่ของฉัน ทำเป็นคนไม่ประสีประสาไปได้ เสียแรงทำงานร่วมกันมานาน รู้เช่นเห็นชาติ รู้หน้าที่ของกันและกันดีอยู่แล้ว”

เส่ยโหนตัวขึ้นไปอย่างช้า ๆ แต่คล่องแคล่วมั่นคง รพินทร์แหงนมองดูคนของเขา จนกระทั่งเจ้าพรานเด็กหนุ่มสามารถจะปีนไต่ขึ้นไปพ้นช่องทางขึ้น โดยมีพรรคพวกส่งมือมาหิ้วฉุด

“คราวนี้ถึงตานายแล้ว แหม่มคริสให้ฝากถามว่าจะขึ้นหรือไม่ขึ้น”

ตาเฒ่าบุญคำชะโงกหน้าร้องถาม พร้อมกับเอาไฟฉายส่องลงมากระทบหน้าเขาอย่างจัง รพินทร์ยกมือป้องหน้าสบถด่าขึ้นไปเบา ๆ

“ระยำ บุญคำ! ดับไฟ เสือกส่องจี้ลงมาได้ ถ้าฉันไม่ขึ้นไปคนที่ลำบากที่สุดก็คือบุญคำเพราะจะต้องทำหน้าที่รับผิดชอบแทนฉันทั้งหมด”

เสียงบุญคำหัวเราะฮ่า ๆ มา แล้วกระตุกสายเชือกแกว่งไปมา รพินทร์เอามือลูบขากางเกงเช็ดเหงื่อ ผูกมัดปลายเชือกติดกับไรเฟิลประจำมือของเขา ร้องสั่งให้ตาเฒ่าดึงปืนกระบอกหนักที่เกะกะล่วงหน้าขึ้นไปก่อน ต่อจากนั้นเขาก็โหนตัวตามขึ้นไปเป็นคนสุดท้าย พอเกาะติดกับปากช่องหินอันเป็นรอยแตกใครต่อใครอีกหลายมือก็ช่วยกันหิ้วเขาลอยลิ่วพ้นช่องทางขึ้นมา จากการฝึกฝนให้มีการประสานช่วยเหลือร่วมมือกัน โดยประสบการณ์ที่ผ่านมาเป็นผู้สอน ชนิดไม่ต้องมาเตือนอะไรกันอยู่อีก

ทุกคนยิ้มแย้มแจ่มใส และอยู่ในอาการโล่งอก บัดนี้ ยืนชุมนุมรายล้อมอยู่รอบตัวเขา สแตนลีย์ส่งมือมาให้จับบีบแน่นและเขย่าแรงๆ

“งานในมิชชั่นนี้ของเรา ผ่านพ้นไปได้ด้วยดีที่สุด ผมจับเวลาดูแล้ว เราใช้เวลานับตั้งแต่เริ่มลงและขึ้นมาครบคน กินเวลาทั้งหมด สองชั่วโมงสี่สิบเจ็ดนาที!”

“ครับ เป็นผลสำเร็จที่งดงามมาก จัดว่าเป็นครั้งแรกทีเดียวในงานของเรา โดยไม่เกิดอันตรายใดๆ ขึ้นเลย แม้จะมีอาการน่าหวาดเสียวอยู่หลายครั้ง แต่มันยังไม่สิ้นสดเด็ดขาดลงไปเสียทีเดียว จนกว่าเราจะระเบิดปิดทางด้านนี้ให้เรียบร้อยเสียก่อน”

แล้วเขาก็หันไปตบไหล่จัน สมุนมือซ้ายที่ตลอดเวลาทำหน้าที่เฝ้าอยู่ปากทางลง และคอยส่งข่าวประสานงานอยู่ตลอดเวลา

“จันทำงานด้านนี้ได้เรียบร้อยดีมาก”

“จันไม่ได้ทำอะไรสักนิด ได้แต่คอยเฝ้าฟังข่าวเท่านั้น ตอนที่วิทยุติดต่อกันไม่ได้ เรียกไม่ได้ยิน ใจหายหมดแล้ว กำลังคิดจะลงไปตาม แต่นึกขึ้นมาได้ว่านายสั่งไว้ว่าให้รอคอยจนผ่าน 3 ชั่วโมงไปเสียก่อน พอได้ยินเสียงวิทยุจากนายห้างบ๊อบ และทางด้านนายที่ติดต่อขึ้นมาได้อีกครั้ง ก็เหมือนยกภูเขาออกจากอก”

จอมพรานมองกวาดเหมือนจะนับจำนวนคน โดยเฉพาะกลุ่มที่มุดลงไปใต้สุสานกับเขา โดยเรียกนามไปตามรายบุคคลอีกครั้งจนครบคน เสียงคริสตินาบอกมาว่า

“ไม่มีใครขาดไปหรอกน่านายพราน ถ้าคุณไม่ลืมนับตัวคุณไปเสียคนหนึ่ง เหมือนอย่างตอนนั้น”

เขาหัวเราะเบาๆ ไม่ถือสาอะไรกับการล้อเลียนนั้นแล้วออกคำสั่งต่อไปทันที

“เราทั้งหมดต้องเคลื่อนย้ายจากเทวาลัยนี่เดี๋ยวนี้เลยครับ กลับลงไปหาที่หลบให้ปลอดภัยที่สุดในป่าเถาวัลย์ข้างล่างโน่น เคลื่อนย้ายของลงไปให้หมด เพราะผมกับคี๊ธจะระเบิดสุสานแห่งนี้ เพื่อกลบปิดปากทางละ ผมไม่แน่ใจในแรงระเบิดของคี๊ธที่วางไว้ แต่คิดว่าบนวิหารเทวาลัยนี่อาจถล่มลงด้วย และรัศมีสั่นสะเทือนอาจมีแนว กว้างไกลออกไปพอสมควร เราต้องหาที่ปลอดภัยไว้ก่อน”

ทุกคนเตรียมพร้อมกันทันที เพราะเพิ่งจะมานึกถึงข้อนี้ได้ รพินทร์สั่งการไปทางคนของเขา ซึ่งหลังจากนั้นครู่เดียวทั้งหมดก็เคลื่อนขบวน และสัมภาระทั้งหมดลงบันไดหินหน้าภูเขารูปสิงโต อันเป็นทางขึ้นสถานเทวาลัยรีบรุดลงไปในป่าเถาวัลย์โดยเร็ว ครั้งแรก บุญคำจะสั่งให้ลูกน้องผู้แบกหามทั้งหมด ปลดของลงไว้ในตำแหน่งเดิมกับที่ได้มาพักกันในครั้งแรก แต่เมื่อรพินทร์หันมาซุบซิบหารือกับคี๊ธ เขาก็โบกมือให้ทั้งหมดบุกลึกเข้าไปในป่าเถาวัลย์ขนาดใหญ่นั้น โดยห่างไกลออกไปอีกประมาณ 30 เมตร เลือกได้ชัยภูมิเหมาะ มีเนินปลวกขนาดใหญ่รูปหลังเต่าบังทิศทางคั่นอยู่ พอจะอาศัยเป็นแค้มป์พักนอนได้ หากจำเป็นสำหรับคืนนี้

นอกจากเบลเพียงคนเดียว ซึ่งอิดโรยหมดกำลังลงอย่างเห็นได้ชัด และลงพักกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่กับกองสัมภาระท่ามกลางกลุ่มลูกหาบและพรานพื้นเมืองของเขา นอกนั้นพากันปีนขึ้นไปสังเกตดูอยู่บนยอดเนินเตี้ย ๆ ระยะมันไม่ถึงกับห่างออกไปมากนัก สามารถมองผ่านกิ่งเถาวัลย์ที่โปร่งตาออกไปเห็นยังภาพซากมหาวิหารหรือเทวาลัยนั้นได้ถนัดตาพอสมควร ท่ามกลางแสงสว่างยามบ่ายจัด

"เอาหรือยัง?"

นายคี๊ธร้องถามรพินทร์ และทุกคนฝ่ายตนขึ้นเบา ๆ ขณะที่ชูวิทยุในมือขึ้น

"เดี่ยว คี๊ธ...รพินทร์..."

อเมริกันอาวุโส ซึ่งใช้กล้องส่องตาประจำตัวส่องดูอยู่ท้วงขึ้นเบา ๆ

"บางทีเราอาจลืมไปเสียอย่างหนึ่งหรือเปล่า ทางขวามือนั่น ก็มีลักษณะของซากเทวาลัย ซึ่งเป็นรูปภูเขาหินสิงโตหมอบอยู่เคียงคู่กันอีกยอดหนึ่ง เรายังไม่ได้ขึ้นไปสำรวจทางด้านขวานั่น และก็ยังไม่ได้วางไว้เลย ทำไมเราไม่ทำเสียพร้อม ๆ กัน"

"จริงด้วย เราลืมสิ่งที่มันน่าสงสัยมีลักษณะคล้าย ๆ กันทางขวามือนั่นเสียอย่างสนิท!"

คริสตินาเสริมมาโดยเร็ว พร้อมกับชี้มือ

"ผมว่าเอาไว้ให้เราจัดการกับทางด้านที่เราตัดสินใจเด็ดขาดแล้วนี่เสียก่อนเถิดครับ ส่วนซีกขวามือค่อยไปตรวจดูทีหลังจากทางด้านนี้ระเบิดแล้วก็ได้ เราอาจไม่จำเป็นจะต้องค้นหาทางลงให้เสียเวลา เพียงวางระเบิดปิดทางเฉพาะด้านบนเท่านั้น

เผื่อบางทีอำนาจการระเบิดใต้ดินจากที่คี๊ธวางเอาไว้ฝั่งซ้ายนี่อาจทำให้เทวาลัยคู่กันนั่นถูกถล่มลงมาพร้อมกันก็ได้”

พรานใหญ่บอก และไม่มีใครทักท้วงขึ้นอีก

“ถ้างั้นคี๊ธจัดการได้เลย”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ พยักหน้าออกคำสั่งคี๊ธชูมือที่ถือวิทยุขึ้นหมุนปุ่มเปลี่ยนความถี่ของคลื่นไปยังความถี่พิเศษ อันจะส่งกระแสคลื่นไปบังคับให้เกิดอาการสปาร์คกับชนวนระเบิดที่วางไว้

“วธ นับถอยหลังโว้ย จากสิบลงมา ถ้าวิญญาณของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่องค์นั้นยังวนเวียนอยู่ เราก็จะทำพิธีส่งวิญญาณเขาขึ้นสู่อวกาศแล้ว”

นายนั้นบอกอย่างคะนอง

เชิดวุธร้องตะโกนสั่งเตือนไปให้พวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบทั้งหมดเตรียมระวังตัวรับรู้ โดยไม่ให้ใครลงนอนเอาอกแนบกับพื้น แต่ให้นั่งรวมกลุ่มกันอยู่ในสภาพปกติธรรมดา แล้วก็เริ่มนับถอยหลังดังๆ

พอนับลงมาถึงสอง ทั้งสแตนลีย์ คริสและตัวเชิดวุธเองทรุดตัวลงนั่งบนยอดเนินที่ขึ้นมายืนดูอยู่ มือจับสายเถาวัลย์ขนาดใหญ่ใกล้ตัวไว้มั่น ยกเว้นรพินทร์และคี๊ธเท่านั้น ที่ยังยืนมองเฉยอยู่ในอาการปกติ เมื่อเสียงนับถึงคำสุดท้าย...หนึ่ง

คี๊ธก็กดคีย์วิทยุส่งกระแสคลื่นทันที

บัดดล มีอาการสั่นสะเทือนยังพื้นใต้ดินก่อน ลักษณะเหมือนแผ่นดินไหว จนร่างของทุกคนโงนเงนไปมา แม้จะนั่งกันอยู่เป็นส่วนมาก รพินทร์กับคี๊ธที่ยืนอยู่เคียงคู่กันซวนเซ แต่

ไม่ถึงกับล้มแล้วต่อมาก็เป็นเสียงลั่นครืนยาวอยู่ใต้ดินตรงบริเวณเบื้องหน้าอันเป็นสถานที่ตั้งของมหาวิหาร...

ภาพที่ทุกคนมองเห็น เฉพาะตัวเนินภูเขาย่อม ๆ อัน มีลักษณะเป็นสิงห์หินหมอบคู่กันอยู่ ปรากฏเป็นม่านฝุ่นลอยมัวตลบขึ้น แผ่นดินข้างเคียงในรัศมี 20 เมตรแตกปริเป็นรอยร้าว และมีฝุ่นพลุ่งเป็นริ้วอยู่ทั่วไป แล้วส่วนอันเคยเป็นซากมหา-วิหารก็ค่อย ๆ ถล่มทรุดจากภาพเดิม ฮวบต่ำลงมา ขั้นบันไดหินใหญ่ บ้างก็แยกส่วนทลายไปทางหนึ่ง บ้างก็เคลื่อนเกยเข้าประสานชนกัน หักระเนระนาด ท่ามกลางเสียงคำรนครืนยาวราวกับฟ้าร้องมาแต่ไกลนั้น และม่านฝุ่นก็ฟุ้งตลบมัวมนมากขึ้นทุกที

สิ่งที่ทุกคนเห็นชัดต่อมาก็คือ ต้นไม้ใหญ่น้อยที่ขึ้นอยู่ใกล้ ๆ บริเวณซากวิหารมีอาการขุดรากถอนโคน ล้มระเนระนาดไปคนละทาง เสียงต้นไม้ล้มโค่นดังสนั่นกว่าเสียงระเบิดใต้ดินอันเป็นส่วนลึกเสียอีก แล้วทุกสิ่งทุกอย่างของบริเวณนั้นก็ถูกปกคลุมขาวมัวไปหมด จนมองไม่เห็นอะไรอีก อำนาจระเบิดวินาศกรรมของคี๊ธที่วางไว้หนักหน่วงรุนแรงมากทีเดียว เกินกว่าที่รพินทร์คาดหวังไว้เสียอีก

นายคี๊ธยิ้มแป้น ส่งจูบให้แก่ภาพที่กำลังพินาศเห็นชัดอยู่กับตานั้น แล้วหันมาถามจอมพรานว่า

"เป็นยังไง สมใจนายหรือยัง ?"

"วิเศษมากคี๊ธ แต่จะยิ่งวิเศษกว่านี้ ถ้านายยัดระเบิด

ชนิดนี้เข้าไปที่ฐานของอาคารเพ็นตากอน รับรองว่ากลุ่มสหภาพอาหรับ และโซเวียตคงจะให้เงินนายชนิดโกยไม่ไหวทีเดียว และคงจะรับเลี้ยงนายเป็นอย่างดี”

คี๊ธค้อนขวับ หยุดยิ้มทันที ทำปากหมุบหมิบ

เป็นเวลาเกือบ 10 นาทีเต็ม ๆ ภายหลังจากเกิดระเบิดใต้ดิน กว่าม่านฝุ่นหรือบางทีอาจผสมกับควันอยู่ด้วย จะค่อย ๆ จางหายไป ทุกคนของกลุ่มนายจ้างและพวกลูกหาบ หรือแม้แต่เบลเองผู้นั่งพักอยู่ พากันเดินอ้อมเนินเพื่อออกไปดูยังทัศนภาพนั้น ต่างก็มองเห็นตำแหน่งอันเคยเป็นซากมหาวิหาร ซึ่งรพินทร์และเบลเคยได้ใช้ขึ้นไปเป็นที่หลบภัยจากกองทัพหมาป่าเมื่อคืนที่ผ่านมาถล่มราบ ทรุดลงมาเป็นกองดินกองหินพะเนินเทินทึกอยู่เบื้องหน้า ไม่เหลือเค้าโครงเดิมอยู่ให้เห็นอีกเลย และแผ่นดินรอบด้านใกล้ ๆ บริเวณทั่วไปก็มีรอยแยกร้าวฉานไปหมด ซ้ำบางส่วนของซากวิหารนั้นยังมีเปลวไฟแลบเลียขึ้นมาด้วย แต่อันเนื่องมาจากอยู่ในวงจำกัดเฉพาะกองดินกองหิน ปราศจากพันธุ์ไม้ใด ๆ อยู่ข้างเคียงเลย จึงไม่น่าเกรงว่าจะเกิดไฟป่าลุกลามต่อไป

เป็นที่เชื่อแน่โดยสายตาว่า มหาสุสานแห่งนี้ ได้ถูกกลบปิดสนิทลงแล้ว ไม่มีทางลงหรือทางขึ้นหลงเหลืออยู่อีกแน่นอน

เมื่อทุกคนเหลือบมองไปทางซากของวิหาร อีกตำ-แหน่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ใกล้เคียงคู่กันทางด้านขวามือ ก็มองเห็นริ้ว-รอยความหักพัง ถล่มทลายลงจากสภาพเดิมของมัน อันเป็น

ผลกระทบกระเทือนจากการระเบิดใต้แผ่นดิน สิงโตหินใหญ่ที่หมอบคู่กันอยู่ในพุ่มไม้ใบบัง ซึ่งสลักจากภูเขาทั้งก้อน หักกระเด็นกลายเป็นเศษหินเสียรูปทรงไปจากเดิม จนแทบสังเกตเค้าโครงเดิมไม่ได้อีก และมีรอยแผ่นดินแยกขนาดใหญ่ เกิดขึ้นราวกับลำห้วย คั่นขวางกลางระหว่างวิหารทั้งสองนี้ มันจะลึกลงไปเท่าไหร่จากรอยแผ่นดินแยกนี้ ต่างยังมองไม่เห็นจากจุดที่ชุมนุมยืนกันอยู่ในรัศมีปลอดภัยนี้

และต่อมา สิ่งที่ทุกคนตะลึงก็คือ ได้ปรากฏมีสายน้ำพุผุดพ่งขึ้นมาจากใต้ดิน บริเวณตำแหน่งที่ร้าวฉานนั้น พ่งเป็นลำขนาดต้นหมากย่อมๆ สูงขึ้นมาจากพื้นประมาณร่วม 5-6 เมตร แตกกระจายซ่านซ่า กระเซ็นของละอองน้ำนั้นแผ่กระจายไปรอบๆ อาณาบริเวณ พร้อมทั้งควันจางๆ ที่ลอยกรุ่นขึ้นมา

มันเป็นน้ำพุร้อน! ซึ่งคงจะผุดพุ่งกลายเป็นแหล่งน้ำพุอยู่เช่นนี้ไปอีกตราบนานเท่านาน แสดงว่ามีสายธารน้ำร้อนอยู่ใต้แผ่นดินไหลผ่านบริเวณนี้อย่ก่อนแล้ว พอมีทางที่จะผดปะทขึ้นมาได้ เพราะแผ่นดินแยกเปิดทางให้แก่มัน สายน้ำที่มีแรงอัดดันสูงใต้แผ่นดินอยู่ก่อนแล้ว ก็พุ่งกระฉูดขึ้นมาในทันที

“ธรรมชาติใหม่เกิดขึ้นแล้ว จากการระเบิดในครั้งนี้”

เบลอุทานออกมาอย่างตื่นเต้น พยักหน้าให้ทุกคนดูไปยังแหล่งน้ำพุร้อนที่พุ่งเป็นลำขึ้นมานั้น

แล้วแพทย์สาวประจำคณะ ซึ่งโดยแท้จริงก็เป็นนักธรณีวิทยาอยู่ด้วย ก็อธิบายให้พรรคพวกทุกคนทราบว่า น้ำพุเกิดขึ้นมาได้ใหม่เพราะอะไร สำหรับรพินทร์นั้น ไม่สนใจอะไรมากนัก เพราะเขาเคยชินกับสภาพของดินแดนประหลาดนี่อยู่ก่อน

แล้ว ยิ่งพบว่ามันเคยเป็นแหล่งที่มีภูเขาไฟใต้ดินระเบิด สิ่งที่เกิดให้เห็นใหม่ ก็ไม่เป็นสิ่งแปลกประหลาดใดๆ สำหรับเขาเลย นึกแปลกใจอยู่อย่างเดียวก็เฉพาะว่า **เหตุใดการปฏิบัติงานของเขาในวันนี้ ณ สถานที่อันน่าเกรงอันตรายที่สุด ภายในอาณาจักรปกครองด้วยมนต์ดำของมันตรัย จึงผ่านพ้นไปได้ด้วยดี โดยไม่ได้รับการขัดขวางต่อต้านใดๆ ทั้งสิ้น ราวกับว่าอำนาจกฤติยามนตร์อันเกรียงไกรของมันได้สลาย หรือหยุดชะงักไปแล้ว ฉะนั้น**

ภาพนูนแกะสลักของจิตรางคนางค์ อันปรากฏอยู่ยังผนังของมหาวิหาร รวมทั้งภาพของพระราชบิดาแห่งนาง คือ มหิทธิเดชะ ตลอดจนภาพเขียนต่างๆ ณ บัดนี้ ก็ได้แยกสลายชิ้นส่วนไม่เหลือร่องรอยใดๆ ให้ใครมาพบเห็นอีกแล้ว มันเป็นการผลักอดีตให้จมลึกลงไปสู่อดีตซ้ำเข้าไปอีก และก็เป็นเจตนาโดยตรงของเขา ในกรณีที่ไม่ต้องการให้มนุษย์ใดได้มาพบเห็นอีกเลยทั้งสิ้น

รพินทร์ยืนมองภาพนั้น ด้วยอาการเหม่อลอยเข้าภวังค์ไปนานเท่าไหร่ไม่ทราบ มารู้สึกตัวเมื่อสแตนลีย์เข้ามาจับแขนเขาไว้ เขย่าเบาๆ

"คุณเป็นอะไรไป เราเห็นคุณยืนนิ่งอยู่ในลักษณะนี้หลายนาทีแล้ว เหมือนท่อนหินที่ไร้วิญญาณ"

จอมพรานสะบัดหน้าแรงๆ เรียกสติสัมปชัญญะมาสู่ตัวเสหัวเราะกลบเกลื่อน

"เปล่า! ไม่มีอะไรหรอกครับ ผมปกติเรียบร้อยดีเหมือนเดิม กำลังยืนดูธรรมชาติที่เกิดใหม่ อันเป็นผลมาจากอำนาจระเบิดใต้แผ่นดินของคี๊ธ นั่นเป็นน้ำพร้อนที่พ่งขึ้นมาสวยเหลือเกิน และคงจะเป็นประโยชน์มากเกี่ยวกับการอาบกิน แต่ก่อนที่ใครจะแตะต้องกับน้ำที่ผุดโผล่ขึ้นมาจากแผ่นดินข้างหน้าเรานี้ ผมคิดว่าควรจะให้เบลผู้ชำนาญการ เข้าไปตรวจพิสูจน์ดูใกล้ๆ เสียก่อน มันอาจเป็นน้ำอันตรายที่มีแร่ธาตุเป็นพิษเจือผสมอยู่มากก็ได้"

"ประเดี๋ยวเข้าไปตรวจดก็คงจะร้ได้ไม่ยาก เรามีเครื่องมือเกี่ยวกับเรื่องนี้มาพร้อม บุคคลเราก็พร้อม ไม่ว่านักธรณีวิทยา นักโบราณศาสตร์และนักเคมีฟิสิกส์"

อเมริกันหัวหน้าคณะหมายถึงเบล และคริสติน่าซึ่งขณะนี้ แหม่มสาวทั้งสองกำลังจับกลุ่มกันเองโดยเฉพาะหารืออะไรกันอยู่ตามลำพัง สแตนลีย์กล่าวถามเขาต่อไปว่า

"ว่าแต่นี่ก็เย็นเต็มทีแล้ว คุณมีกำหนดแผนการอย่างไรต่อไป"

รพินทร์แหงนดูองศาของแสงตะวัน เขากะว่ามันคงจะ 16 นาฬิกาเศษเข้าไปแล้ว โชคดีมากที่ทางทิศตะวันตกเป็นป่าเถาวัลย์ซึ่งแม้จะทึบก็จริง แต่เป็นป่าเตี้ยๆ และไม่มีภูเขาใหญ่มาขวางบังไว้ทางด้านตะวันตกนั้น

"เฉพาะวันนี้ ผมว่าเราทำงานค้มค่าของวันเวลาแล้วครับ เดี๋ยวเราจะเข้าไปตรวจดูน้ำพุที่โผล่ขึ้นมาใหม่นั่น แล้วก็จะเข้าไปดูเนินทางซีกขวาด้วย ว่ามีทางใดที่เราจะปิดช่องทางอีกบ้างไหม ถ้ามีเราก็จะปิดเส้นทางขึ้นลงเสียอีก โดยจะไม่เสียเวลา

ลงไปตรวจดูอีกแล้ว เพราะไม่มีประโยชน์อะไร หลังจากนั้นเราก็จะต้องพักกัน อยู่ที่นี่แหละครับ จนกว่าวันใหม่จะมาถึง”

“แปลว่าเราจะไม่ย้ายไปที่ไหนอีกแล้ว ?”

“ถึงไปก็ไปไม่ได้ไกล และไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นเลย เนื่องจากเวลาจำกัด ตรงนี้เป็นแหล่งพักที่น่าจะปลอดภัยดีที่สุดของเราแล้ว เฉพาะคืนนี้ อีกอย่างหนึ่งเราต้องคำนึงถึงด้วยว่าเรามีคนเจ็บอยู่ด้วยอีกทั้งคนคือเบลเธอจะต้องได้รับการพักผ่อนให้มากที่สุด วันนี้เธอก็เหนื่อยยากกับพวกเราเกินสภาพแล้ว ซ้ำทุกคนถ้าไม่ปฏิเสธก็คงยอมรับว่าอ่อนเปลี้ยไปตามๆ กัน ไม่มีความจำเป็นอะไรที่เราจะต้องหักโหมเกินกำลัง หากว่าเหตุการณ์มันราบคาบลงได้แล้วชั่วขณะ โดยไม่เกิดวิกฤตกาลอะไรขึ้น ที่จำเป็นจะต้องตะเกียกตะกายเอาชีวิตรอด”

กล่าวจบ เขาก็หันไปร้องสั่งบุญคำให้เตรียมที่พักก่อไฟหุงหา และกำหนดปริมณฑลวางแค้มป์ ฟืนที่จะใช้ก่อไฟอุดมสมบรณ์ดีอย่แล้ว ในบริเวณนี้สภาพแวดล้อมก็เหมาะสมที่สุดสแตนลีย์หันไปตรวจสอบสภาพความรู้สึกของอิสซาเบล หล่อนยอมรับว่า อ่อนเพลียโหยละเหี่ยมาก แต่ก็ยังพอมีกำลังที่จะเดินเข้าไปตรวจดูกระแสน้ำพุที่เกิดขึ้นใหม่นั้นเพื่อวิเคราะห์สภาพของน้ำได้ ส่วนคริสติน่า คี๊ธ เชิดวุธและสแตนลีย์ แม้จะยอมรับว่าเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียมากเช่นกัน แต่ก็ยังพอฝืนไหว เพราะยังมีสุขภาพที่ดี

“ถามตัวคุณเองเถอะว่าไหวไหม ในการที่เดินเข้าไปดูที่น้ำพุร้อน กับยอดเทวาลัยทางขวามือที่ยังเป็นเงาปริศนาอยู่นั่น”

คริสติน่า หรือไลล่า อาร์มิเตจ ถามเขามาฟังไม่ออกว่าเป็นเสียงปรามาส หรือแสดงอาการห่วงใย เพราะพฤติการณ์ของเขา ณ วันนี้ ก็มีอยู่หลายๆ ครั้ง ที่แสดงถึงสุขภาพที่อ่อนแอลงไป

"ผมชินเสียแล้วกับความเหนื่อยยากลำบากทั้งหลาย และถ้าผมเป็นอะไรลงไป ก็มีพวกคุณที่จะต้องคอยดูแลรักษาอยู่แล้วไม่ใช่รึ"

เขาตอบด้วยน้ำเสียงปกติราบเรียบ เพื่อไม่ประสงค์จะต่อความยาวสาวความยืด

"แน่นอน ไม่มีใครปล่อยให้คุณต้องไม่สบาย หรือมีอาการทรุดหนักลงหรอก ขอให้รู้ไว้ด้วยว่าอาการจับสั่นเรื้อรัง หรือปวดหัวตัวร้อนธรรมดาของคุณนั้น เราไม่ห่วงเลย เพราะเอาไว้ได้อยู่อย่างไม่ลำบากอะไรนัก แต่ถ้าเกิดอาการโรคหัวใจ เลือดไม่พอขึ้นไปหล่อเลี้ยงสมองเมื่อไหร่ คุณจะอาการหนักเหมือนเช่นที่เคยหนักมาแล้ว มันอาจเกิดซ้ำขึ้นได้ เมื่อคุณมีอารมณ์เครียดหนัก"

"วางใจเถอะ วันนี้ผมปลอดโปร่งที่สุด ไม่ได้เครียดอะไรเลย นับตั้งแต่โผล่ขึ้นมาจากมหาสุสานได้สำเร็จ พร้อมกับความปลอดภัยของพวกเราทุกคน รวมทั้งการระเบิดสุสานแห่งนี้โดยกลบมันเสียสนิทได้"

"แน่ใจนะ"

หล่อนก้าวเข้ามาประชิดเขา ยิ้มให้นิดหนึ่งจ้องตา

"แน่ใจ"

"ถ้างั้น ระหว่างที่พวกนี้กำลังวางแค้มป์ ก่อไฟหุงหา

เรายังพอมีเวลาที่จะเดินเข้าไปตรวจดูตำแหน่งน้ำพุที่โผล่ขึ้นมาใหม่นั่น กับเทวาลัยทางขวามือ พวกเราทั้งหมดจะนอนหลับที่นี่กันได้เป็นสุขก็ต่อเมื่อแน่ใจว่า ไม่มีทางขึ้นลงของไอ้พวกผีดิบจากเทวาลัยด้านที่เรายังไม่ได้เข้าไปสำรวจนั่น”

“คุณเป็นคนเข้มแข็งเอาการเอางานดีมาก คริส”

รพินทร์ชมอย่างจริงใจ มองร่างระหงปราดเปรียว ซึ่งนอกจากจะมีส่วนสัดที่งามแล้ว ยังคล่องแคล่วทรหดอดทนเกินผู้หญิงทั่วๆ ไป ถ้าเทียบกับมาเรีย ฮอฟมันแล้ว คริสติน่าเป็นนักผจญภัยที่เหนือชั้นกว่ามากนัก ซึ่งค้านกับสภาพที่มองเห็นครั้งแรก ตอนพบกัน ณ บ้านพักของนายอำพลมาก **ลักษณะของหล่อนเหมือนทหารหญิง ที่ผ่านสงครามและผ่านหลักสูตรที่ฝึกกันอย่างมหาหินที่สุดมาแล้ว แต่อาจมีการทอดทิ้งการฝึกมาระยะหนึ่ง ทว่าบัดนี้เมื่อมาผ่านผจญอยู่ในป่าร่วมกับคณะทั้งหมด ธาตุแท้และความชำนาญดั้งเดิม ก็กลับคืนมาในลักษณะ ‘อยู่ตัว’**

แต่หล่อนกลับตอบว่า

“ขอบคุณที่ชม แต่เฉพาะเมื่อคืนกับวันนี้เท่านั้น อนาคตข้างหน้ายังไม่แน่ใจว่าฉันจะตกเป็นภาระหนักสำหรับคุณ และพวกเราทุกคนเมื่อไหร่...เอาละ เวลาไม่คอยท่าเราเข้าไปดูที่นั่นกันเถอะ”

พลางหล่อนก็หันไปโอบประคองเพื่อนสาว ซึ่งขณะนี้ป้อแป้เต็มที บอกว่า

“แข็งใจอีกนิดที่รัก เดี๋ยวเราจะกลับมาพักกันให้สบายที่สุด ตอนนี้ยังวางใจอะไรไม่ได้ทั้งนั้น ถ้าไม่มีการสำรวจเส้นทาง

ของมหาวิหารซีกขวามือนั่นให้แน่ใจเสียก่อน เพราะถ้าเกิดฉุก-ละหุกอะไรขึ้น คืนนี้ซ้ำสอง เราจะแย่กันทั้งหมด เพราะอิดโรยกันเต็มทีแล้ว”

รพินทร์ก้าวสวบ ๆ นำหน้าย้อนกลับเข้าไปยังบริเวณ ของมหาวิหารเบื้องหน้าอีกครั้ง โดยมีเชิดวุธ เดินเคียงข้างไปกับเขา สแตนลีย์ คี๊ธ และคริสผู้โอบแขนประคองเบล เดินตามหลังมาเป็นกลุ่ม ส่วนพรานทั้ง 4 ของรพินทร์กับลูกหาบทุกคนได้รับการมอบหมายให้จัดการอยู่ทางด้านปางพักชั่วคราว

แผ่นดินบริเวณที่ก้าวผ่านกันไป มีรอยแยกแตกระแหงอยู่ทั่วไป ด้วยอำนาจระเบิดที่อัดไว้ใต้ดินของคี๊ธ บางแห่งกว้างบางแห่งแคบ และบางแห่งก็ลึกลงไป บางแห่งก็แค่ตื้น ๆ แต่ก็ไม่ถึงกับจะเป็นอุปสรรคกีดขวางสกัดกั้นไม่ให้เดินย้อนกลับเข้าไปดูได้

คี๊ธคำนวณอำนาจระเบิดของตนไว้อย่างถูกต้องที่สุด เพราะเป็นคนสั่งให้รพินทร์เคลื่อนย้ายคณะลูกหาบทั้งหมดออกไปพ้นรัศมีก่อนที่จะมีการระเบิดขึ้น จากการเดินย้อนกลับมาดูหากทั้งคณะมาหยุดอยู่เพียงตำแหน่งที่เคยพักกันอยู่ครั้งแรกจะต้องได้รับอันตรายจากแรงระเบิดอย่างแน่นอน สังเกตได้จากความร้าวฉานของแผ่นดินบริเวณนั้น

ซากมหาวิหารที่เป็นเป้าหมายทำลาย ไม่มีอะไรจะต้องสงสัยอีกต่อไป เมื่อได้เข้ามาสำรวจใกล้เคียงอีกครั้ง เพราะมันอยู่ในสภาพที่ย่อยยับ พังถล่มทลายอย่างแท้จริง กองหินดิน

พังกลบช่องทางไว้หมดสิ้นอย่างหนาแน่น บันไดหินทางขึ้นขนาดใหญ่ทุกชั้นแหลกละเอียดหมดเพราะแรงอัดดันขึ้นมาจากด้านใต้

เพื่อไม่ให้เสียเวลา รพินทร์บอกให้ทุกคนยืนรอเขาอยู่ก่อน ตนเองกระโดดไต่ขึ้นไปตรวจดูรอบ ๆ ในเนื้อที่พังทลายประมาณ 200 ตารางวานั้น เพื่อดูว่าจะมีทางใดที่เป็นรูเป็นช่องเหลืออยู่อีกบ้างหรือไม่ แล้วก็พบว่ามันถูกกลบมิดชิดเรียบสนิทจริง ๆ จึงโบกมือเป็นสัญญาณให้ทั้งคณะบ่ายหน้าไปยังตำแหน่งน้ำพุที่กำลังพุ่งซ่านขึ้นมา ตนเองก็ปีนป่ายไปตาม ซากสลักหักพังนั้นขนานกับพวกที่เดินอยู่ด้านล่าง...

จุดแรกที่ทั้งกลุ่มตรงเข้าไป ก็คือตำแหน่งของน้ำพุ ที่พุ่งเป็นลำขึ้นมา สาดละอองเป็นฝอยระคนไปกับกลุ่มควันกระเซ็นสาดมาถึงคณะที่เคลื่อนใกล้เข้าไปด้วยความยินดีระคนพิศวง ไออุ่นและชื้นของมันปลิวมากระทบผิวกาย ก่อให้เกิดความสดชื่นขึ้นอย่างประหลาด เหมือนเข้าไปอบตัวอยู่ในห้องอบไอน้ำ

ตำแหน่งไหนที่เป็นแอ่ง หรือหลุมบ่อ ก็กลายเป็นที่ขังของน้ำที่เกิดขึ้นมาใหม่ และเมื่อมันเริ่มท่วมเอ่อล้นทวีปริมาณมากขึ้น ก็เริ่มไหลลงสู่ที่ต่ำ โดยบ่ายทิศทางแยกเป็นเส้นเล็กเส้นน้อยไปสู่แนวลำห้วยหลังเนิน อันเคยเป็นลำห้วยแห้งที่รพินทร์กับอิสซาเบลใช้อาศัยเป็นเส้นทางเตลิดหนีฝูงหมาป่านรกมาเมื่อคืนนี้

รพินทร์หลบม่านละออง ที่ปลิวว่อนไปทางด้านหนึ่ง และ

พยายามสำรวจดูลักษณะของน้ำที่หล่นลงมาขังอยู่ยังบริเวณแอ่งหินรอบ ๆ ด้าน มันอาจดันชั้นดินที่เพิ่งจะปริแยกใหม่ ๆ ขึ้นมา สภาพของน้ำจึงดูขุ่นเป็นสีแดงเหมือนน้ำผสมลูกรัง เชิดวุธนั้นตรงเข้าไปกับคณะฝ่ายนายจ้าง ซึ่งหมอเบล กับคริส กำลังเข้าไปตรวจดูอย่างใกล้ชิด กระแสน้ำที่พุขึ้นมานั้น ไม่ได้มีอยู่ตำแหน่งเดียวที่มองเห็นลำขนาดใหญ่อยู่ หากแต่ยังมีบริเวณผุดขึ้นมาเป็นจุดเล็กจุดน้อยอยู่เกือบจะทั่ว ๆ บริเวณ บางแห่งสูงกว่าแผ่นดินเพียงแค่คืบเดียวก็มี

เขาเห็นเบล พูดปรึกษาหารืออะไรกับพวกของหล่อน คริสใช้ฝากระติกรองรับน้ำที่พุ่งขึ้นมาจากระดับเตี้ย ๆแล้วยกขึ้นจิบ ๆ อีกหลายคนของกลุ่มนั้นใช้มือวักน้ำขึ้นมาในฝ่ามือ

ครู่ใหญ่ต่อมา กลุ่มนั้นก็เดินหลีกหลบละอองไอน้ำตรงเข้ามาที่เขา โดยเฉพาะคริส ใบหน้าเปียกชุ่มไปด้วยกระเซ็นน้ำที่เพิ่งจะพุ่งพ้นแผ่นดินขึ้นมา และกำลังใช้ผ้าขนหนูผืนเล็ก ๆ ซับเช็ดอย่างแช่มชื่น

“ค่ำนี้ พวกเรามีน้ำแร่ชั้นดีอาบกันแล้ว มันเป็นแหล่งน้ำพุร้อนที่วิเศษสุด และมันจะเป็นแหล่งน้ำพุที่เกิดขึ้นเช่นนี้ไปตราบนานเท่านาน”

แม่ผมทองพูดอย่างร่าเริงสดใส

“แน่ใจนะ ว่าไม่มีแร่ธาตุที่เป็นอันตราย?”

“มีกำมะถัน กับแร่เหล็กเจือปนอยู่ด้วยประมาณไม่เกิน 15 เปอร์เซ็นต์ ช่วยฆ่าเชื้อโรคเป็นอย่างดี อุณหภูมิที่มันพุ่งขึ้นมาจากใต้พื้นดินใหม่ ๆ นั้น ประมาณ 80 องศา ซี. แต่ข้างใต้ลง

ไปคงจะร้อนกว่านี้มาก พอมันกระทบกับอากาศ และไหลตกลงมา ก็มีสภาพเป็นเพียงแต่น้ำอุ่นๆ เท่านั้น ตอนนี้ยังเพิ่งจะโผล่ขึ้นมาใหม่ๆ เลยขุ่นหน่อย แต่อีกสักสองสามชั่วโมงมันคงจะใสขึ้น ขอบคุณคุณกับคี๊ธมาก ที่การระเบิดเมื่อครู่นี้ทำให้เราได้แหล่งน้ำแร่ และไอน้ำที่มีประโยชน์ต่อร่างกาย”

หล่อนบอกด้วยดวงตาแจ่มเป็นประกาย พรานใหญ่แลไปทางเบลเหมือนจะถามย้ำ แม่ผมแดงก็พยักหน้ารับรอง

“ไม่มีอันตรายอะไรหรอก อาบกินได้ดีกว่าน้ำตามแหล่งธารทั้งหลายที่เราเคยพบกันมาทกแห่งเสียอีก แต่ระยะที่มันยังพุ่งขึ้นมาใหม่ๆ นี้ หอบเอาหินปูนขึ้นมามากทีเดียว ยังไม่ควรจะใช้ดื่มกินในขณะนี้ก่อน แต่อาบได้สบาย”

จอมพรานสูดลมหายใจลึก ยิ้มออกมาได้นิดหนึ่ง

“โชคดี” เขาพึมพำ

“คุณว่ามันเกิดขึ้นได้ยังไงนี่?”

“ฉันว่าคุณก็น่าจะสันนิษฐานได้ดีอยู่แล้ว”

“ผมไม่มีความชำนาญนักหรอกในเรื่องนี้”

“มีลำธารขนาดใหญ่ไหลอยู่ใต้ดินในแถบนี้ เป็นอาณา-บริเวณกว้างไกลสักขนาดไหนก็ยังไม่อาจรู้ได้ และมีภูเขาไฟที่กำลังระอุกรุ่นอยู่ด้วย โดยอยู่ในชั้นดินที่ต่ำลงไปอีก กระแสธารที่โผล่ขึ้นมานี่ ไหลผ่านมาในบริเวณเหนือแถบอันเป็นความร้อนสูงของภูเขาไฟ และคงจะผ่านมาในบริเวณที่กว้างใหญ่มากจนทำให้น้ำที่ไหลผ่านนั้นกลายเป็นน้ำร้อนไป พอแผ่นดินบางส่วนที่มันเกิดการปริแยกตัวออก สายน้ำที่มีกระแสความดันสูงอยู่ก่อนแล้ว ก็หาทางทะลักโผล่ขึ้นมาส่วนหนึ่งตรงบริเวณนี้”

เบลอธิบายง่าย ๆ ซึ่งแน่ละ **คนอย่างรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้เคยผ่านดินแดนนี้มาแล้วย่อมรู้ดี ในการผ่านมาในครั้งก่อนของเขา มันช่วยให้รู้เห็นพอจะเข้าใจอะไรต่ออะไรดีอยู่แล้ว**

เขาเพียงแต่จะหยั่งหางเสียงของอเมริกันกลุ่มนี้เท่านั้น

ฝ่ายนายจ้างยังสนใจชื่นชมอยู่กับแหล่งน้ำพุเกิดใหม่ ที่ผุดโผล่ขึ้นมาให้เห็นกันชนิดหลัด ๆ ต่อหน้าต่อตา เสียงที่มันพุ่งแรงขึ้นมา และเสียงที่ไหลหล่นตกมากระทบพื้นดังซู่ซ่าราวกับน้ำตก พวกพรานพื้นเมืองของเขา ขณะที่กำลังทำหน้าที่วางแค้มป์และหุงหาอยู่ในขณะนี้ ก็พากันมองจ้องมาอย่างดีอกดีใจเช่นกัน แต่ทุกคนยังติดภาระหน้าที่อยู่ โดยยังไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาร่วมดูอยู่ใกล้ ๆ ด้วย

"แค้มป์พักของเราคืนนี้ ตั้งอยู่ที่โน่นไม่ห่างไกลออกไปนัก"

เขาบุ้ยปาก กล่าวกับนายจ้างอเมริกันทุกคน

"ผมอยากจะให้ตรวจสภาพของน้ำพุที่มันพุ่งขึ้นมาจากรอยแยกของแผ่นดินตรงนี้ให้รอบคอบที่สุด ว่ามันจะมีการผุดทะลักขึ้นมากินอาณาบริเวณกว้างใหญ่มากกว่านี้ไหม ถ้ามันเกิดกลายเป็นแม่น้ำทั้งสาย โผล่ขึ้นมากลางดึก มีปริมาณมาก ๆ มันจะไหลท่วมเฉียบพลันไปถึงที่พักของเราจะเดือดร้อนกันกลางดึก แล้วอีกประการหนึ่ง ผมกับคี๊ธ ก็กำลังจะหาทาง

ระเบิดที่เนินใกล้ๆ ลูกขวามือนี่ในไม่กี่อึดใจข้างหน้า มันอาจทำให้เกิดเป็นช่องทางน้ำพุ่งขึ้นมาอีกก็ได้ ด้วยแรงระเบิดซ้ำ”

“รอบคอบเสมอนะ แต่บางทีก็เกินความจำเป็น”

คริสติน่าพูดมาแค่นั้น แล้วไม่แสดงความเห็นอะไรอีก ส่วนเบลยิ้มโรยๆ ให้เขา

“คุณไม่ต้องกังวลในเรื่องนั้นหรอก ต่อให้เกิดการทะลักมากขึ้นกว่านี้ ธรรมชาติของน้ำจะไหลลงสู่ที่ต่ำกว่าเสมอ คุณก็เห็นอยู่แล้วว่ามีลำห้วยแห้งลึกที่เราอาศัยหนีหมาป่ากันมาเมื่อคืนนี้รองรับอยู่โน่น และน้ำพวกนี้ ขณะนี้กำลังไหลไปสู่ลำห้วยนั้น ระดับที่เราพักกันอยู่ในป่าเถาวัลย์ สูงกว่าระดับลำห้วยมาก หากมันเกิดปะทุมากมายขึ้นมากลางดึกอีก มันก็จะไหลไปทางด้านลำห้วย จะไม่ท่วมบ่าไปถึงที่พักเราอย่างกะทันหันหรอก สิ่งที่จะเตือนก็คือ ถ้าคุณกับคี๊ธจะระเบิดที่เนินขวามือนี่ ก็ขอให้วางระเบิดเพียงแค่จำเป็นที่จะปิดทางเท่านั้น อย่าให้มันรุนแรงเกินไปนัก เชื่อว่าคงไม่เกิดเรื่องร้ายที่คุณระแวง”

“ก็ไม่เสียแรงหรอก ที่มีนักธรณีวิทยาและนักเคมีฟิสิกส์มาด้วยในครั้งนี้”

เขาพูดโดยเร็ว พลางหันมาทางคี๊ธ

“อย่าเสียเวลาเลยเพื่อนยาก เดี๋ยวเราสามคน ฉัน เชิดวุธและนาย ขึ้นไปสำรวจลู่ทางหาจุดวางระเบิดกันที่เนินนั่นอีกครั้ง ส่วนเบลอิดโรยเต็มที จะให้คริสกับด็อกเตอร์สแตนลีย์นั่งรอคอยเป็นเพื่อนอยู่ตรงน้ำพุนี่ก่อน ไม่จำเป็นจะต้องไปด้วยกันทั้งหมดหรอก”

“เอาไงเอากัน สั่งมาเลย จะได้หมดภารกิจวันนี้ พักเสียที ทั้งหิวทั้งเพลีย”

พ.อ. แห่งยูเอส อาร์มี่ พยักหน้าบอกมาง่าย ๆ

“เอ็งคนเดียวเมื่อไหร่ ข้าก็แทบก้าวขาไม่ออกแล้ว”

เชิดวุธสอดมา รพินทร์หันไปมองหน้าอย่างเห็นใจ

“ถ้าคุณวุธไม่ไหว จะรออยู่กับพวกนี้ก่อนก็ได้นะครับ”

นายทหารหนุ่มหัวเราะ เดินเข้ามาใกล้เขา มือใช้ผ้าขาวม้าที่ชุบน้ำร้อนเช็ดตามใบหน้าและลำคอไปพลาง

“พูดเล่นน่ะพี่ ผมยังไหวเสมอ จะให้มุดลงไปในป่าช้าใต้ดินที่ไหนอีกก็ได้ทั้งนั้นแหละ”

“คงไม่ถึงกับต้องมุดหรอกครับ เราจะแค่เพียงสังเกตตรวจตราดูช่องทางเท่านั้น ว่ามันจะมีทางขึ้นลง หรือทางเข้าออกอยู่ตรงไหนบ้าง ซึ่งก็จะระเบิดหินให้มันพังลงมากลบปากทางเสียเท่านั้น คงไม่ต้องใช้แรงระเบิดอะไรมากนักในแต่ละจุดที่จะพบ หรืออาจจะไม่พบเลย เพราะเนินลูกนี้ทางเข้าออกอาจตันหมดแล้วก็ได้”

กล่าวจบเขาก็หันไปร้องสั่งความกับอเมริกันอาวุโสและคริส ให้อยู่เป็นเพื่อนเบล เพราะไม่ต้องการให้แม่ผมแดงซึ่งอ่อนแรงเต็มทีแล้วต้องทรมานต่อไปอีก และความจริงมันก็ไม่มีประโยชน์อะไร สำหรับการสำรวจเพียงเปลือกนอกของเนินลูกขวามือนี้

ทั้งสามยอมปฏิบัติตามข้อแนะนำของเขาโดยดี แม้แต่

คริส ผู้ซึ่งตามปกติจะไม่ยอมให้เขามีปฏิบัติการอะไรที่ไหน โดยหล่อนไม่ได้ร่วมรู้เห็นอยู่ด้วยเลย

"ตะวันใกล้จะหมดแสงแล้ว อย่าช้านักนะ ฉัน เบล และอาจารย์จะรออยู่ตรงนี้แหละ และหวังว่าก่อนจะระเบิด เราทั้งหมดควรกลับไปที่แค้มป์เสียก่อน รพินทร์ วันนี้คุณทำงานเสียจนพวกเราหายใจตามแทบไม่ทัน พวกเราคิดว่าคุ้นเคยกับคุณพอสมควรแล้ว แต่ให้ตายเถอะ ยิ่งนับวันไปเราก็ยิ่งเห็นว่า คุณทำงานชนิดมหาโหดโคตรหินเลย ทั้งๆ ที่ตัวเองก็ไม่ใช่ว่าจะแข็งแรงอะไรนัก โดยเฉพาะวันนี้"

"ทุกอย่างต้องแข่งกับเวลา ซึ่งมันหมายถึงความปลอดภัยของพวกเราทุกคนด้วย นายจ้างทุกคนมักจะด่าผมเหมือนอย่างที่คุณด่านี่แหละ ถ้าอยากจะสบายก็ไม่ควรจะมาเดินป่ากับผม"

กล่าวแค่นั้น เขาก็ไม่หันมาสนใจอะไรกับบุคคลทั้งสามอีก ดีดมือเป็นสัญญาณ แล้วเขา คี๊ธ เชิดวุธ ก็ไต่ตามกองหินที่พังระเนระนาดเหล่านั้น ไต่ทางม่งตรงไปยังเนินขวามือ อันเป็นเป้าหมายทันที ห่างออกไปอย่างรวดเร็ว

ประมาณ ๑๐ นาทีหลังจากนั้น เสียงวิทยุจากคี๊ธ ซึ่งบัดนี้พากันลับตาไปตามเหลี่ยมมุมบังของเนินอันมีลักษณะเหมือนวิหารที่ถูกทำลายไปแล้ว ก็ดังมายังฝ่ายของสแตนลีย์ว่า

"ทางนี้ไม่มีอะไรน่าสนใจมากนะ มีหินถล่มลงมาปิดปากทางใหญ่สำหรับขึ้นลงอยู่ก่อนแล้ว แต่เราตรวจดูรอบๆ มีช่องโพรง กว้างประมาณ 2-3 หลา ลึกลงไปในดิน อันน่าสงสัย

อยู่แห่งเดียว ถ้าระเบิดหินด้านบนเสียนิดเดียว หินก็จะถล่มลงมาปิดทับพอจะเชื่อใจได้ว่า จะไม่มีทางอื่นใดที่น่าระแวงอีกแล้ว”

“ตรวจดูให้ถี่ถ้วนที่สุด เราไม่แคร์ว่าจะต้องยัดระเบิดเข้าไปอีกสักกี่ลูก ขอให้ปลอดภัยในคืนนี้ก็แล้วกัน”

สแตนลีย์ตอบไปทางวิทยุเช่นกัน

“สิ่งที่น่าคิดก็คือ เมื่อคืนนี้ ก่อนกองทัพหมาป่าจะเข้าโจมตีเรา ไอ้พวกมัมมี่แห่มาล้อมแค้มป์พักนอนเรานับเป็นร้อย ๆ ตัว แล้วมันก็ผละไป ปัญหาก็คือ มันไปหลบซุ่มซ่อนอยู่ที่ไหน เมื่อพบแหล่ง อันน่าสงสัยว่าจะเป็น ‘รัง’ ซ่อนตัวของมัน ก็ปิดทางเสียให้หมดเท่าที่จะทำได้”

“ไม่ต้องห่วง ฉัน รพินทร์ และเชิดวุธ ตรวจดูหมดทุกด้านแล้ว ขอเวลาอีกเดี๋ยวเดียวเท่านั้น แล้วจะย้อนกลับไปสมทบ จากนั้นเราจะกลับไปที่แค้มป์แล้วค่อยกดสวิตช์ระเบิด”

“สภาพของมัน ไม่ได้เหมือนกับวิหารด้านที่เราระเบิดไปก่อนแล้วนี่เลยหรือ”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ถามไปอีกอย่างกังขา

“ลักษณะของมันเป็นวิหาร ที่ย่อมลงไปกว่าที่เราตรวจกันมาก่อนแล้วครับ”

ผู้ที่ตอบมาในครั้งนี้คือพรานนำทาง

“มีทางที่จะผ่านเข้าไปใต้ฐานของอกสิงโตที่แกะสลักไว้เหมือนกัน แต่ปรากฏว่ามันได้ถูกหินและดินพังลงมาทับปิดกลบหนทางไว้หมดสิ้นแล้ว เป็นอำนาจระเบิดจากที่คี๊ธวางไว้ใต้ดินตอนจัดการกับมหาสุสานทำให้มันพลอยทรุดลงมาด้วย ไอ้รูที่เราค้นพบ มันเป็นรูที่เกิดขึ้นใหม่ จากช่องโพรงที่เคยมีอยู่ข้าง

ในก่อนแล้ว แต่เราก็จะปิดทางด้านนี้เสียอีกเพื่อให้รู้แล้วรู้รอดไปเสียเลย”

หลังจากนั้นชั่วไม่นาน บรรยากาศของป่าเถาวัลย์ แถบนั้นก็เริ่มขมุกขมัวลงเต็มทีแล้ว ทั้งสามคนก็ปรากฏตัวเดินย้อนกลับมายังตำแหน่งที่สแตนลีย์ คริส และอิสซาเบล นั่งคอยอยู่ตรงน้ำพุร้อน

“โอเค เรียบร้อย กลับเข้าที่ของเราได้แล้ว”

นายคี๊ธบอกปนหัวเราะ แล้วก็อุทานออกมาว่า ‘โอว์’ เบิกตากว้างขึ้นนิดหนึ่ง เมื่อมองไปเห็นเบลนอนระทวยอยู่ในอ้อมแขนของคริส ผู้กำลังใช้ผ้าชุบน้ำซับไปตามใบหน้าและลำคอ รพินทร์และเชิดวุธก็เห็นพร้อมกันปราดเข้ามาทันที

“เบล! เป็นอะไรไปนี่!”

เสียงเชิดวุธร้องขึ้นเบา ๆ อย่างตกใจ

“ถึงเวลาที่เบลจะต้องพักได้เสียทีแล้ว”

คริสพูดขรึม ๆ ประคองใบหน้าอันซีดเผือดของเพื่อนสาวตวัดหางตาผ่านใบหน้ารพินทร์แวบหนึ่ง

“ในลักษณะของคนเจ็บ แต่ถูกทรมานอย่างหนักที่สุดในวันนี้ ไหนจะเหนื่อยหมดแรง ไหนบาดแผลจากทรวงอก และที่ต้นขาจะอักเสบขึ้น แต่เขาก็ต้องไต่มุดลงไปในนรกกับพวกเราทั้ง ๆ ที่ควรจะต้องพักตั้งแต่เช้าของวันนี้แล้ว พอขึ้นมาจากนรกนั่นได้ เบลหมดกำลังแล้ว แต่ก็ยังถูกบังคับให้เดินเข้ามาดูที่น้ำพุนี่อีก”

“ผมไม่ได้บังคับ แต่เป็นความปรารถนาที่จะร่วมทางด้วยอย่างห้ามไม่ได้ของเบลเอง ในการลงไปสำรวจสุสาน และมาสำรวจดที่น้ำพนี่...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ พูดไม่มีหางเสียง วันนี้ทั้งวันดูเหมือนตั้งแต่ใกล้รุ่งมาแล้ว นับตั้งแต่พบหน้ากับคริส รู้สึกว่าแม่ผมทองจะตีลูกรวนกับเขามาโดยตลอด ผิดไปกว่าทุกวัน และพร้อมพูด เขาส่งไรเฟิลประจำมือไปให้เชิดวุธผู้กำลังยืนมืออาการตกใจอยู่ถือแทน ตนเองก้าวสวบเข้ามา และโดยที่ไม่มีใครทันรู้ตัว แม้แต่คริสเอง จอมมัคคเทศก์ก้มวบลงไปช้อนร่างของอิสซาเบลลอยลิ่วขึ้นมาในอ้อมแขนในลักษณะอุ้ม บอกห้วนๆ ต่อมาว่า

“ผมเอาเบลกลับที่พักเอง ทุกคนตามมาได้เลยเดี๋ยวนี้”

แล้วโดยไม่ฟังเสียงใครอีก รพินทร์อุ้มอิสซาเบลผู้เป็นลมหมดสติด้วยความอ่อนเพลีย และระบมต่อพิษบาดแผล เดินลิ่วกลับมายังแค้มป์พัก โดยมีพรรคพวกเดินตามหลังมาด้วยอย่างงงๆ ในอาการรวดเร็วฉับไวจนดูไม่ทันของเขา

กองไฟใหญ่ ๆ สามกอง ได้ถูกก่อลุกโชนขึ้นรอบทิศทางอันเป็นตำแหน่งปางพักแล้ว โดยการจัดเตรียมของพรานพื้นเมือง และพวกลูกหาบทั้งหลาย ผ้าพลาสติกถูกขึงกันน้ำค้าง สำหรับเป็นที่พักนอนรวมกันของฝ่ายนายจ้าง และการหุงหาตระเตรียมเสบียงเสร็จสรรพเรียบร้อย

รพินทร์วางร่างของอิสซาเบลลงไปยังตำแหน่งอันเป็นที่พักของเจ้านาย พวกพรานพื้นเมืองของเขา เมื่อเห็นเจ้านายอุ้มร่างของแหม่มสาวผมแดงตรงลิ่วเข้ามา ต่างก็มองหน้าตาตื่น แต่รพินทร์บอกให้ทราบสั้น ๆ แต่เพียงว่า

"แหม่มเบลไม่ได้เป็นอะไรมากหรอก แค่หมดแรงเท่านั้น เพราะบาดเจ็บแล้วยังต้องลากสังขารเหนื่อยหนักลงไปกับพวกเราใต้ป่าช้านั่นด้วย"

คริส ซึ่งไล่หลังตามเขามาติด ๆ ก็สอดเป้เข้าไปรองใต้ศีรษะของเพื่อนสาว จัดที่ให้เบลนอนเหยียดยาวตามสบาย สายตาของคนทั้งสองพบกันอีกครั้ง

"คุณดูแลเบลต่อไปก็แล้วกัน ผมกับคี๊ธจะจัดการระเบิดเทวาลัยนี่ก่อนให้เสร็จสิ้นไป แล้วเดี๋ยวจะได้ทานอาหารร่วมกัน ก็โชคดีสำหรับพวกเรามาก ที่ยังมีคุณซึ่งมีความรู้ในทางแพทย์มาด้วยอีกคน แม้จะเป็นแพทย์ที่ถูกยึดใบประกอบโรคศิลป์ก็ตาม!"

แม่ผมทองไม่ตอบคำใด ตวัดหางตาผ่านใบหน้าเขา แล้วหันไปค้นทางหีบเวชภัณฑ์ ส่วนรพินทร์สะกิดไหล่นายคี๊ธ ผู้ร่วมงานทีมเวิร์คกับเขาอีกครั้ง

"เอาเสียเดี๋ยวนี้เลย คี๊ธ จัดการระเบิด อย่าปล่อยเวลาให้มืดกว่านี้ นี่มันก็ค่ำลงเต็มทีแล้ว เราจะได้พักผ่อนกันเสียทีสำหรับวันนี้"

"เดี๋ยวนี้เลยเร๊อะ?"

นักวินาศกรรม มือวางระเบิดชั้นเลิศของ ซีไอเอ. ถามมาเบา ๆ ยังมีอาการห่วงใยเพื่อนสาวผู้ร่วมคณะซึ่งยังนอนพริ้มตาหลับอยู่ภายใต้การง่วนจัดการดูแลของคริสติน่า

"เออ! เดี๋ยวนี้แหละ"

"ถ้างั้นนายก็จัดการเองได้เลย วิทยุที่จะบังคับให้ระเบิดได้มันอยู่ในมือนายอยู่แล้วนี่หว่า"

จอมพรานจุดบุหรี่เป็นตัวแรก เน้นไว้ด้วยฟันหน้าลักษณะแยกเขี้ยว มองไปทางคริสติน่าอีกครั้ง

“ก็ไหน ระหว่างที่เราอยู่ในโพรงใต้สุสาน คริสบอกฉันยังไงล่ะว่า วิทยุพิเศษที่มีคลื่นความถี่พิเศษบังคับให้ระเบิดที่วางไว้สามารถระเบิดได้ อยู่เฉพาะในมือของพวกนายเท่านั้น ที่แจกพวกฉันมาน่ะ มันเป็นวิทยุรับส่งเพียงธรรมดาเท่านั้น”

“เชี๊ยท! ไปเชื่ออะไรกับคำพูดไร้สาระของแม่นี่ นายกับเขาจะพูดจะจาอะไรกัน ระยะนี้เห็นก่อกวนขัดเส้นกันอยู่ตลอดเวลา คริสแกล้งพูดไปงั้นเอง นายก็รู้ดีอยู่แล้ว เมื่อเช้านี้ ตอนที่ระเบิดต้นไทรใหญ่ ก็นายเองนั่นแหละ เป็นคนกดสวิตช์ระเบิดจากวิทยที่รับแจกประจำตัว ทกเครื่องมันมีช่องความถี่พิเศษสำหรับก่อวินาศกรรมได้ทั้งนั้น แม้แต่เครื่องที่แจกให้บุญคำไว้สองคนนี่ไม่รู้จะเอาแง่เอางอนกันไปถึงไหน เขม่นขี้หน้ากันเรื่องอะไรวะ?”

“ถามเธอ ไม่ใช่ถามฉัน!”

เขาบอกเบา แต่ห้วน คริสกำลังจะเอาหูฟังคล้องคอ อยู่ชะงักนิดหนึ่ง แล้วบอกมาเบาๆ ลอยๆ ว่า

“ตรงข้าม ฉันไม่ได้เขม่นอะไรเขาเลย เขาตะหากที่ดูเหมือนจะไม่ชอบขี้หน้าฉันเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะเมื่อไปเห็นรูปภาพแกะนูนของเจ้าหญิงองค์นั้น หน้าเหมือนคู่รักเขาไม่มีผิด เขาคงนึกย้อนไปถึงครั้งหนึ่ง ตอนที่เขาไม่สบายมาก และฉันเป็นคนล้วงเอาภาพคู่รักเขาออกมาจากกระเป๋าเสื้อกระมั้ง ยิ่งตอนที่พวกเราตามเขาลงไปจนถึงหีบศพสีชมพูที่เคยเก็บศพเจ้าหญิงองค์นั้น เขาก็มีอาการเหมือนจะอยากอยู่กับหีบศพโบราณนั่นตลอดไป ไม่คิดที่จะกลับขึ้นมาร่วมงานกับพวกเราอีกแล้ว”

รพินทร์ไม่ประสงค์จะต่อปากต่อคำ ฉุดแขนเชิดวุธ ให้เดินผละห่างบริเวณนั้นออกมาทันที ปล่อยให้สแตนลีย์ คี๊ธ และคริส มุงล้อมอยู่รอบกายอันนอนหมดสติของเบล พลางก็ตะโกนร้องบอกพรรคพวกให้ทราบล่วงหน้าว่า จะมีการระเบิดขึ้นอีกครั้ง เพื่อจะได้ไม่ตื่นตระหนก แล้วตนเองก็นำเชิดวุธมายังเนินขวางกั้น ระหว่างเทวาลัยและป่าเถาวัลย์ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กดไหล่นายทหารรุ่นน้องให้นั่งคุกเข่าลงกับพื้น และตนเองหย่อนกายตามลงไปด้วย

"พี่พูดอะไรกับพวกนั้น ผมฟังไม่รู้เรื่องเลย"

"ประเดี๋ยวก็รู้เรื่องเอง...เอาวิทยุประจำตัวของคุณออกมาเชิดวุธ"

ด้วยสีหน้าตื่นๆ เชิดวุธดึงวิทยุประจำตัวที่เหน็บเข็มขัดขึ้นมาถือไว้ ยังมองหน้าเขา รพินทร์อัดควันบุหรี่ลึก ตามองจับไปยังเป้าหมายข้างหน้าอึดใจหนึ่ง แล้วเปลี่ยนมาหน้าของเชิดวุธ

"เมื่อเช้าตอนที่เราระเบิดต้นไทรใหญ่ ตรงบริเวณที่พักเดิม คุณอยู่ด้วยไม่ใช่หรือ?"

"ครับ"

"แล้วคุณไม่เห็นหรอกหรือว่าคี๊ธเป็นคนวางระเบิด แล้วมันนั่นแหละ สั่งการให้ผมทำหน้าที่กดคลื่นวิทยุมือถือ ไปจุดชนวนระเบิดด้วยมือผมเอง"

"ตอนนั้นมันชุลมุน ผมเองก็มัวแต่หมอบหลบอยู่เลยไม่ทันเห็น"

"เราจะทดลองดูว่า วิทยุที่พวกนั้นแจกให้ฝ่ายเราใช้ มี

สมรรถนะเหมือนกับที่พวกเขาใช้อยู่ทุกเครื่องหรือเปล่า เพราะผมไม่ค่อยจะไว้ใจเลย เฉพาะเครื่องที่แจกให้ผมนี่นะ มีคลื่นพิเศษแน่ เรามาพิสจน์กันอีกครั้งว่าเครื่องของคุณใช้ได้อย่างเดียวกันหรือเปล่า...เอาละ ทำตามที่ผมสั่งกดปุ่มให้จมลงก่อนแล้วหมุนเปลี่ยนความถี่ของคลื่นไปให้สุด จนกว่ามันจะหมุนต่อไปไม่ได้ อย่าเพิ่งเปิดสวิตช์”

โดยที่หน้ายังตื่นๆ งงๆ อยู่เช่นนั้น เชิดวุธปฏิบัติตาม

“เอาละครับ มันหมุนต่อไปไม่ได้อีกแล้ว”

“คราวนี้เปิดเครื่อง!”

นายทหารหนุ่ม รุ่นน้องปฏิบัติตามคำสั่งของเขาอีก มันก็สามารถทำได้ตามที่เขาบอกทุกอย่าง และสัญญาณไฟแดงก็กะพริบวูบๆ เป็นจังหวะ ณ ตำแหน่งอันแทบจะสังเกตไม่พบ รอยพิรุธว่า จะมีหลอดไฟกะพริบได้ของวิทยุมือถือเครื่องนั้น

รพินทร์แยกเขี้ยว

“นั่นละครับ! คลื่นความถี่พิเศษ ที่สำหรับส่งสัญญาณไปสู่เชื้อปะทุให้มันสปาร์คขึ้น เดี๋ยวนี้ ถ้าคุณกดคีย์เมื่อไหร่ระเบิดที่คี๊ธวางไว้ ก็จะตูมขึ้นทันที”

“จะให้ผมกดหรือ”

เชิดวุธร้องอย่างตื่นเต้น มือเริ่มสั่น

“ทดลองดู คุณนั่นแหละเป็นคนกด...ชี้เสาอากาศไปทางตำแหน่งเทวาลัยนั่น ผมจะนับหนึ่งถึงสาม ครบสามเมื่อไหร่คุณกดคีย์ทันที”

“ตกลงครับ ผมจะลองดู”

อีกฝ่ายหนึ่งตัดสินใจเด็ดขาด พยายามปรับความรู้สึกให้มั่นคงที่สุด รพินทร์ตบไหล่ปลอบใจแล้วเริ่มนับเบา ๆ เป็นจังหวะ ในขณะเชิดวุธเอนตัววิทยุถือชูชี้ไปยังเป้าหมายที่ห่างออกไปไม่มากนัก

พอครบคำว่า สาม จากคำของรพินทร์ เขาก็กดคีย์!

สำเนียงสะเทือนเลื่อนลั่น เหมือนฟ้าร้องดังขึ้นอีกครั้ง อากาศอัดตัววูบมายังแค้มป์ที่พักของทุกคน ตำแหน่งสถานเทวาลัยสิงห์หมอบ ที่เห็นอยู่ในเงาของสนธยากาลซีกขวามือกลายเป็นม่านฝุ่นตลบลอยสูงขึ้นอีกครั้ง แต่ในครั้งนี้มันไม่รุนแรงเท่าครั้งแรก ทุกคนในที่พักหดคอลงต่ำด้วยสัญชาตญาณอีกครั้ง

เสียงดังดุจฟ้าร้องนั้น กระหึ่มยาวไปไกล อึดใจใหญ่มันก็ค่อย ๆ จางสนิทลง ภาพที่ทุกคนอันอยู่ในที่พักแลเห็น ปรากฏว่าตำแหน่งเป้าหมายที่คี๊ธเป็นคนวางระเบิดไว้นั้นถล่มยุบลงมาแถบหนึ่ง เศษหินและดินเล็ก ๆ บางกลุ่ม ลอยร่วงกราวมาถึงตำแหน่งที่พักบ้างเล็กน้อย แต่ไม่ทำอันตรายใคร

เชิดวุธอ้าปากค้าง กะพริบตาปริบ ๆ รพินทร์ตบไหล่หนัก ๆ อีกครั้ง บอกเรียบ ๆ ว่า

"เห็นเครื่องมือของพวกนี้แล้วหรือยังครับ พวกเขาได้เปรียบทุกด้านเลย ในวัตถุสิ่งของเครื่องใช้ทุกชนิดที่นำติดตัวมาด้วย เพราะถ้าไม่ซื่อต่อกันเมื่อไหร่ เขาก็มีโอกาสจะฆ่าฝ่ายเราได้ทุกเวลา วิทยุมือถือทุกเครื่องที่แจกพวกเราไว้ มันอาจมี

ระเบิดอยู่ในตัวของมันเองชนิดที่พวกนั้นอาจใช้สวิตช์กลไกพิเศษอันซ่อนเร้นอยู่มากกว่านี่ และเรายังรู้ไปไม่ถึง กลายมาเป็นเครื่องมือสังหารเราเสียเมื่อไหร่ก็ได้”

“ไอ้พวกนี้นี่มันระยำอย่างวิเศษ! วัตถุธรรมมันเจริญขีดสุด ศีลและจริยธรรมก็ต่ำสุดเหมือนกัน”

บุตรชายท่านนายพลครางออกมาพร้อมจุ๊ปากกล่าวต่อ

“แต่ในป่าแล้ว มันไม่มีอะไรที่จะมาทำตัวให้เหนือไปกว่าพี่ได้หรอก...ก็เป็นอันว่าเราปิดเส้นทางขึ้นลงของสุสานทั้งสองแห่งได้หมดแล้ว ใช่ไหมครับ”

“เฉพาะสองแห่งนี้เท่านั้น...เปลี่ยนความถี่ของคลื่นกลับมาใช้อย่างเดิมเถิดครับ”

เชิดวุธปฏิบัติตามคำสั่งเขาอีกครั้ง แล้วบอกอ่อยๆ ว่า

“วันนี้ ผมเองก็สังเกตดูว่า คริสจะตีลูกรวนพี่อยู่ตลอดเวลาเหมือนกัน”

“คุณต้องช่วยผมหน่อยซิ”

“ช่วยยังไงละครับพี่”

รพินทร์ก้มลงกระซิบข้างหู

“คืนนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างคงจะราบรื่นสงบราบคาบดี อย่างน้อยก็ชั่วคืนหนึ่ง คงไม่มีอะไรแทรกเข้ามาทำให้พวกเราต้องวุ่นวายตลอดคืน บรรยากาศที่น้ำพุร้อนนั่นก็โรแมนติกมาก ตามสบายเลย ผมจะแกล้งทำเป็นหลับ สำคัญอย่าให้หล่อนแหกปากร้อง หรือเล่นงานคุณเท่านั้น”

เชิดวุธหน้าม่อย

“โธ่! ถ้าเปลี่ยนตัวกันเสียได้หน่อยเดียว ให้ผมเป็นพี่เท่า

นั้น ทุกอย่างสบาย คริสไม่เคยสนใจผมเลย แต่ดูจะฝังอกฝังใจอยู่กับพี่มาก หูตากิริยาท่าทีมันฟ้องชัด แม้หล่อนจะเป็นคนเก็บความรู้สึกได้ดีขนาดไหนก็ตาม”

รพินทร์ยิ้มนิดหนึ่ง ซึมๆ

“ผมมันคนอาภัพในเรื่องนี้มานานแล้ว ก็ขอให้อาภัพตลอดไปเถอะ สำหรับคุณน่ะ วัวเคยขา ม้าเคยขี่ คงไม่ยากอะไรนัก พยายามหาโอกาสให้ดี”

“ผม...”

“เถิดน่า...”

ขณะนั้นเอง ทั้งสองก็ต้องหันกลับไปด้วยเสียงตะโกนโหวกๆ ของคี๊ธ

“เฮ้ย! ไอ้สองคนนั่น เสร็จธุระแล้วก็กลับเข้ามาเสียทีซีโว้ย ดันไปหมอบกระแตกันอยู่ตรงนั้นทำไม พวกเราทุกคนทางนี้หิวกันแย่แล้ว และเบลก็พอจะรู้สึกตัวแล้ว”

“ระเบิดของเอ็ง ทำเอาไข่ดันข้าแตกไปเม็ดหนึ่งว่ะ คี๊ธไหนบอกว่าวางไว้เบานิดเดียว สะเทือนเข้าไปถึงกึ๋นเลย ตอนที่มันตูมขึ้น”

เชิดวุธร้องตอบไป แล้วลุกขึ้นพร้อมรพินทร์ เดินกลับเข้าไปรวมกลุ่ม การสนทนากันตามลำพังชะงักขาดตอนไปแค่นั้น

มีดสนิทแล้ว บริเวณแค้มป์พักชั่วคราวอบอุ่นพอสมควรด้วยกองไฟที่ก่อไว้ทั้งสามด้าน และละอองไอน้ำร้อนที่

ถูกลมป่าพัดโชยมา ทุกคนนั่งพักผ่อนริมกองไฟภายหลังร่วมอาหารมื้อค่ำพร้อมกันเสร็จสิ้น เบลนั้นภายหลังการปฐมพยาบาลหล่อนรู้สึกตัวขึ้นมา และกินซุปกระป๋องเสร็จ ก็กินยานอนหลับพักผ่อนไปเลย สแตนลีย์ และคี๊ธก็ป้อแป้เต็มทน รวมทั้งพวกลูกหาบด้วย การเผชิญหน้ากับศึกใหญ่ติดต่อมาตลอดทั้งคืนที่ผ่านมา และการกรำงานหนักอีกตลอดทั้งวันของวันนี้ ทำให้ต่างอ่อนเปลี้ยไปตามๆ กัน คงมีแต่คริสติน่าเท่านั้น ที่ตายังใสสว่างอยู่ ส่วนพรานนำทาง ไม่มีใครสังเกตอากัปกิริยาเขาออก

"บอกแผนของเราพร่งนี้ให้รู้หน่อย รพินทร์"

อเมริกันอาวุโสเอ่ยถามขึ้นอย่างอิดโรย ขณะที่อ้าปากหาวยาว และเอนกายลงไปพิงกองสัมภาระ จอมพรานผู้กำลังมองเหม่ออยู่ที่เปลวไฟในกองใกล้ๆ อย่างเข้าภวังค์ไปชั่วขณะไหวตัวนิดหนึ่ง เอี้ยวคอมองไปทางร่างของอิสซาเบล เอ่ยขึ้นลอยๆ เชิงเปรยถาม

"พร่งนี้ไม่ทราบว่า เบลจะมีอาการดีขึ้นหรือไม่"

"ถ้าให้โอกาสเขาพักอย่างเต็มที่โดยไม่ต้องตื่นพรวดพราดขึ้นมาจับปืนในคืนนี้อีก ก็คิดว่าเบลคงจะดีกว่าวันนี้"

คริสเป็นผู้ให้คำตอบ หล่อนนั่งดูดบุหรี่แดงวาบๆ และอยู่ในอาการสงบนิ่งมานานแล้ว

"หากไม่มีอุปสรรคเกี่ยวกับเรื่องเบล ผมตั้งใจว่าจะย้อนกลับออกไปยังทุ่งหญ้าที่เราผ่านกันมาแล้ว และลงมือสำรวจหาตำแหน่งที่คิดว่าควรจะเป็นสุสาน แล้วหาทางระเบิดกลบปิดทางเข้าออกไปให้หมด เท่าที่เราจะทำได้ ขณะเดียวก็เดินทางต่อไปเรื่อยๆ พบตำแหน่งไหนที่สงสัยว่าจะเป็นแหล่งสุสาน ก็ระเบิด

กลบเส้นทางไปเรื่อย ๆ เช่นกัน แต่จะไม่เสาะแสวงหาให้เปลืองเวลาเปล่า”

“แล้วคุณจะใช้อะไรเป็นเกณฑ์ ในแนวทางการเดินของเรา?”

หัวหน้าค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ถามมาอีก

รพินทร์เคาะนิ้วไปที่ขมับตนเอง

“เหมือนเดิม จากสัญชาตญาณของผมเอง ประกอบกับแผนที่คร่าว ๆ ของพวกคุณ และแผนที่เก่าของผม ยอมรับว่ามันเลื่อนลอยมาก แต่ไม่มีอะไรจะดีไปกว่านี้ ถ้าวิทยุรับส่งเครื่องใหญ่ของพวกคุณสามารถติดต่อกับศูนย์บังคับการได้ มันก็อาจช่วยได้มาก”

คี๊ธ เอาเท้าแหย่ไปที่เครื่องวิทยุรับส่ง ซึ่งสามารถติดต่อกับสถานีดาวเทียมได้ แล้วยักไหล่

“โฮปเลสส์! มันเป็นใบ้ไปนานแล้วอย่างลึกลับที่สุด ซึ่งมันค้านกันกับวิทยุเล็กมือถือประจำตัวของเราที่ยังอุตส่าห์ติดต่อกันได้บ้าง สามเหลี่ยมเบอร์มิวด้าว่าลึกลับแล้ว ไอ้ป่าริยำที่นายนำทางเข้ามานี่กลับลึกลับยิ่งกว่านับพันเท่า”

“เมื่อเราเดินอยู่ในดินแดนนี้ คำว่า‘พรุ่งนี้’ไม่มีสำหรับเรา มีแต่วันนี้ เดี๋ยวนี้ เอาตัวให้รอดไว้ก่อนเท่านั้น”

“พูดเหมือนคนหมดอาลัยตายอยากกับชีวิตเต็มทน”

เสียงลอย ๆ ของคริสดังมาอีก

“ผมไม่เคยได้บอกคุณรึว่า คนชื่อ รพินทร์ ไพรวัลย์ หมดอาลัยตายอยากในชีวิตมานานแล้ว มิฉะนั้นก็คงไม่รับนำทางพวกคุณมาหรอก พวกคุณล่ะ หมดอาลัยหรือยัง”

“เราอาจหมดอาลัย ในด้านการค้นหาตำแหน่งตกของ บี 52 ลำนั้น แต่เราก็ยังไม่หมดอาลัยตายอยากกับชีวิตหรอก”

“เพราะนั่นเป็นชีวิตที่ยังสดชื่น แจ่มใส มีอนาคต และมีความหวัง แต่สำหรับผม...ไม่มี”

เขาตอบเรียบ แต่ความหมายลึกจริงจัง

“อย่านำเราไปสู่จุดวิบัตินะ รพินทร์”

นั่นดูเหมือนจะมีกระแสวอนอยู่ในที ดวงตาสีฟ้าจับนิ่งมาที่เขา จอมพรานไม่ได้มองตอบ ตาจับอยู่เฉพาะเปลวไฟในกองที่แลบพลอมแพลม และส่งเสียงปะทุเบาๆ เป็นครั้งคราว

“รับรองว่า ‘ไม่’ ตราบเท่าที่ผมยังมีลมหายใจอยู่...”

พร้อมกล่าว เขาลุกขึ้นยืนไรเฟิลติดมือขึ้นมาด้วย

“ขอให้ทุกคนนอนพักผ่อนเสียเถิดครับ เหนื่อยหนักติดต่อกันมาเป็นสิบๆ ชั่วโมงแล้ว เมื่อคืนที่ผ่านมาก็นอนกันไม่เต็มตื่น เชื่อว่าทุกคนคงเพลียมาก เว้นแต่จะฝืนเท่านั้น ผมจะตรวจดูความเรียบร้อยรอบบริเวณแค้มป์สักครู่ เดี๋ยวก็จะนอนเหมือนกัน”

แล้วจอมพรานก็เดินผละไป...

สแตนลีย์ กับคี๊ธ เผลอตัวหลับไปแล้ว เชิดวุธพยายามดื่มกาแฟและคุยกับคริส ซึ่งเป็นคนเดียวของฝ่ายอเมริกันที่ยังตื่นตาใสอยู่ แต่ชั่วไม่กี่อึดใจต่อมา เขาก็ผลอยหลับไปทั้งๆ ที่ถ้วยกาแฟยังถือค้างอยู่ในมือ แม่ผมทองมองดูยิ้มๆ กึ่งขันกึ่งสมเพช ช่วยปลดถ้วยกาแฟออกจากมือ และจัดการเอาแบล็งเกต

ผืนใหญ่คลี่ออกห่มให้พรรคพวกทุกคน ตัวเองหันไปรื้อค้นสัมภาระส่วนตัว คว้าเสื้อผ้าชุดใหม่ ผ้าเช็ดตัวและสบู่ออกมา ตามองสอดส่ายในเงาสลัว เพื่อจะสำรวจดูกลุ่มพรานพื้นเมืองและพวกลูกหาบ เห็นส่วนมากลงนอนหลับไหลกันหมดแล้ว แลหารพินทร์ ก็ค้นไม่พบว่าเขาไปทางไหนเสียแล้ว

หล่อนรอจังหวะอยู่อีกครู่ใหญ่ พอสังเกตเห็นกลุ่มพรานมือดีของรพินทร์ พากันล้มตัวลงนอนหมดสิ้นแล้ว ก็คว้าไฟฉายเอ็ม 16 ประจำตัวและเสื้อผ้า ค่อย ๆ ย่องออกจากบริเวณที่พรรคพวกนอนหลับกันอยู่ เดินเลี่ยงอ้อมกลุ่มพวกนั้น ตัดป่าเถาวัลย์โปร่ง ๆ บ่ายหน้าไปยังบริเวณน้ำพุร้อน ที่พุ่งซ่าขึ้นมาจากใต้แผ่นดิน อันเกิดจากอำนาจของระเบิดเมื่อตอนเย็นนี้อย่างเงียบกริบ ใช้ไฟฉายส่องทางเฉพาะรัศมีจำกัด โดยไม่สาดไปมาให้เป็นที่สังเกตได้ง่าย ๆ และจะฉายในช่วงจังหวะสั้น ๆ เฉพาะตรวจดูเส้นทางเดินเท่านั้น

เงาของมหาสุสานที่ถูกระเบิดไปแล้ว แลทะมึนตะคุ่ม ๆ อยู่เบื้องหน้าไม่ห่างไกลนัก เสียงน้ำพุที่พุ่งสูงแล้วหล่นลงมากระทบพื้นซ่านซ่า ละอองชื้นแต่อุ่นสัมผัสผิวกายและเสื้อผ้า อันเหนอะหนะไปด้วยเหงื่อที่แห้งแล้วแห้งอีกของหล่อน ซึ่งทำให้เกิดความรำคาญเหนียวตัว ไม่อาจอยู่ในชุดเดิมและหลับไปได้

ไม่มีวี่แววของรพินทร์ ไพรวัลย์ ที่หล่อนเกรงว่าจะพบและ หล่อนไม่ประสงค์ที่จะพบเขาในวาระที่แอบย่องออกมาตามลำพังเช่นนี้ ไม่มีอะไรที่จะต้องน่าหวั่นระแวงกริ่งเกรงเลย สำหรับภูมิประเทศที่เห็นอยู่นี้ มหาวิหารอันลี้ลับก็ถูกทำลายกลายเป็นกองหินถล่มไปแล้ว เสียงระเบิดเมื่อใกล้ค่ำนี่ ก็ดังสะเทือน

เลื่อนลั่น พอที่จะขับไล่อาถรรพณ์ หรือสรรพสัตว์ร้ายให้ต้องกระเจิดกระเจิงไกลออกไป ซ้ำระยะที่พรรคพวกวางแค้มป์อยู่มันก็ใกล้กันแค่นี้เอง ป่านนี้ พรานหน้าหินคนนั้นคงจะไปแอบงีบหลับอยู่ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งของพวกพรานพื้นเมืองของเขาแล้ว เพราะสังเกตดูว่าค่ำคืนนี้ คนคนนั้นก็ระโหยโรยแรงอยู่เต็มทนเช่นกัน แม้จะไม่แสดงอาการให้ปรากฏ...

คริสตินำเดินด้วยฝีเท้าเบากริบ บ่ายหน้าใกล้บริเวณของมหาวิหารพังถล่ม เป็นภูเขากองหินอันมีน้ำพุพุ่งซ่าเข้าไปตามลำดับ บัดนี้ หล่อนห่างไกลจากบริเวณแค้มป์พักนอนออกมาพอสมควรแล้ว จึงเริ่มใช้ไฟฉายสาดส่องไปมา สำรวจดูสถานที่ตามนิสัยที่ไม่ประมาท

เหนือซากหินสูงอันปรักหักพังนั้น ลำไฟฉายของหล่อนจับเข้ากับร่างหนึ่ง นั่งเป็นเงาตะคุ่มอยู่ในระหว่างกองพะเนินหินไม่ห่างออกไปนัก หันหลังให้ ศีรษะก้มต่ำ มือทั้งสองซึ่งดูเหมือนจะวางอยู่บนเข่าโดยใช้ศอกเท้ายันไว้ ฝ่ามือเกาะกุมอยู่ที่ขมับทั้งสองด้าน และร่างนั้นก็สนิทนิ่งไม่เคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้น แม้ลำไฟฉายของหล่อนจะสาดจ้าเข้ามา

เห็นแค่แวบเดียวก็จำได้ คริสดับไฟทันที พร้อมกันก็แกล้งกระชากลูกเลื่อนเอ็ม 16 ขึ้นลำเสียงดังเฉียะ จากความเงียบของสถานที่ เสียงขึ้นลำปืนโดยเจตนาให้เกิดเสียงได้ยินอย่างถนัด

ร่างนั้นก็ยังเฉย...

แม่ผมทองก้าวเข้าไปอีก 2-3 ก้าว แล้วหยุดร้องขึ้นเบา ๆ ว่า

"มันตรัย!"

"ถ้าเป็นมันตรัย คุณจะไม่มีโอกาสก้าวออกพ้นแนวกองไฟเกินกว่าหนึ่งก้าวหรอก คริส คอของคุณจะหักเสียก่อน"

เสียงตอบมาเบา ๆ พร้อมกับเงาของศีรษะที่ก้มซึมอยู่นั้นก็เงยขึ้นเสยเส้นผมช้า ๆ ยังคงไม่หันกลับมาเช่นนั้น

คริสตินาไม่ได้ใช้ไฟฉายอีก แต่ไต่ตามแง่หินที่พังระเกะ-ระกะเหล่านั้น จนขึ้นไปยืนอยู่ด้านหลังของเขาห่างแค่ระยะเอื้อมแขนถึง

"ฉันเห็นคุณหายไป ก็เลยตามออกมาดู"

หล่อนเอ่ยขึ้นทางเบื้องหลังของเขา

"เปล่าหรอก คุณเห็นปลอดคน และเข้าใจว่าผมคงจะไปนอนหลับที่ไหนแล้ว ก็เลยย่องออกมาหมายที่จะอาบน้ำคนเดียวตามปกติวิสัยของคณ"

"ทำไมนะ คนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ จึงรู้เท่าทันอะไรไปเสียหมดทุกสิ่งทุกอย่าง"

"เฉพาะในป่าเท่านั้น ถ้าที่อื่น ก็คงไม่รู้อะไรนัก"

"กรุณาอย่าว่าฉันผิดข้อบังคับ หรือกฎกติกาอะไรเลยนะ มันเหนียวตัวจนทนไม่ไหว เลยแอบออกมาเพื่อที่จะอาบน้ำคนเดียว"

"ผมชินเสียแล้วกับการขัดคำสั่งข้อห้ามอยู่ตลอดเวลาของคุณ"

"โกรธ?"

“เฉย ๆ”

ต่างฝ่ายต่างเงียบกันไปครู่ ฝ่ายหนึ่งนั่งหันหลังในอาการเดิม ฝ่ายหนึ่งยืนค้ำอยู่เบื้องหลัง

“ดูคุณเศร้าซึมผิดปกติไปมากนะ สำหรับค่ำคืนนี้ โดยเฉพาะภายหลังที่มหาวิหารแห่งนี้ ถูกระเบิดแหลกทลายลง”

“ผมก็เป็นปกติธรรมดาของผม...ไม่มีอะไรผิดแปลกทั้งสิ้น”

“แล้วทำไมถึงมานั่งรำพึงอะไรอยู่ที่นี่คนเดียว อย่าง...โดดเดี่ยวเดียวดาย ลึกลับ”

จอมพรานตอบไม่ตรงคำถาม แต่กลับย้อนถามมาเบา ๆ ว่า

“มีบุหรี่ติดตัวมาบ้างไหม ของผมหมด”

คริสติน่าเดินช้า ๆ อ้อมร่างอันนั่งสงบราวกับท่อนหินของเขาไปทางด้านหน้า แล้วหย่อนกายลงบนหินอีกก้อนหนึ่งใกล้ ๆ ควักบุหรี่ออกมาให้ทั้งซอง เขาพึมพำขอบคุณ เกร็ดขึ้นมาตัวหนึ่งยัดใส่ปาก แล้วส่งซองคืนให้ หล่อนพยักหน้าบอกว่า

“เก็บไว้เถอะ”

เมื่อนั้น เขาจึงใส่ลงไปในกระเป๋าเสื้อตัวเอง แล้วเปลวไฟจากไลท์เตอร์โดยมือของคริสก็สว่างแวบ ส่งมาวนช้า ๆ อยู่ที่ใบหน้าเกรียมเป็นมันของบุรุษผู้นั้น ก่อนจะลนต่อให้กับปลายบหรี่ หล่อนยังไม่ดับไลท์เตอร์ แม้ว่าเขาจะต่อติดแล้ว คงถือเหมือนจะส่องหน้าอยู่เช่นนั้น จนรพินทร์ต้องบอกมาเรียบ ๆ ว่า

“ดับไฟเสีย คริส”

หล่อนกระดิกฝาซิปโป้ปิดดังกริ๊ก ความมืดก็เข้ามาปกคลุมอีกวาระ

"เราไม่ควรจะระเบิดสสานแห่งนี้เลยใช่ไหม?"

หล่อนถามแผ่วเบา

"ทำไม?"

"อย่าว่าแต่คุณเลย แม้แต่ฉันก็ยังคิดเช่นนั้น ภาพเจ้าหญิง มกุฎราชกุมารีที่สลักอยู่บนผนังวิหารด้านบนนี่ งามมากงามอย่างมหัศจรรย์ แต่บัดนี้เธอแหลกสลาย กลายเป็นชิ้นส่วนสะเก็ดหินหมดแล้ว รวมทั้งหีบศพสีชมพูที่อยู่ภายใต้สสานนั่นด้วยุ ซึ่งถูกกลบฝังหมดสิ้น"

รพินทร์อัดบุหรี่แดงวาบ เป่าควันลงต่ำ แล้วยกมือขึ้นกุมขมับโดยไม่รู้ตัว ฝ่ามืออันอ่อนโยนของคริสเอื้อมมาจับข้อมือข้างนั้นเขาไว้ แล้วกุมไว้มั่น บีบแน่นกระชับกล่าวแผ่วๆ ต่อไป

"ฉันรู้ว่า มัน 'เฮิร์ท' คุณมาก... คุณเจ็บปวดเสียดายภาพอันงามอย่างดื่มด่ำประทับใจนั้น มันรวมไปถึงหีบศพสีชมพูใต้สุสานนั่นด้วย"

"คริส เราจำเป็นจะต้องทำในสิ่งที่เราคิดว่าดีที่สุดแล้ว สุสานแห่งนี้ เราจะปล่อยทิ้งไว้ไม่ได้"

เขาพูดเหมือนกระซิบ

"ครั้งแรก ผมตั้งใจจะใช้อำนาจระเบิดทลายหินในสุสานให้ปิดปากทางขึ้นลง โดยกลบเสียเท่านั้น แต่อำนาจระเบิดที่

คี๊ธวางไว้มันแรงเกินไป เลยทำให้ผนังวิหารด้านบนอันงดงามเหล่านี้พลอยถล่มยุบลงด้วย”

“แล้วสิ่งอันมีค่าที่สุด ในทางโบราณคดี และมีค่าที่สุดสำหรับความหลังในอดีตของคุณ ก็พลอยถูกทำลายไปด้วยใช่ไหม?”

“ความหลังในอดีต...”

สุภาพบุรุษไพรพึมพำ ถ้ามีแสงสว่างพอในขณะนี้ คริส-ติน่าจะเห็นดวงตาของเขาหรี่ซึมลง ใช้ข้อนิ้วคลึงปลายจมูกตัวเองช้า ๆ

“อะไร ที่ทำให้คุณคิดว่า ผมมี ‘ความหลังในอดีต’?”

“คุณเคยบอกฉันอยู่เสมอ ๆ ว่า คุณมีสังหรณ์หรือเซ้นส์ที่หก ฉันก็คิดว่าฉันมีเหมือนกัน... ฉันรู้ว่าสถานที่แห่งนี้...”

หล่อนหันมองไปในเงามืดรอบด้านของซากมหาวิหาร

“และเจ้าหญิงองค์ที่เป็นภาพแกะสลักอยู่บนผนังวิหารนั่นจะต้องเคยมีอะไรเกี่ยวพันกับคุณมาก่อนอย่างแน่ ๆ ฉันสังเกตคุณอยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่เราได้ส่องไฟเข้าไปเห็นภาพแกะสลักนูนของมกุฎราชกุมารีแสนสวยองค์นั้น และทุกอิริยาบถการเคลื่อนไหวของคุณ ขณะที่เราเดินลงไปยังมหาสุสานต่ำลงไป มันแสดงให้เห็นว่า คุณสามารถรู้ลู่ทางมาก่อนเป็นอย่างดี เหมือนจะเคยผ่านเข้าออกมาก่อนแล้ว...ตลอดทั้งวันนี้เรายังไม่มีโอกาสที่จะพูดกันโดยเฉพาะเป็นการส่วนตัวเลย เพิ่งจะมีโอกาสปลอดเดี่ยวนี้แหละ ถ้าคุณไม่คิดว่าฉันจะรบกวนสภาพจิตใจของคุณเกินไป ฉันอยากจะขอทราบในสิ่งที่ซ่อนลึกอยู่กลางสมอง กลางดวงใจของคุณขณะนี้จะได้ไหม?”

รพินทร์ ถอนใจลึก

“ผมเข้าใจในความปรารถนาดีของคุณคริส เข้าใจในสัญ-ชาตญาณแห่งความเป็นเพื่อน ที่คอยให้ความสนใจ ห่วงกังวล แม้ว่าโดยผิวหน้าเบื้องนอก เมื่อมีบุคคลที่สามคุณอาจเป็นบุคคลของคณะที่ไม่สู้จะถูกชะตากับผมก็ตาม”

“ฉันดีใจที่คุณสามารถเข้าใจได้เช่นนั้น อย่างน้อยที่สุด ฉันก็เป็นเพื่อนที่ปรารถนาดีกับคุณที่สุดคนหนึ่ง และจะพยายามรักษามาตรฐานแห่งความเป็นเพื่อนไว้เช่นนี้ตลอดไป อย่ากริ่งเกรงกังวลว่าฉันจะมีแผนการสกปรกชั่วร้ายใดๆ กับคุณในทุกด้าน เราเป็นเพื่อนกันได้ไม่ใช่หรือ”

เขาก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง บีบมือตอบ

“ใช่! เราเป็นเพื่อนกันได้”

“เพราะฉะนั้น เล่าอะไรให้ฉันฟังบ้างซิ เฉพาะเท่าที่คุณคิดว่าจะเปิดเผยได้ก็พอ”

“ผมไม่รู้จะเล่ายังไงถึก คริส....ผมมีความรู้สึกว่าผมมีอดีตอันลึกซึ้งและแน่นแฟ้นอยู่กับสถานที่นี้และอาณาจักรลึกลับแห่งนี้ จริงอย่างที่คุณเข้าใจ”

“และเจ้าหญิงองค์นั้น ซึ่งโฉมหน้าของเธอ เหมือนคู่รักคุณในชาตินี้มากที่สุด”

รพินทร์นิ่งเงียบไปอีก คริสจ้องเขาในความมืด กล่าวอ่อนโยนต่อมา

“คุณระลึกถึงความเป็นไปในอดีตชาติของคุณได้ใช่ไหม?”

“คุณเชื่อในเรื่อง ชาติ เรื่องภพ เรื่องตายแล้ววิญญาณกลับมาเกิดใหม่ งั้นรึ?”

“ฉันไม่เคยเชื่อในทฤษฎีนี้ เพราะฉันเรียนมาทางด้านวิทยาศาสตร์โดยตรง แต่เดี๋ยวนี้ มันมีอะไรต่ออะไรหลายสิ่งหลายอย่างที่ทำให้ฉันรู้สึกว่า มันน่าจะเป็นความจริงได้เหมือนกัน สุดแต่ภาวะของแต่ละบุคคล ซึ่งหากฎเกณฑ์แน่นอนตายตัวลงไปไม่ได้ และสำหรับคุณนั้น ฉันเชื่อถึง 99 เปอร์เซ็นต์”

“เพียงแค่รูปแกะสลัก ที่บังเอิญหน้ามาละม้ายเหมือนคู่รักของผมนะรึ”

หล่อนสั่นศีรษะช้า ๆ

“นั่นเป็นส่วนประกอบน้อยนิดเท่านั้น แต่หลักฐานสำคัญที่สุดก็คือ ก่อนที่คุณจะนำพวกเราลงไปใน คิง’ส แชมเบอร์ หรือห้องเก็บศพของกษัตริย์ เหตุใดคุณจึงสามารถบอกเราได้ล่วงหน้าว่า ภายในห้องนั้นมีรูปร่างลักษณะอย่างไร หีบศพของเจ้าหญิงมีสีอย่างไร ตั้งอยู่ในลักษณะไหน หีบศพของมหากษัตริย์ผู้เป็นพระราชบิดาตั้งอยู่ตรงไหน และในหีบศพของเจ้าหญิง ศพจะไม่ปรากฏอยู่ในนั้น แต่ฝาหีบจะเปิดเผยออยู่ ที่คุณรู้ก็เพราะในอดีตชาติยุคนั้น คุณได้ผ่านเข้าไปก่อนแล้ว และเกิดจำได้ขึ้นมาอย่างฉับพลัน ความทรงจำของคุณอาจไม่ได้มีมาก่อน แต่มันผ่านเข้ามาทางมโนทวารทีละระลอก ทีละลำดับ เหมือนมีอะไรมาคอยเตือนบอก...ก็สิ่งนี้แหละ ที่ทำให้ฉันอยากจะถามคุณเป็นอย่างยิ่ง แต่ยังไม่ได้โอกาส”

“ทำไมคนอื่นในพวกคุณ เขาถึงไม่สงสัยอย่างคุณบ้าง?”

คริสยักไหล่

“บางทีพวกเขาอาจมีความรู้สึกที่หยาบลวกไปบ้างก็ได้ และมองข้ามไปหมด แต่ฉันสังเกตคุณทุกระยะทีเดียว แทบจะ

เรียกว่าไม่ยอมให้คลาดสายตา ระหว่างที่เราพากันเดินลงไปในมหาสุสาน รวมทั้งคำพูดของคุณแต่ละประโยคด้วย อันนี้แหละที่สร้างความสงสัยให้แก่ฉันอย่างมากมายเหลือเกิน... เอาละ รพินทร์..."

หล่อนชะโงกหน้าเข้ามาใกล้เขา จนปลายจมูกเกือบชิดกัน

"คุณใช่ไหม ที่เป็นคนลักลอบเข้าไปขโมยพระศพของเจ้าหญิงองค์นี้ไป ในฐานะชายคนรัก"

"ผมไม่แน่ใจ...ผมรู้แต่เพียงว่า...มีคนคนหนึ่งมาลักลอบขโมยพระศพของเธอไป และคนคนนั้น ก็เป็นคนที่รักเธอจนหมดสิ้นหัวใจ เขาเอาศพของเธอไปไว้ในห้องนอนของเขา จนกระทั่งถึงอายุขัยของตนเอง ในกาลครั้งนั้น โดยไม่มีผู้หญิงคนไหนอีกเลยในชีวิต"

"คุณมองเห็นจากมโนภาพใช่ไหม?"

"ใช่ จากมโนภาพ ที่มันผุดขึ้นเป็นช่วงๆ ระยะๆ อย่างที่คุณบอกนั่นแหละ"

"เขาผู้นั้นในครั้งกระนั้น เป็นใคร? ลองเรียกร้องความทรงจำของคุณซิ หรือจะเป็นสมมติฐานก็ได้"

สภาพการป้อนคำถามของคริสในยามนี้ เหมือนจิตแพทย์ ที่กำลังพยายามล้วงลึกลงไปในสมองและดวงจิตของคนไข้ **สภาพอันนุ่มนวลอ่อนหวานของหล่อน ลักษณาการอันเป็นมิตร ที่แสดงถึงความเห็นอกเห็นใจอย่างลึกซึ้ง เป็นอิทธิพลแรงกล้า ที่ครอบคลุมอยู่เหนือความมืนชาดื้อดึงของเขา**

ครั้นแล้ว ก่อนที่รพินทร์จะเผลอตัวถูกสะกด กระแสคลื่นชนิดหนึ่งก็แล่นปลาบเข้าสู่สมองของเขา

“ผู้กอง! อย่าเผลอพูดอะไรเกี่ยวกับอดีตชาติของตนเองออกไปเป็นอันขาด จิตตานุภาพของแม่สาวผมทอง กำลังสะกดอยู่เหนือดวงจิตของผู้กองในขณะนี้ หล่อนกำลังจะล้วงในสิ่งที่ผู้กองเปิดเผยไม่ได้ออกมา!!”

จอมพรานได้สติ สะบัดหน้าแรงๆ แล้วฝืนหัวเราะกลบเกลื่อน

“คริส ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นภาพพร่ามัวสำหรับผมเหลือเกิน ผมบอกอะไรไม่ถูกหรอก มีอะไรที่ทำให้คุณสนใจเรื่องนี้มากนักหรือ?”

คริสตินาโคลงหัวอย่างผิดหวัง

“คุณกำลังจะพูด กำลังจะบอกอะไรฉันอยู่แล้ว แต่คุณเปลี่ยนใจอย่างกะทันหัน ฉันบอกแล้วว่าฉันเป็นเพื่อนของคุณและที่อยากจะให้คุณพูดอะไรออกมาเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็เพื่อจะช่วยวิเคราะห์ ช่วยหามูลเหตุให้แก่คุณ เพราะฉันรู้สึกว่า ผลแห่งอดีตมันเกี่ยวพันมาถึงปัจจุบันกาลในขณะนี้ของคุณด้วย ระหว่างคุณกับคู่รักของคุณเอง”

รพินทร์จับไหล่ทั้งสองข้างของหล่อนบีบเบาๆ

“ป่วยการที่คุณจะสนใจ เพราะมันไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้หรอก เพราะบัดนี้ ผมก็ได้พลัดพรากจากคนที่ผมรักมาแล้วอย่างสุดฟ้าสุดแผ่นดิน จนความหวังที่จะได้พบกันอีกไม่มีเหลืออยู่เลย”

“คุณไม่มีความหวังอะไรเหลืออยู่อีกเลย สำหรับผู้หญิงคนที่คุณรักคนนั้น?”

คริสถามเสียงสง

“ไม่มี”

เขาตอบอย่างจริงใจ

“สมมุติว่าคุณรอดชีวิตกลับไปได้ และได้พบเธออีกล่ะ”

“ก็เป็นเพียงความดีใจชื่นใจที่ได้พบเท่านั้น แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่าผมจะมีความหวังอะไรทั้งสิ้น”

“ทำไม?”

“ก็อาจเหมือนอย่างที่ผมอาจเคยบอกคุณไว้แล้วเกี่ยวกับชาติ สกุล ฐานะ ที่เราแตกต่างกันมาก เธออาจแต่งงานไปกับคนอื่นแล้วก็ได้”

“ทำไมถึงคิดเช่นนั้น?”

“ใครจะมานั่งรอความหวัง สำหรับคนที่ผิดสัจจะกับเธอแล้วก็หายสาบสูญไป อันควรจะเชื่อได้ว่าไปสู่ความตาย โดยไม่มีโอกาสหวนกลับคืนไปได้อีกแล้ว”

“แต่คุณก็จะซื่อสัตย์ จงรักภักดีต่อเธอไปจนกระทั่งลมหายใจสุดท้าย?”

“ถูกต้อง นั่นคือสัจจะปฏิญาณของผม”

คริสยิ้ม โคลงศีรษะช้าๆ อีกครั้ง พลางเอื้อมมือมาจับปลายคางสากไปด้วยเคราของเขาสั่นเบาๆ

“น่าสมเพช เท่าๆ กับน่าทุเรศ...เอาละ พ่อสุภาพบุรุษผู้แสนจะยึดมั่นอยู่ในความรัก เชิญคุณนั่งรำพึงรำพันอยู่ที่นี่ไปคนเดียวเถิดนะ ฉันจะไปอาบน้ำล่ะ และเมื่ออาบเสร็จ ฉันก็

จะกลับเข้าไปนอน คุณไม่ต้องเป็นห่วงหรอกนะ ระยะมันก็ใกล้ๆ แค่นี้เอง เชื่อว่าคงไม่มีอะไรหรอก”

กล่าวจบ หล่อนก็คว้าสิ่งของที่ถือติดมือมา ลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว

รพินทร์ก็ผุดยืนขึ้นในบัดนั้น คว้าต้นแขนฉับ

“เดี๋ยว...จะอาบน้ำก็ได้ แต่คุณจะห่างจากสายตาของผมไม่ได้!”

“สายตาของคุณ?!!”

“ผมหมายถึงว่า ในรัศมีที่ถ้าเกิดอะไรขึ้น ผมสามารถจะให้ความคุ้มครองคุณได้”

“ไม่จำเป็นมั้ง ก็แค่นี้เอง ฉันไม่อยากให้คุณเป็นภาระโดยไม่จำเป็น”

“จำเป็น!...” หางเสียงเขาเกรียมขึ้น “ผมรู้ว่าคุณเก่ง แต่ควรจะเก่งให้ถูกกับกาลเทศะ”

หล่อนสะบัดมือเขาออก แล้วเดินผละถอยห่าง

“คุณแคร์อะไรกับฉันมากนักหรือ?”

“ถ้าหมดภารกิจในป่านี่ลงเมื่อไหร่ ก็ไม่มีอะไรจะต้องแคร์ แต่ในขณะนี้ คุณยังอยู่ภายใต้ความคุ้มครองดูแลของผม”

“ฉันไม่ได้มาเพื่อบังคับให้คุณโดยทางตรง หรือทางอ้อม เพื่อให้คุณต้องมาเป็นเพื่อนฉันในขณะที่ฉันอาบน้ำน่ะ และไม่ได้มีเจตนาเดิมที่จะพบคุณในเวลาเช่นนี้ด้วย”

“ใช่ ผมเข้าใจ แต่เหตุการณ์มันบังคับ”

“ถ้างั้นฉันไม่อาบแล้วจะกลับเข้าไปนอนทั้งอย่างนี้แหละ”

คริสไต่ลงจากเนิน เนินที่กองพะเนินนั้นอย่างรวดเร็ว ทำท่าจะวิ่งหนีผละเข้าไปแค้มป์ แต่รพินทร์โดดลงมาจากยอดหินที่ยืนอยู่ ปะทะหล่อนจนเซเสียหลักจะล้มแต่เขาคว้าเอวไว้ได้ รั้งเข้ามาชิดตัว

"ปล่อย!"

หล่อนตวาดเบาๆ ดิ้นโดยแรงจนสิ่งของที่ถือมาตกหล่นกับพื้น และทำท่าจะฟาดเขาให้ตีลังกาข้ามไหล่ไปด้วยหลักของคอมมอนโด แท็คติกส์ แต่รพินทร์รู้ทัน เอาขาเกี่ยวขัดขาของหล่อนไว้ คริสจึงฟาดทุ่มเขาไม่ลง ถูกรัดอยู่ในปลอกแขนแน่นไม่อาจดิ้นรนได้ รพินทร์หัวเราะหึๆ

"คุณน่ะ มันผู้ชายตั้ง 80 เปอร์เซ็นต์เข้าไปแล้ว อย่าทำอารมณ์แง่งอนเป็นผู้หญิงไปหน่อยเลย ไป! ไปอาบน้ำ...ถ้ายังขืนทำเป็นนิสัยผู้หญิงอยู่อีก ผมจะจับคุณเปลื้องผ้าด้วยมือเองแล้วจับโยนลงไปในบ่อน้ำร้อนนั่น"

"ถ้าคุณยังไม่ปล่อยฉัน ฉันจะร้องให้ดังที่สุด!"

"อย่าขู่อย่างไร้สาระ นั่นไม่ใช่นิสัยของคุณหรอก หรือต่อให้คุณร้อง ว่าผมปลุกปล้ำอนาจารอย่างไร ก็ไม่มีใครเขาเชื่อคุณหรอก ทุกคนของฝ่ายคุณและฝ่ายผมรู้นิสัยผมดี"

"นี่คุณกำลังจะหักแขนฉันนะ"

"แต่คุณก็กำลังจะทุ่มผมอยู่นะ"

"และคุณก็กำลังลวนลาม โดยกอดฉันไว้ด้วย"

"ผมไม่ได้กอด แต่ผมจับตัวคุณไว้ จับในลักษณะที่ตัวผมเองต้องปลอดภัยด้วย เพราะคุณน่ะนังเสือร้ายยังไงยังงั้น ขืนจับไม่ดี ตัวเองก็มีหวังลอยข้ามหัวคุณไปฟาดกับพื้นหินกระดูกหัก"

"อยากจะให้ฉันอาบน้ำหรือ?"

"ก็เป็นความตั้งใจแต่แรกของคุณไม่ใช่รึ?"

"เอาละ จำนน เป็นอันว่าฉันจะอาบน้ำ แต่มีข้อแม้อยู่อย่างหนึ่ง"

"ข้อแม้? อะไร?"

"คุณทรี๊ตฉัน เท่าๆ กับเพื่อนผู้ชายคนหนึ่งใช่ไหม เห็นบอกตะกี้นี้"

"ใช่"

"และคุณก็ไม่สะทกสะท้านหวั่นไหวในด้านเพศ กับใครอีกเลย เพราะรักเดียวใจเดียว ซื่อตรงกับผู้หญิงคนเดียวในโลกอยู่แล้ว เห็นย้ำพูด ย้ำอาการแสดงออกไว้มั่นคงนัก"

"ถูกต้อง"

"ถ้างั้น...ในฐานะเพื่อนที่มีสภาพเหมือนผู้ชายเพศเดียวกัน และในฐานะที่คุณไม่สนใจกับเรื่องเพศกับใครอื่นทั้งสิ้น เราอาบน้ำด้วยกัน พร้อมกัน คุณช่วยถูสบู่ให้ฉันด้วย"

"ฮี้ยย์!..."

จอมพรานร้องออกมาอย่างตกใจ ผลักหล่อนห่างออกไป แม่ผมทองหันกลับมา ยิ้มเยาะ

"ไม่แน่จริง ไม่เป็นเหมือนอย่างที่พูด...ฉันรู้ ว่าคุณน่ะแย่เต็มทีแล้ว คุณประกบหลังฉันอยู่เมื่อหยกๆ นี่ฉันก็รู้ชัดแล้วยังกะหินแน่ะ"

หล่อนยื่นหน้าเข้ามาเน้นวาจากับเขา รพินทร์ยืนกัดกรามแน่น ข่มความรู้สึกบางอย่าง ทั้งโกรธ ทั้งอาย เกิดมาเป็นรพินทร์ ไพรวัลย์ เขาไม่เคยตกอยู่ในภาวะเช่นนี้มาก่อน

เสียงหล่อนบอกต่อมาอย่างเย้ยหยันว่า

“ร่างกายของคุณ มันค้านกับจิตใจ! ขอให้เข้าใจไว้ด้วย และคุณก็มีสรีระที่เป็นผู้ชายทั้งแท่ง ไม่ได้เสื่อมสมรรถภาพหรือบกพร่องไปแม้แต่นิดเดียว พยายามฝืนเข้า สมองจะแตกตายเองสักวันหนึ่ง จิตใจก็จะหดหู่ห่อเหี่ยวงี่เง่าโง่งั่งอยู่นั่นแหละ...”

ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่คริสติน่าผู้พยายามจะหวนกลับมาใส่วิญญาณของไลล่า อามิเตจ ซึ่งเปิดเผยม่านหิมะที่ปกคลุมผิวหน้าเบื้องนอกออกไป จนเหลือแต่ลาวาระอเดือดอันซ่อนอยู่ภายใน ได้มองเห็นถึงสภาพอันเป็นการอดกลั้น และอดทนอย่างสูงสุดจากบุรุษผู้นี้ รวมทั้งแก่นแท้จริงของเขา ซึ่งเป็นสุภาพบุรุษทุกกระเบียดนิ้ว

หล่อนนึกว่าเขาจะเกรี้ยวกราด ดุดันเพราะวาจาเหน็บแนมแสร้งยั่ว หรือมิฉะนั้น ก็กรากเข้ามาตบหล่อนสักฉาด ซึ่งนั่นแปลว่าเขาตกหลุมกลของหล่อนแน่ แต่กลับเห็นรพินทร์ ไพรวัลย์ สงบราบคาบอย่างประหลาด เพียบพร้อมไปด้วยขันติอุเบกขา

แล้วก็เดินเข้ามาโอบประคองไหล่หล่อนอย่างอ่อนโยนนิ่มนวลที่สุด

“ไปครับ ไปอาบน้ำ ผมจะเฝ้าคุณอยู่ใกล้ๆ”

แม่สาวเลือดผสม ระหว่างตุรกี-อเมริกัน พยายามจะมองตาเขาในเงามืดสลัวนั้น และบัดนี้ หล่อนกลับเป็นฝ่ายสะท้านสะเทือนไปเอง กายสั่นน้อยๆ

“ฉัน...ฉัน...”

เสียงของหล่อนแผ่วเบา ติดตะกุกตะกัก

“ไม่ต้องพูดอะไรหรอกคริส แล้วก็ไม่จำเป็นต้องขอโทษผมด้วย ผมเข้าใจดี คณไม่ได้มีเจตนาที่จะว่าอะไรผมหรอก คนเรา บางขณะก็เผลอตัว บันดาลโทสะไปได้บ้างเหมือนกัน”

เขากล่าวด้วยสำเนียงเดิม มันนุ่มเสียจนไม่คาดฝัน ว่าจะได้ยิน เป็นกระแสเสียงเช่นเดียวกับที่เขาเคยกล่าวบทโคลงเพื่อกล่อมหล่อนให้หลับไป ในบางคืนที่หล่อนกำลังอยู่ในอารมณ์หวั่นไหวเสียจนไม่อาจหลับลงได้ ซึ่งยามนั้น เป็นยามที่สุขภาพของหล่อนกำลังย่ำแย่เต็มทนและมีอาการป่วยไข้เข้าแทรก

ไม่เพียงแต่เอ่ยออกมาด้วยความรู้สึกอันอ่อนโยนเจือล้นไปด้วยความปรานีเท่านั้น เขายังได้ก้มลงหยิบเสื้อผ้าสิ่งของที่เตรียมจะมาอาบน้ำของหล่อน อันบัดนี้ ตกอยู่กับพื้นขึ้นมาถือไว้ในมือ ส่วนมืออีกข้างหนึ่งก็จับแขนของหล่อนจงเข้ามาใกล้บริเวณน้ำพุร้อน ที่กำลังพุ่งซ่านกระเซ็นเป็นฝอย คริสเดินตามมาด้วยอาการเหมือนถูกสะกด

เมื่อถึงบริเวณที่เหมาะสมที่สุด เขาวางเสื้อผ้าสิ่งของของหล่อนที่ช่วยถือติดมือมาให้เหล่านั้นกองไว้เหนือโขดหิน ตำแหน่งเหนือทิศทางลม อันละอองน้ำจะไม่ปลิวมาถึง แล้วพลิกหมุนตัวหล่อนให้กลับมาเผชิญหน้าอีกครั้ง บรรจงใช้มือขึ้นจับอกเสื้อเดินป่าของหล่อน ทำท่าจะปลดรูดซิบให้ คริสรีบตะครุบไว้ทันทีด้วยสัญชาตญาณ เขาจึงยิ้ม เลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง

“เห็นไหม นี่มันก็แสดงให้เห็นชัดว่า คุณยังมีสภาพของ

ความเป็นสุภาพสตรีอยู่นั่นแหละ ไหนท้าทายนักยังไงละ ว่าจะให้ผมช่วยถูตัวฟอกสบู่ให้คุณ ซึ่งแน่นอน ผมรับใช้คุณได้ ถ้ามันเป็นสิ่งที่คุณต้องการอย่างแท้จริง แต่คุณต่างหาก ที่ไม่กล้าจะให้ผมทำเช่นนั้นหรอก เพราะเพียงแต่ผมจะช่วยถอดเสื้อผ้าให้ คุณก็ยังกระดากกระเดื่องแล้ว”

คริสถอนใจลึก ตวัดวงแขนเรียวยาวแต่แข็งแรงขึ้นโอบกอดรอบคอเขาไว้

“ฉันไม่น่าจะใช้วิธีการเก่า ๆซ้ำซากกับคุณเลยนะ...เอาละ เมื่อคุณบอกว่าไม่จำเป็นที่ฉันจะต้องขอโทษ ฉันก็จะไม่เอ่ยคำนั้น แต่ฉันเสียใจในวาจากิริยาที่ปฏิบัติกับคุณไปเมื่อครู่นี้ และขอถอนคำพูดทุกคำในวาจาอันเป็นเท็จ และหยาบช้าของฉัน”

“อย่าเอ่ยถึงมันอีกเลย ผมเคยชินเสียแล้ว”

“ในคำพูดอันก้าวร้าวสบประมาท เพื่อยุยั่วท้าทายในกิริยาอาการอันหลอกล่อยั่วยวนเพื่อให้คุณถลำ จากผู้หญิงร่านร้อนที่ปรารถนาจะให้คุณสมสู่ด้วย?”

รพินทร์สั่นศีรษะช้า ๆ

“มันรุนแรงเกินไป ในการที่คุณจะเปรียบเทียบตัวเองเช่นนั้น”

“หลายคนมาแล้วใช่ไหม ที่ปฏิบัติต่อคุณเช่นนี้ จนคุณเท่าทันบังเกิดความเคยชิน”

“ในชีวิตของผม ไม่มีโอกาสได้พบผู้หญิงมากนักหรอก โดยเฉพาะขณะที่เดินป่า”

“ฉันจะอาบน้ำล่ะ”

คริสว่า คลายวงแขนจากการโอบรอบคอเขาออก ถอย

หลังไป 3-4 ก้าว แล้วหมุนตัวกลับหันหลังให้ เริ่มต้นถอดเสื้อผ้าออกอย่างรวดเร็ว

รพินทร์ครึ่งนั่งครึ่งยืนเฝ้าอยู่ด้านหลัง ชั่วพริบตาเดียว เรือนร่างงามของหล่อนก็เป็นรูปทรงขาวโพลนสว่างอยู่ในความมืดสลัว เขาโยนผ้าเช็ดตัวลอยมาพาดให้ที่ไหล่ลาดของหล่อน แม่ผมทองใช้ผ้าเช็ดตัวกระโจมอกไว้ แล้วหันกลับมาตบมือเบา ๆ เป็นสัญญาณให้เขาส่งสบู่ไปให้

พรานใหญ่โยนสบู่ไปให้อีกครั้ง หล่อนรับไว้ได้อย่างแม่นยำ แล้วเดินเขย่งปลายเท้าไปตามแก่งแง่โขดหิน นำตัวเองเข้าไปสู่สายน้ำพุร้อน ยืนให้น้ำไหลผ่านจากศีรษะตลอดทั้งตัวสระผมไปด้วย

รพินทร์ขยับทิศทางตัวเอง ไปอยู่ในตำแหน่งที่จะสังเกตหล่อนได้อย่างถนัด เพื่อไม่ให้คลาดสายตา หรือมีมุมอับใด ๆ มาบังไว้เลย ด้วยความไม่ประมาทและหลีกตัวเองไม่ให้ละอองน้ำที่ตกลงมาปลิวมากระทบกายเขามากเกินไปนัก ระยะห่างกันประมาณ 7-8 เมตรทางด้านเหนือลม หอบเสื้อผ้าชุดใหม่และปืนประจำมือ พร้อมไฟฉายของหล่อนไปไว้ใกล้ ๆ ตัวด้วย

ท่ามกลางเสียงน้ำที่ตกซ่าลงกระทบพื้น เขาได้ยินเสียงผิวปากแหลมใสของคริสติน่า แทรกออกมาจากเสียงน้ำตกกระทบพื้นนั้น แสดงถึงอารมณ์อันสงบ ระรื่น และน่าจะเข้าใจได้ว่าหล่อนกำลังเป็นสุขอยู่กับกระแสน้ำอุ่นที่ผ่านชุ่มโชกผิวกายนั้น

ทั้งสองไม่ได้พูดอะไรกันเลย ในระหว่างอีกฝ่ายหนึ่งอาบน้ำ และอีกฝ่ายทำหน้าที่คุ้มกันเป็นเพื่อนอยู่ด้วย รพินทร์ใช้ไฟฉายกราดไปรอบ ๆ เพื่อตรวจบริเวณ แต่ไม่ให้ลำไฟฉายสาดไปยังตำแหน่งที่หล่อนยืนอาบน้ำอยู่

หล่อนไม่แกล้งถ่วงเวลาให้นานเกินไปนัก ประมาณ 10 นาที ก็เดินตรงเข้ามาพร้อมกับผ้าเช็ดตัวที่ขยี้เช็ดเส้นผมอันเปียกลู่ และมายืนเช็ดอยู่ตรงหน้าเขา บอกมาอย่างแช่มชื่นว่า

“ขอเวลาเช็ดผมให้แห้งหน่อยนะ สบายตัวจัง น้ำแร่อุ่นดีเหลือเกิน ครานี้ถึงตาคุณบ้างแล้ว ไปอาบน้ำเสียไป๊ ฉันจะเฝ้าคุ้มกันให้บ้าง เราผลัดกัน”

“ผม...”

เขาอึกอัก หล่อนหัวเราะเบา ๆ

“ไม่ต้องอายหรอก รับรองว่าระหว่างที่คุณอาบน้ำ ฉันจะไม่ฉายไฟเข้าไปที่คุณเป็นอันขาด ฉันรู้ว่าคุณไม่สนใจจะอาบน้ำนัก แต่จะบอกให้ว่าคุณน่ะแสนจะเหม็นสาบเต็มทีแล้ว”

“ผมว่า คุณอาบน้ำเสร็จเรียบร้อย สบายตัวแล้วก็ใส่เสื้อผ้ากลับไปนอนเสียดีกว่า เพราะถ้าผมจะอาบน้ำ ก็ไม่จำเป็นที่ใครจะต้องนั่งเฝ้า”

“ฉันรู้ ว่าคุณไม่กลัวอะไรหรอกในด้านอันตรายที่จะมาจากป่า แต่คุณก็ไม่ควรประมาทในด้านสุขภาพของตัวเอง ในระหว่างที่คุณอาบน้ำอยู่ตามลำพัง หากเกิดเป็นตะคริว หรือเกิดอาการอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นมาอีก ฉันก็ยังช่วยคุณได้ ฉันยังไม่ดื้อกับคุณเลย ทำไมคุณถึงดื้อกับฉันนัก โดยเฉพาะในด้านความปรารถนาดี”

ระหว่างที่เขายังนั่งสูบบุหรี่เฉยอยู่ หล่อนทรุดกาย ลงนั่งใกล้ๆ มือทั้งสองยังใช้ผ้าเช็ดตัวเช็ดถูเส้นผมอยู่เช่นนั้น กล่าวด้วยเสียงราบรื่นต่อมาว่า

“คุณจำเหตุการณ์ตอนที่เราพักกันอยู่เหนือทะเลสาบใหญ่นั่นได้ไหม ฉันถูกแมลงมุม 6 ขากัดสลบไปแล้ว คุณกับคนของคุณใช้ยาดูดพิษช่วยชีวิตฉันขึ้นมาได้นั่นนะ”

“ถ้าเหตุการณ์อื่นๆ บางทีผมอาจเลอะเลือนหลงลืมไปบ้าง แต่ครั้งไหนคณะของเราคนใดถึงคราวคับขันแทบจะเอาชีวิตรอดไม่ได้ ผมจำได้เสมอ”

“เมื่อฉันฟื้นขึ้นมา ฉันได้เล่าให้คุณฟังเป็นการส่วนตัว ถึงสภาวะดวงจิตของฉันเอง ระหว่างที่สลบไป ซึ่งมีสภาพเหมือนหลับฝัน ในฝันฉันได้เล่าให้คุณฟังอย่างละเอียด...จำได้ไหม?”

รพินทร์อึ้งไปอึดใจ แล้วพยักหน้า

“ใช่! คุณบอกผมว่าคุณฝันเห็นผู้หญิงคนที่ผมรัก บอกลักษณะรูปร่างหน้าตา บุคลิกของเธอผู้นั้นได้ถูกหมด และเธอได้มาพบกับคุณในความฝัน ให้น้ำคุณดื่ม ปลุกปลอบใจคุณไม่ให้ท้อถอยต่อการเดินทาง”

“คุณหญิงดาริน วราฤทธิ์คนนั้น คนที่ฉันฝันเห็น ซึ่งภายหลังที่ได้ทบทวนกับคุณแล้ว คุณก็ยังยอมรับว่า บุคลิกภาพและสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ถูกต้องตรงกันหมดทุกอย่าง มันแสดงว่าความฝันของฉันถูกต้องแม่นยำที่สุด ยอมรับไหมในข้อนี้”

“ผมยอมรับ”

“แม้จะพบกันในเฉพาะความฝัน ฉันก็รู้สึกว่าได้มีความสนิทชิดเชื้อ ใกล้ชิด และเคารพในตัวเธอเหลือเกิน ฉันได้เล่า

ให้คุณฟังอย่างละเอียดแล้วในครั้งนั้น ว่าเธอได้พูดขอร้องฝากคุณไว้ในความดูแลของฉันด้วย และได้บอกถึงโรคประจำตัวของคุณว่ามีอะไรอยู่บ้าง ตอนที่ฉันเล่าให้คุณฟัง คุณก็ยอมรับว่าเป็นเรื่องประหลาดมาก และยอมเชื่อในสิ่งที่ฉันเล่า แต่เดี๋ยวนี้คุณไม่เชื่อเสียแล้วหรือ?"

"ถ้าผมเชื่อ แล้วมันจะหมายความว่ายังไง?"

เขาขมวดคิ้วนิดหนึ่ง จ้องหน้าถาม

"ถ้าเชื่อ ก็หมายความถึงว่า ในนามของสุภาพสตรีผู้นั้นผู้ที่มีนามว่าดาริน วราฤทธิ์ ฉันขอสั่งให้คุณไปอาบน้ำเสีย โดยฉันจะนั่งเฝ้าอยู่ที่นี่แหละ รับรองว่าฉันจะให้การดูแลคุณ หรืออภิบาลคุณในด้านความสะดวกปลอดภัยแทนเธอทุกอย่าง ตามที่เธอได้ขอร้องฉันไว้ ซึ่งฉันก็ได้ทำมาโดยตลอดชนิดที่คุณเองอาจไม่รู้ตัว...แต่อย่าตกใจ ไม่มีอะไรเกินเลยมากไปกว่านั้นหรอก เพราะฉันยอมรับในทฤษฎีส่วนตัวของคุณ ว่าจะไม่มีผู้หญิงคนใดในโลกนี้มาแทนที่เธอได้สำหรับคุณ เพราะฉะนั้น..."

หล่อนยิ้มอ่อนหวาน ตบเบา ๆ ที่ไหล่เขา

"คุณต้องปฏิบัติตามคำสั่งที่ฉันได้รับมอบหมายมา หากคุณยังรักเธออยู่ ไปอาบน้ำเสีย แล้วอารมณ์จิตใจคุณจะดีกว่านี้ แม้ไม่เคยพบเห็นตัวจริงเธอผู้นั้นมาก่อนเลย ฉันก็กล้าที่จะรับรองให้คุณได้ว่า เธอยังรักคุณอยู่สุดหัวใจ และคุณจะต้องได้พบเธอจนได้นั่นแหละ ส่วนเฉพาะเดี๋ยวนี้ ก็ทนรำคาญขี้หน้าฉันไปพลาง ๆ ก่อนก็แล้วกัน มันหลีกเลี่ยงไม่ได้ อย่าหมดอาลัยตายอยากกับชีวิต รพินทร์ เธอผู้นั้นยังซื่อสัตย์มั่นคงต่อคุณ ไม่น้อยไปกว่าคุณที่มีต่อเธอหรอก ย้ำอีกครั้ง ฉันจะดูแลคุณแทน

เธอ แต่จะไม่เข้าไปแทนตำแหน่งของเธอหรอก เราพูดกันอย่างเปิดใจเลย วันนี้ก็เหมือนกัน ขณะที่เราลงไปสำรวจในมหาสุสานและพบเห็นอะไรเข้า คุณมีความรู้สึกอย่างไร ฉันก็พลอยรับรู้และมีความรู้สึกเช่นนั้นด้วย เพียงแต่ฉันไม่แสดงออกให้ใครเห็นเท่านั้น มกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์ ก็คือแพทย์หญิงดารินวราฤทธิ์ ในชาตินี้ของคุณนั่นแหละ วิญญาณดวงเดียวกัน หรือสัญญาณแห่งความทรงจำอันเดียวกันหวนกลับมาเกิดใหม่ มันจึงเกิดความผูกพันอย่างแน่นแฟ้นถึงเพียงนี้ ชาติก่อน ๆคุณเคยทำกรรมกับเธอไว้มาก มาชาตินี้คุณก็เลยต้องมาชดใช้กรรม ทำให้ต้องทุกข์ยากทรมานใจ ไม่สมหวัง และพลัดพรากจากกัน”

“คริส!”

เขาอุทานออกมาอย่างลืมตัว หันขวับไปรวบเอาร่างเปลือยของหล่อนเข้ามากอดประทับไว้กับอกแนบแน่น

“คุณ...คุณรู้อะไรหมดทุกสิ่งทุกอย่างหรือนี่”

ร่างส่วนบนของหล่อนเอนตะแคงลงกับตักเขา อกแนบอก ใบหน้าที่แลจ้องกันนั้น ห่างแค่ปลายจมูกแตะชน

“ก็ไม่ทุกสิ่งทุกอย่างนักหรอก อย่างน้อย ฉันก็ยังไม่รู้ว่าในชาติที่ดาริน เป็นจิตรางคนางค์นั้น คุณเป็นใคร และมีความเป็นมาอย่างไร คุณจึงต้องทำสงครามกับพระราชบิดาของเจ้าหญิงองค์นั้น จนกระทั่งผลสุดท้าย เธอเป็นฝ่ายตายจากไป โดยปล่อยให้คุณโหยหาอาดูรไปจนตลอดชีวิต ทำได้ก็แต่เพียงมาขโมยศพของเธอไปจากหีบสีชมพูนั่น คุณถูกเหตุการณ์บังคับให้ต้องนำพวกเราออกเดินป่า และหวนกลับมาพบกับถิ่นเดิมของคุณเอง ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างเป็นข้อกำหนดของกรรม อัน

เป็นเครื่องชักนำทั้งสิ้น อีกสิ่งที่ฉันยังไม่รู้ก็คือตื้นลึกหนาบางเกี่ยวกับมันตรัย ที่มันติดตามจองเวรพยาบาทคุณมาตลอด ส่งผลกระทบมาถึงทกคนที่คณนำทางมาด้วย...”

กล่าวแค่นั้น หล่อนก็ขยับตัว ใช้มือดันอกเขาพยายามจะเอาตัวออกจากวงแขน แต่รพินทร์ยังคงโอบกระหวัดไว้แน่น คริสติน่าเอานิ้วแตะริมฝีปากเขาเชิงปราม

“อย่าเผลอตัว ฉันบอกแล้วว่าต่อไปนี้ฉันจะแทนเธอผู้นั้นเฉพาะในด้านเอาใจใส่ดูแลคุณเท่านั้น แม้ว่าในฝันนั้น เธอจะอนญาตให้ฉันทำได้ทกสิ่งทกอย่างในสิ่งที่ฉันเคยอยากจะได้จากคุณก็ตาม แต่ฉันตัดสินใจเด็ดขาดได้แล้ว ฉันจะไม่เป็นตัวการทำให้คุณต้องผิดสัจจะต่อเธออย่างแน่นอน เพื่อว่าสักวันหนึ่งหากเป็นไปได้ เมื่อฉันได้มีโอกาสเผชิญหน้ากับเธออย่างแท้จริง ฉันจะได้ไม่รู้สึกว่ามีบาปอยู่ในใจ คุณเองก็เหมือนกัน!”

แล้วใช้นิ้วจิ้มไปที่อกเขาโดยแรง พร้อมกับสะบัดตัวหลุดออกมาได้ ระหว่างที่รพินทร์ยังนั่งตะลึงงัน เพราะทกประโยคถ้อยคำของหล่อนแทงใจดำถนัดถนี่ที่สุด แม่ผมทองรีบสวมเสื้อผ้าโดยเร็ว ปากก็ร้องเร่งมาให้เขารีบไปอาบน้ำเสีย

สำเนียงเสียงสั่งระคนขอร้องนั้น มีอิทธิพลอย่างประหลาดล้ำ โดยเฉพาะคำว่า

“ไปอาบน้ำเสีย นายพราน”

ประโยคนั้น มันเป็นเสียงคำพูดของแม่ดอกฟ้าดารินชัด ๆ เป็นประโยคภาษาไทยชัดเปรียะ จะเป็นด้วยอุปาทานหรือ อะไรก็ไม่ทราบได้ ประดุจว่าอำนาจจิตของดาริน วราฤทธิ์ เข้ามาครอบงำอยู่เหนือคริสติน่าและบังคับให้เปล่งวาจาเช่นนั้นออกมา

มันเป็นสิ่งที่เขาไม่อาจขัดขืนได้เลย เมื่อหล่อนก้าวเข้ามาใกล้ และใช้มือแตะหลังกึ่งผลักเขาให้เข้าไปสู่แหล่งน้ำพุนั้น รพินทร์เดินพลางก็เหลียวกลับมามองพลาง **เห็นหล่อนโบกมือ พร้อมกับนั่งลงแทนที่เขา เอาไรเฟิลของเขาเองขึ้นมาตรวจสอบดูรังเพลิง แล้วลดนกบิดลูกเลื่อน พาดตักไว้ และนั่นก็คือท่าทีอากัปกิริยาของ'คุณหญิงดาริน'โดยแท้**

ระหว่างที่ผลัดผ้าขาวม้าอาบน้ำอุ่นที่พุ่งขึ้นมาจากใต้แผ่นพิภพนั้น สมองของจอมพรานสับสนวกวนไปหมด พยายามที่จะปรับอารมณ์ข่มสติไตร่ตรองในสิ่งแปลก ๆที่ไม่คาดคิดว่าจะได้พบเห็นในคืนนี้

เขาเพิ่งจะตั้งปัญหากับตนเองขึ้นมาว่า ณ บัดนี้ แม่ดอกฟ้าดารินของเขากำลังทำอะไรอยู่ที่ไหน? และที่สำคัญที่สุด สภาพของหล่อนที่เข้ามาสู่ความฝันของคริสติน่า บอกเล่าถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับหล่อนได้อย่างถูกต้อง ตรงกับความจริงที่สุดเกิดขึ้นได้อย่างไร

มันเป็นสิ่งที่ลี้ลับเหลือประมาณ จนไม่อาจคาดคะเนหรือเดาอะไรได้ถูก

อาบน้ำเสร็จ รพินทร์เปลี่ยนเครื่องแต่งกายชุดใหม่ ซึ่งมีผลัดเปลี่ยนอยู่เพียงไม่กี่ชุดของเขา โดยหลบมุมไปบังกายอยู่บริเวณโขดหินฝั่งตรงข้าม คริสดูเหมือนจะรู้ทัน หล่อนทอดระยะเวลาอยู่ครู่ใหญ่ ณ ที่นั่งเดิมโดยไม่เข้าไปเกี่ยวข้อง หรือ

แม้แต่จะส่งเสียงพูดจาคำใดมาทั้งสิ้น อึดใจต่อมา บุรุษผู้นั้นก็เดินอ้อมน้ำพุเข้ามาที่หล่อนอีกทางด้านหนึ่ง กล่าวชวนขึ้นเรียบ ๆ

“ผมเรียบร้อยแล้ว กลับเข้าไปนอนเถิดครับ”

หล่อนยืนขึ้น ส่งไรเฟิลคืนไปให้

“ฉันอยากจะขอร้อง ให้คุณกลับเข้าไปในแค้มป์พร้อม ๆ กับฉันด้วย อย่าพยายามปลีกตัวมานั่งรำพึงอะไรอยู่กับซากหินปรักหักพังนี่อยู่อีกเลย แต่...”

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวเว้นระยะแล้วเงียบไปเฉย ๆ

“อะไร พูดให้จบประโยคซิ”

“ถ้ามันเป็นความสุขในการที่จะนั่งเพื่อหวนย้อนคิดไปถึงอดีตเก่า ๆ ของคุณ ฉันก็จะไม่ยุ่งเกี่ยวเสือกสอดด้วย”

“แล้วคุณล่ะ?”

“ฉันจะกลับเข้าไปนอนละ”

“ไป! กลับไปนอนเสีย ผมจะไปส่งคุณ”

“ระยะแค่นี้เอง คงไม่จำเป็น ถ้าคุณอยากจะอยู่ที่นี่อีกต่อไป”

จอมพรานยิ้มให้นิดหนึ่งในเงาสลัว ไม่เอ่ยอะไรอีก คว้าแขนหล่อนแล้วนำออกเดินไปพร้อม ๆกัน บ่ายหน้ากลับแค้มป์ส่งหล่อนจนถึงบริเวณที่พักนอนของฝ่ายนายจ้าง ซึ่งทุกคนหลับกันด้วยความเหนื่อยอ่อนชนิดสลบไสล เขาก็ขยับปีกหมวกให้

“หลับให้สบาย คริส คืนนี้จะเป็นคืนที่สงบปลอดโปร่งที่สุดคืนหนึ่งของพวกเรา ขอรับรองว่าจะไม่มีอะไรเข้ามาทำให้ต้องพรวดพราดตื่นขึ้นมาอีก”

หล่อนมองหน้า ขณะที่ทรุดกายลงนั่งริมแถว นอนชิด

กับเบลซึ่งนอนสงบนิ่งไม่รู้สึกกายแม้แต่น้อย มีอาการเหมือนอยากจะเอ่ยคำใดออกมาเชิงถาม แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ เอามือแตะขมับ แล้วส่งให้เขา บอกมาเบา ๆ ว่า

"กู๊ดไนท์"

รพินทร์โบกมือตอบนิดหนึ่ง แล้วหมุนตัวกลับ เดินไปยังบริเวณที่พักนอนของพวกลูกหาบและพรานพื้นเมืองของเขา ซึ่งในคืนนี้พวกนั้นล้อมวงนอนในลักษณะวงกลมกระจัดกระจายกันอยู่เป็นหย่อม ๆ กั้นบริเวณนอนของฝ่ายนายจ้างไว้ ทุกคนดูจะมีสัญชาตญาณหยั่งรู้ได้ว่า มันจะไม่เกิดวิกฤตกาลอะไรขึ้น จึงพักหลับนอนกันตามสบาย เวรยามก็มีเฉพาะคนที่มีหน้าที่คอยสุมกองไฟทั้งสามกองไว้ไม่ให้ดับมอดเท่านั้น

ใครคนหนึ่ง นั่งอยู่ในเงามืดทางด้านตะวันตกของสถานเทวาลัยที่พังพินาศไปแล้ว เกือบจะเรียกได้ว่าออกนอกพ้นบริเวณปริมณฑลที่กำหนดไว้ ผ้าขาวม้าห่มสไบเฉียง เบื้องหน้ามีธูปหนึ่งดอกปักดินอยู่ตรงหน้า บัดนี้ ไฟได้กินธูปดอกนั้นจนเกือบหมดแล้ว เป็นการมานั่งสงบจิตโดดเดี่ยวอยู่ตามลำพัง

เขาเดินด้วยฝีเท้าเบากริบ เข้าไปหยุดยืนดูอยู่เบื้องหลังกอดอก เอนกายพิงกิ่งเถาวัลย์ใหญ่มองอยู่เงียบ ๆ โดยไม่ทำอะไรให้กระโตกกระตากขึ้น ชั่วไม่นานต่อมา ไฟก็กินธูปหมดดอก

"เป็นไง มองเห็นอะไรมั่ง?"

รพินทร์ถามมาจากเบื้องหลังเบา ๆ

บุญคำถอนใจเฮือก ไม่แสดงท่าทีแปลกใจว่าเขาเข้ามายืนดูอยู่เบื้องหลังอย่างใดทั้งสิ้น เหมือนแกจะรู้ตัวอยู่แล้ว ขยับตัวหมุนกลับมานั่งชันเข่า

“ไม่เห็นอะไรซักอย่าง เห็นแต่โลงศพสองโลงที่ฝังอยู่ใต้แผ่นดินนั่นอย่างเดียวเท่านั้น”

“แล้วตัวเองคิดว่าควรจะเห็นอะไรเล่า?”

แกเอามือเกาหัวขอดไปด้วยเส้นผมเบาๆ

“นั่งธูปแบบนี้ใช้วิชาที่ร่ำเรียนมาอย่างเต็มที่เลยนาย อย่างน้อย บุญคำก็น่าจะเห็นเจ้าหญิงองค์นั้นบ้าง แต่นี่ไม่เห็นอะไรเลย นอกจากโลงสีชมพูนั่น”

พรานใหญ่หย่อนกายลงนั่งราบกับพื้นบริเวณที่บุญคำปัดกวาด ปูกระสอบป่านจัดไว้เป็นที่นอนสำหรับตัวแกเองก่อนแล้ว

“ถ้าบุญคำไม่โกหก บุญคำก็ไม่มีทางจะเห็นเจ้าหญิงองค์นั้นได้หรอก เพราะวิญญาณของเธอมีร่างสิงสถิตใหม่ แล้วไปเกิดใหม่แล้ว เธอก็มาให้เห็นไม่ได้”

“วิญญาณไปเกิดใหม่แล้ว?...”

แกพึมพำออก มีอาการพยายามคิด

“ถ้างั้นเก๊าะเกิดมาเป็นนายหญิงของบุญคำนะซิ”

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน อย่ามานั่งทำเป็นหมอผีอยู่เลย นอนเสียเถอะ สงสัยว่าหายไปไหน ที่แท้หลบมานั่งอยู่ตรงนี้เอง”

“นายนอนก๊ะบุญคำไหม ตรงนี้”

“ตกลง”

เขาบอกง่ายๆ โยนย่ามหลังลงไปบริเวณนั้นแทนหมอนแล้วเอนกายลง บุญคำรีบเอากระสอบป่านของแกเลื่อนมาให้

โดยเร็ว ตัวเองเลื่อนไปนอนกับพื้นดินปนกรวดละเอียดบริเวณใกล้ๆ กันอย่างไม่อินังขังขอบใดๆ ทั้งสิ้น ชีวิตลูกป่าอย่างแกง่ายดายพอๆกับเจ้านายผู้ทรหด

“บุญคำแปลกใจอยู่อย่างนึง วันนี้ที่เราลงไปในโพรงป่าช้านั่น...”

แกเอ่ยต่อไปเบาๆ

“มันน่าจะเกิดเรื่องร้ายอะไรขึ้นได้ทุกเวลา อย่างน้อยก็หินถล่มลงมาปิดเส้นทาง เพราะอำนาจของไอ้มันตรัย แต่นี่ทางสะดวกตลอด มันไม่น่าจะเป็นอย่างนั้นได้เลยนะนาย”

“ฮือม์ มันก็พิลึก ผิดสังเกตไปเหมือนกัน”

เขาคร่างในลำคอ เหยียดเท้าราบไปกับพื้น เอาแขนข้างหนึ่งก่ายหน้าผาก

“ฉันก็นึกอย่างบุญคำ ว่ามันจะต้องเกิดเรื่องร้ายๆ อะไรขึ้นแน่นอน และก็เตรียมรับมือไว้แล้ว แต่กลับปลอดโปร่งราบรื่นดีที่สุด ตั้งแต่ขาลงจนกระทั่งทุกคนกลับขึ้นมาได้ มันตรัยไปอยู่เสียที่ไหน มันจะไม่รู้บ้างทีเดียวหรือว่าพวกเราลงไปในป่าช้าสำคัญนั่น เรื่องนี้แปลก น่าคิด”

“นายรู้เรื่องอะไรที่เกิดขึ้นนิดหน่อยหรือยัง ตอนที่นายเป็นลมไป ก่อนที่จะลงไปถึงที่ไว้โลงศพชั้นล่างสุดนั่นนะ”

“เรื่องที่เราเห็นงูตัวโต โผล่ขึ้นมาเหนือกองสมบัติของกษัตริย์ ตอนที่นายห้างคี๊ธจะเข้าไปดูนะเร๊อะ”

“ไม่ใช่ ก่อนหน้านั้น...”

“อะไร?”

เขาขมวดคิ้ว

"ตอนนายนอนพักอยู่ แหม่มคริสออกเดินสำรวจไปรอบ ๆ ห้องโถงใหญ่นั่น คนอื่น ๆนั่งพักอยู่ข้าง ๆ ตัวนายที่นอนอยู่ บุญคำเห็นท่าไม่ดีก็เลยประกบตามหลัง ตอนที่ผ่านโพรงริมผนังตอนนึง มีมือของไอ้ผีดิบที่ซ่อนอยู่ในซอกหิน โผล่ยื่นออกมาตะปบเป้ากุงเกงแหม่มคริสพอดี แกก็สติดีมาก ไม่ได้ร้องโวยวายขึ้นเลย ส่องไต้ดูเห็นเป็นมือไอ้ผีดิบชัด ๆ บุญคำบอกให้แกเอาไต้ที่ถืออยู่แหย่ลนเข้าไป มือระยำนั่นก็เลยหนีเข้าไปในโพรงหิน บุญคำบอกแกว่าอย่าเอะอะ อย่าบอกให้ใครรู้ แหม่มก็แน่จริงเหมือนกัน คงไม่ปริปากบอกพรรคพวกคนไหนเลยทั้งนั้น เพราะม่ายงั้นพวกนั้นคงตกใจกันใหญ่ นี่ไม่เห็นมีใครกระโตกกระตากเข้ามาซักถามอะไร...แล้วแหม่มบอกนายรึเปล่าเรื่องนี้?"

รพินทร์ฟังอย่างสงบ ไม่ได้มีอาการตื่นเต้นใด ๆ ทั้งสิ้น บอกขรึม ๆ มาว่า

"แหม่มก็ไม่ได้บอกฉันเหมือนกัน แสดงว่าสติมั่นคง ใจถึงดีมาก เรื่องที่เกิดขึ้น มันเป็นแค่การหลอกหลอนเย้าเล่นของมันเท่านั้น คงไม่ได้คิดที่จะทำอันตรายอะไร แต่ก็ดีแล้วที่มีบุญคำเป็นพี่เลี้ยงตามคุมไปด้วย ฉันไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ถ้าไม่มีบุญคำ เป้ากางเกงแหม่มคริสจะถูกมันจิกขาดติดมือเข้าไปด้วยหรือเปล่า มันจับตรงนั้นนะไม่เป็นไรหรอก สำคัญอย่ารวบคอหอยก็แล้วกัน"

"ในป่าช้านั่น ไอ้พวกผีดิบถูกซ่อนอยู่ตามซอกมุมโพรงถ้ำริมผนังเต็มไปหมดเลย แต่พวกฟารั้งไม่เห็น"

"ฉันรู้...รู้ด้วยว่ามันเดินตามหลังสะกดเรามาทุกระยะ"

"แล้วทำไมมันถึงไม่โผล่ออกมารุมเล่นงานเรา ในโพรง

ถ้ำนั่นเป็นถิ่นของมันแท้ๆ แคบก็แคบ หมุนตัวไม่ถนัด ถ้ามันพรูกันออกมา เราหยุดมันไม่ทันแน่"

"นี่คือสิ่งที่ฉันแปลกใจ พอๆ กับบุญคำนั่นแหละ มันส่อชัดว่า มันตรัยไม่เจตนาที่จะเล่นงานเรา ในขณะที่เข้าไปในป่าช้านั่นเลย ม่ายงั้นมันก็ต้องแสดงฤทธิ์อะไรออกมา แล้วมันขู่เราบ้างนิดหน่อย ตอนที่ทำให้เพดานหินด้านบนมีอาการสั่นสะเทือนบ้างนั้น"

"นายใช้อาคมอะไรขับไล่ สะกดฤทธิ์มันไว้เหรอ?"

บุญคำถามอย่างไม่วายงุนงง ซึ่งแกเก็บความรู้สึกเช่นนี้ไว้นานแล้ว เพียงแต่ยังไม่มีโอกาสที่จะปรึกษาหารือกับเจ้านายเป็นส่วนตัวเท่านั้น เพิ่งจะมามีโอกาสได้พบตามลำพังเอาเดี๋ยวนี้

รพินทร์สั่นหน้าช้าๆ

"ฉันไม่มีเวทมนตร์คาถาอาคมดีจนถึงกับจะสะกดมันตรัยไว้ได้หรอก ถ้าทำได้ มันก็คงไม่กล้าราวีมาแต่ต้นแล้ว อย่างเก่งก็แค่หาทางแก้ไขเอาเมื่อเกิดเหตุการณ์เฉพาะหน้าเป็นครั้งๆ ไปเท่านั้น สรุปได้แน่นอนว่า มันไม่คิดที่จะทำอะไรเราในป่าช้านั่นโดยไม่รู้ว่าเพราะอะไรมันถึงยอมปล่อยให้เราลงไป แล้วกลับขึ้นมาได้อย่างปลอดภัยดีที่สุด ขนาดใช้ระเบิดกลบเส้นทาง มันก็ยังไม่มีอาการขัดขวาง สำแดงฤทธิ์อะไรขึ้นเลย ปล่อยให้เราทำได้ตามใจทุกอย่าง ฉันเองก็งงไปหมด จะว่ามันเสื่อมฤทธิ์แล้วก็ใช่ที่"

"ลูกสาวพญานาค นางพญาบาดาลองค์นั้น ช่วยพวกเราไว้มั้ง?"

บุญคำให้ความเห็นไปตามประสาของแก

“ฉันไม่แน่ใจแต่รู้ว่ามันต้องมีอะไรสักอย่างที่ทำให้มันตรัย ไม่เจตนาที่จะเล่นงานเรา ทั้งๆ ที่เดินลงไปสู่กับดักแท้ๆ แต่พรุ่งนี้ มะรืน หรือวันต่อๆไป มันจะมาไม้ไหน เราก็ยังเดาไม่ถูก...อย่าไปคิดให้ปวดขมองเลย คืนนี้นอนเอาแรงกันให้เต็มที่ดึกๆ คอยเตือนพวกนั้นให้ใส่ฟืนไว้อย่าให้กองไฟดับก็แล้วกัน”

บุญคำเงียบไปแล้ว มิช้ามินาน ก็มีเสียงกรนครอก จากแก รพินทร์ยังนอนมองเหม่ออย่างปราศจากจุดหมายทะลุม่านเถาวัลย์ที่ใบโล้นขึ้นไปสู่ท้องฟ้า อันแลเห็นดาวประดับอยู่บางดวง มันเป็นคืนฟ้าโปร่งปราศจากเมฆหมอก และอากาศอบอุ่นพอสมควร อันเนื่องมาจากทั้งคณะเข้ามาอยู่ในละแวกใกล้เคียงกับน้ำพุร้อน

โดยปกติสภาพ เขาจะเป็นคนที่สามารถบังคับตนเองให้หลับหรือตื่นได้ฉับพลัน เหนือกว่าปกติคนทั่วไป เพราะวิถีชีวิตที่เกิดมาเป็นพราน แต่มาคืนนี้ รพินทร์หลับไม่ลง แม้ว่าจะเหน็ดเหนื่อยกรากกรำหนักติดต่อมาถึง 2 วัน 2 คืนและมีช่วงจังหวะได้พักเพียงชั่วระยะสั้นๆ บ้างเล็กน้อย ความรัก ความ-หลังทั้งในอดีตชาติ และปัจจุบันชาติ เข้ามาปลุกประสาทและความนึกคิดอยู่ตลอดเวลา ยิ่งในเวลาวิกาลอันสงบ ผู้ร่วมคณะทั้งหมดเข้าสู่นิทรารมณ์ไปหมดสิ้นแล้วเช่นนี้ แผ่นภาพทั้งหลายก็ยิ่งเด่นชัดขึ้นในดวงจิตและสมอง ยากที่จะขจัดปัดเป่าไปเสียได้

หวนคิดไปถึงความฝันที่เกิดขึ้นกับตนเองตอนใกล้รุ่งของวันที่ผ่านมา ขณะที่นอนพักอยู่บนเทวาลัย อันบัดนี้ได้ถล่มราบไปแล้วด้วยอำนาจระเบิด ซึ่งเป็นเรื่องราวของชายหนึ่งที่นามว่า 'อัคนีรุทร์' และหญิงหนึ่งที่นามว่า 'จิตรางคนางค์' รวมทั้งเหตุการณ์ ความผูกพันเป็นมาระหว่างบุคคลทั้งสอง ซึ่งมีทั้งความหวานชื่นและความทุกข์เศร้าปวดร้าว

ทุกภาพ ทุกตอน ทุกเหตุการณ์ เด่นชัดกระจ่างแจ้งในมโนทวาร ราวกับภาพยนตร์ที่ฉายชัดอยู่บนจอ ไม่เพียงแค่เฉพาะรูปร่างหน้าตาของมกุฏราชกุมารีจิตรางคนางค์ ที่มามีส่วนเหมือนกับ ม.ร.ว.ดาริน วราฤทธิ์ ในชาตินี้ ราวกับหล่อออกมาจากเบ้าหลอมอันเดียวกันเท่านั้น แม้อากัปกิริยาท่าทีอุปนิสัยใจคอ ก็ยังถ่ายทอดออกมาในรูปแบบเดียวกันทุกอย่าง ถ้าจะแตกต่างไปบ้าง ก็เฉพาะวัยเท่านั้น

จิตรางคนางค์ในยุคนั้น อยู่ในชนมายุวัยต้นของยี่สิบ และมีเลือดรักอันเร่าร้อนรุนแรง ตลอดจนความเฉียบขาด ดุดันประหนึ่งพยัคฆ์สาววัยคะนอง แต่ม.ร.ว.ดาริน วราฤทธิ์ ในยุคนี้ (ยามที่เขาได้มาพานพบ) อยู่ในวัยสาวใหญ่ปลายยี่สิบ แม้จะเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดเหมือนๆ กัน แต่ก็สุขุมรอบคอบ และมีความเยือกเย็นเหนือกว่า

ความกล้าหาญเกินหญิง ฝีไม้ลายมือ บุคลิกภาพ ก็ไม่มีอะไรแผกเพี้ยนกันเลยสักนิด

สำหรับความที่แตกต่างออกไปบ้างในส่วนน้อยนิดนั้น ก็อาจเป็นไปได้ในข้อที่ว่า ยุคบรรพกาลหล่อนยังอยู่ในวัยดรุณี ส่วนในยุคปัจจุบันนี้ หล่อนอยู่ในวัยสาวเต็มตัวแล้ว

แล้วประวัติศาสตร์มันจะซ้ำรอยเดิมไปสักกี่ชาติกี่ภพ ในกรณีที่แม้จะมีความรักซื่อตรงต่อกันเช่นไร ก็ต้องมีเหตุให้พลัดพรากจากกันด้วยความตาย เป็นความรักที่ไม่สมปรารถนา ไม่อาจร่วมชีวิตเคียงคู่กันได้เหมือนคู่รักคู่เสน่หาอื่น ๆ เขา

ถ้าจะมีความตายเข้ามาเป็นตัวพรากในชาติภพนี้ ความตายจากก็เห็นจะเป็นฝ่ายเขาแน่นอน คงไม่ใช่หล่อนหรอก

ภาพอันสะเทือนใจ สะเทือนอารมณ์ของเขามากที่สุดในการที่เก็บเอาความฝันมาบดย่อยทุกฉาก ทุกเหตุการณ์ก็คือภาพที่จิตรางคนางค์ปักหอกลงกับแผ่นดินตรงหน้าของอัคนีรุทร์ด้วยอสุชลที่นองพักตร์ ประกาศก้องแหลมกรีดว่า จะไม่มีวันที่ได้พบกันอีกแล้ว และนางก็ควบม้าโลดตะบึงกลับเข้าไปสู่กองทัพของนิทรานครซึ่งตกอยู่ภายใต้การยึดอำนาจ ขบถกลางศึกของพระเจ้าอา ซึ่งนั่นแปลว่า นางได้จากไปแล้วอย่างไม่มีการกลับคืนมาให้เห็นอีก นอกจากร่างอันปราศจากวิญญาณ ที่อัคนีรุทร์ลอบไปขโมยออกมาจากหีบศพสีชมพูเท่านั้น ซึ่งจะได้ไป

หีบใบเดียวกันกับที่เขาได้ลงไปเห็นชัดกับตาตนเองมาแล้วในมหาสุสานของนิทรานคร และเห็นแม้กระทั่งร่องรอยที่ตนเองในปางบรรพ์ เป็นผู้มาเปิดหีบอุ้มร่างไร้วิญญาณของนางอันเป็นที่รักกลับคืนไปสู่อ้อมแขน

เหตุใด จิตรางคนางค์ไม่ปักหอกให้เสียบอกอัคนีรุทร์เสียให้รู้แล้วรู้รอดไปในครั้งกระโน้น

เหตุใดจึงละชีวิตอัคนีรุทร์ไว้ แต่ก็กลับไปสังหารชีพตนเอง?

ยิ่งคิด ยิ่งลำดับเหตุการณ์ ทบทวนไปถึงปฐมเหตุ รพินทร์ไพรวัลย์ ก็มีหยาดน้ำตาซึมขอบตา

'สาสมกันแล้วครับ คุณหญิง ที่ชาตินี้ผมต้องมาทุกข์ทรมานด้วยพิษแห่งความรัก และความพลัดพรากอยู่อย่างเดี่ยวนี้...'

เขากล่าวอยู่ในใจตนเอง

'ถ้าผมเพียงแต่จะรู้สักนิด ว่าคุณหญิงจะกลับไปสู่ความตาย ผมก็คงจะต้องทำทุกวิถีทาง เพื่อที่จะเอาตัวคุณหญิงไว้ให้ได้ โดยไม่ยอมปล่อยให้กลับคืนไปสู่กองทัพที่ขบถทรยศหรอก คุณหญิงชอกช้ำมากในชาตินั้น อะไรนะที่ทำให้อัคนีรุทร์ยืนสงบมองหญิงคนที่ตนรักที่สุดควบม้าผละห่างไกลออกไป ทั้งๆที่เธอก็เข้ามาพบเผชิญหน้ากันแค่เอื้อมแล้ว มันเป็นเรื่องของความหยิ่งลำพอง ต่างฝ่ายต่างทิฐิแท้ๆ!'

"ไม่ใช่หรอก มันเป็นเรื่องความโง่ของผู้กองเองตะ-หาก!" ทันใดนั้น เสียงของเจ้าตัวจอมกวน...แงซาย ก็ดังแทรกเข้ามาในสมอง

เขาไม่คิดที่จะโต้ตอบ โดยพยายามสงบอารมณ์ให้อยู่ในขันติอุเบกขา สำเนียงเสียงหยันของอดีตคนใช้ชาวดงคู่ปรับ คู่มิตรของเขาก็แว่วมาอีก

"อ้าว! อย่าทำเฉยซิ นี่เป็นเสียงของผมเองจริงๆ นะ ส่ง

มาโดยทางโทรจิตชนิดไม่ต้องเก็บเงินทั้งต้นทางปลายทาง ไม่ต้องผ่านดาวเทียม ไม่ต้องพึ่งโทรคมนาคมในโลกซักกะบ๊วย ที่ผู้กองอาศัยอยู่ในยุคนี้ จะด่าหรือจะโต้ตอบยังไงก็ว่ามา"

"ฉันไม่มีอะไรจะด่า หรือตอบโต้อะไรแกหรอกแงซาย" ในที่สุด เขาก็ต้องส่งกระแสความคิดนั้นตอบออกไป...

สิ่งอันลี้ลับ ซึ่งจนบัดนี้เขาก็ยังไม่สามารถจะปลงใจเชื่อได้ว่ามันเป็นอนุสติจิตใต้สำนึกของตนเอง หรือว่าเป็นความมหัศจรรย์ทางโลกของดวงจิต เหนือกฎเกณฑ์ของธรรมชาติที่ส่งกระแสคลื่นติดต่อเข้ามาได้ มีการเว้นระยะไปชั่วขณะหนึ่ง แล้วมันก็กลับวาบลึกอยู่ในเซลล์สมองของเขาต่อมาอีก

"วันนี้ได้ลงไปเห็นกับตาตัวเองแล้วใช่ไหม?"

"เห็น? อะไร?..."

"อ้าว! ก็ฝีมือของตัวเองที่บังอาจลอบเข้าไปเปิดฝาหีบศพของจิตรางคนางค์ แล้วก็ขโมยซากของเธอไปนะซิ"

"มันเป็นความจริงเหมือนอย่างที่แกเล่าให้ฉันฟังทุกอย่างแงซาย ฝาหีบศพนั้นมีรอยเคลื่อนขยับออกจริง และภายในนั้นก็ปราศจากซากของจิตรางคนางค์ แสดงว่าได้เคยมีใครมาลอบ

เปิดและเคลื่อนย้ายพระศพของเธอไปจริง แล้วก็ทิ้งหลักฐานให้เห็นในสภาพเดิม จากเวลานั้นมาจนกระทั่งกาลเวลาได้ล่วงเลยมาถึงปัจจุบันนี้”

“แปลว่า ไม่มีข้อสงสัยคลางแคลงใจอะไรอีกแล้วในเรื่องราวยุคอดีตของตัวเอง?”

“จากความฝัน รวมทั้งที่แกมาเล่าสรุปให้ฉันฟังเมื่อคืนก่อนที่ผ่านมา ฉันยังอยู่ในระหว่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่เมื่อได้ลงไปเห็นหลักฐานเด่นชัดกับตาในวันนี้ ตรงกับที่แกเล่าให้ฉันฟังทุกอย่าง ทำให้ฉันไม่มีข้อสงสัยอะไรอีกแล้ว มันเป็นความจริงแต่เป็นความจริงที่ฉันรู้อยู่เฉพาะตัวคนเดียวเท่านั้น”

“เป็นนิยายที่แสนเศร้ามากนะ”

“ชีวิตของคนเรามันก็คือนิยายนั่นแหละวะ แงซาย”

“ปลงเสียได้งั้นก็ดีแล้วนี่ผู้กอง จะได้ไม่ต้องไปเสียเวลาตรึกตรอง นึกอาลัยอาวรณ์ถึงความหลังอะไรอยู่อีก...ว่าแต่พรุ่งนี้จะวางแผนยังไงต่อไป?”

แงซายถามมา เหมือนสมัยยังเคยเป็นที่ปรึกษาหารือกับเขา ครั้งที่เคยบุกบั่นเดินดงอยู่ด้วยกัน

“แกจะเป็นคนแนะนำฉันได้ดีที่สุด ว่าฉันควรจะทำยังไง”

“ถ้าแนะนำแล้วจะเชื่อรึ?”

“ลองว่ามาซิ”

“หันหลังกลับ”

“แกก็รู้อยู่แล้ว ว่าฉันทรยศต่อเกียรติยศในวิชาชีพของฉันและทรยศต่อนายจ้างไม่ได้”

“ต้องทำตัวเป็น ‘พระรามเดินดง’ ต่อไป จนกว่าจะพบซากเครื่องบี 52 ตก?”

“หรือจนกว่า นายจ้างจะเลิกล้มความตั้งใจ สั่งให้กลับเอง และหรือจนกว่าจะถึงวาระสุดท้ายในชีวิตชาตินี้ของฉัน”

“ถ้างั้นข้อแนะนำก็คือ จงบ่ายหน้าขึ้นเหนือไปเรื่อยๆ ย้อนรอยเดิมแผนที่ที่ผู้กองเคยทำไว้”

“เอางั้นเรอะ ?”

“ไม่มีข้อแนะนำใดที่จะดีไปกว่านี้อีกแล้ว”

“ฮือม์! ฉันก็คิดไว้อย่างที่แกบอกนี่เหมือนกัน ขอบใจสำหรับการเข้ามาเยี่ยมเยือนในค่ำคืนนี้ พร้อมทั้งให้ข้อคิด แม้จะไม่มากนักก็ตาม แล้วก็ขอบใจที่ไม่ยั่วยวน กวนโทสะ ผิดไปกว่าทุกครั้ง”

“ผมก็ขอบใจผู้กองเหมือนกัน ที่ไม่ถามอะไรที่ผมบอกไม่ได้...เอาละ คืนนี้เราพูดกันแค่นี้พอ ผมจะไม่แหย่โทสะ กวนโทโสอะไรผู้กองทั้งสิ้น ขอให้หลับเสียเถอะแล้วก็ไม่ต้องฝันอะไรทั้งสิ้น ไม่ว่าร้ายหรือดี ร่างกายของผู้กองกำลังต้องการพักผ่อนเต็มทีแล้ว”

“ไม่คิดจะใช้วาจาเชือดเฉือนเหน็บแนมอะไรฉันตามประสาของแกอีกหรือ”

“ไม่หรอก ผู้กองที่รัก ผู้กองบอบช้ำเจ็บปวดมาเกินพอแล้ว ที่ได้ล่วงรู้ไปถึงอดีตของตนเอง ผมไม่อยากจะซ้ำเติมอะไรอีก ขอให้พละกำลัง ทั้งกายและใจกลับคืนมาสู่ความเข้มแข็งตามแบบฉบับของ รพินทร์ ไพรวัลย์ ตามเดิม หลังจากตื่นขึ้น... นิทราสวัสดิ์!”

สิ้นกระแสความนั้น ก็ไม่มีข้อความใดๆที่จะเข้ามาสู่สมองของเขาอีก มันสงบ และสงัดไปหมดทุกอย่าง รพินทร์ประสานมือวางบนอก ทำใจให้ว่างเปล่า มิช้ามินานเขาก็หลับลงอย่างสนิท...

ณ ราตรีกาลเดียวกัน อีกหญิงหนึ่ง ผู้อดีตชาติปาง บรรพ์ ใช้นามว่าจิตรางคนางค์เทวี ก็ได้มานอนประสานฝ่ามือทั้งสองไว้เหนือทรวงอกเช่นกัน เหนือพื้นแม่พระธรณีกลางหุบลึก แวดล้อมไปด้วยป่าทึบทะมึนรอบด้าน

กายทอดเหยียดยาว เข่าข้างหนึ่งตั้งชันขึ้น ศีรษะและต้นคอวางพาดกับท่อนไม้ล้ม ไฟกองน้อย ก่ออยู่ทางด้านปลายเท้าของตนเอง ห่างออกไปเพียงเล็กน้อย ดวงตาทั้งคู่ยังเปิดสว่าง ลืมมองขึ้นไปสู่ความมืดของเงากิ่งไม้เบื้องบน เสียงเรไรและจักจั่นดง หรีดหริ่งกริ่งประสานราวกับดุริยางค์ไพรขับกล่อม หล่อนอยากจะเข้าใจภาษาแห่งการกรีดปีกทำเสียงของมันว่ามันได้บอกความถึงกันและกัน หรือว่าส่งสัญญาณเข้ามาทักทายปราศรัยอย่างใดแก่หล่อนบ้าง ทว่าก็ไม่สามารถจะสดับตรับฟังออก

ช้าๆ นานๆ ก็จะได้ยินเสียงเคลื่อนไหวตัวอย่างแผ่วเบา แต่มีน้ำหนักของเจ้าช้างผีสิง อันเป็นทั้งพาหนะและ ‘ผู้ควบคุม’ ต่างได้นำตัวหล่อนเดินทางบุกป่าฝ่าหุบลึกมาตลอดทั้งวัน มันแฝงตัวบังพงทึบอยู่ใกล้ๆ หล่อนนี่เอง นับตั้งแต่นำหล่อนมาถึง

จุดหนึ่งกลางหุบลึกเมื่อใกล้ค่ำ แล้วทรุดตัวหมอบเพื่อให้หล่อนลงจากคอของมัน อันเป็นสัญญาณให้หยุดพักแรมคืน

ณ ตำแหน่งที่หล่อนมาหยุดพักนอน เพื่อรอคอยการเดินทางต่อไปยังจุดหมาย ซึ่งตนเองก็ไม่สามารถจะหยั่งรู้ได้ล่วงหน้าว่ามันอยู่ ณ ที่ใด ห่างไกลอีกเพียงไหนนี้ พอก้าวลงจากคอคชสาร ซึ่งเป็นช้างถูกบังคับด้วยอาคมมนตราของมันตรัย ให้มาทำหน้าที่รับตัวหล่อนไปตามข้อสัญญา ก็ได้พบเหมือนเมื่อตอนกลางวันว่า เป็นตำแหน่งที่มีแอ่งน้ำซับ และมีหัวเผือก หัวมันเป็นเสบียงสุมกองเอาไว้ให้เพื่อประทังชีพมากมายเกินพอ

โดยธรรมชาติของมนุษย์ และโดยความชำนาญที่ผ่านการเดินไพรโชกโชนมาก่อน หล่อนได้ก่อกองไฟขึ้นด้วยมือเอง และประทังชีพด้วยเผือกมันที่ถูกจัดหาตระเตรียมไว้ให้ เหมือนจะกำหนดตำแหน่งแห่งที่ไว้พร้อมสรรพเป็นระยะๆ อยู่แล้วนั้น

จำได้ว่า จากตำแหน่งพักเที่ยง อันเป็นการหยุดพักครั้งแรก เจ้าช้างผีลงนำหล่อนรุดหน้าฝ่าดงไปเรื่อยๆ สภาพป่าริมทางผ่าน ยากที่จะกำหนดจดจำ และยากที่จะทำเครื่องหมายชี้ทางให้พรรคพวกเบื้องหลัง (อันน่าที่จะติดตามมา) ให้ทราบได้ เพราะแต่ละต้นของมันมีขนาดใหญ่โตมโหฬาร สูงทะยานเยี่ยมฟ้าแหงนคอตั้งแทบทุกต้น หาพืชพันธุ์ไม้เล็ก พอที่จะใช้มีดบากเฉาะกระทำรอยไว้ไม่ได้เลย นอกจากนานๆ ครั้งก็จะพบเส้นเถาวัลย์ขนาดเล็ก อันพอจะฟันให้เป็นรอยขาดเอาไว้ ซึ่งก็ไม่แน่ใจว่า ฝ่ายของพี่ชายทั้งสองจะพอสังเกตได้หรือไม่ ต่าง

กว่าสภาพของป่าค่อนข้างโปร่ง ในช่วงเดินทางระยะต้นๆ ระหว่างเช้าถึงเที่ยง

ปืนสั้นเพียงกระบอกเดียวที่เหลือติดตัวในขณะนี้ หล่อนไม่รู้สึกว่า มันจะมีความหมายอะไรสำหรับตนเองอีกแล้วทั้งสิ้น นอกจากพระเครื่องรางที่แนบกระชับติดอยู่กับตัวโดยไม่ยอมให้ห่าง และความกล้าหาญเชื่อมั่นในตนเองอย่างแน่วแน่เท่านั้น ซึ่งเป็นการตัดสินใจ กำหนดใจได้อย่างเฉียบขาด นับตั้งแต่วินาทีแรกที่หล่อนยอมปฏิบัติตามคำสั่งของราชปุโรหิตมันตรัย **โดยขอแลกกับสิ่งเดียวเท่านั้น คือขออย่าให้มันได้จ้องที่จะมุ่งร้ายหมายชีวิตชายอันเป็นที่รักเท่านั้น ส่วนตนเองจะไปเผชิญหน้ากับอนาคตเลวร้าย เป็นตายร้ายดีอยู่ที่ไหน ก็สุดแล้วแต่ชะตาชีวิตอันเป็นกรรมเก่า สุดแต่จะบันดาลให้เป็นไป ไม่ยี่หระหวาดหวั่นพรั่นพรึงใดๆ อีก**

นี่คือสภาพของ ม.ร.ว.หญิง ดาริน วราฤทธิ์ ยามนี้!!

ราชสกุลสาว ได้มาถึงยังบริเวณอันถูกบังคับโดยตรง ให้ใช้เป็นที่พักนอนแรมคืนแห่งนี้ เมื่อประมาณ 2 ชั่วโมงเศษมาแล้ว ความจริงความเหนื่อยยากทางกายสำหรับหล่อนไม่มีมากนักสำหรับวันนี้ เนื่องจากการเดินทางไม่ต้องออกแรงใดๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่อาศัยนั่งมาบนคอช้างเท่านั้น แต่เหนื่อยจิต และความทุกข์กังวลนี้สิ สุดหนักนัก สำหรับตนเองนั้นก็ตัดใจได้แล้ว แต่รพินทร์ ไพรวัลย์ เล่า ขณะนี้เขาจะอยู่ที่ไหน ภาวะไรมันตรัยจะคงไว้ซึ่งสัจจะที่ให้แก่หล่อนหรือไม่ และพี่ใหญ่ พี่

กลาง ไชยยันต์ กับพรรคพวกที่พลัดพรากจากกันมา โดยมีหล่อนลำพังคนเดียว หลุดหายออกไปจากคณะเล่า บุคคลเหล่านั้นจะตกอยู่ในภาวะที่เดือดร้อน กลัดกลุ้มกังวลสักแค่ไหน เมื่อกาลเวลายิ่งเนิ่นนานออกไป ป่านนี้คงจะออกติดตามค้นหาหล่อนวุ่นไปหมดแล้ว และจะพอค้นพบร่องรอยของหล่อนที่ทำทิ้งไว้ให้บ้างแล้วหรือยัง

ความห่วงหน้าพะวงหลังทั้งสองสิ่ง ประดังสุมอยู่กลางดวงใจของหล่อนจนสุดที่จะข่มจิตระงับได้ มันเป็นทุกข์แสนทุกข์ถ้ามาตรว่า ทั้งสองฝ่ายสองคณะ คือด้านรพินทร์และด้านของพี่ชายทั้งสอง อยู่ในสภาพที่ปลอดภัย สามารถบ่ายหน้ากลับสู่ถิ่นฐานตนได้ ลำพังตัวหล่อนเองก็จะหมดสิ้นความกระวน-กระวายเดือดเนื้อร้อนใจโดยเด็ดขาด แม้จะรู้ว่าวาระสุดท้ายของตนเองรอคอยอยู่เบื้องหน้า แม้ว่าจะหาชีวิตไม่ หรือต้องเข้าไปสู่ความวิบัติเคืองเข็ญสักปานใด ชีวิตนี้ก็ยอมอุทิศแล้ว

พยายามข่มจิตเพื่อให้หลับ แต่ยังไม่อาจหลับตาลงได้ แม้จะสวดมนต์ภาวนาไปแล้วหลายจบ ในที่สุดก็ค่อย ๆ ดึงกายลุกขึ้นมานั่ง อยากจะสูบบุหรี่ดับอารมณ์ แต่มันก็หมดสิ้นไปเสียแล้วตั้งแต่บ่ายวันนี้ สิ่งที่จะทำได้ก็เพียงแต่โยนกิ่งไม้แห้งเล็ก ๆ และใบไม้ให้เข้าไปในกองไฟตาจับจ้องอยู่ที่นั่น ดูควันสีเทาของมันที่ม้วนลอยขึ้นมาสลับไปกับเปลวไฟที่แลบเลียเผาไหม้ วิธีเดียวที่หล่อนจะทิ้งหลักฐานไว้ให้พรรคพวกหรือผู้ใดก็ตาม อันอาจผ่านมาในทิศทางนี้ให้ทราบได้ ก็คือสร้างหลักฐานทิ้งไว้ให้เห็น การก่อกองไฟก็เป็นหลักฐานอย่างดีชนิดหนึ่ง เพราะเท่า

กับเป็นการชี้บ่งบอกว่า หล่อนได้มาพักอยู่ ณ ตำแหน่งอันเป็นที่ก่อกองไฟนี้

วี่แววของเจ้าช้างงาดำ และบริวารค้ำกันของมันอีก 2 ตัว ที่จับหมู่กันมาเป็นขบวนขณะที่นำตัวหล่อนมา บัดนี้เงียบหายไปนานเกินกว่าครึ่งชั่วโมงแล้ว พวกมันจะไปหลบคุมเชิงอยู่ที่ไหน หล่อนไม่สนใจ และป่วยการเสียเวลาที่จะไปเรียกหาสอดส่องดูมัน รู้แต่เพียงว่าตำแหน่งใดก็ตามที่มันยอมหยุด เพื่อให้หล่อนลงพัก ตำแหน่งนั้นจะไม่มีโพยภัยจากสิ่งอื่นใดเข้ามาข้องแวะแผ้วพานหล่อนได้ เพราะมันจะต้องเป็นยามคอยพิทักษ์ดูแลอยู่เท่า ๆ กับอำนาจปกป้องคุ้มครอง หรือจะเรียกว่า 'ควบคุม' ของมันตรัย ที่เข้ามาเป็นเกราะชั่วคราวป้องกันตัวหล่อนเองไว้ยกเว้นอย่างเดียวเท่านั้น ถ้าหากว่าช้างคู่บารมีของหล่อนคือเจ้าด้วน หรือคณะพรรคที่ติดตามมาจะเข้าใกล้ถึงตัวหล่อนเมื่อไหร่ เมื่อนั้นการปะทะก็ย่อมจะเกิดขึ้นแน่ และหากว่าฝ่ายของหล่อนจะเป็นฝ่ายได้เปรียบเมื่อใด ไอ้เจ้าพวกบริวารของมันตรัยเหล่านี้ ก็คงจะเข้าเล่นงานหล่อนในทุกลักษณาการณ์อาจถึงขั้นเข้าทำลายชีวิตร่างกายหล่อนให้ย่อยยับลงก็ได้

จะเป็นไปได้บ้างไหมหนอ? (อดที่จะตั้งความหวังรำพึงกับตนเองไม่ได้) ว่าระหว่างที่พวกมันพากันนำตัวของหล่อนไปยังที่ใดที่หนึ่งนี้ เกิดมีอะไรมาบันดาลให้ผ่านเข้าไปในรัศมีของรพินทร์ ผู้ซึ่งหล่อนก็ไม่ทราบว่าเขาอยู่ที่ไหน แล้วหล่อนก็มีโอกาสได้พบกับเขาเข้าในระหว่างทาง

คิดมาถึงตอนนี้ ดาริน วราฤทธิ์ ยิ้มเศร้า ๆ กับตนเอง... พูดอยู่ในใจว่า ตัวหล่อนเองเพ้อเจ้อมากไปเสียแล้ว งมเข็มใน

มหาสมุทร ดูเหมือนยังจะง่ายกว่าการงมหาชายคนนั้น คนที่หล่อนยอมสละชีวิตมาตามเสียด้วยซ้ำไป โดยเฉพาะในขณะนี้ถึงหล่อนจะไม่ได้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของมันตรัยโดยตรง ก็ตกอยู่ในทางอ้อมอยู่แล้ว

มีหรือที่มันจะให้ช้างอันถูกสะกดด้วยอาคมของมัน นำทางหล่อนให้เฉียดใกล้เข้าไปยังละแวกที่รพินทร์อยู่ในขณะนี้ มีแต่จะพยายามหาทางแยกห่างออกไปให้ไกลลิบ คนละทิศละทางทีเดียว

ถึงมันเอง แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ไม่ว่าชาติก่อนหรือชาตินี้ ต่อให้เรืองวิทยาเวทสักแค่ไหน มันก็ยังครั่นคร้ามระย่อเขาอยู่เป็นอย่างมาก

มีแต่จะใช้วิธีการเล่ห์กลลอบกัดเท่านั้น เรื่องที่จะเผชิญหน้าโดยตรง ปุโรหิตผีร้ายอย่างมัน หาเคยได้บังอาจไม่ ไม่ว่าสมัยที่เขายังเป็นอัคนีรุทร์ในครั้งกระโน้น หรือรพินทร์ ไพรวัลย์ ในครั้งกระนี้

บัดนั้น หล่อนก็ได้ยินเสียงใบไม้ลั่นเพราะมีอะไร เหยียบอยู่หลังโคนต้นไม้ใหญ่ขนาด 10 คนโอบ อันเป็นตำแหน่งที่หล่อนเข้ามาอาศัยพักอยู่ในระหว่างพูรากสูงดุจกำแพงขนาบอยู่ทั้งสองด้าน ครั้งแรกนึกว่าหูอาจฝาด จึงสงบจิต คอยจับเสียงอยู่แล้วชั่วไม่นาน มันก็ลั่นกรอบแกรบขึ้นอีก

หูอันเคยชินบอกได้ทันทีว่า นั่นไม่ใช่เสียงของฝีเท้าสัตว์ป่า ไม่ว่าจะชนิดใดทั้งสิ้น

มันซุ่มเหมือนจะแอบย่องเข้ามาใกล้หล่อนอยู่หลังต้นไม้ใหญ่นั่นเอง และอาจซุ่มอยู่นานแล้วในสภาพที่ลับๆ ล่อๆ

แม้จะรู้ว่า ปืนสั้นกระบอกกระจ้อยร่อยจะไร้ความหมายแทบจะสิ้นเชิงในภาวะเช่นนี้ แต่ดารินก็ชักออกจากซองโดยสัญชาตญาณเคยชิน พร้อมกับเอ่ยเป็นวาจาออกไปด้วยเสียงทุ้มลึก

“เจ้าจะเป็นอะไรก็ตาม ก็ขอให้ปรากฏตนออกมาเถิด เราไม่มีสติปัญญาใดๆ ที่จะเป็นพิษเป็นภัยกับเจ้าได้หรอก สำหรับผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่อับจนสิ้นท่า หลงป่าอยู่คนเดียวตามลำพังเช่นนี้”

“ใต้ฝ่าพระบาทหาใช่หญิงอับจนสิ้นท่า ที่หลงป่าอยู่ตามลำพังไม่ แต่ปลอดภัยทุกประการ ภายใต้การคุ้มครองดูแลของทาสรับใช้ บริวารเดิมผู้ภักดี”

เสียงเนิบช้า แหบห้าว เหมือนลมหนาวที่โชยผ่านโพรงหิน ดังตอบมาอย่างแช่มช้า ดารินสำเหนียกชัด พยายามฝืนยิ้มพร้อมกับระบายลมหายใจลึก

“มันตรัย!”

“พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ มันตรัย!”

“เป็นการดีมาก...กำลังคิดถึง และต้องการที่จะพบอยู่ทีเดียว ก้าวออกมาเถิด ท่านราชปุโรหิตมันตรัย มีอะไรที่ท่านจะต้องกริ่งเกรง แอบๆ ซุ่ม ๆ อยู่เช่นนั้น”

สำเนียงลีลาของคำปราศรัยใส ซึ่งบัดนี้ หล่อนเริ่มจะคุ้นกับประสาทสัมผัส และจดจำได้ดีพอสมควรแล้ว ดังต่อมาว่า

“จิตรางคนางค์! ขอใต้ฝ่าพระบาทอย่าได้ใช้อาวุธเพลิงมาที่มันตรัยเลย หากมันตรัยปรากฏให้เห็น”

“เมื่อยามดึกของคืนที่ผ่านมา เราก็ได้พบและสนทนากันด้วยดีแล้วมิใช่หรือ มันตรัย เหตุใดจึงระแวงเราอีก และอาวุธเพลิงของเราที่ท่านเอ่ยถึงนั้น จะมีประโยชน์อันใดในการจะนำมาใช้กับวิญญาณอันเป็นอมตะของท่าน เราทำอันตรายใดๆท่านไม่ได้ ซึ่งท่านก็รู้อยู่แล้ว”

ดารินกล่าวออกไปอย่างเป็นกันเองที่สุด เดาะปืนสั้นอยู่ในมือช้าๆ ไม่ได้ถือจ้องเตรียมพร้อมจริงจังอะไรนัก

อมนุษย์ผู้เรืองเวท เงียบไปชั่วครู่ ก็กล่าวมาแช่มช้าว่า

“โดยแท้จริง มันตรัยหาได้หวั่นเกรงใดๆ ต่ออาวุธเพลิงของใต้ฝ่าพระบาทเลยไม่ แม้ว่าจะมีอาคมลงมหาเวทขลังไว้เพียงใด ก็จะหยุดได้เฉพาะ ‘ซาก’ ที่มันตรัยอาศัยสิงสู่อยู่เท่านั้น แต่วิญญาณของมันตรัยจะมิได้รับอันตรายใดๆทั้งสิ้นและจะเปลี่ยนไปสิงสู่อยู่ในซากอื่นใดอีกก็ได้ทั้งสิ้น ทว่ามันตรัยเพียงแต่ขอร้องว่า ใต้ฝ่าพระบาทอย่าได้คิดทำลายซากนี้ของมันตรัยลงเสีย เพื่อให้มันตรัยต้องไปอาศัยอยู่ในซากอื่นๆ อีกเลย”

“เราจะทำเช่นนั้นเพื่ออะไร และถ้าจะทำ ก็คงได้ทำไปแล้วตั้งแต่คืนที่ผ่านมา ไม่ต้องรอจนถึงคืนนี้หรอก เอาละ เมื่อท่านระแวง เราก็จะเก็บอาวุธของเราเสีย...ออกมาเถิด ท่านราชปุโรหิตมิตรเก่าของเรา!”

ประโยคหลังหล่อนทอดเสียงเนิบ อ่อนหวาน พร้อมทั้ง

หัวเราะน้อยๆ ก่อนสอดปืนสั้นเข้าซองข้างเอวตามเดิม แล้วนั่งประสานมือกอดเข่ารออยู่

บัดนั้น ร่างของซากนักรบโบราณ ร่างเดียวกับที่หล่อน เห็นอย่างใกล้ชิดที่สุด เมื่อคืนที่ผ่านมา ก็ปรากฏขึ้นจากมุมสลัวมัวมนของเงารากไม้ใหญ่ ตระหง่านชะเง้อมราวกับเสาหิน แต่หล่อนก็เกิดความเคยชินเสียแล้ว และในขณะนี้ เฉพาะเดี๋ยวนี้ หล่อนไม่อยู่ในฐานะที่จะหวาดกลัว ประหวั่นพรั่นใจใดๆ อีกแล้ว เพราะความจำเป็นและสถานการณ์บีบบังคับอยู่ อย่างน้อยที่สุด ระหว่างการยอมตัวปฏิบัติตามจุดประสงค์ของมัน ตามข้อสัญญา เจ้าปุโรหิตผีร้ายจะยังไม่ก่อพิษภัยภยันตรายใดๆ แก่หล่อนเสียก่อนเวลา ตรงข้าม มันควรจะเป็นมิตรในยามราตรีวิกาล ขณะที่หล่อนอยู่ตามลำพังกลางไพรเถื่อนวิเวกวังเวงนี้เสียมากกว่า

ร่างนั้น เคลื่อนเข้ามาใกล้หล่อน ห่างประมาณ 3 วา ทางด้านอันไม่ได้ก่อกองไฟไว้ ดารินหมุนตัวในท่านั่งหันเผชิญตรง ยิ้มให้ พยักหน้าออกมาอย่างมิตรสนิทว่า

“เราอนุญาตให้ท่านปฏิบัติตนตามสบาย ท่านปุโรหิต... เชิญนั่ง !”

“ขอบพระทัย เป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าฯ...”

มันตรัยพึมพำออกมาด้วยสำเนียงอ่อนโยน สุภาพ ค่อยๆ หย่อนกายลงกับปลายของรากไม้ตรงตำแหน่งที่เข้ามาหยุดยืนอยู่ยามนี้ ดารินมองดูร่างนั้นเกือบจะเหมือนกับร่างกายของ

มนุษย์ปุถุชนสามัญธรรมดา ที่มีทั้งเลือดเนื้อและวิญญาณทุกอย่าง วี่แววของการที่เคยเห็นในครั้งก่อนๆ ว่ามันเป็นซากของอสุรกายแทบจะไม่หลงเหลืออยู่เลย

เพียงแต่เฉพาะวงหน้าของซากนั้นเท่านั้น ที่ถูกฉากของความมืดอำพรางอยู่ มองเห็นได้เฉพาะสัณฐาน

“เข้ามาให้ใกล้ชิดเราอีกหน่อยไม่ได้หรือ เข้ามาให้ใกล้จิตรางคนางค์เถิด ท่านมันตรัย เรารู้ว่าท่านปรารถนาเช่นนั้น และเราก็อนุญาตแล้ว”

อีกครั้งหนึ่ง ที่ราชสกุลสาว ‘ใจดีสู้ผี’ พร้อมกับยิ้มละไม

“เพียงแค่นี้ มันตรัยก็ชื่นใจเป็นสุขล้นพ้นแล้ว มันยังไม่ถึงเวลาที่มันตรัยจะเข้าใกล้ชิดใต้ฝ่าพระบาทมากกว่านี้”

ดารินยิ้มกว้างออกไปอีก ทำไมหล่อนจะไม่รู้ว่า เจ้าปิศาจพ่อมดร้ายไม่อาจจะเข้าใกล้ชิดกายหล่อนได้ ด้วยมหิทธานุภาพของพระพุทธคุณ และอรหันต์เจ้าที่เปรียบประดุจกงจักรไฟ ที่แผ่เป็นรังสีคุ้มกันรอบกายหล่อนอยู่ แต่หล่อนก็ยังไม่แน่ใจตนเองเหมือนกันว่า จะพลั้งเผลอเพลี่ยงพล้ำเมื่อใด **สิ่งที่จะต้องระมัดระวังตัวแจอยู่ในขณะนี้ก็คือพระเครื่องราง จะไม่ยอมให้หลุดพ้นจากตัวเป็นอันขาด ไม่ว่าจะโดยอุปัทวเหตุหรือโดยเล่ห์กลมารยาใดๆ ของมันทั้งสิ้น**

“ขอบใจอีกครั้ง ที่ท่านอุตส่าห์ปรากฏกายออกมาเยี่ยมเยียนเราอีก ในยามที่เราโดดเดี่ยวเปลี่ยวเปล่าอยู่ตามลำพังในราตรีเช่นนี้ และขอบใจต่อการให้ความสะดวกในการเดินทาง โดยมิให้เราเองต้องเหนื่อยยากเกินไปนัก จัดหาอาหารและแหล่ง

พำนักไว้ให้ทุกระยะ เดี๋ยวนี้ เราเชื่อแล้วว่า ท่านมีปรารถนาดีต่อเราอย่างจริงใจ”

“มันตรัยปีติโสมนัสเป็นล้นพ้น ที่ใต้ฝ่าพระบาททรงกระทำตามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้โดยยอมเสด็จมากับราชพาหนะที่มันตรัยส่งไปรับ นับแต่อรุณรุ่งที่ผ่านมา”

การสนทนาตอบโต้เป็นไปอย่างปกติธรรมดาทุกอย่าง ระหว่างสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งผ่านพ้นยคสมัยในอดีตกาลมาเกิดใหม่แล้ว กับอีกฝ่ายหนึ่ง ที่เป็นวิญญาณวนเวียนเฝ้ารอคอยอยู่นับอนันตกาล ซึ่งระยะเวลามาบรรจบกันได้ในดินแดนลี้ลับเหนือโลก

“เราปฏิบัติตนตามสัจจะที่ให้กับท่านไว้แล้ว ก็ท่านเองล่ะ ได้ปฏิบัติตามสัจจะที่ให้ไว้กับเราหรือไม่?”

ดารินยอนถาม

“ทรงหมายถึงอัคนีรุทร์รึ ?”

“ถูกต้อง เราหมายถึงอัคนีรุทร์ ที่ท่านหมายจองล้าง-ผลาญอยู่ทุกขณะจิต ซึ่งเราขอร้องต่อท่านไว้ โดยการแลกเอาตัวเราเข้ามาแทนให้แก่วัตถุประสงค์ของท่าน”

เสียงหัวเราะแหบพร่า ดังแว่วมาจากร่างที่นั่งทะมึนเป็นเงาตะคุ่มอยู่นั้น

“โปรดวางพระทัย เมื่อพระองค์มีสัจจะ มันตรัยก็รักษาไว้ซึ่งสัจจะดุจเดียวกัน ตลอดทั้งทิวากาลที่ผ่านมานี้ หามีสิ่งใดจากมันตรัย แผ้วพานเข้าไปราวีข้องแวะกับอัคนีรุทร์เลยแม้เท่า

รอยเล็บข่วน ทั้งๆ ที่มันและพวกมันทั้งหมดเข้าสู่กับดักของมันตรัย ไม่ผิดอะไรกับหนูที่เข้าไปสู่จั่นดัก แต่มันก็ผ่านพ้นไปได้ โดยมันตรัยมิได้ก่อให้เกิดพิบัติภัยใดๆ ขึ้นเลย ซึ่งถ้าจะกระทำ มันก็จะต้องแหลกลาญลงทั้งคณะ”

ดารินใจสั่นระทึก และพยายามระงับไว้ด้วยสีหน้ายิ้มเป็นปกติ ลวงถามต่อไปทันที อย่างน้อยที่สุด หล่อนก็ต้องการทราบข่าวคราวของรพินทร์ แม้แต่จะน้อยนิดสักแค่ไหน ก็ขอให้ได้ทราบบ้างก็ยังดี

“เหตุการณ์ทางด้านอัคนีรุทร์ เป็นอย่างไรสำหรับวันที่ผ่านมานี้ ขอให้เราทราบบ้างเถิดจากกรณีที่ท่านอ้างว่าได้เข้าไปสู่กับดักของท่าน”

“ราตรีก่อน มันได้ถูกบริวารของมันตรัย ไล่ต้อนเข้าไปจนมุมอยู่บนมหาเทวาลัยอันเป็นสุสาน ของราชวงศ์ของพระองค์เอง โดยมันหารู้ตัวไม่ ยามนั้น ถ้ามันตรัยจะให้เพดานหินเบื้องบนที่ปริร้าวอยู่ก่อนแล้ว พังถล่มทับลงมา มันก็ย่อมจะแหลกยับอยู่ภายใต้กองหินนั้นแล้ว แต่มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่ใต้ฝ่าพระบาทขอสัจจะกับมันตรัยไว้ จึงมิได้เกิดอันตรายใดๆ ขึ้นครั้นแล้ว ในสายัณห์กาลวันนี้เอง พวกมันทั้งหมด ได้บังอาจจู่ลู่บุกรุกลงไปภายใต้มหาสุสานเบื้องล่าง บุกลงไปจนกระทั่งบรรลุถึงใจกลางมหาสุสานใต้แผ่นดินพิภพอันเป็นที่ไว้พระศพของพระราชบิดา และหีบพระศพของพระองค์เอง...มันได้ย้อนกลับลงไปเห็นหีบพระศพของจิตรางคนางค์ ซึ่งมีรอยเปิดอ้าออกโดยตัวมันเองเป็นผู้มาลอบเปิด และขโมยพระศพของพระองค์ไปในครั้งกระนั้น ระหว่างที่อยู่ใต้มหาสุสาน มันตรัยจะใช้

มนตราอาคม ทำให้สุสานทรุดถล่มลงกลบฝังพวกมันทั้งสิ้นเสีย เมื่อใดก็ย่อมกระทำได้ทุกขณะ บริวารของมันตรัยก็รอคอยพร้อมอยู่แล้วในมหาสุสานแห่งนั้น แทบทุกซอกทุกมุม จะกรูกันออกมาฉีกเนื้อพวกมันทั้งหมด ที่ล่วงล้ำลงไปเสียเมื่อใดก็ย่อมได้ แต่มันตรัยก็สงบเฉยไว้ ปล่อยให้อัคนีรุทร์ลงไปจนถึงส่วนที่ลึกที่สุด แล้วกลับขึ้นมาได้โดยสวัสดิภาพ เพราะคำมั่นสัญญาที่ใต้ฝ่าพระบาทขอไว้ นี่คือสัจจะที่มันตรัยรักษาไว้เป็นข้อแลกเปลี่ยนกับที่ใต้ฝ่าพระบาทยอมเสด็จมากับคชสารราชพาหนะที่มันตรัยส่งให้ไปรับเดินทางมา ขอใต้ฝ่าพระบาทอย่าได้กังวลใดๆ กับอัคนีรุทร์อีกเลย มันตรัยจะไม่ส่งอิทธิฤทธิ์ใดๆ เข้าไปก่อกวนรังควานอีกแล้ว ตราบเท่าที่จิตรางคนางค์ปฏิบัติตามข้อตกลง”

หญิงสาวตกอยู่ในภาวะตื่นเต้นในทันทีนั้น ยืดกายตรงขึ้น สดับฟังทุกถ้อยกระทงความที่เจ้าพ่อมดร้ายเปิดเผยความมาอย่างจิตใจจดจ่อ เอ่ยโดยเร็ว

“ท่านแน่ใจนะ มันตรัย?”

“เป็นความสัตย์จริงทุกประการ”

“มหาสุสานที่ท่านว่านั้น อยู่ที่ใด”

เสียงหัวเราะห้าวแปร่ง ดังขึ้นจากวิญญาณร้ายอมตะที่อาศัยแฝงอยู่ในซากมัมมี่อีกครั้ง

“ห่างไกลจากสถานที่ ซึ่งพระองค์ประทับอยู่ ณ ที่นี้มากนัก อย่าได้สนพระทัยเลย ถึงอย่างไรก็ไม่มีวันที่จะเสด็จไปได้ถึงหรอก ยามเมื่อพระองค์ตกอยู่ภายใต้สัจจะที่มอบไว้ให้แก่มันตรัยเช่นนี้ ไม่มีเงื่อนไขอื่นใดอีกแล้ว นอกจากจิตรางคนางค์

จะบ่ายพระพักตร์ไปสู่จุดหมายปลายทางแห่งหนึ่ง ตามที่ทรงให้สัญญาไว้ ส่วนอัคนีรุทร์และพวก ก็จะบ่ายหน้าไปอีกทางหนึ่ง โดยไม่ได้รับอันตรายใดๆ ตามที่ทรงขอไว้ อันจะเป็นผลมาจากการกระทำของมันตรัยผู้นี้ ส่วนมันและคณะจะไปเผชิญกับวิบัติภัยอื่นใด นอกเหนือจากอำนาจกฤติยามนตร์ของมันตรัย ก็หาเกี่ยวข้องใดๆ กับมันตรัยอีกแล้วทั้งสิ้น”

ดารินกำมือแน่น อารมณ์เริ่มเร่าร้อนกระสับกระส่าย แต่แล้วก็สู้สงบลงตามเดิม

‘ปล่อยมันก่อน ยังไม่ถึงเวลา’ หล่อนพร่ำเตือนตนเองและตระหนักดีว่าไร้ประโยชน์ในการที่หล่อนจะซักถามความใดๆ ไปถึงรพินทร์ เพราะคงไม่ได้รับความกระจ่างแน่นอน ขอเพียงอย่างเดียว ให้มันเลิกคิดร้ายดักทำอันตรายเขาเท่านั้น ก็เป็นสิ่งที่หล่อนพอใจแล้ว เพราะจะหวังอะไรมากไปกว่านี้ย่อมไม่ได้

ระหว่างที่หล่อนนิ่งอึ้งไปด้วยความคิดหนัก มันตรัย เอ่ยมาอย่างแช่มช้าว่า

“ป่วยการที่ พระองค์จะไปห่วงกังวลถึงศัตรูคู่แค้นเก่า ที่เคยสังหารพระราชบิดามาแล้วในอดีตชาติ จงคิดถึงแต่เฉพาะมันตรัยผู้ภักดีผู้นี้เถิด มันตรัย ผู้ไม่เคยกระทำสิ่งใดให้เป็นที่ระคายเบื้องพระบาทแม้แต่น้อย มีแต่ความเสน่หาแน่วแน่มาตลอด และเฝ้ารอคอยมาหลายกัปหลายกัลป์”

“อ้อ! ท่านอ้างว่า ท่านจงรักภักดีต่อเรามาชั่วนิรันดร์กระนั้นหรือ?”

“พระเจ้าข้า นั่นเป็นสิ่งแน่แท้”

“มุสา! พอสิ้นข้าไปแล้วในยุคนั้น เจ้าก็หันไปผูกรักสมัครหมายอยู่กับพันธุมวดี อันเป็นลูกพี่ลูกน้องกับข้า โดยมีสตรีอื่นเข้ามาแทนที่! ผูกมัดดวงวิญญาณของน้องสาวข้าไว้ให้เป็นทาสสวาทของเจ้า จนกระทั่งข้านี่แหละ ได้กลับชาติมาเกิดอีกครั้ง แล้วเป็นผู้ไปถอดกริชปักคัมภีร์อุบาทว์ของเจ้า ปลดปล่อยวิญญาณน่าเวทนาของพันธุมวดีให้เป็นอิสระพ้นจากบ่วงกรรมของเจ้าไป”

“จิตรางคนางค์! ได้โปรดเข้าพระทัยให้ถูกต้อง มันตรัยกระทำการลงไปในครั้งนั้น อันเป็นผลให้อาณาจักรถล่มล้มไปหมดสิ้นในครั้งนั้น และยึดองค์พันธุมวดีไว้ ก็เพราะแรงแค้นกษัตริย์ชัยสุริยา อันเป็นพระเจ้าอาผู้ขบถทรยศของพระองค์เอง เป็นการแก้แค้นแทนให้แก่จิตรางคนางค์ และพระราชบิดามหิทธิเดชะโดยแท้ พระเจ้าอาชัยสุริยาขบถต่อพระองค์! และเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้จิตรางคนางค์ต้องช้ำชอกพระทัย จนถึงกับปลงพระชนม์องค์เอง มันตรัยจึงกระทำการเช่นนั้นขึ้น ถ้าจิตรางคนางค์ไม่ด่วนปลงพระชนม์ลงเสียก่อน มันตรัยผู้นี้ได้ปฏิญาณแล้วว่า จะเอาราชบัลลังก์กลับคืนมาให้ แต่ก็ทรงชิงตัดช่องน้อยแต่พอตัวผละหนีมันตรัยไปเสียก่อน เพราะเสียพระทัยเรื่องอัคนีรุทร์สังหารพระราชบิดา ซ้ำพระเจ้าอายังขบถมิได้หันมาเห็นใจมันตรัยผู้แสนจะรักภักดีผู้นี้บ้างเลย เมื่อสิ้นสตรีอันเป็นที่รักที่หวังลงแล้ว มันตรัยจะเหลืออะไรอยู่อีกนอกจากทำทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ เพราะความเจ็บแค้นน้อยใจ อันเป็นผลต่อเนื่องเกี่ยวโยงกันอยู่ มันตรัยมิได้ปรารถนา

พันธุมวดีผู้เป็นลูกผู้น้อง แต่มันตรัยจำต้องกระทำลงไปเพื่อให้สมแค้น”

ดาริน ชี้หน้าอันเป็นเงามืดอย่นั้น

“มันตรัย! เจ้ามันก็เหมือนกับสันดานชายทั่วๆ ไปนั่นแหละ เอาพี่ไม่ได้ก็เบนไปหาน้องต่อไป สุดแต่กาลสมัยจะอำนวยให้ คำอ้างของเจ้าฟังไม่ขึ้น สำหรับข้า หากเจ้ารักข้าจริง แม้ข้าจะหาชีวิตไม่แล้วในครั้งนั้น เหตุใดเจ้าไม่รักษาศพข้าไว้ในสุสานแห่งนิทรานครตลอดไป เหตุใดจึงปล่อยให้อัคนีรุทร์ บังอาจลักลอบเข้ามาขโมยศพข้าไปได้ โดยบุกเข้ามาจนถึงใจกลางมหาอาณาจักร เขาผู้นั้นสิ ได้พิสูจน์แล้วว่ารักมั่นคงต่อข้าจริง แม้ข้าจะเป็นศพไปแล้ว เขาก็ยังอุตส่าห์มาเอาศพของข้าไปสู่อาณาจักรของเขา ศพของเจ้าหญิงมกุฎราชกุมารีแห่งมหาอาณาจักรยิ่งใหญ่ ปล่อยให้ศัตรูแอบลักลอบเข้ามาขโมยไปจนได้ พวกเจ้าอยู่กันได้อย่างไร?”

ราชปุโรหิตมันตรัย สงบนิ่งเงียบงันไปนาน หล่อนย้ำถามมาอีก

“ไหนเจ้าลองอธิบายมาซิ เจ้าก็เป็นผู้เรืองวิทยาเวทเหนือแผ่นดินทั้งหลายในยุคนั้น ซ้ำอิทธิฤทธิ์มนตราอาคมก็ยังคงเกรียงไกรอยู่มาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ เจ้าปล่อยให้อัคนีรุทร์มาขโมยศพของจิตรางคนางค์ไปได้อย่างไร และเหตุไฉนจึงนิ่งเฉยโดยไม่ติดตามกลับคืนมา ถ้าอ้างว่ารักจริง ในทางตรงข้ามกลับไปหมายปองพันธุมวดีอันเป็นลูกผู้น้องต่อไป?”

ถูกเข้ากับข้อปุจฉา อันแฝงลึกไปด้วยมารยาแสร้งเข้าเช่นนี้ มันตรัยผู้เรืองเวทก็สะอึ้งไปเป็นครู่ใหญ่

ดารินซ่อนยิ้ม หล่อนมีความเชื่อมั่นว่า แม้มันจะใช้จิตตานุภาพอันกล้าฤทธิ์ เพื่ออ่านเข้ามายังดวงจิต หรือประสาทสมองของหล่อนยามนี้สักเพียงไร สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ค้มครองตนอยู่ก็คงจะเปรียบเสมือนร่างแหตาข่ายเพชร สกัดกั้นมิให้มันได้หยั่งเข้ามาสู่ความรู้สึกนึกคิดภายในของหล่อนได้ พลางก็จ้องเขม็งไปยังร่างนั้น รอดูว่ามันจะให้คำตอบต่อข้อกล่าวหา กึ่งตัดพ้อต่อว่าของหล่อนเช่นไร ก็เป็นการสนุกดีเหมือนกัน ที่หล่อนจะใช้ความฉลาดจากวาจารุกไล่ตลบล่ออดีตมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่แห่งนิทรานคร ผู้มากล้นไปด้วยเล่ห์ปัญญา พร้อมกันก็หาโอกาสที่จะสอบถามความ อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองให้มากที่สุด ดีกว่าที่จะมานั่งสะทกสะท้าน ผวาหวาดหวั่นเกรงเจ้าอมนุษย์ตนนี้อยู่

"จิตรางคนางค์! แม้ในชาติภพนี้ ใต้ฝ่าพระบาทก็ยังทรงไว้ซึ่งความแหลมคมในด้านวาทะ เสมือนอดีตที่ผ่านมามิได้ผิดไปเลย..."

มันตรัยเอ่ยออกมาในลักษณะเหมือนรำพึง

"เรากำลังรอคำตอบจากท่านอยู่ ในสิ่งที่ถามไปแล้ว"

"ว่าเหตุไฉน มันตรัยผู้นี้ จึงมิได้พิทักษ์ปกป้องพระศพของจิตรางคนางค์ปล่อยให้อัคนีรุทร์มาลอบขโมยไปได้เช่นนั้นรึ?"

"รวมทั้งไม่สนใจที่จะติดตามกลับคืนมาให้ได้ด้วย จิต-รางคนางค์เป็นสมบัติของชาวนิทรานคร แม้จะเป็นซากศพไปแล้วก็ตาม หาใช่สมบัติของอัคนีรุทร์แห่งแคว้นปัญจาลไม่ และนิทรานครยามนั้น ก็มีท่านเป็นผู้กุมอำนาจ ยิ่งใหญ่อยู่เหนือกษัตริย์ชัยสุริยาเสียด้วยซ้ำไป"

ศีรษะอันใหญ่โตนั้นหรุบต่ำลง เห็นแต่ไหล่ที่ตั้งสูง

"นี่ก็แปลว่า พระองค์หาได้ทรงรู้จักแก่นแท้ของอัคนีรุทร์ในครั้งนั้นเลย แม้แต่สักนิด"

"ก็เราจะรู้ได้อย่างไร ในเมื่อเราไม่อาจระลึกถึงความหลังได้ด้วยตนเองทุกสิ่งทุกอย่าง แม้ว่าจะรู้มาบ้าง ก็เพียงแค่จากคำบอกเล่าของท่าน เมื่อราตรีที่ผ่านมาเท่านั้น"

"พระเจ้าข้า ได้โปรดสดับฟัง พร้อมทั้งทรงไตร่ตรองให้รอบคอบ ในสิ่งที่มันตรัยจะทูลต่อไปนี้...อันว่าเจ้าชายอัคนีรุทร์แห่งแคว้นปัญจาล ผู้เป็นชายที่พระองค์เองได้ท่มพระทัยรักให้จนหมดสิ้นในครั้งกระนั้น นอกจากจะมีฝีมือในการรบประดุจสิงหราช ยากที่จะหาผู้ใดในปฐพีเสมอเหมือนได้แล้ว ก็ยังปราดเปรื่องเรืองวิทยาอาคมยิ่งนัก เพียบพร้อมไปด้วยกฤษฎานุภาพทางเวทมนตร์ อย่าว่าแต่อื่นใดเลย แม้แต่เศวตฉัตรไอยศูรของนิทรานครอันเป็นราชธานีใหญ่ หากอัคนีรุทร์จะปล้นชิงชัยเอาเสียเมื่อใดก็ย่อมได้ ใต้ฝ่าพระบาทคงจำที่มันตรัยกราบทูลให้ทราบได้ว่า พระชนม์ชีพของสมเด็จพระราชบิดาของพระองค์เอง ก็ยังต้องปลิดปลงลงในยุทธภูมิระหว่างยุทธนาการ มันตรัยเองยามนั้น ก็ดำรงตำแหน่งเป็นที่ปรึกษากลางศึก แม้จะใช้สติปัญญาจนสุดความสามารถเท่าที่มีอยู่ ก็ยังป้องกันพระชนม์ชีพของมหิทธิเดชะไว้มิได้ ก็แล้วไฉน..."

เสียงของมันตรัยแหบเหือดไปอย่างขมขื่นเคียดแค้น กล่าวต่อมาว่า

"ไฉนเลยเพียงแค่พระศพของพระองค์เอง ที่ประดิษฐานอยู่ในมหาสุสานของนิทรานคร อัคนีรุทร์จะไม่อาจมาลอบนำพา

ไปได้ มันตรัยขอสารภาพ ณ ที่นี่ว่า มันเกินกว่าความสามารถของมันตรัย ที่จะสกัดกั้นป้องกันบุรุษผู้เต็มไปด้วยความแกร่งกล้าฤทธิ์ผู้นั้นได้ และยังเจ็บแค้นอาฆาตจองเวรอยู่มาจนกระทั่งปัจจุบันกาลนี้ หากมันตรัยสามารถที่จะปกป้องพระศพของพระองค์แล้ว ก็ย่อมปกป้องพระชนม์ชีพของสมเด็จพระราช-บิดาของพระองค์ไว้ได้เช่นกัน ในครั้งนั้น มันตรัยเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ทุกด้าน จะรบด้วยอาวุธ มันตรัยก็หาได้มีฝีมือแม้แต่น้อยนิด จะใช้เล่ห์เพทุบายกฤติยาอาคม อัคนีรุทร์ก็เท่าทัน สกัดกั้นแก้ตกไปทุกเปลาะ เพราะเมื่อระหว่างที่จิตรางคนางค์ยังมีพระชนม์ชีพอยู่ ก็ได้กระทำตนดุจไส้ศึกคอยส่งข่าวบอกความนัยให้อัคนีรุทร์อยู่ตลอดเวลา ก็ด้วยประการฉะนี้แลพระเจ้าข้า มันตรัยจึงมิอาจที่จะทันรู้ตัวหาทางสกัดกั้นป้องกันพระศพของพระองค์ไว้ได้ ในครั้งนั้นอัคนีรุทร์ลอบเข้ามานำพาพระศพของพระองค์ไปแต่อย่างเดียว ถ้าจะหวนกลับเข้ามาทำศึกซ้ำกับพระเจาอาชยสุรยา อาณาจกรนทรานครกยากทจะตานทานตอพลังฤทธิ์ของอัคนีรุทร์ได้ การศึกสงครามระหว่างแคว้นปัญจาลและอาณาจักรใหญ่นิทรานครสุดสิ้นลง เพียงแค่อัคนีรุทร์มาลักพระศพกลับคืนไปยังแว่นแคว้นนครตน และมิได้หวนกลับมากระทำศึกด้วยอีกเลย พระเจ้าอาชัยสุริยาซึ่งยามนั้นได้ขึ้นเถลิงถวัลย์ครองราชย์แล้ว ก็เกิดความครั่นคร้ามขามเกรง รับสั่งกับเสนาพฤษามาตย์และที่ประชุมของขุนทัพทั้งหลายว่า

'อัคนีรุทร์ลอบมาลักพาพระศพของจิตรางคนางค์ไป ก็ยังดีกว่าที่จะให้กรีธาทัพย้อนกลับมารบให้เป็นศึกติดพันต่อไปอีก เพียงแค่ซากอันหาชีวิตไม่ ของอดีตมกุฎราชกุมารีที่มันมา

ขโมยไป เรามิพักประสงค์ที่จะก่อให้เกิดเป็นศึกติดตามชิงศพคืนมาอีกให้เสียเวลา'

เหตุการณ์ได้เป็นเช่นที่มันตรัยกราบทลเช่นนี้ อีกประการที่สำคัญยิ่งก็คือ พระเจ้าอาจะมามัวอาลัยไยดีอะไรกับพระศพของจิตรางคนางค์ที่ข้าศึกมาขโมยไป เพราะมันเป็นสิ่งปราศจากความหมายใดๆ โดยสิ้นเชิงของชัยสุริยา แต่สำหรับมันตรัยยังเจ็บปวดอาฆาตแค้นมาจนกระทั่งทุกวันนี้"

จิตรางคนางค์ในปางบรรพ์ หรือดาริน วราฤทธิ์ ใน ปัจจุบันกาล หรี่ดวงตาลง พยักหน้าช้าๆ

"เช่นนั้น ท่านก็ยอมรับโดยดุษณีแล้วซิว่า ในยุคนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเกรียงไกรยิ่งใหญ่ไปกว่าอัคนีรุทร์ได้เลย แม้แต่ตัวท่านเอง?"

"มันตรัยยอมรับ! แต่ในชาตินี้ อัคนีรุทร์ในคราบของพรานไพร หาได้แกร่งกล้าเหนือไปกว่ามันตรัยไม่ และมันตกอยู่ในสภาพดุจลูกไก่ในกำมือ ทว่าประวัติก็ย้อนมาซ้ำรอยเดิม จิตรางคนางค์เองอีกนั่นแหละ ที่มาขอร้องมันตรัยไว้ เพื่อให้มันตรัยยุติการล้างแค้นที่เฝ้ารอคอย ใต้ฝ่าพระบาทกระทำพระองค์ดุจไส้ศึกอีกเช่นเคย!"

ดารินถอนใจเยือก

"มันตรัย..."

น้ำเสียงของหล่อนอ่อนลงตามเดิม

"มันไร้ประโยชน์ในการที่ท่านจะเฝ้าจองเวรอยู่เช่นนี้ เหตุ-

การณ์ในครั้งนั้น มันก็ได้ล่วงเลยผ่านมาเป็นเวลานานแสนนานแล้ว ไฉนวิญญาณของท่านจึงไม่ยอมละพยาบาท และเปลี่ยนไปสู่ภพภูมิที่ดีขึ้นกว่านี้ ท่านยังเฝ้าวนเวียน รอคอยทั้งเราและอัคนีรุทร์อยู่เช่นนี้ เพื่อปรารถนาจะล้างแค้นให้ได้ แล้วตัวท่านเองได้อะไรขึ้นมาบ้าง นี่เป็นคำขอร้องวิงวอนจากเรา จงปลด-ปล่อยเราและอัคนีรุทร์ไปตามยถากรรมเถิด ขอให้ยุติเวรภัยต่อกันเพียงนี้ ก็จะเป็นมหากุศลแก่ดวงจิตวิญญาณของท่านเอง เวรย่อมระงับลงได้ด้วยการไม่จองเวร ได้โปรดเชื่อเราเถิด ท่านราชปุโรหิต”

ประโยคสุดท้าย หล่อนวิงวอน

ในเงาสลัวราง ริมฝีปากบนใบหน้านั้นแสยะ

“มันตรัยยอมละเว้น ปล่อยวางอัคนีรุทร์ให้แก่ใต้ฝ่าพระ-บาทแล้วตามสัญญา แต่จิตรางคนางค์จะต้องปฏิบัติตามสัจจะที่ได้มอบไว้ให้ โดยไม่มีอะไรมาเปลี่ยนแปลงได้ เวรนั้นสุดสิ้นลงได้ แต่ความเสน่หาที่มันตรัยมีต่อจิตรางคนางค์ไม่มีวันสุดสิ้นไม่ว่ากี่ชาติกี่ภพ !”

เสียเวลาเปล่า ที่หล่อนจะพร่ำออดอ้อนชี้ทางให้แก่เจ้าปีศาจราชปุโรหิตผู้เต็มไปด้วยบาปหนา มันยอมละเว้นอัคนีรุทร์หรือรพินทร์ของหล่อนในชาตินี้ได้ หล่อนเชื่อ แต่สำหรับตัวหล่อนเองสิ กลับมีเวรกรรมที่จะต้องผูกพันกับมันชนิดที่ไม่มีอะไรจะมาเปลี่ยนแปลงได้ นอกจากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะพินาศไปข้างหนึ่งเท่านั้น

แล้วนี่หล่อนจะมีอะไรไปต่อสู้ขับเคี่ยวกับมัน ท่ามกลางตัวคนเดียวตามลำพัง อันตกอยู่ในสภาพเชลยเช่นนี้ มองอนาคต

แล้วช่างมืดมนไปหมด ใครจะมาช่วยหล่อนได้ นอกจากสติปัญญา บุญหรือกรรมเก่าของตนเองเท่านั้น ที่จะเป็นเครื่องตัดสิน

หญิงสาวยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้า ดวงตายังจับมองดูซากที่วิญญาณร้ายของอดีตราชปุโรหิตเจ้าเล่ห์สิงสถิตอยู่นั้น นึกรำพึงอยู่ภายในว่า **วิญญาณชั่วร้ายดวงนี้ มันมีฤทธิ์เดชอยู่เหนือพญามัจจุราช อันเป็นเทพเจ้าผู้ครอบครองอยู่ในนรกทีเดียวหรือ เหตุใดมันจึงยังล่องลอยวนเวียนอยู่ได้โดยไม่ถูกกฎแห่งกรรมฉุดกระชากลงไปสู่ขุมนรกเสียที หรือว่ามัจจุราชท่านจะใช้ให้มันมาทำหน้าที่เอาดวงวิญญาณของหล่อนไป หล่อนทำบาปเวรอะไรไว้นักหนาทีเดียวหรือ จึงจะต้องมาถูกลงโทษ โดยต้องตกเป็นเหยื่อของมันตรัยในชาติภพนี้**

“มันตรัย”

ในที่สุด หล่อนก็เอ่ยเรียกนามนั้นขึ้นอย่างแผ่วเบา แต่ชัดเจน สำรวมจิตให้มั่นคงอีกครั้ง

“พระเจ้าข้า!”

เสียงตอบรับสนองคำมาอย่างอ่อนน้อม แต่มีแววแห่งความพึงพอใจในชัยชนะที่ครองอยู่เหนือกว่า

“เราเอง ณ บัดนี้ ก็หมดอาลัยตายอยากกับชีวิต เลือดเนื้อและร่างกายในชาตินี้ของเราเต็มที อ่อนระอา หมดสิ้นความหวังที่จะทนต่อความทุกข์ยากเพื่อมุ่งหน้าบากบั่นติดตามหาชาย

อันเป็นที่รักด้วยความยากแค้นแสนสาหัสจนเลือดตากระเด็น โอกาสมันก็เป็นของท่านแล้ว จงทำลายร่างกายชีวิตของเราให้ย่อยยับลงเสียเถิด แล้วก็เอาแต่เฉพาะดวงปราณของเราไป อย่าให้ร่างกายของเราต้องทุกข์ยากซมซานอยู่อีกต่อไปเลย จงฆ่าเราเสียเดี๋ยวนี้ มันตรัย และเอาวิญญาณเราไป”

“มหาเทวี ผู้เป็นยอดรักยอดบูชาของมันตรัย...”

สำเนียงเอื้อนเอ่ยในประโยคนั้น อ่อนโยนนุ่มละมุน ผิดไปกว่าทุกครั้งที่หล่อนเคยสำเหนียกมาก่อน จากสิ่งที่หล่อนรู้จักในนามของปีศาจพ่อมดร้าย

“ข้าพระบาท มันตรัยหาได้มีเจตนาร้ายใดๆ ต่อเบื้องพระบาทเลยแม้แต่น้อยนิด มีแต่ความรัก ความทะนุถนอมมาแต่ปางบรรพ์ จวบจนกระทั่งปัจจุบันกาลนี้ ที่คอยเฝ้าติดตามอยู่ ก็ด้วยความเสน่หาเป็นเครื่องชักพาบงการ แต่พระองค์ก็หาได้หันมาเห็นใจ เข้าใจในความรักของมันตรัยแม้แต่น้อย ไม่ว่าจะรอคอยมาสักกี่ชาติแล้ว พระองค์เคยดื่มน้ำพิษ ดับชีพหนีมันตรัยไปแล้วในครั้งกระโน้น มาชาตินี้ ก็จะคิดผละหนีมันตรัยในลักษณาการเช่นเดิมอีกหรือไร?”

“ท่านต้องการอะไรจากเรา ร่างกายอันมีเลือดเนื้อชีวิตเยี่ยงขณะนี้ หรือเฉพาะวิญญาณ?”

“ทั้งร่างกายและวิญญาณของจิตรางคนางค์!!”

“ท่านจะได้ประโยชน์อันใดจากร่างกาย อันประกอบไปด้วยธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ ของเราขณะนี้ ในเมื่อเราต่างสภาวะกันออกไปแล้ว ท่านเป็นเพียงดวงวิญญาณอมตะที่ล่องลอยอยู่ แต่เรานั้น ยังมีร่างกายอันเป็นมนุษย์ปุถุชน หรือจะพูดให้ตรง

ก็คือ ทั้งสองฝ่ายอยู่กันคนละโลกภูมิ ท่านจะสมปรารถนาจากเราได้อย่างไร”

หล่อนพ่งคำถามเข้าหาจดที่ตนเองก็พิศวง

“เมื่อพระองค์เสด็จไปจนถึงถิ่นอันเป็นราชฐานเดิมของพระองค์เอง แล้วจะเข้าพระทัยได้เองว่า มันตรัยจะสมมาตรปรารถนาได้อย่างไร และพระองค์จะต้องเสด็จไปด้วยชีวิต ร่างกายที่มีอยู่นี้โดยครบถ้วน มิใช่ละทิ้งร่างไปเสียก่อน มันตรัยได้กราบทูลให้ทรงทราบไว้ตั้งแต่ราตรีที่ผ่านมาแล้วว่า ณ สถานถิ่นนั้น ทกสิ่งทกอย่าง จะยังคงรอคอยจิตรางคนางค์อย่เหมือนเดิม โดยมิได้มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงไปเลย นั่นคือมหาปราสาทจิตรางคนางค์ กลางอุทยานประดุจสรวงสวรรค์ที่พระราชบิดาสร้างไว้ให้ เมื่อครั้งเสด็จขึ้นรับอิสริยยศดำรงตำแหน่งมกุฎ-ราชกุมารี พระองค์จะทรงความเป็นอมตะอยู่ ณ ที่นั้น เคียงคู่มันตรัยตลอดไปชั่วนิรันดร์กาล ไม่มีสิ่งวุ่นวายทุกข์ยากใดๆ ในโลกนี้มาแผ้วพานรบกวนอีกแล้ว และนี่คือสิ่งที่มันตรัยรอคอยมาชั่วกัปกัลป์ ที่นั่นจะมีแต่เพียงสองเราเท่านั้น”

“แล้วเนื้อหนังมังสาชีพชนม์ของเราที่มีนี่เล่า จะดำรงอยู่ในสภาพไหน?” ดารินกลั้นใจถาม

“จะดำรงอยู่เยี่ยง ‘ทิพยสภาพ’ ไม่รู้ร้อน รู้หนาว รู้เจ็บรู้หิว อยู่เหนือสภาวะของมนุษย์โลก เหนือความจริงที่คนเขลาผู้หนึ่ง ได้เคยประกาศเอาไว้ว่าเป็นความสัตย์จริงสี่ประการ คือ เกิด แก่ เจ็บ ตาย จิตรางคนางค์จะไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บและไม่ตายอีกแล้ว!! มีสภาพเป็นความ ‘จีรัง’ ดุจดวงดาวในห้วงจักรวาล”

“ฟังดูก็ออกจะเข้าท่า”

หล่อนเบิกตานิดหนึ่ง พยักหน้าหงึกๆ

“แต่ท่านจะไม่โอหังมากเกินไปหรือ ที่บังอาจอ้างในสิ่งนอกคอกเช่นนั้น ท่านคิดหรือว่า จะไม่มีอำนาจอะไรที่ยิ่งใหญ่เหนือกว่าท่านอีกแล้วในจักรวาลนี้ เพียงแต่ว่า อำนาจที่เหนือกว่าชนิดนั้น ยังไม่ได้กำหนดกาลพินาศให้แก่ท่านลงมาเท่านั้น ท่านกำลังวางตนและมีความเชื่อมั่นว่า เป็นพระเจ้าเสียเอง และท้าทายมหิทธิอำนาจทั้งเบื้องสูงและเบื้องต่ำ นี่ท่านอวิชชามืดมัวเสียจนไม่รู้ หรือว่าแสร้งทำเป็นไม่รู้ เพราะความยโสลำพอง หลงอยู่แต่เฉพาะอิทธิฤทธิ์ของตนเอง”

“จิตรางคนางค์จงเชื่อเถิด ว่ามันตรัยผู้นี้ เดินอยู่เหนือนรกและสวรรค์”

เจ้าปีศาจพ่อมดร้ายตอบมาด้วยเสียงลึก ประดุจจะประกาศท้าทายอินทร์ พรหม ยมราช ไปทั่ว

“เอาละ เราจะไม่โต้เถียงใดๆกับท่านอีก ขอให้ท่านลำพองอยู่ในฤทธิ์เดชของท่านให้ตลอดไปเถิด จะขอถามแต่เพียงว่า เมื่อท่านเก่งกล้าสามารถถึงเพียงนี้แล้ว เหตุใดท่านจึงสะท้านระย่อเกรงอัคนีรุทร์ในครั้งกระนั้น เหตุใดจึงไม่กำจัดเขาลงให้ได้?”

“ในครั้งกระนั้น มันตรัยยังมิได้บ่มฤทธิ์ให้แก่กล้าเหมือนเช่นที่ได้สำเร็จผลลงแล้ว ดังเช่นขณะนี้ เมื่อดวงดาวในห้วงจักรวาลเบี่ยงเบนเปลี่ยนทิศทางตามกาลเวลา เมื่อมหาคัมภีร์มายาวินได้รับรังสีของดาวมฤตยู เมื่อนั้นมันตรัยจะแก่กล้าฤทธิ์ขึ้นทุกขณะ ไม่มีสิ่งใดที่จะมาหยุดยั้งมันตรัยได้ทั้งสิ้น”

“มหาคัมภีร์มายาวิน !!”

ดารินลืมตาโพลง อุทานออกมาดังๆ

“ใช่แล้ว มหาคัมภีร์มายาวิน”

“อพิโธ่! ไอ้คัมภีร์อุบาทว์ ที่ข้าเป็นคนไปถอนกริชที่เจ้าปักตรึงไว้ใต้แท่นของโลงแก้วพันธุมวดี แล้วก็ถูกอัคนีรุทร์ ซึ่งเป็นพรานป่าในชาตินี้เผาเป็นเถ้าถ่านไปแล้วนั่นนะรึ?”

ปากบนใบหน้านั้น แสยะ แลเห็นฟันซี่โต จากเงาสลัวพลอมแพลมของกองไฟที่หล่อนก่อไว้

“ถึงพระองค์จะถอดถอนกริชออกจากคัมภีร์นั้น ปลด-ปล่อยดวงวิญญาณของพันธุมวดีให้เป็นอิสระรอดไปได้ และถึงแม้อัคนีรุทร์ ซึ่งเกิดมาเป็นไอ้พรานต่ำศักดิ์ในชาตินี้ จะใช้เล่ห์กลเผาคัมภีร์ให้กลายเป็นธุลีเถ้าไป แต่ทุกโศลก ทุกบทตอนของอัตถะคาถามนตรา ได้ถูกท่องบ่นจดจำไว้หมดสิ้นแล้วในดวงจิตของมันตรัย หาไม่เช่นนั้น มันตรัยก็คงไม่หวนกลับมาได้อีกหรอก และอย่าทรงคิดว่า จิตวิญญาณอมตะของมันตรัย จะสิงสู่อยู่ได้ในเฉพาะซากที่ตายไปแล้วเท่านั้น แม้ร่างกายอันประกอบไปด้วยธาตุทั้งสี่เช่นที่พระองค์กล่าว อันเรียกว่า มนุษย์ มันตรัยจะเข้าไปสิงสู่ครอบงำนำร่างกายนั้นมาใช้เมื่อใดก็ได้อย่างไม่รู้จบจากร่างหนึ่ง ไปสู่อีกร่างหนึ่ง สุดแต่จะปรารถนา เพียงแต่ว่ามันตรัยยังไม่ประสงค์จะใช้ร่างกายของมนุษย์ผู้มีเลือดเนื้อและชีวิตเท่านั้น ด้วยเห็นว่ายังไม่จำเป็น เพราะร่างกายของมนุษย์นั้น ยังต้องดิ้นรน แสวงหาเพื่อให้คงธาตุทั้งสี่เอาไว้ ซึ่งนั่นเป็นภาระที่น่าเบื่อหน่าย”

“ข้าจะเรียกเจ้าว่าอะไรจึงจะถูกต้อง มันตรัย...เจ้าผู้เป็นพระเจ้าองค์ใหม่ หรือว่า ปีศาจร้ายผู้ทรงฤทธิ์เหนือยมราช?”

“จงเรียกว่า มันตรัย ผู้รักจิตรางคนางค์อย่างมั่นคงและเฝ้ารอคอยมาตลอด จะถูกต้องมากที่สุด”

เจ้าสิ่งลึกลับอันน่าสยองสุด เกี้ยวหล่อนมาด้วยวาทะอันคมคาย จนดารินอดที่จะยิ้มออกมาไม่ได้

“คนรักกัน เขาไม่นั่งลับๆ ล่อๆ ห่างกันอยู่อย่างนั้นหรอก มันตรัย นี่ก็เป็นโอกาสปลอดดีที่สุดแล้วสำหรับเจ้า และเจ้าก็บอกว่าได้เฝ้ารอคอยข้ามานาน ไม่มีใครที่จะมาคอยขัดขวางเจ้าอยู่อีกทั้งสิ้น มีแต่บริวาร และเวทมนตร์ของเจ้าเท่านั้นที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ เพราะฉะนั้น จะรอช้าอยู่ไย เข้ามาใกล้ๆ ข้าเถิด ข้ากำลังรออ้อมกอดและจุมพิตจากเจ้าอยู่ ณ บัดนี้”

หล่อนพยักหน้าเรียก พร้อมกับรอยยิ้มเชิญชวน แต่มือหนึ่งแตะทาบทรวงอกไว้ สมเด็จฯ ทั้งสององค์คงแนบอยู่กับกายซ่อนสนิทอย่ภายในเสื้อ

มันตรัย ยืดลำคอตั้งศีรษะตรงขึ้น แต่ยังนั่งนิ่งเฉยอยู่ที่เดิม หล่อนร้องเรียกเชิงท้าทายมาอีก แต่มันก็หาขยับเขยื้อนกายไม่

“น่าประหลาดนะ ประสงค์จะเอาตัวข้าไป แต่ตัวเจ้าเองกลับรังเกียจที่จะเข้าใกล้ข้า ก็ไหนเจ้าบอกว่า เจ้ามีอำนาจเหนือจักรวาล ไม่เคยหวั่นระย่อต่อสิ่งใดทั้งสิ้นยังไงล่ะ ทำไมถึงยังรีรออยู่ เข้ามาซิ มันตรัย หรือจะให้จิตรางคนางค์ผู้นี้เดินเข้าไปสู่อ้อมแขนของเจ้าเอง?”

พร้อมกับพูด หล่อนลุกขึ้นยืน

ร่างนั้นถลันยืนตามขึ้นในทันทีเช่นกัน ก้าวถอยหลังบังเหลี่ยมรากไม้ใหญ่

“ยังไม่ถึงเวลาที่ข้าพระบาทจะเข้าใกล้ชิดองค์ได้ รอให้ถึงเวลาเสียก่อน แล้วจิตรางคนางค์จะอยู่ในอ้อมกอดของมันตรัยตราบชั่วนิรันดร์โดยไม่มีอะไรมาแยกจากกันได้อีกแล้ว...มันตรัยขอทูลลาก่อน! อัญเชิญบรรทมพักเอาแรงเถิด เพื่อว่าอรุณรุ่งจะได้เดินทางต่อ”

“น่าเสียดายนะ ความจริงราตรีนี้ เจ้าควรจะนอนอยู่เคียงข้างข้าด้วย ไม่ควรจะปล่อยให้ข้าต้องอยู่ตามลำพังอย่างเปล่าเปลี่ยวเช่นนี้เลย...บอกให้ข้ารู้สักนิด อีกนานเท่าใดข้าจึงจะเดินทางถึงมหาปราสาทอันเป็นถิ่นเดิมของข้า?”

“สายัณห์กาลของทิวารุ่ง ฝ่าพระบาทจะเสด็จถึงมหาปราสาท มันตรัยจะรอคอยอยู่แล้ว ณ ที่นั้น ขอให้นิทราอย่างเป็นสุข จะไม่มีภยันตรายใดๆ เข้ามาแผ้วพานเบื้องพระบาทเลย”

จบคำพูดเพียงแค่นั้น ร่างของมันตรัยก็ถอยเข้าสู่ความมืดของราตรีกาลกลางไพรลึก และอันตรธานไปอย่างเงียบเชียบ ปล่อยให้หล่อนยืนอยู่ตามลำพังท่ามกลางความอ้างว้าง เหมือนตกอยู่ในโลกแห่งความฝัน...

ดาริน วราฤทธิ์ พบตนเองยืนโดดเดี่ยวอยู่ตามลำพัง อีกครั้ง โดยไม่มีสิ่งใดที่จะแผ้วพานกล้ำกรายเข้ามาเลย เหมือนยืนอยู่ปลายขอบโลกร้างอีกวาระหนึ่ง

สภาพของหล่อนยามนี้ ก็ดูจะไม่ผิดอะไรกับข้อความรำพันของบทเพลงเศร้าลำนำหนึ่ง ที่กล่าวว่า

ฉัน...ต้องหลงอ้างว้าง กลางป่า
สุดเหลียวแลหาผู้อื่น ป่าเปลี่ยวเช่นนี้ไม่ชื่น
ดึกดื่นค่อนคืน ทอดถอน
เหงา...สุดเหงาต้องทรุดลงนั่ง
ต้องพักหยุดยั้งพลางก่อน
เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าแรงอ่อน
อกสั่นรอน ๆ ถอนใจ...
ไหว้วอน ลูกมาขอนอนกลางไพร
เช้าขึ้นลูกจะไป
โปรดจงคุ้มภัยเถิดหนา...

ทรดกายลงนั่ง ณ ตำแหน่งเดิม และที่สุดก็ทอดกายเหยียดยาวลงกับพื้นดิน 'หนุนท่อนไม้แทนหมอนนอนป่า' สมจริงตามข้อความรำพันของเพลงเก่า ๆ บทนั้น มือทั้งสองประสานกันวางไว้บนทรวงอก สวดมนต์ภาวนาตั้งสมาธิจิต มิช้ามินานก็เข้าสู่ภวังค์อันสงบ ไม่รู้ร้อนรู้หนาว สิ้นภาวะการรับรู้จากร่างกายอันเป็นอินทรีย์หยาบหมดสิ้น

ราตรีนี้ เป็นอีกราตรีหนึ่ง ที่ไม่มีนิมิตใด ๆ เข้ามาสู่ห้วงนิทราของหล่อนเลย แม้ว่าจะขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายเพื่อให้มองย้อนหลังกลับไปสู่อดีตกาลของตนเอง โดยกำหนดจิตแน่วนิ่งเช่นเดียวกับคืนที่ผ่านมาแล้ว ไม่ว่าจะเป็นฝันร้ายหรือ

ฝันดี ภายหลังจากสวดพระคาถาชินบัญชรจบไป 9 คาบ ดาริน ก็หลับได้อย่างสนิทดีที่สุด

ณ สายัณห์กาลวันเดียวกันนี้ ก่อนที่แสงสุดท้ายของ ทิวาจะสิ้นสุดไป และโดยการเดินแกะสาวรอยเท้าช้าง ประกอบด้วยรอยตำหนิที่น้องสาวของคณะทำไว้กับกิ่งและลำต้นไม้ อันเป็นทางที่ผ่านล่วงหน้าไปก่อนแล้ว คณะของเชษฐา วราฤทธิ์ ภายใต้การนำรดหน้าอย่างรีบเร่งของอดีตพรานชดและหนานอิน ก็เข้ามาถึงตำแหน่งแอ่งน้ำ อันเป็นสถานที่ซึ่งพิสูจน์ได้แน่ชัดจากร่องรอยว่าน้องสาวคนเล็กของคณะ ได้มาหยุดพักอาบน้ำและกินอาหารกลางวันที่นี่...

ภายหลังการตรวจสถานที่อย่างละเอียดโดยรอบ ร่องรอยของกองไฟที่ก่อเผาเผือกมัน ซึ่งดูเหมือนจะมีใครนำมากองไว้ให้ก่อนแล้ว สิ่งแวดล้อมที่ชี้บ่งว่าดารินได้มาพักอยู่ชั่วขณะหนึ่ง ไม่น้อยกว่า 1 ชั่วโมงเต็ม ก่อนจะออกเดินทางต่อไป ทำให้คณะมีความหวังเพิ่มขึ้นทุกขณะ

เสียงเจ้าด้วน ซึ่งเดินล่วงหน้ามาก่อน และบัดนี้ก็ได้มาหยุดรอคอยคณะทั้งหมดอยู่ที่ตำแหน่งนี้ ชูงวงส่งเสียงร้องยาวเหมือนจะบอกความนัยอะไรให้ทราบ ตอนนี้มันไม่ผละไปไหนก่อนทั้งสิ้น หากแต่ยืนหันรีหันขวางอยู่ยังตำแหน่งรอบกองไฟที่ก่อไว้นั้น

"ชัดแล้วครับพี่ใหญ่ น้อยได้มาหยุดพักอาบน้ำและกิน

อาหารกลางวันอยู่ที่นี่ ในขณะที่เราก็เริ่มออกติดตามเขาตั้งแต่เวลาเช้าตรู่ของวันนี้ โดยแกะรอยมาตลอด”

อนุชาร้องออกมาอย่างมั่นใจ ภายหลังสองคนกับหนานอิน ทำการตรวจตราไปรอบๆ บริเวณ

“มากับช้างลึกลับตัวนั้นใช่ไหม?”

อดีตท่านทูตทหารบกพี่ใหญ่ ถามเสียงหนักๆ หัวคิ้วขมวดเข้าหากัน ขณะที่เพ่งจับดูที่กองไฟ อันเป็นรอยอยู่ใหม่ๆ พร้อมทั้งเศษเปลือกเผือกมัน รวมทั้งหัวเผือกหัวมันดิบที่ยังไม่ได้เผา เหลือตกค้างอยู่บริเวณนั้นเป็นกองค่อนข้างมากทีเดียว

“ไม่มีปัญหาอะไรให้ต้องคิดอะไรแล้ว จากหลักฐานแน่ชัดที่พบนี่”

อนุชาแยกเขี้ยว หรี่ตาลง แล้วใช้เท้าเกลี่ยกองไฟที่ดับมอดตรงหน้า

“น้อยนั่งมาบนหลังช้างลึกลับตัวนั้นแน่นอน เรายังเดาไม่ถูกเท่านั้นว่า ไปยังไงมายังไง เขาจึงสามารถคบหาและไปกับมันได้ และได้ผ่านมาถึงนี่เวลาเที่ยงหรือบ่าย มาหยุดพักตอนเที่ยงหรือบ่ายเล็กน้อย ลงอาบน้ำอาบท่าเผาเผือกเผามันกินอย่างสบายใจเฉิบทีเดียว ถ้าไอ้ด้วนไม่ได้มากับเรานี่ด้วย เราก็ต้องเข้าใจว่าเขามากับไอ้ด้วนนั่นแหละ

“แต่น้อยก็คงจะไม่มีปัญญา หรือมีเวลาพอที่จะไปแสวงหาขุดหัวเผือกหัวมันจำนวนมากมายก่ายกองเหล่านั่นมานั่งเผา กินได้เองหรอก หรือแกคิดยังไง?”

ไชยยันต์ถามโดยเร็ว ตรงเข้าไปตรวจดูกองเผือกมันที่ยังไม่ได้เผา ที่เหลือกองอยู่ที่นั่นอีกนับสิบหัวใหญ่ๆ

ระหว่างที่อดีตพรานชด ยังเกาคางใช้ความคิดหนัก อยู่ ไชยยันต์ก็กล่าวต่อไปเป็นเชิงตั้งคำถาม

"เสบียง อันเป็นเผือกมัน เพื่อใช้เผากินกันตายประทังชีพเหล่านี้ ราวกับว่าจะมีใครมาคอยรับรอง จัดหาไว้ให้เสร็จสรรพพร้อมมูล แกตรวจดูตลอดแน่แล้วหรือ นอกจากรอยเท้าของน้อยกับช้างลึกลับนั่นแล้ว มีรอยเท้าอื่นใดอีกไหมที่ปะปนแทรกอยู่ด้วย"

อนุชาหันไปตะโกนสั่งความกับพรานครูผู้เฒ่าและคะหยิ่นผู้กำลังก้มๆ เงยๆ ตรวจบริเวณซ้ำแล้วซ้ำอีก อึดใจใหญ่ต่อมาหนานอินก็ร้องบอกมาว่า

"มีแต่รอยเท้านายหญิงคนเดียว กับไอ้ช้างที่นำแกมานี่เท่านั้น ไม่มีรอยอื่นอีกเลยทั้งนั้น นายชด...แล้วก็ไม่มีบริเวณที่ต้นเผือกต้นมันจะขึ้นอยู่แถวนี้ พอให้นายหญิงขุดหาเองได้อีกด้วย มันแปลว่าจะต้องมีอะไรนำมาเตรียมรอคอยไว้ให้ก่อนแล้วคือรอให้นายหญิงมาถึงตรงนี้ แล้วก็เตรียมเสบียงไว้ให้พร้อม"

"เป็นปริศนาที่พิลึกมาก !..."

ท่านหัวหน้าคณะอุทาน เอานิ้วเกาท้ายทอย พยายามกวาดตาไปรอบๆ บริเวณนั้น ซึ่งก็คงไม่ให้ประโยชน์อะไรเพิ่มขึ้นมานักสำหรับตัวเขา เพราะทั้งน้องชาย ครูพรานเฒ่า และคะหยิ่นได้สำรวจไว้ก่อนหมดแล้ว ส่วนพวกลูกหาบทั้งหลายก็มารายล้อมยืนดูอยู่ด้วยความงุนงงไม่แพ้เจ้านาย คนเหล่านั้นซุบซิบพูดจากันเอง ด้วยสีหน้าที่ตื่นเลิกลั่ก

"เราสรุปได้แล้วเดี๋ยวนี้ว่า น้อยออกเดินทางแต่เช้า ตรงบริเวณป่าหิน โดยไปกับช้าง ทำรอยให้พวกเราเห็นไว้ทุกระยะ

นั่นเป็นความหมายว่า ชี้ทางให้ตามถูกและเมื่อเราออกเดินตามเขา เที่ยงหรือบ่ายเขาก็มาถึงที่นี่ พักตรงนี้ มีใครตระเตรียมจัดหาเสบียงเพื่อให้ประทังชีพไว้ให้แล้ว น้อยได้หยุดพักที่นี่ระยะเวลาหนึ่ง แล้วก็ออกเดินทางต่อ พี่ลำดับภาพอย่างนี้ถูกต้องไหม กลาง?”

คุณชายอนุชา ก้มลงไปหยิบเปลือกของมันมือเสือขึ้นมาดู มันเป็นรอยที่ดารินแกะลอกเปลือกไว้ แทบจะเรียกได้ว่าสดๆ ร้อนๆ ไม่นานเกินไปนัก

“ดจากรอยเปลือกมันนี่ มันแสดงว่าผ่านเวลามาเพียงไม่เกิน 5-6 ชั่วโมงนี่เองครับพี่ใหญ่ ฟังให้ดีนะ ผมจะลำดับภาพให้ เช้า-เราพบรอยนอนค้างคืนของน้อยที่ป่าหินนั่นแหละว่า เขาออกเดินทางล่วงหน้ามาก่อนเราแล้ว ขณะที่เป็นเวลาเที่ยงของฝ่ายเรากลางหุบลึก ก็เป็นเวลาเที่ยงหรือบ่ายของน้อย ซึ่งมาหยุดอยู่ตรงนี้ มันจะต้องเป็นเวลาที่วันอยู่มาก จึงมีการออกเดินทางต่อ ถ้าหากเขาหยุดรอเราที่นี่สักไม่เกิน 6 ชั่วโมง เราก็จะตามมาพบเขาตรงนี้แหละ แต่ที่เราตามมาพบนั้น ปรากฏว่าเขาออกเดินทางต่อไปอีกแล้ว กับไอ้ช้างตัวเดิมนั่นแหละ”

“น้อยใช้ระยะเวลาอยู่นี่นานสักเท่าไหร่ พอให้คำตอบได้ไหม?”

ไชยยันต์กระชั้นคำถามมา ทุกคนกำลังเต็มไปด้วยความร้อนรนกระสับกระส่าย เพราะหลักฐานมันกระชั้นชิดเข้ามาแล้ว นับตั้งแต่งมกันอย่างส่งเดชมาตลอดเมื่อวันวานโดยยังไม่ได้วี่แววอะไรเลย

“ไม่ช้ากว่า 1 ชั่วโมง และไม่นานเกินกว่า 2 ชั่วโมง ที่เขา

หยุดอาบน้ำ กินอาหารตรงนี้ หลังจากนั้น ก็ออกเดินทางต่อ เขามาถึงที่นี่ตอนเที่ยงหรือบ่ายโมง แต่เราตามมาถึงที่นี่เมื่อตอนเย็นใกล้ค่ำ ก็แปลว่าเข้าเส้นทางถกต้องแล้ว แต่น้อยล่วงหน้าไปก่อนประมาณ 5-6 ชั่วโมง”

“ตอนนี้มันค่ำแล้ว”

เชษฐาเม้มริมฝีปากพึมพำออกมา มองดูแสงหม่นมัวรอบกายในไพรฤกษ์

“เรามาถึงที่เขาพักตอนเที่ยง และคงจะต้องพักตรงตำแหน่งที่เขาเคยพักอยู่นี่แหละ ส่วนเขาก็ล่วงหน้าไปพักอยู่ข้างเส้นทางข้างหน้าที่ใดที่หนึ่ง คงจะไม่มีการออกเดินทางในเวลากลางคืนไม่ใช่หรือ?”

“นายหญิงคงไม่เดินทางในเวลากลางคืนหรอกนายใหญ่”

หนานอินเป็นคนตอบ ตัวแกเองก็มืนงงไม่แพ้คนอื่นๆ

“ก็คงจะมีที่พักอยู่ที่ไหนสักแห่ง ในระยะที่ช้างมันนำทางไปล่วงหน้าเรา 5-6 ชั่วโมงนี่แหละ”

แล้วแกก็ชี้มือ ฝ่าความมืดทึบของราวไพรไปทางทิศตะ-วันออกเฉียงเหนือ

“ในป่าข้างหน้าโน่น นายหญิงจะต้องพักนอนอยู่ แต่ช้างมันเดินเร็ว แค่ 5-6 ชั่วโมง อย่างต่ำก็ 30-40 กิโล นายใหญ่นายชด กะนายทหารจะเอายังไง ถ้าเราแน่ใจว่านายหญิงพักนอนคืนนี้ โดยหยุดอยู่กับที่ ถ้าเราไม่ยอมพักกันในคืนนี้ โดยมุ่งหน้าตามไปตลอดทั้งคืน อาจไปทันนายหญิงได้นะ”

“เดี๋ยว! อย่าเพิ่งตัดสินใจ ขอปรึกษาหารือกันให้แน่เสียก่อนเถอะ”

ท่านหัวหน้าคณะโบกมือยับยั้ง เพราะการเดินทางติดตามรอยมาทุกขณะสำหรับวันนี้ จนได้ร่องรอยเพิ่มเติมขึ้นทุกที มันก็ทำให้ทุกคนเหน็ดเหนื่อยแทบจะหมดแรงเดินอยู่แล้ว เขาสั่งให้พวกลูกหาบปลงของลงพักก่อน แล้วโบกมือเรียกหนานอินคะหยิ่น เข้ามานั่งประชุมกันที่กองไฟ

"กลาง เธอคิดยังไง ?"

อนุชา วราฤทธิ์ มองหน้าทุกคนผู้ร่วมคณะ

"วันนี้เราหนักมาทั้งวันแล้วนะครับ พี่ใหญ่ ลำพังผมหนานอิน และคะหยิ่น อาจเดินต่อไปได้ในเวลากลางคืน แต่พี่ใหญ่ ไชยยันต์ และพวกลูกหาบจะไปกันไม่ไหว นั่นประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่ง ในเวลากลางคืน พวกเราจะเสี่ยงอันตรายกันมากที่สุด ซ้ำยังไม่อาจจะมองเห็นร่องรอยที่น้อยทำทิ้งไว้ให้ด้วย ผมเชื่อว่า เขาจะต้องทำรอยชี้ทางไว้ให้เราทุกระยะ เพราะน้อยฉลาดพอในเรื่องนี้ ทว่าเราจะค้นหารอยเขาไม่พบในการเดินกลางคืน"

"สำหรับฉัน มั่นใจว่าพอไหวนะ"

ไชยยันต์กล่าวอย่างมั่นคง

"ฉันก็ไหว แต่เราต้องเห็นใจลูกหาบบ้าง และระหว่างตาม เราก็ต้องพร้อมที่จะประจันหน้ากับทุกสิ่งทุกอย่าง คิดดูว่า ระหว่างอ่อนเพลียกันเต็มที่ กัดฟันบุกตามกันไปในเวลากลางคืน หากเกิดปะทะกับกองทัพช้าง เราเสียเปรียบเต็มประตู"

คำพูดของเชษฐา ทำให้ทุกคนอึ้ง ท่านหัวหน้าคณะกล่าวต่อไป

"อีกประการหนึ่ง ที่ขอทักท้วงไว้ก่อนก็คือ เราจะไม่มี

การแยกพวกกันออกติดตามล่วงหน้าไปก่อนพวกหนึ่ง และอยู่ทางด้านหลังอีกพวกหนึ่ง ประเดี๋ยวสับสนกันแย่ พวกเราทั้งหมดนี่จะต้องอยู่กันพร้อมหน้าทั้งคณะ ขืนแยกพวกมันออกไปอีก มันจะกลายเป็นหลายห่วง หลายปัญหาที่เกิดซ้อนกันขึ้นมา ประเดี๋ยวได้แตกกระจายกันออกไปเป็นหลายๆ ฝ่าย ตามหากันแย่ ตอนนี้ขอให้อยู่ในความหมายเฉพาะพวกเราทั้งหมดมุ่งติดตามน้อยฝ่ายเดียวก็แล้วกัน อย่าให้ต้องพลัดกันหลายๆ ฝ่ายเลย”

เชษฐารอบคอบ และมีเหตุผลที่ดีเสมอ ภายหลังจากคิด อนุชาก็ก้มศีรษะลง

“ผมเห็นด้วยกับพี่ใหญ่ครับ ถ้าจะตามก็ต้องออกตามกันทั้งหมดนี่แหละ ถ้าจะหยุดก็หยุดพร้อมๆ กัน แยกพวกกันอีกไม่ได้อย่างเด็ดขาด เพราะถ้าตัดสินใจผิดนิดเดียว เราอาจหลงกลไอ้มันตรัย ที่ต้องการแยกพวกเราออกไปดักเล่นงานแบบดักเก็บไปทีละชุด เรื่องสับสน ห่วงหน้าพะวงหลัง มันต้องเกิดขึ้นแน่”

“แต่ถ้าขืนตามหลังกันไป 5-6 ชั่วโมง โดยฝ่ายน้อยก็ไม่รู้ และไม่หยุดรอแบบนี้ กว่าเราจะพบเขา มันอาจสายไปเสียแล้วก็ได้ ทำไมเราไม่ฉวยโอกาสในขณะที่น้อยหยุดพักการเดินทาง และเอาจังหวะหยุดของเขานั้น เป็นการติดตามให้กระชั้นชิดเข้าไปอีกของฝ่ายเรา”

ไชยยันต์ออกความเห็น

ราชสกุลหนุ่มใหญ่ตบไหล่สหายเขาหนักหน่วง

“แกก็มีเหตุผลที่น่าฟังอยู่เหมือนกัน”

“เขาพัก เราพัก เขาเดิน เราก็ออกเดิน แบบนี้ เมื่อไหร่จะตามทันกันสักที ว่าอันที่จริงจากการที่มีสภาพเหมือนงมเข็มในมหาสมุทร ขณะนี้เราตามรอยเขาถูก และถือว่ากระชั้นชิดเข้ามาแล้ว”

ไชยยันต์กล่าวรวดเร็วต่อมาอีก

อนุชายังไม่พูดอะไร แต่สะกิดไหล่ไชยยันต์ แล้วพยักหน้าให้ดูไปทางพวกลูกหาบ 5 คู่ ซึ่งบัดนี้ พอปลงของลงจากบ่าแต่ละคนก็ลงนอนแผ่หราอย่างหมดเรี่ยวหมดแรง

“ใจเย็นๆ นายทหาร เราค่อยปรึกษากันก็ได้ อย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจอะไรลงไปเดี๋ยวนี้ก่อน ประเดี๋ยวหนานอินจะบอกให้ว่าเราจะทำอะไรได้บ้างสำหรับคืนนี้ แต่ตอนนี้ขอให้พวกเราได้พักกันก่อนสัก 2-3 ชั่วโมงเถอะ”

“ก่อไฟ หุงหา และพักก่อน!”

เชษฐาก็ประกาศขึ้นในทันทีนั้น

ขบวนติดตามทั้งหมด อยู่ในสภาพพัก ณ ตำแหน่งที่น้องสาวคนเล็กของคณะ ได้มาพักอยู่ก่อนเมื่อตอนกลางวันนี้ เผือกมันที่เหลือทิ้งอยู่ ถูกโยนเข้าไปในกองไฟ ประกอบกับเสบียงอื่นๆ ที่มีพร้อมกันอยู่แล้ว

ระหว่างที่อนุชาและหนานอิน ช่วยกันหยิบผลาผลที่ขุดขึ้นมาจากดินที่ใดที่หนึ่งขึ้นมาพิจารณา ก่อนที่จะโยนเข้าไปในกองไฟทีละหัวนั้น ต่างก็ร่วมหัวกันคิด และพูดจากันเบาๆ

สภาพของคณะทั้งหมด อยู่ในภาวะหยุดพักชั่วคราวลงก่อน โดยไม่กำหนดแน่ชัดว่าจะใช้สถานที่แห่งนี้เป็นที่แรมคืนตลอดคืนหรือไม่ เพราะยังไม่มีคำสั่งให้ปูพลาสติกสำหรับนอน

“เรามาขบปัญหากันให้แตกเป็นเปลาะๆ ไปก่อนดีกว่าครับ พี่ใหญ่”

ที่สุด อดีตนักเดินดงหัวเห็ด ก็เอ่ยขึ้นขรึม ๆ

“ใช่ มันมีอยู่สองสามปัญหา ที่เรายังขบคิดกันไม่แตก”

“พี่ใหญ่ หรือไชยยันต์ลองว่ามาซิครับ แล้วผมจะวิเคราะห์ให้เป็นข้อ ๆ ไป”

“ข้อที่หนึ่ง อะไรเป็นเหตุดลใจให้น้อยยอมเดินทางไปกับช้างลึกลับตัวนั้น ขณะเดียวกันก็ทิ้งร่องรอยไว้ให้เราเห็น และช้างตัวนั้น หรือตัวน้อยเองมีจุดมุ่งหมายอะไรจึงไปด้วยกันได้”

“ผมแน่ใจว่าเป็นช้างที่ถูกมนต์คชสารของมันตรัยแน่นอนครับ เหตผลก็คือ แม้ไอ้ด้วนก็ยังไม่กล้าที่จะต่ามไปด้วยลำพังตัวมันเอง แต่มันจะไปพร้อม ๆ กับเรา เพื่อหวังในการช่วยเหลือจากเราด้วย หากเกิดเผชิญหน้ากันเมื่อไหร่ ส่วนในข้อที่ว่าเหตุใดน้อยจึงยอมไปกับช้างของมันตรัย เป็นเหตุผลลึกลับที่ผมยังไม่กล้าคิด หรือคิดยังไม่ออก”

“เป็นไปได้ไหม ในข้อที่ว่า ท่ามกลางการหลงป่าอยู่คนเดียว เหมือนคนลอยคออยู่กลางทะเล เห็นฟางแม้แต่เส้นเดียวลอยมาก็ต้องโผเข้าไปเกาะ แม้น้อยจะรู้ว่า เป็นช้างผีลงของมันตรัย ถ้ามันมาในลักษณะที่ยังไม่ได้ทำอันตรายเขา และยอมเป็นเพื่อนในขณะนั้น เพื่อจะช่วยให้เขารอดได้ก่อน เขาก็จำใจต้องไปกับมัน และขณะที่ไปกับมัน ก็ยังมีสำนึก มีสติดีพอที่จะไม่วางใจสนิท เพราะฉะนั้น จึงบากตัดกิ่งไม้ ทำเครื่องหมายไว้ให้เราตามมาถูกทาง”

“ผมเห็นด้วย ข้อสันนิษฐานของพี่ใหญ่น่าจะถูกต้อง”

“ข้อที่สอง”

คราวนี้ไชยยันต์เป็นฝ่ายตั้งคำถามขึ้นบ้าง

“ไอ้ช้างลึกลับตัวนั้น มันจะเอาน้อยไปไหน เพื่ออะไร?”

“นายทหาร! ข้อที่แน่ที่สุดก็คือ มันต้องการจะเอานายหญิงไปให้ห่างไกล พ้นจากพวกเราให้มากที่สุด”

หนานอินเป็นคนตอบ และอนุชาก็เสริมมาทันทีว่า

“ใช่! โดยคำสั่งบงการของมันตรัย ซึ่งเชื่อว่ามันมีตำแหน่งที่หมาย และจุดประสงค์แน่นอนอยู่แล้ว ว่ามันจะเอาน้อยไปที่ไหน ‘เพื่ออะไร’ ทั้งคำว่า ‘ที่ไหน’ และ ‘เพื่ออะไร’ นี่เป็นสิ่งที่เราต้องค้นออกไปให้ได้ แต่คงไม่ก่อนหน้าที่เราจะตามทันน้อยในขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่”

“ถ้ามันตรัยคิดจะสังหารน้อย ก็คงจะให้ช้างฆ่า หรือกระทำการอย่างใดก็ได้อันเป็นอันตรายต่อน้อยได้อยู่ตลอดเวลาแล้ว ถูกต้องไหม?”

“ครับถูกต้อง มันยังไม่คิดที่จะทำอันตรายน้อยก่อน มิ-ฉะนั้น คงไม่ส่งช้างให้มารับตัวไปหรอก”

“แล้วโดยทิศทางการเดิน โดยมีจุดพักเป็นแห่ง ๆ มีผลไม้เผือกมันเป็นเสบียง จัดเตรียมไว้ให้ตลอดเส้นทางแบบนี้ ก็ฝีมือของไอ้ผีดิบนั่น ที่ตระเตรียมไว้ให้นะซิ”

ไชยยันต์ว่า

“แน่นอนที่สุด น้อยคงไม่มีปัญญาไปขุดหาเผือกมันมาได้ด้วยตัวเองหรอก นี่มันก็บ่งชัดแล้วว่า มันต้องการจะได้ตัวน้อยไปในสภาพที่ยังมีชีวิตอยู่ ยังไม่คิดที่จะเข่นฆ่าทำอันตรายโดยถือโอกาสตอนที่น้อยหลงทางไปคนเดียว หมดเครื่องที่จะปกป้องตัวเองอย่างมีประสิทธิภาพได้ เราต้องย้อนไปคิดถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้สักนิด มันเทน้ำลงมาใส่พวกเรา หมาย

จะให้พินาศแตกแยกกันไปทั้งคณะ บังเอิญว่าพวกเรารวมตัวกันอยู่ได้ มีน้อยคนเดียวที่ถูกอุบายของมันแยกตัวห่างคณะออกไป มันเลยได้โอกาสนั้น เข้าครอบงำชักพาทันที แต่รับรองได้ว่าน้อยก็รู้ทันและรู้ตัว มิฉะนั้น จะไม่ทำร่องรอยทิ้งไว้ให้เราตามมาได้ถูกทางหรอก สรุปก็คือ เขาจำใจจะต้องไปกับช้างของมัน แต่ก็พยายามชี้ทางบอกให้พวกเรามีโอกาสตามได้อีกด้วย น้อยมีสติปัญญาที่จะเอาตัวให้รอดไปได้ก่อน เพราะถ้าขัดขืนอาจเกิดอันตราย และคงคิดว่า ถ้าตัวสามารถจะยืดชีวิตออกไปได้นานเท่าใด โอกาสที่จะรอด ก็ย่อมจะมีมากกว่าที่จะขัดขืน”

“เป็นเหตุผลที่น่ารับฟังได้ กลาง...”

พี่ชายใหญ่จับแขนอนุชาไว้ แล้วพยักลงช้าๆ

“ถ้าเราตั้งสมมุติฐานไว้ได้เช่นนี้ เราจะตัดสินใจกันอย่างนี้...เราทั้งหมดจะหยุดพักกินอาหารที่นี่ และนอนเอาแรงกันสัก 3-4 ชั่วโมง...”

พร้อมพูด ท่านหัวหน้าคณะผู้ชาญฉลาด และรอบคอบที่สุด ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“ขณะนี้ 6 โมงเศษเล็กน้อย กินอาหารเสร็จ เราจะนอนพักกันสัก 5 ชั่วโมง ทุกคนจะตื่นกันขึ้นในเวลา 23.00 น. ในคืนนี้ แล้วออกเดินทางทันที เดินมันกลางคืนกลางดึกนี่แหละเพื่อกระชั้นระยะทางเข้าไปในระหว่างน้อยเป็นฝ่ายพัก โดยน้อยยังไม่เคลื่อนย้ายไปไหน ส่วนเราเป็นฝ่ายฉวยโอกาสสาวระยะเข้าไปในเวลากลางคืน โดยเดินกันยันสว่างเลย สมมุติว่าระยะจากเราและน้อยห่างกันตอนนี้ประมาณ 40 กม. แต่ถ้าเราไป

เริ่มต้นออกเดินตอนเช้า ระยะ 40 กม. ที่มันห่างทิ้งกันนี้ ก็ยังคงเป็นระยะเท่าเดิมอยู่ แต่ถ้าเราใช้เวลากลางคืน เดินตามไป แม้จะถึงตอนเช้า และน้อยออกเดินทางต่อ ระยะมันก็อาจกระชั้นใกล้เข้ามาอีกครึ่งหนึ่ง คือเหลือเพียง 20 กม. เท่านั้น ถูกต้องไหมตามหลักวิชาคำนวณ”

หนานอินตบเข่าโดยแรง

“นายใหญ่คิดอย่างเดียวกับหนานอิน เราพักพอให้มีแรงเสียก่อน แล้วออกเดินเสียในคืนนี้แหละ อย่ายอมให้เสียเวลาเปล่า มันจะได้ใกล้ตัวนายหญิงเข้าไปอีก!”

“พูดมันง่ายนะ แต่ทำมันยาก”

ไชยยันต์เอง ก็อยากจะออกติดตามเสียในคืนนี้เลย แต่ต้นแล้ว แต่อดแย้งมาไม่ได้

“ก็ไหนใครบอกตะกี้ว่า ในเวลากลางคืนเราจะหาร่องรอยของน้อยไม่ได้”

เชษฐาหันไปมองหน้าอนุชาและหนานอินสลับกันแล้วว่า

“ไหนทั้งสองคนลองบอกเหตุผลมาซิ ว่าเราพอจะเดินทางตามน้อยในเวลากลางคืนในไพรลึกที่สุดนี่ได้ไหม และได้อย่างไรมันจะตรงกับที่พี่คิดไว้หรือเปล่า”

“ในความคิดของผมกับลุงอินตอนนี้ก็คือ เราจะไม่เสียเวลามาตรวจรอยบากฟันกิ่งไม้ของน้อยให้เสียเวลาอีกแล้ว ในเวลากลางคืนเช่นนี้ แต่เรามีมัคคุเทศก์ชั้นดีที่จะนำทางเราได้ เพราะมันจะต้องมีสัญชาตญาณรู้ว่าน้อยไปพักนอนอยู่ที่ไหนในคืนนี้ นั่นก็คือ ไอ้ด้วน! เราต้องหาทางให้มันเป็นตัวนำทางให้ได้ พี่ใหญ่คิดไว้ก่อนแล้วใช่ไหมครับ?”

ม.ร.ว. เชษฐา วราฤทธิ์ ผงกศีรษะลง ดวงตาสีเข้มของเขา ส่อแววของการพร้อมที่จะต่อสู้กล้าเผชิญทุกสิ่งทุกอย่างเด็ดเดี่ยวยิ่ง กอปรไปด้วยความสุขุมลึกซึ้งโดยไม่เปลี่ยนแปลง มองละไปตามใบหน้าของผู้ร่วมเป็นร่วมตาย ที่เข้ามาประชุมกันอยู่ในขณะนี้ทีละคน ก่อนจะเอ่ยขึ้นเคร่งขรึมจริงจังว่า

"ถูกต้อง เราจะหวังพึ่งอะไรไม่ได้อีกแล้วในการเดินกลางคืนท่ามกลางป่าดงดิบดำนี่ นอกจากการนำของเจ้าด้วนตัวเดียวเท่านั้น และพี่แน่ใจว่า พี่สามารถที่จะทำความเข้าใจกับมันได้ เมื่อเช้าตรู่ของวันนี้ก็เช่นกัน เราออกเดินทางก่อนตะวันขึ้นตั้งชั่วโมง ก็เรียกว่าเดินกันในความมืดนั่นแหละ และเจ้าด้วนมันเป็นตัวนำทางให้แก่เรา ก็ทำไมล่ะ ภายในคืนนี้มันถึงจะนำเราไปไม่ได้ ถ้าหากว่ามันรู้จุดประสงค์ของเรา"

อนุชานิ่งคิดเหมือนจะไตร่ตรองอะไรบางอย่าง และมองไปทางหนานอินคนคู่ใจ ส่วนไชยยันต์จ้องหน้าสหายของเขาเขม็งขยับปากเหมือนจะพูดอะไรออกมา แต่แล้วก็ถอนใจแทน หุบปากนิ่งเสีย ราชสกุลหนุ่มใหญ่สังเกตอาการของคนเหล่านั้นอยู่ก่อนแล้ว พอจะเดาความรู้สึกได้ จึงยิ้มออกมานิดหนึ่ง กล่าวเนิบช้าลึกซึ้งต่อมาว่า

"ทุกคนคงจะมีคำถามว่า ฉันจะสามารถพูดจาภาษาช้างให้เจ้าด้วนเข้าใจจุดประสงค์ของเราได้อย่างไร...อย่างนั้นใช่ไหม?"

พร้อมกับกล่าวประโยคนั้น ท่านหัวหน้าคณะแลไปทางร่างกายอันสูงใหญ่ของช้างคู่บารมีของดาริน ซึ่งนับตั้งแต่มันนำทั้งคณะมาพบร่องรอยตำแหน่งแห่งที่ ซึ่งดารินพักอยู่เมื่อ

ตอนกลางวันแล้ว ก็มิได้ผละห่างไปไหนเลย คงยืนหรือเดินป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ๆประดุจช้างเลี้ยงฉะนั้น ขณะนี้มันกำลังกวาดเอากองเผือกมันดิบที่ยังเหลือตกค้างอยู่ใส่ปากเคี้ยวอยู่

"...ทุกคนยอมรับแล้วว่า เจ้าด้วนเป็นช้างแสนรู้ ฉลาดเกินสัตว์เดียรัจฉาน และมีจิตผูกพันอยู่กับน้อย มีความเป็นห่วงน้อยไม่แพ้พวกเราเหมือนกัน เราติดตามน้อย มันก็กำลังติดตามอยู่ด้วยเช่นกัน ซ้ำยังไม่กล้าแยกเดี่ยวออกไปไหน นอกจากร่วมขบวนกับเรามาโดยตลอด ฉันไม่สามารถจะพูดภาษาช้างได้ เท่าๆ กับที่มันก็พูดภาษาคนไม่ได้ แต่ความเข้าใจระ-หว่างมนุษย์กับสัตว์นั้น มันเป็นการเข้าใจกันด้วยกระแสจิต ฉันมีความเชื่อแน่ถึงกว่า 90 เปอร์เซ็นต์ ว่าจะสั่งให้มันนำทางเราภายในคืนนี้ได้ เอาละ เราจะมาลองทดสอบกันดูก่อนเดี๋ยวนี้!"

จบคำพูดอันเต็มไปด้วยความมั่นใจนั้น เชษฐาก็ลุกขึ้นยืนเดินออกมาจากกลุ่มเล็กน้อย พร้อมกับเปล่งเสียงตะโกนดังๆ ขึ้นว่า

"ด้วน! ฉันกำลังเรียกเจ้า เดินเข้ามานี่ซิ เดินเข้ามา!! ..."

ไม่ต้องเสียเวลาซ้ำประโยคเลย สิ้นกระแสความที่เชษฐาร้องเรียกออกไปพร้อมกับอาการโบกมือเรียก เจ้าช้างป่าแสนรู้ซึ่งมีความภักดีกับดารินเป็นพิเศษออกไป และในขณะนี้ก็ร่วมคณะมากับฝ่ายของเชษฐาด้วย ได้แสดงอาการตื่นตัวต่อสำเนียงเสียงเรียกอันดังของเชษฐา โบกวาดใบหูใหญ่อยู่ไปมาแล้วหมุน

เอี้ยวตัวช้า ๆ พร้อมกันก็ก้าวเดินแช่มช้าตรงเข้ามาหาทันที ราวกับจะฟังภาษามนุษย์ออกฉะนั้น

ทุกคนจ้องมันเป็นตาเดียว!

เชษฐาก้าวล้ำหน้าไปอีกเล็กน้อย เจ้าด้วนเดินเข้ามาหยุดยืนตระหง่านอยู่เบื้องหน้าของเขา เมื่อเชษฐายื่นมือออกไป มันก็ยกปลายงวงขึ้นสูงก่อน ต่อจากนั้นก็ค่อย ๆ ลดลงมาแตะดมอยู่ที่ฝ่ามือของเขา

"ฟังนะ ด้วน! พวกเราทั้งหมดต้องการตามให้พบนายหญิงของเจ้าโดยเร็วที่สด..."

เขากล่าวด้วยวาจาช้า ๆ แต่เพ่งกระแสจิตแน่วนิ่งไปยังดวงตาเล็กตี่คู่นั้น

"...เราจะพักกันอยู่ที่นี่สักระยะหนึ่งก่อน แต่ในตอนดึกของคืนนี้ พวกเราทั้งหมดจะออกเดินทางต่อในเวลากลางคืน พวกเราไม่อาจเดินทางได้ตามลำพัง แต่เจ้ามีความสามารถที่จะเดินนำพวกเราไปได้ และเจ้าก็ควรจะรู้ด้วยว่า นายหญิงไปในทิศทางใด เพราะฉะนั้น เมื่อเราพร้อมที่จะออกเดินทางเมื่อใด เจ้าจะต้องเป็นผู้นำทาง...เจ้าจะต้องเป็นผู้นำทางพวกเราฝ่าราตรีไปในป่าใหญ่นี้ เอาละ ถ้ากระแสจิตที่ฉันส่งความไปถึงเจ้านี้ทำให้เจ้าเข้าใจความหมายได้ ก็ขอให้ส่งเสียงร้องออกมา"

อย่างลึกลับ มหัศจรรย์ที่สุด เจ้าด้วนชูงวงสูงขึ้นอีกครั้ง กวัดแกว่งในอากาศแล้วเปล่งเสียงร้องแปร่นออกมา ครั้งหนึ่งท่ามกลางราตรีสงัด มันดังสนั่นไปทั่ว

เชษฐาสูดลมหายใจลึกอย่างเต็มที่ด้วยความมั่นใจและปีติยินดียิ่ง เดินเข้าไปลูบที่ขาหน้าอันใหญ่โตของมัน และหันกลับ

มายังพรรคพวกทุกคน ที่จ้องนิ่งตะลึงมาเป็นตาเดียวกันประกาศว่า

"ทุกคนเห็นแล้วใช่ไหม เจ้าด้วนรู้เรื่อง เข้าใจในสิ่งที่ฉันบอกความกับมัน คืนนี้เราเดินทางได้แน่นอน โดยมีเจ้าด้วนเป็นมัคคุเทศก์ ซึ่งจะนำเราไปอย่างถูกทิศทาง และปลอดภัยที่สุด ฉันเชื่อเช่นนั้น!"

ทั้งอนุชา ไชยยันต์ หนานอินและคะหยิ่น พากันลุกขึ้นเดินตรงเข้ามาที่เชษฐาทันที ท่านหัวหน้าคณะตบที่ลำขาของคชสารใหญ่ กล่าวกับมันด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนและปรานีว่า

"ขอบใจมาก ด้วน เจ้าเองก็ไปพักเสียก่อนเถิด ยังไม่ถึงเวลาเดี๋ยวนี้หรอก แต่อย่าไปไหนให้ห่างพ้นระยะสายตาของพวกเรา ขณะนี้เราได้ร่วมเป็นร่วมตายกันอย่างสนิทแน่นแฟ้นแล้ว และเจ้าจะเป็นกำลังสำคัญที่สุด ในการติดตามค้นหานาย-หญิงครั้งนี้"

ช้างป่าผู้อดีตมีนิสัยเกะกะเกเรมาก่อน แต่ไม่เคยที่จะทำอันตรายต่อชีวิตของพราน หรือชาวป่าคนใด และรพินทร์ ไพรวัลย์ ละเว้นไว้โดยไม่ทำอันตรายใดๆ ต่อมันเช่นกัน จน-กระทั่งในที่สุดอาจเป็นด้วยกุศลผลบุญที่เคยสร้างสมกันมาแต่ปางก่อน ทำให้มันมีจิตภักดีรักใคร่ดารินผู้เคยให้ความเมตตาแก่มัน บัดนี้ ขยับเขยื้อนกายแช่มช้าอีกครั้ง เดินเลี่ยงไปยืนพิงโคนไม้ใหญ่ใกล้ๆ ต้นหนึ่งอย่างสงบ

"กระแสจิตตานุภาพของพี่ใหญ่แรงกล้าเหลือเกิน..."

อนุชา วราฤทธิ์ พึมพำออกมาอย่างสุดทึ่ง

"...ขนาดลุงอินเองก็ยังยอมรับว่า แกยังไม่แน่ใจนักว่าจะพูดจาสั่งความใด ๆ กับเจ้าด้วนได้อย่างทะลุปรุโปร่ง แต่พี่ใหญ่กลับทำได้ นี่เป็นเรื่องพิเศษทีเดียว ผมยอมรับครับว่ามันยอมเชื่อฟัง เข้าใจและจะปฏิบัติตามที่พี่ใหญ่สั่งการได้"

"ใช่!"

ไชยยันต์รับมาอีกคน พร้อมกับรอยยิ้มอย่างสมหวัง เข้ามาจับมือเชษฐาเขย่าแรง ๆ

"...แก 'วิเศษ' จริง ๆ ครั้งแรก พวกเราคิดว่านอกจากน้อยแล้วไม่มีใครหรอกที่จะบงการเจ้าด้วนได้ แต่เดี๋ยวนี้พิสูจน์แล้วว่า ยังมีแกอีกคน ที่สามารถจะติดต่อส่งภาษารู้ความกับมันได้"

"โฮ้ย! นายใหญ่พูดภาษาช้างได้ ช่วยพูดกะมันทีเหอะว่าอย่าให้มันไล่ขับคะหยิ่น หรือคิดจะเล่นทะลึ่งหนัก ๆ กะคะหยิ่นอีก มันชอบเอาปลายงวงมาโขกหัวคะหยิ่นอยู่เรื่อย"

เจ้านายบ้านหล่มช้าง บอกเขามาด้วยภาษากะเหรี่ยงที่เชษฐาบัดนี้พอจะฟังเข้าใจได้ เขาหัวเราะเบา ๆ

"ไม่ต้องกลัวหรอกคะหยิ่น! ต่อไปนี้ เจ้าด้วนเป็นเพื่อน-ตายของเรา จะช่วยเหลือเราทุกอย่างเท่าที่มันจะทำได้ สำคัญคะหยิ่นอย่าไปด่าว่าอะไรมันก็แล้วกัน ครั้งแรกคะหยิ่นเอาปืนลูกซองไปยิงมันก่อนไม่ใช่หรือ"

"ก็มันเสือกทะลึ่งไล่ขับคะหยิ่นทำไม เห็นทีไรขับทุกทีสมัยก่อนโน้นบางทีก็ต้องเข้าไปมุดอยู่ในกอหนามไผ่ กว่าจะหาทางออกได้แทบตาย"

คะหยิ่นบ่นอู้อี้เมื่อนึกไปถึงความหลัง ระหว่างตัวมันกับเจ้าพลายเกเรตัวนั้น

“ไม่หรอก มันแกล้งล้อเล่นไปงั้นเอง ถ้ามันคิดจะฆ่าคะหยิ่นจริงๆ คะหยิ่นก็ถูกเหยียบแบนไปแล้ว”

ท่านหัวหน้าคณะยิ้มสดชื่น ตบไหล่นักเลงโตหล่มช้างบริวารเก่า ซึ่งมาร่วมเป็นร่วมตายกับคณะของเขาอีกครั้ง แล้วหันไปทางพรานหนานอิน ซึ่งยืนเอามือลูบริมฝีปากมองเขานิ่งๆ อยู่ ถามว่า

“ลุงอินว่ายังไง?”

“มีทางแล้วนายใหญ่ หะแรก หนานอินยังหนักใจอยู่ว่าจะให้มันนำทางเวลากลางคืนยังไงได้ หนานอินเคยเป็นควานช้างมาก่อนก็ยังพูดกับมันไม่ค่อยรู้เรื่องนัก แต่นายใหญ่กลับรู้เรื่องกับมันดีที่สุด แปลกจริงๆ ก่อนนี้มีนายหญิง มันก็เชื่อฟังนายหญิง แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีนายหญิงแล้ว มันก็พยายามจะเข้าใจรู้เรื่องกับนายใหญ่ได้อย่างดีที่สุด ถ้ารู้เรื่องกันได้อย่างงี้ เราก็ทำตามที่เรากะกันไว้แล้วได้เลย”

แกบอกมาด้วยเสียงต่ำลึก แล้วหันไปสั่งพวกลูกหาบใครกินอาหารเสร็จแล้วให้รีบนอนพักเอาแรงทันที เพื่อเตรียมออกเดินทางกลางดึก ภายหลังเมื่อตื่นกันขึ้นมาแล้ว

แล้วกลุ่มของเชษฐาก็วางแค้มป์พักนอนชั่วคราวทันที

ทุกคนรู้ดีว่าการเดินทางไปในป่าดิบดงดำในความมืดของยาม

ราตรีเป็นสิ่งเสี่ยงอันตรายที่สุด แต่บัดนี้ก็วางใจได้แล้ว ถ้าหากมีเจ้าด้วนอันเป็นช้างป่า ซึ่งมีสัญชาตญาณไพรตามธรรมชาติของมันอยู่แล้วเป็นผู้นำทางเพราะมันจะต้องรู้ดีอยู่ว่าการนำกลุ่มมนุษย์ไปทางด้านใด อย่างไร จึงจะปลอดภัยจากสรรพอันตรายและถูกต้องกับเป้าหมายโดยไม่เตลิดหลงออกนอกทิศทาง

ทั้ง 5 คน ของฝ่ายนายจ้างอันสมทบด้วยหนานอิน และคะหยิ่นอันจัดว่าเป็นกลุ่มของหัวหน้า นอนเรียงกันเป็นหน้ากระดานริมกองไฟที่ก่อไว้อาศัยไออุ่น ใช้เพียงผ้าพลาสติกรองพื้น และผ้าห่มคลุมตัวเท่านั้น ทั้งหนานอินและคะหยิ่นหลับไปอย่างรวดเร็วและง่ายดาย เพื่อเตรียมรอคอยเวลาที่จะตื่นขึ้นมาก่อนเที่ยงคืน

ส่วนเชษฐา ไชยยันต์และอนุชา ซึ่งนอนอยู่ชิดกันยังสูบบุหรี่แดงวาบๆ กันอยู่ และสนทนากันเบาๆ เชิงหารือ เชษฐาตั้งเวลานาฬิกาข้อมือเดินป่าของเขาให้ปลุกขึ้นเมื่อ 23.30 น. นั่นแปลว่าอย่างช้า ถ้าหลับกันไปในเวลา 2 ทุ่ม ก็จะได้พักหลับกัน 4 ชั่วโมงครึ่ง

“มันจะเอาน้อยมุ่งหน้าไปไหนนะ? ผมเดาไม่ถูกจริงๆ” เสียงอดีตพรานชด เอ่ยขึ้นเบาๆ ขณะอัดควันบุหรี่ลึก

“ไม่เฉพาะแกหรอก ฉันกับเชษฐาก็กำลังคิดอยู่ทุกขณะจิตนี่”

ไชยยันต์ตอบมา เขานอนอยู่ตรงกลาง โดยมีพี่น้องราชสกุลขนาบอยู่คนละด้าน

“ไชยยันต์ ในคณะของพวกเราที่มาด้วยกันนี่ทั้งหมด ก็

มีตัวแกเอง พี่ใหญ่ และคะหยิ่น สามคนที่เคยผ่านเข้าแดนนิทรานครมาก่อนแล้ว...”

อดีตพรานชดเอ่ยต่อมา

“...วันนี้ทั้งวันที่เราแกะรอยน้อยมาตลอด พอจะจำภูมิ-ประเทศได้บ้างไหมว่ามีส่วนใดบ้างที่คุ้นๆ ตา หรือเคยผ่านมาแล้วในครั้งก่อนนั้น”

“ไม่มีอะไรให้เราทั้งสามคนสังเกตเห็นได้เลยว่ามันจะเป็นบริเวณหรือสถานที่อันเคยผ่านมาก่อนแล้วในครั้งนั้น...”

เชษฐาเป็นคนตอบ

“...ภูมิประเทศของนิทรานคร หรือป่าก่อนที่จะเข้าสู่ดิน-แดนนั้น ก็พอจะจำกันได้อยู่บ้างหรอกแต่มันไม่เหมือนกับที่เราผ่านกันมาทั้งวันของวันนี้เลยสักนิด บางทีมันอาจเป็นคนละทิศทางก็ได้”

“เคยทำแผนที่ไว้บ้างหรือเปล่าครับ?”

“รพินทร์อาจทำไว้ แต่ทางพวกเราไม่มีใครทำเลย และไม่รู้จะทำยังไงด้วย เพราะเราก็ต่างไม่ชำนาญกันมาก่อนในนรกดำนี่ เธอเองล่ะ สมัยที่เดินมากับลุงอินเพียง 2 คน เคยผ่านภูมิประเทศแถบนี้มาก่อนบ้างไหม?”

“ไม่เคยครับ ผมบอกแล้วว่าสมัยที่ผมมาตามลำพังกับลุงอิน ผมไม่เคยพบนครร้างของนิทรานครมาก่อน ไม่เคยพบกับฤทธิ์เดชของมันตรัย มันเป็นเพียงป่าทุรกันดารที่บุกบั่นกันไปเท่านั้น เราอาจซ้ำรอยพบเหมือนกัน ก็เฉพาะที่เทือกเขานิลกาญจน์ อันเป็นนครวานรของวายาเท่านั้น”

“เท่าที่จำได้ก่อนจะเข้าสู่อาณาจักรร้างเก่าแก่โบราณภูมิ-

ประเทศมันเป็นทุ่งหญ้าสูงๆ ต่ำๆ แวดล้อมไปด้วยเนินเขานับไม่ถ้วน แต่เป็นเนินเขาเตี้ยๆ อยู่ท่ามกลางทุ่งโล่งกว้างใหญ่นั้น แต่ที่เราผ่านมาในวันนี้เราเดินกันในดงทึบตลอด ไม่มีส่วนใดที่เราพอจะมองเห็นได้ว่าเป็นบริเวณของซากนครเก่าเลย”

ไชยยันต์พูดเหมือนรำพึง

“แกเคยเข้าไปติดขังอยู่ในภูเขาที่เป็นสุสานของไอ้ผีดิบพวกนั้นไม่ใช่หรือ กับเมย์น่ะ?”

“ใช่! ถ้าไม่ได้รพินทร์กับพวกนี้ตามไปพบ แล้วระเบิดช่องหาทางออกให้ ป่านนี้ฉันกับเมียก็คงจะกลายเป็นผีดิบอยู่ในสุสานแห่งนั้นแล้ว ยังจำภาพและเหตุการณ์ได้ดีที่สุด”

“ถ้าพบเห็นอีกเชื่อแน่ไหมว่ายังจำได้ ?”

“อ๋อ แน่นอน ถ้าพบเห็นอีกก็ต้องจำได้อยู่วันยังค่ำ ยุคนั้นพวกเราถูกแยกกันออกไป 3 พวก รพินทร์กับน้อยฝ่ายหนึ่ง เชษฐากับพรรคพวกส่วนใหญ่ ซึ่งมีคะหยิ่นร่วมอยู่ด้วยฝ่ายหนึ่ง และฉันกับเมย์ตามลำพังสองคนอีกฝ่ายหนึ่ง พวกเราเดินอยู่ในเขตนครร้างนั่นแหละ แต่เข้ามาคนละทิศ ฉันกับเมย์ซวยกว่าเพื่อน เข้าไปติดกับดักอยู่ในป่าช้าผีดิบใต้ภูเขา โชคดีอยู่บ้างที่มันตรัยในยุคนั้น ยังไม่ได้ใช้ไอ้ผีดิบ ที่อยู่ใต้ภูเขานั่น ให้แห่ออกมาเล่นงานเราสองคน เพียงแต่ทำประตูกลเข็นหินทั้งแท่งหล่นลงมาปิดขังเราสองคนไว้เท่านั้น”

“จะยังไงก็ตาม ฉันมีความเชื่อมั่นว่า เจ้ามันตรัยมันจะต้องหาทางเอาน้อยกลับเข้าไปสู่อาณาจักรนิทรานครอีกครั้งอย่างแน่นอน และนิทรานครก็คงไม่มีอาณาเขตที่แคบจำกัดเหมือนอย่างที่พวกแกเคยพบผ่านกันมาก่อนแล้ว มันอาจมีบริเวณที่

แผ่กระจายกว้างไกลเกินกว่าพวกที่แกพบในครั้งนั้น ปราสาทพันธุมวดีที่อ้างว่าใช้ระเบิดทำลายเป็นกองหินไปหมดแล้ว ก็ยังจำได้ใช่ไหมถ้าเข้าใกล้บริเวณ?”

“เรายังจำกันได้ดีที่สุด กลาง ขอเพียงให้เฉียดใกล้เข้าไปเสียก่อนเท่านั้น”

ผู้ตอบในครั้งนี้ คือพี่ชายใหญ่ของคณะ

“ถ้างั้นพรุ่งนี้ ในขณะที่เราออกเดินตามกันไปเรื่อยๆ เราอาจเห็นเค้าเงื่อนอะไรขึ้นมาบ้างก็ได้นะครับ ขอให้พี่ใหญ่ไชยยันต์ และคะหยิ่นช่วยกันสังเกตให้ดีก็แล้วกัน...”

อดีตพรานชดว่า แล้วดีดก้นบุหรี่กระเด็นเข้าไปในกองไฟที่ก่อไว้ทางด้านปลายเท้า

“...ถึงยังไง ผมก็คิดว่าการติดตามน้อยในครั้งนี้ รวมทั้งการตามรพินทร์ด้วย มันคงไม่ยากเย็นเหมือนกับครั้งที่คณะของพี่ใหญ่กับรพินทร์ออกติดตามผมในคราวนั้นหรอก เพราะผมออกเดินล่วงหน้าไปก่อนแล้วนานนับปี แต่นี่มันสดๆ ร้อนๆ และจับรอยติดหลังกันมาได้ทุกระยะอยู่แล้ว ถ้าเราไม่มามัวเสียเวลาตามน้อยเสียก่อน โดยติดตามเฉพาะฝ่ายรพินทร์ ผมเชื่อว่าเราอาจก้าวสกัดดักหน้าและพบพวกเขาในระหว่างทางเร็วๆ นี้แหละ แต่ก็มาเกิดอุปัทวเหตุที่น้อยต้องพลัดไปเสียก่อน ทำให้เราต้องเปลี่ยนเป้าหมายชั่วคราว และการตามน้อยก็เป็นเรื่องใหญ่เรื่องแรกที่เราจะต้องกระทำลงไปก่อน”

“ภาวนาขอให้เป็นอย่างที่เธอพูดเถอะกลาง...”

เชษฐากล่าวอย่างแผ่วต่ำ

“...ครั้งตามเธอกับลุงอิน เรามีมือดีถึง 2 คน คือรพินทร์

และแงซาย เป็นแกนนำทาง แต่ตอนนี้เรากลับต้องอาศัยเธอกับลุงอินเป็นแกนนำเพื่อติดตามทั้งน้อยและรพินทร์ มันเป็นการผลัดกัน แต่ไม่ค่อยเข้าท่าเลย พี่เชื่อมือเธอกับลงอิน แต่ถึงงั้นก็ยังไม่อุ่นใจเท่ากับมีรพินทร์หรือแงซายมาเป็นผู้นำทาง”

“เรื่องนี้ก็ยอมรับครับ เป็นของแน่นอน ผมกับลุงอินจะไปสู้รพินทร์กับแงซายได้ยังไง ทั้งสองคนนั่นตลอดชีวิตอยู่แต่ในป่า ผมเพียงแค่สมัครเล่นเท่านั้น ส่วนลุงอินก็แก่เกินไปเสียแล้วตอนนี้”

“แต่เราก็มีเจ้าด้วนอยู่ด้วยอีกตัวหนึ่งนะ ถึงแม้มันจะเป็นสัตว์ก็ตาม แต่มันก็รู้จักดีทั้งรพินทร์และน้อยผู้ที่เรากำลังติดตามอยู่ในขณะนี้ เรายังไม่ถึงกับสิ้นหวังนักหรอก”

ไชยยันต์เสริมมา

เชษฐาผงกศีรษะขึ้นดูไปทางด้านปลายเท้า ขวามือโคนไม้ใหญ่ยังเห็นเจ้าด้วนยืนโยกกายช้า ๆ อยู่ตำแหน่งที่เดิม ไม่ได้เคลื่อนย้ายไปไหน เวรยามสำหรับการพักนอนกันชั่วขณะไม่จำเป็นจะต้องมี ตราบใดที่ช้างใหญ่ตัวนั้นยังอยู่ใกล้เคียงบริเวณ เพราะถ้ามีเหตุร้ายใด ๆ ย่างกรายเข้ามาใกล้คณะทั้งหมด มันจะต้องเตือนภัยให้ทราบในทันที

“สูบบุหรี่หมดตัวแล้วก็นอนกันได้แล้ว หลับสัก 3-4 ชั่วโมงก็ยังดี เอาละ หยุดพูดได้ มีอะไรก็ว่ากันใหม่ภายหลังตื่นขึ้น ตอนนี้หลับก่อน!”

นั่นคือคำสั่ง

แล้วทั้งสามก็สงบเงียบการพูดจากันลงไปในบัดนั้น

23.30 น. เสียงออดเบาๆ จากนาฬิกาข้อมือของ เชษฐาก็ลั่นปลุกขึ้นตามเวลาที่กำหนดไว้ ทั้งสามคนตื่นขึ้นในทันทีพร้อมกันอย่างว่องไว เชษฐาสะกิดหนานอิน ส่วนอนุชาเขย่าตัวคะหยิ่น

ไม่กี่อึดใจต่อจากนั้น นายช้วนและลูกหาบทั้งหมดก็พากันตื่นขึ้นทั้งหมด โดยช่วยกันปลุกต่อๆ กันไป

ท่ามกลางอากาศอันแสนจะหนาวเย็นและมืดสนิท ราวกับอยู่ในขุมนรกของป่าดิบ ทั้งหมดเตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนย้ายออกเดินทางกันกลางดึก ภายในเวลาเพียงไม่เกิน 5-6 นาทีเพราะรับรู้อยู่ก่อนแล้ว

ไม่มีการผิดหวังเลย เจ้าด้วนอันจะอาศัยเป็นมัคคุเทศก์สำคัญในการเดินทางยามราตรี กลางไพรนรกยังยืนสงบเหมือนจะรอคอยอยู่ที่เดิมโดยไม่หายตัวไปไหนเสียก่อน และพอมันเห็นฝ่ายมนุษย์เก็บของก็เริ่มเคลื่อนไหวตัวทันที

"ทุกคนพร้อม!"

อนุชา หันไปร้องเตือนพวกลูกหาบทั้งหลายที่เริ่มเข้าประจำหน้าที่แบกหาม

เสียงนายช้วนร้องตอบมาว่า

"พวกเราพร้อมแล้วนาย! ได้นอนกันมั่งนิดหน่อยก็พอมีแรงแล้ว"

"ดีมาก คะหยิ่นกับลุงอินไปคุมหลังขบวน ฉันจะนำหน้าเอง"

อดีตพรานชดสั่งการอย่างฉับไว กรอกบรั่นดีจากกระติกเข้าปากสองอึกใหญ่

ไชยยันต์คว้าเอ็ม 79 บรรจุระเบิดพร้อมสะพายไหล่ไว้มือถือไรเฟิล ส่วนเชษฐาก็เดินเข้าไปร้องสั่งเจ้าด้วนทันที

"ถึงเวลาแล้ว ด้วน! เราจะออกเดินทางกันเดี๋ยวนี้ เจ้าผู้รู้และผู้เห็นเหนือกว่าเราทั้งหลาย นำทางเราได้...นำไปสู่นาย-หญิง!!"

พลายหางด้วน ก้าวออกสะบัดงวงเดินเคลื่อนตัดไปในดงอันมืดทึบทันที อย่างเนิบๆ เชื่องช้า ส่อเจตนาชัดว่าปรารถนาให้ฝ่ายมนษย์ที่เดินตามมาเบื้องหลังสามารถมองเห็นการเคลื่อนไหวของมันได้อย่างถนัด ในระยะไม่เกิน 2-8 เมตร

อนุชา ซึ่งนำอยู่เบื้องหน้าทุกคน เป็นผู้คอยจับสังเกตการเคลื่อนไหว เพื่อแกะรอยตามแนวทาง ใช้ไฟฉายประจำตัวส่องดูเฉพาะตัวมันเป็นระยะๆ

ทุกคนเดินกันไปอย่างเงียบๆ เป็นขบวนแถวยาว อนุชากำชับสั่งให้จับค่เดินตามเขาไปโดยไม่ให้ใครเปะปะออกนอกแนวเส้นทางเดินของเจ้าด้วนโดยเด็ดขาด ทุกคนเข้าใจในคำสั่งนั้นดีโดยไม่ต้องอธิบายอะไรมาก ท่ามกลางความมืดสนิท และราวไพรทึบที่งมเสี่ยงกันไปนี้ เจ้าด้วนย่อมจะเป็นเรือนำร่องให้เป็นอย่างดีที่สุดโดยไม่เดินนำไปสู่จุดอันจะก่อให้เกิดอันตรายทุกด้านไม่ว่าจะจากภูมิประเทศวิกฤต หรือสัตว์ร้ายที่หลบซุ่มซ่อนอยู่

"ถ้ามีอะไรผิดปกติทางด้านหลัง บอกให้ฉันรู้ทันที"

อดีตพรานชด วิทยุไปยังหนานอิน ผู้เดินคุมอยู่ท้ายขบวนซึ่งแกก็ตอบรับมาสั้นๆ ว่า

"อย่าห่วง นายชด"

ณ บัดนี้ พิสูจน์ชัดได้อีกครั้งว่า ช้างพลายหางด้วนเข้าใจหน้าที่ของตัวมันเอง และเจตนารมณ์ของฝ่ายมนุษย์ อันมีสภาพประดุจมิตรร่วมตายของมันได้อย่างดีที่สุด ดูจะเหนือกว่าช้างเลี้ยงเสียด้วยซ้ำ เพราะช้างเลี้ยงนั้น ยังต้องบังคับด้วยควาญ แต่นี่มันไม่จำเป็นจะต้องมีควาญนั่งบงการอยู่บนคอเลย หากแต่สามารถเดินนำทางไปได้อย่างฉลาดรอบคอบเกินคาดหมาย มันรักษาระยะทางให้เดินตามได้ทันในระยะใกล้ๆ ไม่ใช่เดินดุ่มๆ เอาแต่ใจตัวเอง ผิดกับตอนกลางวัน และพยายามที่จะนำหลีกหลบพงรกทึบพงหนาม ซึ่งอาจเป็นการยากลำบากของฝ่ายมนุษย์ตัวเล็กๆ ที่พากันแกะรอยตามหลังการนำของมันไป

เพียง แค่ 10 นาทีแรกของการเริ่มออกเดินทาง

ทุกคนก็บังเกิดความมั่นใจได้ว่า มันจะสามารถปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์ได้ ชนิดไม่ต้องมีอะไรกังวลอีกทั้งสิ้น เท่าๆ กับเป็นยามระวังภัยเบื้องหน้า เพื่อเตือนให้รู้ว่าจะมีเหตุร้ายใดๆ ดักรออยู่ด้วยหรือไม่

ตราบใดก็ตาม ที่เจ้าด้วนยังเดินนำไปในสภาพปกติ เป็นอันว่าทุกคนเดินตามมันไปได้อย่างไร้กังวล อย่างน้อยก็กว่า 80 เปอร์เซ็นต์ เพราะสัญชาตญาณสัตว์ป่า ย่อมรู้จักสภาพของป่าเหนือกว่ามนุษย์มากมายนัก ความฉลาดของมันแสดงออกแม้กระทั่งการใช้งวงฟาดกิ่งไม้ให้เกิดเสียงเบาๆ เพื่อบอกให้ทราบว่ามันอยู่ในตำแหน่งแห่งที่ใด ในกรณีนี้ ถ้าฝ่ายมนุษย์ไม่ได้ฉายไฟมาที่ตัวของมันเป็นระยะเวลานานผิดสังเกต

“นั่นคือ เรดาร์ของเรา” เชษฐากระซิบบอกไชยยันต์ ซึ่งเดินเงียบๆ อยู่เคียงข้างเขา

“ก่อนแสงตะวันขึ้นนี่ ชีวิตพวกเราทั้งหมดฝากไว้กับไอ้ด้วนตัวเดียว” สหายของเขาพึมพำออกมาเหมือนคำรำพึง

“นี่เป็นวิธีเลือกที่ดีที่สุดสำหรับเราแล้ว” ท่านหัวหน้าคณะย้ำ

ป่าใหญ่ทั้งป่าสงบเงียบ ทุกชีวิตเดินกันไปประดุจเงา ของปีศาจ ภายใต้การนำอย่างดีเยี่ยมของช้างป่าผู้ภักดีเชือกนั้น นอกจากอนุชาที่จะฉายไฟส่องดูภูมิประเทศเป็นระยะ ๆ ชั่วแวบสั้น ๆ แล้ว นอกนั้นไม่มีใครมีไฟฉายเลย เพราะต้องการประหยัดแบตเตอรี่ การเดินทางในเวลากลางคืนนั้น ถ้าแน่ใจในด้านความปลอดภัยเสียอย่างเดียว ย่อมจะได้เปรียบกว่าการเดินในเวลากลางวันมาก เพราะอากาศเย็นเยือก และชุ่มชื่น ทำให้ไม่เหนื่อยเร็ว ความหวังของทุกคนก็คือ ในระยะเวลากลางคืนอันควรจะเชื่อได้ว่า เป็นเวลาที่น้องสาวคนเล็กของคณะจะต้องหยุดพักนอนอยู่ที่ใดที่หนึ่งข้างหน้านี่แหละ จะเป็นระยะเวลาแห่งการชิงความได้เปรียบ ด้านการกระชั้นสาวรอยให้ใกล้เข้าไปอีก ถ้าหากเจ้าด้วนไม่ดันนำเตลิดออกนอกลู่นอกทาง

หนึ่งชั่วโมงผ่านพ้นไปแล้ว ไม่มีวี่แววว่าจะมีภัยใดสกัดอยู่ด้านหน้า หรือติดตามมาทางด้านหลัง มันยังเหลือเวลาอยู่อีก 5-6 ชั่วโมงเต็มก่อนสว่าง ซึ่งจะต้องทำระยะเวลาได้มากพอสมควรทีเดียว **ข้อกังวลใจของทุกคนในขณะนี้มีอยู่ตรงกันหมด เพียงแต่ไม่พูดออกมาเท่านั้น นั่นก็คือ ยังเดาไม่ถูกว่าจะไปตามทันดารินที่ไหนเมื่อไหร่ และในสภาพไร ในยามนั้นจะเกิดอะไรขึ้น**

ใครจะคิดอย่างไรในขณะนี้ ก็เหลือที่จะเดาใจกันออก แต่สำหรับเชษฐา วราฤทธิ์ ทุกฝีก้าวย่าง เขาภาวนาบนบานศาลกล่าวไปตลอดทาง เพื่อขอให้พบน้องสาวโดยเร็วที่สุด ในสภาพปลอดภัย และเอากลับคืนมาให้ได้ แต่สิ่งที่แสดงออกมาให้เห็นชัดพร้อมเพรียงกันก็คือ ทุกคนสู้ยิบตา บากบั่นทรหดสุดชีวิต ไม่มีใครแสดงอาการย่อท้อหรือปริปากบ่น แม้แต่พวกลูกหาบ

อนุชา วราฤทธิ์ ยกนาฬิกาเข็มทิศของเขาตรวจสอบทิศทางไปเป็นระยะๆ เป็นที่น่าประหลาดใจว่า ป่าใหญ่ไพรลึกยามวิกาลอย่างนี้ ไม่มีสำเนียงของสิงสัตว์จตุรบาทชนิดใดแว่วเข้ามาให้ได้ยินเลย แม้แต่พวกแมลงที่ออกหากินในเวลากลางคืนจักจั่นเรไร หรือลองไนพากันเงียบกริบกันไปหมด คงมีแต่เสียงลำตัวใหญ่โตของเจ้าด้วน เดินระกิ่งใบไม้เป็นบางขณะ และเสียงการเดินของมนุษย์กลุ่มนี้เท่านั้น

กาลเดียวกันนั่นแหละ ทิดารน วราฤทธิ์ กาลงนอนหลับอย่างสนิท ภายหลังจากมันตรัยได้ผละจากไปแล้ว!

06.00 น. คณะของรพินทร์ตื่นขึ้นพร้อมกันหมด ณ ป่าเถาวัลย์โบราณอันเป็นตำแหน่งที่พักนอนเมื่อคืน!

น้ำพุร้อนที่เกิดขึ้นจากอำนาจระเบิดที่เทวาลัย ยังคงพุ่งซ่านซ่า ส่งไอละอองขาวมัวไปทั่ว ซากของอดีตมหาวิหารที่ถล่มลงมากองเป็นภูเขาย่อมๆ ยังปรากฏอยู่ให้เห็นชัดในทุกสายตา แสดงว่าเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วเมื่อวันวาน มิใช่การฝันไปของทุกคน

ระหว่างการจัดเตรียมรองท้องประทังชีพ ด้วยเนื้อย่างรมควัน ที่เหลืออยู่อีกเพียงแค่มื้อเดียว ผนวกกับอาหารเรชั่นของฝ่ายนายจ้าง ซึ่งก็เหลือจำนวนน้อยลงเต็มที รพินทร์ตรงเข้ามาหาฝ่ายนายจ้างของเขา บุคคลแรกที่ให้ความสนใจก็คืออิสซาเบล ซึ่งเมื่อวันวานเป็นผู้ที่บอบช้ำสะบักสะบอมที่สุด แล้วเขาก็รู้สึกยินดีขึ้น เมื่อเห็นสีหน้าอาการอันแจ่มใสของแม่ผมแดง ซึ่งมันบ่งความหมายว่าหล่อนทุเลาลงแล้ว เบลฟื้นตัวคืนกำลังได้รวดเร็วดีเหลือเกิน อาจประกอบกับยาดี และการได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ของคืนที่ผ่านมา

ทุกคนโบกมือต้อนรับเขา พร้อมกับชูนิ้วเป็นรูปตัววี. พร้อมกันหมด หมายถึงการพร้อมที่จะผจญประจันกันต่อไปอีกในวันนี้

จอมพรานยิ้มตอบ ยกมือขึ้นแตะปีกหมวก

“เป็นโชคดีสำหรับพวกเราทุกคน ที่จะไม่ต้องเสียเวลาเปล่าสำหรับวันนี้”

เขาประกาศกับนายจ้างอเมริกัน พร้อมกับเอื้อมมือไปรับเรชั่นชุดหนึ่ง ซึ่งสแตนลีย์โยนมาให้ มองสำรวจอาการไปยังทุกคน

“...ผมเข้าใจว่าทุกท่านคงหลับอย่างสนิท สบายดีที่สุดสำหรับเมื่อคืน”

“เป็นตายทีเดียวแหละ ไอ้มันตรัยบุกเข้ามาบิดคอเมื่อไหร่ก็คงไม่รู้ตัว”

คี้ธบอกมาพร้อมกับชูแขนขึ้นเหนือศีรษะ ดัดกายจนกระดูกลั่นกรอบแกรบ

“เบล ดูคุณสดใสขึ้นมากสำหรับเช้าวันนี้”
เขาหันไปทักเชิงหยั่งเสียง

“ฉันฝันไปว่า คุณกับพวกพรานพื้นเมืองของคุณแอบหนีพวกเราไปหมด ทิ้งให้พวกเรา 5 คนอยู่กันตามลำพัง”

“ก็เลยผิดหวัง เมื่อตื่นขึ้นมาพบว่าผมและพวกผมยังอยู่รับใช้พวกคุณเหมือนเดิม บาดแผลเป็นยังไงบ้างเช้าวันนี้?”

“ถ้าอยู่ในเมือง ฉันจะต้องยื่นใบลาพักสักอาทิตย์ แต่เห็นกิริยาท่าทีของคุณในเช้าวันนี้แล้ว ก็คงจะต้องลากโครงกับคุณต่อไปจนถึงที่สุดนั่นแหละ...มันระบมน้อยลงกว่าเมื่อวานมาก”

“ผมคิดว่า ถ้าคุณไม่ยิงปืน ไม่ต้องแบกภาระหนัก โดยถอดเครื่องหลังออกเสียให้คนของผมช่วยแบกให้ และเราเดินสำรวจกันตามปกติ คุณก็คงไปได้... หรือยังไงครับคริส?”

ประโยคหลังเขาแลไปทางคริสติน่า ผู้เปรียบเสมือนแพทย์ประจำคณะด้วยอีกคนหนึ่งเหมือนกัน ถ้าจำเป็น

“สบาย ถ้าหากไม่มีใครแกล้งกระทบหน้าอกซีกที่เย็บไว้ของเขา...ตรวจแล้ว แผลไม่มีอาการอักเสบ ไม่มีหนอง รอยเย็บสนิท และไม่มีอาการอื่นแทรกซ้อนในเช้าวันนี้”

“คุณวุธล่ะ?”

บุตรชายท่านนายพลยิ้มพราย ตอบมาปนหัวเราะว่า

“ผมก็หลับเป็นตายเหมือนกันครับ แต่ทำไมถึง ‘เปียก’ ได้ก็ไม่รู้ซิ ทั้งๆที่ไม่ได้มีเรี่ยวแรงที่จะคิดถึงเรื่องอะไรเลย เมื่อคืนนี้”

“ถ้าข้าไม่ฝันไป ก็รู้สึกว่าเอ็งกอดข้าแน่นปึง แล้วทำเอวขยุกๆ อยู่เมื่อตอนใกล้รุ่งนี่!”

คี๊ธเอาศอกกระทุ้งสีข้างเชิดวุธ อีกฝ่ายขมวดคิ้วจ้องหน้ารพินทร์ยิ้ม แล้วว่า

“ทกคนร่าเริงแจ่มใสดีนะครับ...ผมให้เวลาอีกครึ่งชั่วโมงแล้วเราจะเริ่มออกเดินทางกันละ ตามแผนซึ่งบอกกันไว้แล้วเมื่อค่ำวาน อ้อ! เครื่องเรชั่นของพวกคุณสำรวจแล้วยัง เฉพาะตัวพวกคุณกันเองจะเหลือใช้ได้อีกกี่มื้อ?”

“ไม่เกินอีกวันครึ่ง!” สแตนลีย์ตอบสั้นๆ

“ก็แปลว่าต่อไปนี้ เราต้องหาทางยังชีพกันด้วยเนื้อสัตว์เท่าที่จะหาได้แล้วครับ แล้วถ้าจำเป็นจริงๆ ก็ต้องอาศัยอาหารเม็ดสำเร็จรูปของพวกคุณ”

“ทำไมเมื่อคืน คุณไม่เข้ามานอนรวมกลุ่มกับพวกเรา?”

สแตนลีย์ตั้งคำถามมา

“อย่าสนใจเลยครับ ขอให้รู้ไว้แต่เพียงว่า ถ้าผมรู้สึกว่าบรรยากาศมันไม่มีอะไรวิกฤติ ผมก็จะไปหาที่นอนตามสบายของผม แต่ถ้ามันอยู่ในภาวะระวังภัยพร้อม ผมก็จะมานอนใกล้ชิดพวกคุณอยู่ด้วย ดูฤกษ์ลมแล้ว เมื่อคืนนี้มันไม่น่าจะมีอะไร ผมก็เลยถือโอกาสไปนอนอยู่กับคนของผม ตอนที่ผมนอนน่ะมันแปลว่าพวกคุณหลับไม่รู้สึกตัวกันไปหมดแล้ว”

“ทำไมไม่ทำตามสัญญาล่ะ?”

คริสตินาติงเขามาเชิงต่อว่า แต่ไม่ถือเป็นเรื่องจริงจังอะไรนัก อารมณ์ของหล่อนสำหรับเช้าวันนี้ดูจะสงบราบคาบ และให้ความเป็นมิตรอย่างกันเองผิดไปกว่าทุกครั้ง ไม่มีการเหน็บแนมยอกย้อน

“สัญญา?...”

"ตั้งแต่ล่วงเข้านรกดำมา คุณสัญญากับพวกเราว่าคุณจะมานอนอยู่ใกล้ชิดพวกเรา โดยไม่แอบไปนอนตั้งหลักอยู่ที่ไหนให้ห่างไกลสายตา"

"อ้อ! ถ้าผมได้เคยสัญญาไว้อย่างนั้น ก็เห็นจะต้องขอโทษ ต่อไปนี้ผมจะไม่ห่างพวกคุณอีกในเวลานอนพัก เพื่อให้พวกคุณอุ่นใจ สบายใจว่าเกิดอะไรขึ้น ผมยังอยู่ใกล้ชิดพวกคุณเสมอ"

อเมริกันอาวุโสผู้เป็นหัวหน้าคณะหัวเราะโฮะ ๆ ขึ้นอย่างชอบอกชอบใจ

"เอ้อ! นี่เป็นการถ้อยทีถ้อยอาศัยปรองดองกันเป็นครั้งแรก ที่ผมเห็นระหว่างคุณกับคริส บรรยากาศของเช้าวันนี้ดีจริง"

พรานใหญ่แตะปีกหมวกส่งมาให้ทุกคนอีกครั้ง สั่งว่า

"อย่าลืมเตรียมตัวให้พร้อมนะครับ ยังพอมีเวลา ใครจะไปอาบน้ำแร่นั่นกันในเช้าวันนี้อีกสักครั้งก็เชิญตามสบาย ผมจะไปสั่งให้พวกนั้นเตรียมแพ็คของ"

กล่าวจบ เขาก็เดินตรงเข้าไปยังกลุ่มพวกลูกหาบ และตะโกนสั่งความอะไรกับพรานพื้นเมืองทั้งสี่ของเขาตามปกติวิสัยที่เคยปฏิบัติ

หลังจากนั้นอีกครู่ใหญ่ ขบวนค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ ก็เริ่มเคลื่อนที่ โดยเดินออกจากบริเวณป่าเถาวัลย์ที่อาศัยแรมคืนอยู่ ผ่านอ้อมไปทางซากของมหาวิหาร อันเบื้องล่างเป็นสุสาน

ของมหิทธิเดชะและจิตรางคนางค์ ซึ่งบัดนี้ถล่มราบเป็นเศษหินใหญ่น้อยปกคลุมปิดทางขึ้นลงไว้หมดสิ้น แล้วพรานใหญ่ยืนรอคอยโบกมือให้คณะทั้งหมดเดินอ้อมผ่านไปทางฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือ เพื่อจะตัดออกทุ่งโล่งที่ผ่านกันมาเมื่อวานซืนนี้ก่อนแล้วตัวเขาเองยังยืนสงบอยู่ ณ ที่นั้นอึดใจใหญ่ รั้งท้ายคริสผู้คอยลอบสังเกตอยู่ตลอดเวลา แล้วสะกิดแขนหัวหน้างานของหล่อนให้หันกลับไปดู กระซิบว่า

"เขาอาลัยอาวรณ์ต่อสุสานแห่งนั้นมาก เมื่อคืนนี้ก็มานั่งซึมอยู่ที่นั่นนานทีเดียว"

"มีอะไรประทับใจสำหรับเขามากนักเชียวรึ นอกจากภาพแกะสลักของเจ้าหญิงองค์นั้น ซึ่งมีใบหน้าละม้ายคู่รักของเขาซึ่งมันไปบังเอิญเหมือนกันเข้า"

แม่ผมทองยักไหล่ ยิ้มๆ ไม่พูดอะไรอีก เดินผ่านตามคณะไปตามปกติ สแตนลีย์จึงตะโกนเรียกเบาๆ รพินทร์ตื่นจากภวังค์คิด โบกมืออำลาให้แก่มหาวิหารที่เหลือแต่กองหินนั้น แล้วก้าวสวบๆ ตามหลังมา อึดใจเดียวก็ตามทัน ไม่พูดอะไรแต่เอามือดุนหลัง ดร.สแตนลีย์ให้ออกเดิน แล้วก็เร่งฝีเท้าตัดผ่านคริสไปถึงเบล ซึ่งกำลังเดินเคียงคู่อยู่กับนายคี๊ธ คว้าเอ็ม 16 สั้นแบบคอมมานโดที่แม่ผมแดงถือติดมืออยู่กระชากไปเฉยๆ พร้อมกับโยนไปให้เกิดผู้เดินอยู่ไม่ห่างนัก เจ้าพรานเด็กหนุ่มรับมาสะพายไหล่ไว้อย่างเข้าใจความหมาย

"นี่วันนี้คุณจะปลดอาวุธฉันอีกหรือ?"

เบลร้องไล่หลังมาอย่างฉุนๆ

โดยไม่หันกลับ รพินทร์ตอบว่า "ปืนสั้นกระบอกเดียว

ก็พอแล้ว คุณยังเป็นคนเจ็บและยังไม่อยู่ในฐานะที่จะ 'รบ' กับอะไรทั้งสิ้น เอาแค่ให้เดินตามพวกเราไปได้ก็บุญโขแล้ว"

บอกง่ายๆ เช่นนั้นแล้วก็ตะโกนเรียกจัน สั่งการให้ไปคุมอยู่เบื้องหลัง แล้วตนเองก็เร่งฝีเท้าขึ้นไปเดินนำหน้า โบกมือเป็นสัญญาณให้ทั้งหมดตามหลังเขาไป